

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு
முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெற்ற ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ஊ. கன்னியப்பன்

தமிழ்த்துறை

நெறியாளர்

முனைவர் சொ.கடலி

தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை - 30.

தமிழ்த்துறை
பச்சையப்பன் கல்லூரி
சென்னை - 600 030.

மே - 2012

முனைவர் சொ.சுடலி
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை- 600 030.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

2009-2012ஆம் கல்வியாண்டில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச்
“சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்” என்னும்
தலைப்பில் ஊ.கன்னியப்பன் செய்துள்ள இவ்வாராய்ச்சி ஆய்வாளரால்
தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இது வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும்
வழங்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கப்படுகிறது.

இடம் : சென்னை-30.

நாள்: 9/5/2012

(முனைவர் சொ.சுடலி)

(நெறியாளர்)

DR. S. SUDALI THYAGARAJAN, M.A., Ph.D.,
READER IN TAMIL
PACHAIYAPPA'S COLLEGE
CHENNAI-600 030.

முனைவர் சொ.சுடலி
தமிழ் இணைப்பேராசிரியர்,
பச்சையப்பன் கல்லூரி,
சென்னை- 600 030.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

2009-2012ஆம் கல்வியாண்டில் முனைவர் பட்டப்பேற்றிற்காகச்
“சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்” என்னும்
தலைப்பில் ஊ.கன்னியப்பன் செய்துள்ள இவ்வாராய்ச்சி ஆய்வாளரால்
தன்னியலாகச் செய்யப்பட்டது என்றும், இது வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும்
வழங்கப்படவில்லை என்றும் சான்றளிக்கப்படுகிறது.

இடம் : சென்னை-30.

நாள்: 9/5/2012

(முனைவர் சொ.சுடலி)

(நெறியாளர்)

DR. S. SUDALI THYAGARAJAN, M.A., Ph.D.,
READER IN TAMIL
PACHAIYAPPA'S COLLEGE
CHENNAI-600 030.

முன்னுரை

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும் - என்னும் இவ்வாய்வுக் காலத்தில் சமூக அமைப்பின் தோற்றம், வளர்ச்சி மற்றும் அவற்றிற்கான இடையுறவுகளைச் சங்க இலக்கியங்களின் துணைக்கொண்டு சமூகவியல் நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன.

அமைப்பு என்பது ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட ஒன்றைக் குறிக்கின்றது. மனித உடலில் கண், காது, மூக்கு, வாய், வயிறு, இதயம், மூளை, இரைப்பைப் போன்ற பல்வேறு உறுப்புகள் அமைந்துள்ளன. அவைகள் யாவும் அந்தந்த இடங்களில் பொருத்தப்பட்டு ஒழுங்குப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த அமைப்பை உயிரினக் கட்டமைப்பு என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இக்கட்டமைப்பில் ஒவ்வொரு பகுதியும் இயங்குவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்கின்றது.

இச்செயல்களின் அடிப்படையில் அவை ஒன்றுக்கொன்று இடையுறவுக் கொள்கின்றன. மேலும் இடைவினைப் புரிகின்றன. இவ்வாறு இடைவினையும் இடையுறவுகளும் கொள்வதன் மூலம் கட்டமைப்பின் பகுதிகள் தீவிரமாகச் செயல்படுகின்றன. உயிரினக் கட்டமைப்பில் இந்த நிலையே உயிரின அமைப்பு என்பர்.

அமைப்பு என்ற சொல் ஒரு கட்டமைப்பில் உள்ள பாகங்களின் முறையான உறவுகளைக் குறிக்கின்றது. இவற்றைப் போன்றே சமூக இடைவினைகள் ஓர் ஒழுங்கு முறையிலும், அமைப்பு நிலையிலும் அமைந்திருத்தல் சமூக அமைப்பு என்பதை ஆய்வு வழி நிறுவப்பட்டுள்ளன.

சமூக அமைப்பின் வளர்ச்சி நிலைகள் ஒன்றுக்கொன்று இடையுறவுக்கொண்டுத் தொடர்பு கொண்டுள்ளன. அதன் முழுப்பரிமாணங்களாக விழுமியங்கள், மனிதவள மேம்பாட்டு காரணிகள், மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள், சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனித வளம் மேம்படுத்துவதற்கானப் புரிதல்களைச் சங்க காலத் திணைச் சமூகத்தின் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நோக்கம்:

“சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்” குறித்த இவ்வாய்வில் சமூக அமைப்பின் தோற்றம், வளர்ச்சி அதன் பரிமாண நிலைகள் அவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பு கொண்டுள்ள முறைகள் அவற்றிற்கான நிலைப்பாடுகள் குறித்தும், தனிமனித வாழ்வு எவ்வாறு குழு நிலையில்

மாற்றமடைந்து இனக்குழுச் சமூகம் உருவானது என்பது பற்றியும், அவற்றிற்கான நிலைப்பாடுகள் யாவை? பின்னர் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் படிப்படியான மாற்றங்கள் நிலவுடைமைச் சமூகம் தோன்றுவதற்கு காரணமாயின என்பதை ஆய்வில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மருத நிலமும் நெய்தல் நிலமும் உடைமைப் பெருக்கத்தின் மூலவளங்களாக அமைந்தன. இவ்விரு நிலங்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளே நிலவுடைமை அரசு தோன்றுவதற்கும் அவற்றை நிர்வகிக்க அந்தணர் மேலாண்மையும், வைதீகத் தாக்கமும் ஏற்பட்டன. சமூகப் பொருளாதார நிலைகளில் மாற்றங்களைத் தோற்றுவித்துள்ளன. இம்மாற்றத்திற்கானக் காரணங்களையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் சங்க இலக்கியங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆராய்வது இவ்வாய்வின் அடிப்படை நோக்கமாகும்.

மேலும், சமூக அமைப்புகளில் பின்பற்றப்பட்ட மனித வாழ்வியல் சார்ந்த விழுமியங்கள் தனிமனிதன், குடும்பம், சமுதாயம் என்ற வளர்நிலையில் உன்னதமான கருத்தாக்கங்களை சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் பின்புலத்திலிருந்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மனிதவள மேம்பாடு குறித்த வரையறை தரப்பட்டுள்ளன. மனிதவள மேம்பாட்டுச் சிந்தனையின் களங்களாக மனிதவளம் - கல்வி - தொழில்வளம் போன்ற காரணிகள் மனித சமூகத்தின் வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு பங்காற்றுகின்றன? என்பதை சமூகவியல் மற்றும் பகுப்பாய்வு முறையில் ஆய்வின் போக்கு அமைகின்றது. மனிதன் தன்னளவிலும் சமூக அளவிலும் மேம்பட உறவுமுறைகளும், நல்ல சூழலியல் பாதுகாப்பு முறைகளையும் மக்கள் பின்பற்ற வேண்டும் என்னும் நோக்கில் ஆய்வின் இயல் தலைப்புகள் நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

கருதுகோள்

சமூக அமைப்புகளின் வளர்ச்சி நிலையின் காரணமாக ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள், வளர்ச்சி நிலைகள் குறித்த காரணிகள் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் தரத்தை எவ்வாறு உயர்த்தின? என்பதைப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள், மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள், மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள் மற்றும் சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனித வாழ்வின் இன்றியமையாமை போன்றவற்றின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியத் திணைச் சமூகத்தின் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமூக மாற்றங்களால் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளையும், சிக்கல்களையும்

இனங்கண்டு மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான தீர்வுகள் அகவாழ்விலும்-புறவாழ்விலும் எவ்வாறு நிலைக்கொண்டுள்ளன என்பது குறித்து இவ்வாய்வுக் களத்தில் கருதுகோளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு:

சங்க இலக்கியங்களின் அடிப்படையில், சமூக அமைப்புகளினால் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மனித வாழ்வியல் தரத்தை எவ்வாறு உயர்த்தின? என்பதை அகவாழ்விலும் - புறவாழ்விலும் காணப்படும் விழுமியங்களைக் கொண்டு கருதுகோளை நிலை நிறுத்தும் முகமாக ஆய்வு செய்யப்படுவதால், “சங்க இலக்கியத்தில சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்” என்று தலைப்பு அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பை நிலை நிறுத்தும் முகமாகச் சங்க இலக்கிய ஆய்வு தொடர்பான துணைநூல்கள், கருத்தரங்கப் பொழிவுகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள், ஆய்வேடுகள், இதழ்கள், ஆங்கில நூல்கள், ஆய்வுத் தொடர்பான ஆலோசனைகள் போன்றவை துணைமை ஆதாரங்களாக கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்:

1. அகிலா, சி. - சங்க இலக்கியக் கருப்பொருள்கள் ஓர் உயிர் சூழலியல் ஆய்வு.
2. அம்மன்கிளி முருகதாஸ் - சங்க இலக்கியத்தில் திணைக் கோட்பாடும் அதன் சமூக இலக்கிய முக்கியத்துவமும் (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு)
3. அரிமாப்பா மகன் ஆ. சங்க இலக்கியத்தில் சூழலியல் (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு)
4. ஆனந்தி முத்தராஜ், நா. இராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகளில் மனிதவள மேம்பாடு (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு)
5. கோகிலவாணி சு. - சங்க இலக்கியத்தில் தாய் சேய் உறவு -ஓர் உளவியல் நோக்கு - (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு)
6. கைலாசபதி க. - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்
7. சற்குணவதி மு.- தமிழ் இலக்கியங்களில் மனித உறவுகள்

- 8 சுமதி ச. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மனித இன ஒருமைப்பாடு (முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு)
- 9 பாலசுப்பிரமணியம் கு.வெ., - சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு.
- 10, மாதையன் பெ. - சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும்
11. வீரப்பன் ஏ. - சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு.

மேற்கூறிய நூற்சான்றுகளும் ஆய்வேடுகளும் இவ்வாய்வுக் களத்தின் முன்னோடிகளாக உள்ளன.

ஆய்வு மூலங்கள்:

ஆய்வுக்கான தரவுகள் இரு நிலைகளில் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள் முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்களாகப் பகுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1. முதன்மை ஆதாரங்கள் - சங்க இலக்கிய நூல்களாகிய எட்டுத் தொகையும், பத்துப்பாட்டும் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
2. துணைமை ஆதாரங்கள் - சமூக அமைப்பு தொடர்பாக - வாழ்வியல் தரம், பண்பாட்டுப் புரிதல்கள், மனிதவள மேம்பாடு குறித்த கருத்தாக்கத்தில் வெளிவந்துள்ள சங்க இலக்கிய நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அகராதிகள், கலைக் களஞ்சியத் தகவல்கள், இதழ்கள், ஆய்வேடுகள், கருத்தரங்கப் பொழிவுகள் ஆகியவைத் துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்:

1. சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புக் குறித்த விளக்கங்களை சமூகவியல் நோக்கில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.
2. சமூக அமைப்புகளில் புலப்படும் வாழ்வியல் சார்ந்த உன்னதமான கருத்தாக்கங்கள் விழுமியங்களாகக் கொள்ளப்பட்டு விளக்கவியல் மற்றும் பகுப்பாய்வு அணுகு முறை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

3. மனிதவள மேம்பாடு குறித்த காரணிகளைத் திணை சமூகம் வழி விளக்க விளக்கவியல் மற்றும் பகுப்பாய்வு முறை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
4. மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள் சங்ககால மக்களின் அகம், புறம் சார்ந்த வாழ்வியல் பின்புலத்தில் சமூகவியல் மற்றும் பகுப்பாய்வு முறையில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.
5. சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனிதவளம் குறித்த கருத்தாக்கத்தில் - சங்க இலக்கியத் திணைச் சமூகம் வழி விளக்கவியல் ஆய்வு அணுகு முறை மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு:

‘சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும் என்ற இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாகக் கீழ்க்காணும் ஐந்து இயல்களைக் கொண்டதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

1. சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு
2. சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்
3. மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள்
4. மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள்
5. சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனிதவளம்

ஆய்வின் அறிமுகமாக அமையும் முன்னுரை பகுதியில் ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான நோக்கம், கருதுகோள், ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வில் பின்பற்றப்பட்டுள்ள அணுகுமுறைகள், ஆய்வேட்டின் இயல்புக்குப் ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் 1

“சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு” என்ற இவ்வியலில் சமூக அமைப்பு என்னும் சொல்லின் பொருண்மையும், அதன் பரிமாண வளர்ச்சி நிலைகளையும் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சமூக அமைப்புகளின் பரிமாண வளர்ச்சி நிலைகளையும் - இடைவினை உறவுகளையும் - முரண்பாடுகளையும் விளக்கும் முகமாக இவ்வியலின் உட்பிரிவுகள் அமைந்துள்ளன. அவைகள்.

அ. தொல்குடிச் சமூகம்:

தொல்குடிச் சமூகத்தின் உறவுகள் இன்றைய பழங்குடி மக்களின் வளர்ச்சி நிலைகளை அடையாளப்படுத்தும் முகமாக உள்ளன. தொல்லியல் மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தைக் கொண்டு அணுகும்போது உலகளாவிய முறையில் பழங்குடி மக்கள் அடைந்துள்ளப் படிநிலை வளர்ச்சிகளையும், தொல்குடிச் சமூக மரபின் வளர்ச்சி தற்காலப் பழங்குடி மக்களினத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது சிலவகையில் உறவுகளும் சில வகையில் முரண்பாடுகளும் தோன்றுவதையும், இவ்வகையான உறவுகளையும் முரண்பாடுகளையும் இனம் காணும் நோக்கில் தற்கால சமூகக் காரணிகளைக் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்குடி மக்களின் தொழில் முறைகள், குடியிருப்புச் சூழல்கள், பழக்க வழக்கங்கள், பொருளாதார உற்பத்திமுறைகள், வாழ்வியல் சார்ந்தப் பதிவுகளைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்குடிச் சமூக மக்களிடம் பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் இருவகையானப் போக்குகளைக் காணமுடிகிறது. அவைகள்,

1. வேட்டைத் தொழிலில் - பிழைப்புக்கான பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.
2. வேளாண்மைத் தொழிலில் - உணவு உற்பத்திக்கான பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

ஆண்கள் வேட்டையாடுதலில் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் இயற்கையில் கிடைக்கும் வனப்பொருட்களைச் சேகரித்துள்ளனர். இவ்வகையானப் பொருளாதார முறையில் ஆண்கள் விலங்கின உணவாதாரத்தையும், பெண்கள் தாவர இன உணவாதாரத்தையும் உற்பத்திச் செய்துள்ளனர்.

தொல்குடிச் சமூகத்தில் பிழைப்பாதாரப் பொருளாதாரத்தின் முதன்மை நிலை மக்கள் உணவாதாரத்தைத் தேவைக்கு அதிகமாக ஈட்டுவது கிடையாது. அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் சேகரித்தல் இச்சமூகத்தவரின் முக்கியப் பண்பாக உள்ளது. தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் புராதனக் காலம் தொட்டு இன்று வரை பழங்குடி மக்களிடம் இவ்வகையானப் போக்கையே காண முடிகிறது.

ஆ. இனக்குழுச் சமூகம்:

இனக்குழுச் சமூகத்திற்கான - வரையறை தரப்பட்டுள்ளன. மக்கள் தங்களின் உயிர் வாழ்க்கைப் போராட்ட நிலையும், உடைமைகளைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், குழுநிலையில் சேர்ந்து வாழும் பண்பைப் கற்றுக்கொண்டனர் என்பதை இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் வழி அறியலாம்.

குழுநிலையில் சேர்ந்து வாழும் பண்பின் வெளிப்பாடாகவே சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைக் கோட்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

குழு நிலையில் சேர்ந்து வாழும் மக்கட் பெயர்களும் பொதுவான நிலையில் திணைப் பெயர்களாக இடம் பெறுவது இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பொதுப்பண்புகளை அடையாளப்படுத்துகின்றன. இனக்குழுச் சமூகத்தின் பொதுப் பண்புகளைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் தனிமனிதனின் கடமைகள் குறித்துப் போற்றப்பட்டுள்ளன.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் பாணர் மரபின் தொடர்ச்சியும், குறுநில மன்னர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும் இடையிலான உறவைப் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இம்மரபினர் நில உற்பத்தியில் ஈடுபடாத மரபினராகவும், தான் கற்ற கலைகளை மட்டுமே பிழைப்புக்கான ஆதாரமாகவும், கலைவளப் பண்பாட்டை வளர்ப்பவர்களாகவும் பதிவாகியுள்ளனர்.

இ. நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகம்:

நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகத்தின் பண்புகளைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன. இனக்குழுச் சமூகத்தில் மக்கள் தங்கள் உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்காக மேற்கொண்ட தலைமைப் பண்பு அரசின் தோற்றத்திற்கு காரணமாயின.

திணைவழிச் சமூகத்தில் மருத நிலப் பொருளாதாரமும், நெய்தல் நிலப்பொருளாதாரமும் உச்சமடைந்த நிலையில் அவற்றின் பாதுகாப்பை பலப்படுத்தவும், உடைமை அடிப்படையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலப்பரப்பை பாதுகாப்பதற்கும், பாசன வசதிகளைத் தோற்றுவித்து உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் சங்ககால இறுதியில் நிலப்பிரபுத்துவ அரசு தோன்றியுள்ளது.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் பொதுவுடைமைப் பண்பில் மேலோங்கியிருந்த குறுநில மன்னர்களும், முதுகுடி மன்னரும் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் உடைமையாளர்களாக மாறிவிட்டதை அறிய முடிகிறது.

இவ்விருவரில் முற்றிலுமாக வேறுபட்ட நிலையில் மருத நிலச் சமுதாயத் தலைவர்களாய் உயர்ந்து; மருத நிலத் தெய்வமான வேந்தனின் பெயரைத் தங்களுக்கு இட்டுக்கொண்ட வேந்தர்களின் சமுதாயத்தில் வேலைப் பிரிவுகள்; உடைமை வேறுபாடுகள்; வருணப்பாகுபாடுகள்; வேள்வி மற்றும் அந்தணர் மேலாண்மைகள்; பரத்தையர்; கள்வர், வணிகர் போன்றோர் பற்றியச் செய்திகளை நிலப்பிரபுத்துவ அரசின் வழி அறியலாம்.

இயல் 2

“சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்” என்னும் இவ்வியலில் பண்பாட்டிற்கான வரையறை தரப்பட்டுள்ளன. அகம் / புறம் சார்ந்த வாழ்வியல் நிலையில் பண்பாடு குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாய்வுக் களத்தில் பண்பாட்டு விழுமியங்களாக தனிமனிதப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் - குடும்ப அமைப்பு சார்ந்தப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள் - சமூகம் சார்ந்தப் பண்பாட்டு விழுமியங்களாக பின்வரும் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ இசைவழி நுகர்வுப் பண்பாடு
- ❖ ஆடைகள்
- ❖ அணிகலன்கள்
- ❖ திருமணம்
- ❖ வழிபாட்டு மரபுகள்
- ❖ நம்பிக்கைகள்
- ❖ நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள்
- ❖ சான்றோர் அறிவுப் பாரம்பரியம்
- ❖ நிலவியல் அமைப்பு
- ❖ மொழியுணர்வு

ஆகிய காரணிகள் ஒரு தொன்மையானச் சமூகத்தின் உன்னதமானப் பண்பாட்டு அடையாளங்களாக உள்ளன. இவ்வாறு பண்பாட்டு விழுமியங்கள் தனிமனித வாழ்வின் அடிப்படையாகவும் - குடும்ப வாழ்வில் நிலைப்பேறாகவும் -

சமுதாய வாழ்வில் பரவலாகவும் காணப்படுவதை சங்க இலக்கியச் சமூக அமைப்புகளின் வழி பகுத்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் 3

“மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள்” என்னும் இவ்வியலில் மனித வளம் என்பதற்கான வரையறை தரப்பட்டுள்ளன. மனித வளமே மனித மூலதனத்தின் அடிப்படையாக அமைவதையும், அவற்றிற்கான மனிதத் திறன்களையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. மனிதவள அபிவிருத்தி திட்டத்தில் வளங்களின் பயன்பாடு - முதலீடுகளின் வழிகாட்டல்கள் - தொழில்நுட்ப விருத்தியின் தோற்றம் நிறுவன ரீதியான மாற்றம் ஆகியன யாவும் மனிதனின் தற்போதைய, எதிர்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஆற்றலை மேம்படுத்துவதாக உள்ளன. அந்த வகையில் சங்ககால மக்கள் உடல் தூய்மை - உள்ளத்தூய்மை- உடைமைப் பெருக்கம் ஆகியவற்றில் தன்னிறைவுப் பெற்று பண்டங்கள் உற்பத்தி முறையிலும், பரிவர்த்தனை முறையிலும், நுகர்வு நிலையிலும் - தன்னிறைவு பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். வளங்களைத் திட்டமிட்டு அறிவுப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவதன் ஊடே எதிர்கால மனிதவாழ்வியலைத் திறம்பட நடத்த முடியும் என்பதை திணைச் சமூகம் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும்,

குடும்பம் என்ற நிறுவன அமைப்பிலிருந்தே மனிதவளம் மேம்பாடு அடைவதை சங்கப் பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன அவைகள்,

1. உடல் சார்ந்த வளர்ச்சி
2. உள்ளம் சார்ந்த வளர்ச்சி
3. அறிவு சார்ந்த வளர்ச்சி
4. சமூகம் சார்ந்த புரிதல்கள்
5. பொருளாதாரச் செயல்பாடுகள்

ஆகிய அடிப்படைத் திறன்களைக் குடும்ப அமைப்பிலிருந்தே பெறமுடிகின்றது. எனவே, குடும்பமே மனித திறன்களை வளர்த்தெடுக்கும் களமாவதை சங்கப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

கல்வி:

பண்டைத் தமிழரின் மரபு சார்ந்த வாழ்வியல் கல்வி முறையின் இன்றியமையாமையை - மனிதப் பண்புகளை உணர்த்தும் கல்வி முறையை அவர்கள் வாழ்வியல் ஊடே அறியமுடிகிறது.

சங்க காலச் சமூக அமைப்பில் கல்வியறிவுடையவர்களே அரசியலமைப்பிலும், சமூகத்திலும் மதிப்புடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். அரசன், அந்தணர், புலவர், அமைச்சர் (காவிதி மாக்கள்), படைத்தலைவர், தூதுவர், ஒற்றர், சான்றோர் என்று பலரும் பல்வேறுத் துறைகளில் பொறுப்பு வகித்துள்ளனர்.

பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் கல்வி முறைகள் யாவை? அவற்றிற்கான நிலைப்பாடுகள் என்னென்ன? என்பதை சங்கப்பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சங்ககாலப் பெண்கல்வி முறையின் வளர்ச்சி அவை தற்காலச் சூழலில் ஏற்படுத்தியுள்ள பெண்ணிய சிந்தனையில் வாழ்வியல் கல்வி முறையின் இன்றியமையாமையைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தொழில்வளம்:

மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளுக்கு ஏற்பவும், நில அமைப்பிற்கு ஏற்பவும் தொழில்வளத்தைப் பெருக்கி நாட்டின் பொருளாதார வளத்திற்கு வழிவகுத்துள்ளனர். இவர்களின் தொழில் முயற்சிகள் யாவும் அறிவு சார்ந்த முறையிலும், உழைப்பு சார்ந்த முறையிலும் அமைந்துள்ளதைப் பகுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1. அறிவுச் சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் சமூகத்தின் உயர்குடி மக்களே முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளனர்.
2. உழைப்பு சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் வேளாளர் மற்றும் இதர தொழில் பிரிவினர் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டு பல்வேறுத் தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.

இவ்வாறு மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் வசதிக்கும் தொழில்வளமே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அவர்கள் செய்த தொழில்கள் யாவும் பௌதிக

வாழ்வில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறையே மனித வாழ்வின்; சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின்; அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கின்; ஆன்மீக வளர்ச்சிப் போக்கின் பொது தன்மைகளைக் குறிக்கின்றன.

இயல் 4

மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள் என்னும் இவ்வியலில் அகம் - புறம் சார்ந்த நிலைகளில் மனித உறவுகள் வாழ்வியல் சூழல்களால் தொடர்புடையதாகின்றன.

அகமாந்தர் உறவுகள் குருதித் தொடர்பாலும், நெருங்கிப் பழகும் நட்பின் பொருட்டும், வாழ்வியல் சூழல்களால் உண்டாகும் தொடர்பாலும் அமைகின்றன.

சங்கப் பாடல்களில் கிடைத்துள்ள சான்றுகளின் அடிப்படையில் வெளிப்படும் குருதித் தொடர்பான உறவுகள் தலைவி, நற்றாய், தமர், ஐயன், ஆகியோரிடத்து அமைகின்றன.

வாழ்வியல் சூழல்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட நட்பு தொடர்பான உறவுகள் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் என்னும் நிலையில் அமைகின்றன. இவர்களின் உறவுமுறைகளை திணை, துறை, கூற்றுகள் வழியே அறியமுடிகிறது.

இவ்வகையானப் புரிதல்களின் வழியே அகப்பொருள் சார்ந்த நிலையில் தலைவன் தலைவிக்கு இடையிலான உறவுகள், அவ்வுறவின் வளர்ச்சிக்கான அகப்பொருள் மரபு சார்ந்த நிலையில் தோழி, பார்பான், பாங்கன், செவிலி, அறவோர், கண்டோர் இவர்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த சூழல் நிலையில் உறவின் வளர்ச்சிக்கு அணுக்கத் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர்.

மனித உறவு முறையில் ஒரு ஒழுங்குமுறைப்பட்ட, நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு ஒருவரோடொருவர், ஒரு குழுவினரோடு மற்றொரு குழு, ஒரு நிலையினரோடு இன்னொரு நிலையினர் உறவுக்கொள்வதனாலே சமூகம் உருவாக்கப்படுகிறது. பின்னர் அது நீடித்து வாழ்கின்றது. இந்த நீடித்த வாழ்க்கைக்காகவே பாலினம் (களவு வாழ்வு), கற்பு (குடும்ப வாழ்வு) சமூக அமைப்பிலான உறவுகள், சமூக வயப்பட்டு அரசு அமைப்பில் மனித உறவுகள் பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தில் மனித உறவுகள் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல்:5

சூழலியல் - குறித்த சொல்லாக்கத்திற்கு வரையறை தரப்பட்டுள்ளன. நிலம், நீர், காற்று, வெப்பம், ஆகாயம் ஆகிய ஐந்தும் சூழலியல் தன்மையின்

அடிப்படைகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவைகளைச் சார்ந்து வாழும் உயிரின மண்டலங்களின் வாழ்க்கைச் சுழற்சி, சூழல் சார்ந்தச் செயல்பாடுகள், வளர்ச்சிகள் யாவும் சூழலியல் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

சூழலியல் பாதுகாப்பின் இன்றியமையாமையும், அவற்றை மனித வாழ்வில் போற்றப்படவேண்டியதன் தேவையும் குறித்து இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

சூழலியல் என்பது இயற்கைக்கும் - உயிரினங்களுக்கும் இடையே உள்ள வளர்ச்சி பரிமாணங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. சூழலியல் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப மனித வாழ்வியல் போக்கு அமையுமாயின், அவைகள் பாதுகாப்பு அரண்களாக அமையும். மனித வளத்திற்கான அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு, நாகரிக வளர்ச்சி, சமூக ஒருமைப்பாடுப் போன்றவைகளைச் சூழலியல் காரணிகளே தீர்மானிக்கின்றன.

இற்றைக் காலத்தில் சுற்றுச் சூழல் அறிவியல் புலத்தார் குறிப்பிடும் சூழலியல் காரணிகள் யாவற்றையும் தொல்காப்பியர் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் பகுத்து வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியரின் சூழலியல் காரணிகளின் வகைப்பாடு (முதல் கரு உரிப்பொருள்) சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற ஐந்திணைகள் வழியாக இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவு உள்ளுறை, உவமம், இறைச்சி, துறை, கூற்று வழியாக புலப்படுகின்றன.

முதற்பொருள் சூழ்நிலைக் காரணிகளையும் அவற்றைச் சார்ந்து வாழும் உயிரினங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, செயல்பாடு ஆகிய அனைத்து நிகழ்வுகளும் நிலவியல் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளதை ஆய்வு வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

காலநிலைச் சூழல்கள் உலக உயிரினங்களின் இயக்க நிலையைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக அமைந்துள்ளன. ஐந்திணைகளுக்கும் காலவுணர்வுகள் வகுக்கப்பட்டு அந்தந்த நிலவியல் சார்ந்த தட்ப-வெப்ப பருவ கால நிலைகளுக்கேற்ப அந்நிலத்தில் வாழும் உயிரின மண்டலங்கள் யாவும் காலவுணர்வோடு செயல்படும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளன.

கருப்பொருள் - சூழல்கள் முதற்பொருள் நிலையில் நிலத்தில் உள்ள உயிரின மண்டலங்கள் யாவும் கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட கருப்பொருள் மரபுகளே சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகள் வழி உயிரின மண்டலம், திணைகள் சார்ந்த உணவுப்பொருள் உற்பத்தி முறைகள், மக்களின் தொழில்வளம், வழிபாட்டு மரபுகள், நீர்வள ஆதாரங்கள், பண்பாட்டு கட்டமைவுகளாக பறை, யாழ், பண் முதலிய இசைக் கருவிகள் யாவும் திணைகள் தோறும் வேறுபட்டு வாழிடச் சூழலைப் புலப்படுத்துகின்றன.

உரிப்பொருள் சூழல்:

மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே உரிப்பொருள் ஒழுக்கமாக அமைகின்றன. இவ்வகையான மனித உணர்வுகள் நிலத்தின் தட்ப வெப்ப, பருவகால நிலைகளைச் சார்ந்து அந்தந்த நிலத்து வாழும் மக்களுக்கு உணர்வு வெளிப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. நிலமும் - பருவகாலச் சூழ்நிலையும் மக்கள் வாழ்வியல் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக அமைவதால், மக்களிடம் காலநிலைக்கேற்ப உணர்வு வேறுபாடுகளைக் காண முடிகின்றன. உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே ஐந்திணைகள் சார்ந்து மக்களிடம் வேறுபட்டுள்ளன. இதனை நிலத்தையும் காலநிலைகளையும் கொண்டு உரிப்பொருள் ஒழுக்கத்தை அறியலாம்.

திணைச் சமுதாயச் சூழல்:

திணைச் (நிலம்) சூழலைப் பொருத்தே மக்களின் வளமான வாழ்வு மேம்பட்டுள்ளதை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலைத் திணைப் பாடல்கள் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சூழ்நிலைக்கேற்பவே மக்கள் வாழ்வியல் மரபு அமைதல் இயல்பு. ஆதலின், திணைகளுக்கேற்ப மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளில் மாற்றங்களும், வளர்ச்சியும் இருந்தன என்பதை இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு நோக்கத்தையும் கருதுகோளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகள் ஆய்வேட்டின் இறுதியில் முடிவுரையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. அடிக்குறிப்புகள் ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும், இயல் தொகுப்புரையை அடுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அடிக்குறிப்பிலும் மற்ற இடங்களிலும் இடம்பெறும் சுருக்கக் குறியீடுகளுக்கு விளக்கங்கள் ஆய்வின் முன்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ளன. மேலும், இவ்வாய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட மூலநூல்கள் மட்டுமின்றி ஆய்வுத் தலைப்பினையொட்டி விரிவான அளவில் அறிந்து கொள்வதற்குத் துணை நின்ற சங்க இலக்கிய ஆய்வு நூல்கள், ஆய்வுப்பொருள் தொடர்பான ஆங்கில நூல்கள், கலைக் களஞ்சியங்கள், இதழ்கள், அகராதிகள், ஆய்வேடுகள் யாவற்றையும் அகர வரிசையில் தொகுத்து துணை நூற்பட்டியலாக ஆய்வேட்டின் முடிவுரையை அடுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - 1
சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு

- 1-1 : சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள்
- 1-2 : தொல்குடிச் சமூகம்
- 1-3 : இனக்குழுச் சமூகம்
- 1-4 : நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகம்
- 1-5 : தொகுப்புரை

இயல் : 1

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு

சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பு என்ற இவ்வியலில் சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள், சமூகம் என்பதன் விளக்கம், அமைப்பு என்பதன் விளக்கம், சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியலாகும் சமூக அமைப்பின் வகைமைகள், அதன் அமைப்பு முறைகள், ஒழுகலாறுகள் போன்றவை விளக்கப்பட்டுள்ளன.

1.1 சங்க இலக்கியச் சிறப்புகள்:

மனித வாழ்வாதாரத்தின் தொன்மையான மரபையும் மாற்றங்களையும் உள்ளடக்கிய முறையில் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டது சங்க இலக்கியமாகும். இத்தகைய சங்க இலக்கியத்தில் அகம், புறம் சார்ந்த மனித வாழ்வியல் கூறுகள் அடங்கியுள்ளன.

அகப்பொருள் மரபில் களவொழுக்கம் கற்பொழுக்கம் பற்றிய செய்திகள் பதிவாகியுள்ளன. இதற்கு விளக்கமாகத் தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அமைந்துள்ளது. அகமனமே புறவாழ்க்கைச் சூழலுக்கு வலிமை சேர்க்கும். இத்தகைய அகப்பொருள் நூல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. அவைகள்,

- ❖ நற்றிணை
- ❖ குறுந்தொகை
- ❖ ஐங்குறுநூறு
- ❖ அகநானூறு
- ❖ பரிபாடல்
- ❖ கலித்தொகை
- ❖ குறிஞ்சிப் பாட்டு
- ❖ முல்லைப் பாட்டு

என்பனவாகும். இவ்விலக்கியங்கள் திணை, பாடல் தொகுப்பு முறைகள், பொருள் மரபு, யாப்பு வடிவங்கள், பெயர் வைப்பு முறைகள் முதலிய சிறப்புகளைப் பெற்றுள்ளன. புறப்பொருள் சார்ந்த வாழ்வியல் சிறப்புகளை விளக்கும் வகையில்,

- ❖ பதிறுப் பத்து
- ❖ புறநானூறு
- ❖ ஆற்றுப்படை நூல்கள் ஐந்து
- ❖ பட்டினப் பாலை
- ❖ மதுரைக்காஞ்சி
- ❖ நெடுநல்வாடை

என்னும் நூல்கள் அமைந்துள்ளன. இலக்கியத்தின் பயன் சமூக மாறுதல்களுக்கு ஏற்ப மக்களிடையே குறிக்கோள் வாழ்வியலை உணர்த்த வேண்டும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியம் மரபு சார்ந்த வாழ்வியல் பண்புகளையும், காலத்தின் தேவைக்கேற்ற மாற்றங்களையும் மக்களிடம் வழங்கி வருகின்றது. இதன் சிறப்பினை உணர்த்தவே நச்சினார்க்கினியர், "சான்றோர் உரைத்த தண்டமிழ்த் தெரியல்"

என்று பாராட்டியுள்ளார்

"பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினார் பற்றுவரோ

எத்துணையும் பொருட்கிசையும் இலக்கணமில் கற்பனையே"

என்று மனோன்மிணியம் சுந்தரனார் பாராட்டியுள்ளார்.

இத்தகைய சிறப்புடைய சங்க இலக்கியம் காலத்தைக் கடந்து பன்னூறாண்டுகள் கழித்தும் மக்கள் வழக்காற்றில் நிலைத்திருப்பதற்குக் காரணம் அதன் செவ்வியல் பண்புகளின் சிறப்புகளாலே ஆகும். அவைகள்,

1. செம்மாந்த மொழி நடை.
2. யாப்பு வடிவங்கள்.
3. சொல்லின் மரபும் - புதுமையும்.
4. தொன்மைத் தன்மை.
5. வாய்மொழிக் கூறுகள்.
6. காலத்திற்கேற்ற புதுமைச் சிந்தனைகளை மக்களிடம் உணர்த்துதல்.
7. அழகியல் தன்மை.
8. புலவர்களின் மொழித்திறனால் உணர்தலும், உணர்த்தலும்.
9. காலத்தின் மொழி மாற்றங்களுக்கேற்ப ஈடுகொடுத்துச் செல்லும் திறன்.
10. கணினி மொழியாக்கத்திற்கு ஈடு கொடுத்துச் செல்லும் திறன்.

போன்றவை அமைந்துள்ளன.

இத்தகைய பண்புகளை உள்ளடக்கிய முறையில் சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல் இலக்கியமாகப் போற்றப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியச் சூழல் பொதுவாக மூன்று வகையானச் சமூக அமைப்புகளைக் கொண்டுள்ளது அவைகள்,

அ. தொல்குடிச் சமூகம்

ஆ. இனக்குழுச் சமூகம்

இ. நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகம்

என்று சமூக அமைப்புகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாக மரபும் - மாற்றமும் உள்ளடங்கிய முறையில் அமைந்துள்ளன. ஒவ்வொரு சமூகத்தின் தன்மைகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியம் வழி சமூகவியல் நோக்கில் ஆராய்வது சிறப்புடையதாகும்.

சமூகம் என்பது குழுவாகச் சேர்ந்துவாழும் மக்கள் கூட்டத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாட்சியாக உள்ளது. இக்கூட்டுவாழ்க்கை சமூக மதிப்பீட்டின் தன்மைகள், வாழ்வியல் நெறி, பண்பாடு மற்றும் நாகரிக வளர்ச்சியின் படிநிலைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஸ்டீவ் புரூஸ் என்ற சமூகவியல் அறிஞர் கூறும் கருத்துச் சங்க இலக்கியச் சமூகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது எனலாம்.

“சமூகம் என்பது குறித்த ஒரு வாழ்வியல் நெறியையும் பண்பாட்டையும் வளர்ப்பதில் பங்கு பெறும் தனி மனிதர் பலரின் கூட்டமைப்பாகும். மனிதப் பண்பாட்டை வளர்க்கும் களம் என்பர்.”¹

என்கிறார் ஸ்டீவ் புரூஸ். இவ்வகையான சமூகத்தில் உயிர் வாழ்வதற்குப் போராடும் மக்கள் வாழ்நிலை தனித்தன்மையுள்ள ஒரு குழுவாக அமைகின்றது. தமக்குத்தாமே அமைத்துக் கொண்ட அக்குழுவில் வாழ்வியல் சார்ந்த விதிமுறைகளை ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பெற்றுள்ளான். இவ்வமைப்பில் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்து முதுமைப் பருவம் வரையில் மனிதர்கள் மற்றவர்களைச் சார்ந்தும், அவர்களின் கூட்டுறவோடும் ஒன்றுபட்டு வாழவேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

ஒவ்வொரு சமுதாய அமைப்பிலும் எல்லோருடைய வாழ்விற்குமான செயல்பாடுகள் அச்சமூக உறுப்பினர் ஒவ்வொருவருக்கும் பிரித்தளிக்கப் படுகின்றன. இவ்வாறு சமூக அமைப்பின் உறவுகள் தொடர்படைந்து கொண்டே வருகின்றன. இவ்வுறவு முறையில் மக்கள், சமுதாயம் என்னும் தொகுப்பில் உள்ளடங்குவர். இத்தொகுப்பு முறையில் மனிதர்களுக்கு இடையிலான

உறவுமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்கு முறைகள், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், தொழில், உணவு, உடை, இருப்பிடம் போன்றவை வாழ்வியல் சார்ந்த விழுமியங்களை உள்ளடக்கியதாக விளங்குகின்றன. சமூக விதிகள் பலதரப்பட்ட சமுதாயக் குழுக்களை மனித வாக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களால் ஒன்று சேர்த்துள்ளன.

உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஒப்புமையுள்ள மக்களே ஒரு சமுதாயக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியும். மாற்றம், வளர்ச்சி இவைகளே மக்கள் முன்னேற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

சமுதாயத்தில் குழுக்கள் பல ஒன்றுக்கூடி புதிய சமுதாயத்தை ஏற்படுத்தி அதன் ஒற்றுமைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் வழிவகுத்துக் கொடுக்க இயலும். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் புலப்படும் தொல்குடி மக்களின் குழு உயிருடன் வாழ வேண்டியும், விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியும் குழு அமைப்பு முறையைத் தோற்றுவித்துக்கொண்டன. இவ்வாறே, தற்காலச் சமூக நிறுவனங்கள் பல இன அடிப்படையில் செயல்பட்டாலும், அவ்வினத்தின் முழுமையான வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றி வருகின்றன. அவைகள் இனக்குழுச் சமூகத்தின் உறவை அடையாளப்படுத்தும் முகமாக உள்ளன.

அமைப்பு என்பது ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஒன்றைக் குறிக்கின்றது. மனித உடலில் கண், காது, மூக்கு, வாய், வயிறு, இதயம், மூளை, இரைப்பை போன்ற பல்வேறு உறுப்புகள் அமைந்துள்ளன. அவைகள் யாவும் அந்தந்த இடங்களில் பொருத்தப்பட்டு ஒழுங்குப் படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்த அமைப்பை உயிரினக் கட்டமைப்பு என்று குறிப்பிடுகின்றோம். இக்கட்டமைப்பில் ஒவ்வொரு பகுதியும் இயங்குவதற்கு ஒரு குறிப்பிட்ட செயலைச் செய்கின்றது.

இச்செயல்களின் அடிப்படையில் அவை ஒன்றுக்கொன்று இடையுறவுக் கொள்கின்றன. மேலும், இடைவினைப் புரிகின்றன. இவ்வாறு இடைவினையும் இடையுறவுகளும் கொள்வதன் மூலம் கட்டமைப்பின் பகுதிகள் தீவிரமாகச் செயல்படுகின்றன. உயிரினக் கட்டமைப்பில் இந்த நிலையே உயிரின அமைப்பு என்பர்.

இவ்வாறு அமைப்பு என்ற சொல் ஒரு கட்டமைப்பில் உள்ள பாகங்களின் முறையான உறவுகளைக் குறிக்கின்றது. இவற்றைப் போன்றே சமூக உறவுகள்

ஓர் ஒழுங்கு முறையிலும், அமைப்பு நிலையிலும் அமைந்திருத்தல் சமூக அமைப்பு எனலாம்.

உறவுகளின் இணைப்பு, பண்பாட்டு நெறிகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், கருத்துப் புலப்பாடுகள் ஆகியவற்றிற்கேற்ப மனிதர்கள் பலர் ஒருவரோடொருவர் தொடர்பு கொள்வது இடைவினைப் புரிவதைக் குறிக்கின்றது. இவ்வகையான தோற்றங்களே சமூக அமைப்பு எனலாம். இச் சமூக அமைப்பில் பல்வேறு பரிமாணங்கள் காணப்படுகின்றன. இந்நிலையில்,

- ❖ அரசியல் அமைப்பு
- ❖ கல்வி அமைப்பு
- ❖ மக்கள் பண்பாட்டு அமைப்பு
- ❖ வழிபாடு மற்றும் சமய உருவாக்க அமைப்பு,
- ❖ பொருளாதார அமைப்பு
- ❖ நிலவியல் அமைப்பு
- ❖ குடும்ப அமைப்பு,
- ❖ சுகாதார வாழ்வமைப்பு
- ❖ தேசிய கட்டமைப்பு
- ❖ தனிமனித வாழ்வு முறை

எனப் பல துணை அமைப்புகள் தற்காலச் சமுதாய அமைப்பில் வளர்ந்து வருவதைக் காணலாம்.

தொல்குடி மக்கள் பண்பாட்டிலிருந்து ஏற்பட்ட பல படிமுறை வளர்ச்சிகளை அறிவதற்கு இன்று ஆதாரங்களாக அமைவன மானிடவியல், தொல்லியல், உயிரியல், வரலாறுத் துறைகளுடன் ஒத்ததாக அமைவது சங்க இலக்கியமாகும். இத்தகைய சங்க இலக்கியத்தின் வழியாக இன்றைய நவீன காலச் சூழலில் 'சமூக அமைப்பு என்ற சொல் பலதரப்பட்ட நிலைகளில் வாழும் மக்கள் பிரிவுகள் அனைவரையும் குறிக்கும் ஒரு சொல்லாட்சியாக அமைகின்றது.

1-2 தொல்குடிச் சமூகம்

தொல்குடிச் சமூகத்தின் உறவுகள் இன்றைய பழங்குடி மக்களின் வளர்ச்சி நிலைகளை அடையாளப்படுத்தும் முகமாக உள்ளன. மானிடவியல், தொல்லியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தை அணுகும்போது, உலகளாவிய முறையில் தொல்குடி மக்கள் அடைந்துள்ள படிநிலை வளர்ச்சிகளை அறியலாம். இவ்விருதுறைகளின் ஒருங்கிணைந்த முயற்சியால் அணுகும்போது, சங்க காலத்

தொல்குடிச் சமூகத்திற்கும் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் மரபிற்கும் உள்ள தொடர்ச்சியையும், இடைவினை உறவுகளையும் அறியலாம். தொல்குடிச் சமூக மரபின் வளர்ச்சியைத் தற்காலப் பழங்குடி மக்களினத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது சிலவகையில் இடைவினை உறவுகளும் முரண்பாடுகளும் தோன்றுவதைக் காணலாம்.

இவ்வகையான இடைவினை உறவுகளையும், முரண்பாடுகளையும் இனம் காணும் நோக்கில் பின்வரும் காரணிகள் அமைகின்றன.

1. நிலவியல் காரணிகள்
2. குடியிருப்பு முறைகள்
3. தொழில் பாகுபாடுகள்
4. பொருளாதார வசதிகள்
5. மொழி வளர்ச்சி
6. கல்வியறிவு
7. குடும்ப அமைப்பு
8. வழிபாட்டு முறைகள்
9. பண்பாட்டு வளர்ச்சி
10. நாகரிகம் வளர்ச்சியும் மாற்றமும்.

இத்தகைய சமூகக் காரணிகள் தொல்குடிச் சமூகத்திற்கும் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் மரபிற்கும் உள்ள இடைவினை உறவுகளையும், முரண்பாடுகளையும் இனம்காணும் நோக்கில் அமைந்துள்ளன.

இவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே சமூகவியல், மானிடவியல் நோக்கில் சங்க இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் தொல்குடி மற்றும் இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியல் மரபின் தொடர்ச்சியைத் தற்காலப் பழங்குடி மக்களிடம் காணலாம். அதற்குரிய அளவியல் கூறுகளாக மேற்கூறிய சமூகக் காரணிகள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் புலப்படும் தொல்குடி மக்களின் பதிவுகள் யாவும், நீண்ட நெடிய சமூக வரலாற்றைக் கட்டமைப்பதற்கு ஏதுவாக அமைந்துள்ளன. தொல்குடியினரின் குடியிருப்புகள், உணவு முறைகள், தொழில் வாய்ப்புகள், பொருளாதாரம், மணவுறவு முறைகள் யாவும் தொல் சமூகப் பண்பாட்டுக் கட்டமைப்பில் அடங்கியுள்ளன. பழங்குடி என்னும் சொல்லாட்சி ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய சமூக வகையினமாகவும், அது சங்க இலக்கியத்தில் பேசப்பட்டுள்ள மக்களோடு தொடர்புடையதாகவும் சமூகவியல்

மற்றும் மானிடவியல் துறை ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர். அந்த வகையில் பக்தவச்சல பாரதி அவர்கள் பழங்குடி மக்கள் என்பதற்கு பின்வரும் கருத்தாக்கத்தை முன்வைக்கின்றார்.

"காலனியாதிக்க அரசு தோற்றக் காலத்தில் பழங்குடியினரை ஆராயும் முயற்சி கி.பி.1874இல் வில்லியம் ஜோன்ஸ்' அவர்களால் தோற்றுவித்த வங்க ஆசிய கழகம் மூலம் தொடங்கப்பட்டது என்று குறிப்பிடுகின்றார்".²

தொல்குடிச் சமூக மக்களின் வகையினம் குறித்து 'குடி' என்னும் சொல்லாட்சி பெருவாரியான வழக்குகளுடன் சமூக மற்றும் மானிடவியல் புலத்தில் பதிவாகியுள்ளதை இரா.பூங்குன்றன் அவர்கள்,

"அம்குடி, பழங்குடி, தொல்குடி, முதுகுடி, குரம்பை, வேட்குடி, மறநிலை, நீள்குடி, விழுக்குடி, வீழ்குடி, செழுங்குடி, பல்குடி, விற்குடி, கானவர், எயிற்றியர்,"³

என்று தொல்பழங்காலச் சமூக மக்களைக் குடிச் சிறப்பின் அடிப்படையில் பல்வேறுக் குடிப்பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

"தொல்லிசை நடட் குடியோடு தோன்றிய
நல் இனத்து ஆயர்."⁴

'முரைசு கெழு முதுகுடி முரண் மிகு செல்வற்கு
சீர் மிகு சிறப்பினோன் தொல்குடிக்கு உரித்து"⁵

"குடி புறங் காத்தோம்பும் செங்கோலன்"⁶

'வீழ்குடி உழவன் வித்து உண்டாங்கு"⁷

"ஒரு குடிப் பிறந்த பல்லோர் உள்ளும்"⁸

'நாட்டின் நாட்டின் ஊரின் ஊரின்
குடிமுறை குடிமுறை தேரின்"⁹

"அத்தம் நன்னிய அம்குடிச் சீறார்"¹⁰

"மனை உறை குரிஇ"¹¹

'சில் நாட்டு அம்ம இச்சிறு நல்லூரே"¹²

"மடல் தாழ் பெண்ணை எம் சிறு நல்லூரே"¹³

"சிறுகுடிக் குறவன்"¹⁴

"காந்தள் அம் சிலம்பில் சிறுகுடி"¹⁵

“மழை விளையாடும் குன்று சேர் சிறுகுடி”¹⁶

“உறை பதி அன்று இத்துறை கெழு சிறுகுடி”¹⁷

“புல்வேய் குரம்பை குடிதொறும்”¹⁸

“புலால் அம்சேரி புல்வேய் குரம்பை”¹⁹

என்று தொல்குடி மக்களின் குடியிருப்புகள் குடிச் சிறப்பையும், வாழிடச் சூழலையும் அடையாளப் படுத்துகின்றன. இக்குடிச் சிறப்பின் நீண்ட இடைவினை உறவுகளாக இன்றைய பழங்குடி மக்களின் வாழிடச் சூழல் மலை நிலம் சார்ந்த நிலையில் ஊர், காட்டரண், படப்பை, மிளை போன்ற பெயர்களால் வழங்கப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வரும் சிறுகுடி, முதுகுடி, அங்குடி போன்ற சொற்களின் பொருண்மைகள் ஆங்கில அரசு காலத்தில் 'பழங்குடி' என்னும் சொல்லாட்சியில் நாகரிக நிலையில் பின் தங்கிய மக்களைக் குறித்துள்ளது. எனவே, பழங்குடி என்னும் சொல்லாட்சியும், கருத்தாக்கமும் காலனிய அரசு காலத்தில் வேறுவகையான கருத்துருவாக்கமாக மாறி அது இந்திய விடுதலைக்குப் பிறகும் அப்படியே பின்பற்றப்பட்டன. நாகரிக வளர்ச்சியில் குறைபாடு உடையவர்கள் என்றும் இச்சொல்லாட்சியில் இன்றைக்கு வழங்கி வருகின்றனர். இக்கருத்து நிலை ஏற்புடையது அல்ல எனலாம்.

இன்றைய சூழலில் 'பழங்குடி' என்னும் சொல்லாட்சி புதிய சமூக உருவாக்கத்தின் தோற்றுவாயாகவும், மரபு நிலைப்பட்ட சமூகவளர்ச்சியின் பரிமாணமாகவும் அடையாளம் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றின் நீண்ட நெடிய சமூக மரபினைக் கட்டமைக்கும் புதிய சொல்லாட்சியாகத் தொல்குடிச் சமூகம் அமைவதை பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

தொல்குடிச் சமூக அமைப்பைச் சங்க இலக்கியங்களின் துணைகொண்டு சமூக மற்றும் மானிடவியல் புலத்தில் அணுகும்போது தமிழ்ச் சமூக அமைப்புகளின் நீண்ட வரலாற்றையும் இடைவினை உறவுகளையும் அறியலாம்.

தொல்குடிச் சமூகம் பற்றிய ஆய்வு என்பது ஆதி சமூக அமைப்பிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலுள்ள இன்றைய பழங்குடிச் சமூக அமைப்பைப் பற்றியதாகும். இவர்களை மலையின மக்கள், புராதனச் சமூகத்தவர்கள் என்றெல்லாம் இன்றைக்குக் குறிப்பிடுகின்றோம்.

இது குறித்து கே.ஏ.குணசேகரன் அவர்கள் தொல்குடிமக்களின் உறவு வளர்ச்சியில் தற்காலப் பழங்குடிமக்கள் உலகமெங்கும் பரவிக் காணப்படுவதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"தொல்குடிகளின் வளர்ச்சியடைந்த நிலையையும் அவர்களுடைய சமூக மற்றும் பண்பாட்டின் எச்சத்தினையும் கொண்டிருப்பவர்களே இன்றுள்ள பழங்குடிகள் ஆவார்கள். பொதுவாகப் பழங்குடி என்னும் சொல் தொன்மை நிலையையும் வளர்ச்சியடையாத பண்பாட்டையும் கொண்டுள்ள மக்கள் குழுவைக் குறிக்கின்றது. பழங்குடிச் சமுதாயம் என்னும் மொழித்தொடர் தொன்மைச் சமுதாயம், எழுத்தறிவிற்கு முந்தைய சமுதாயம் (Pre-Literate Society) போன்ற மொழித் தொடர்களுக்கு இணையாக இருக்கும் என்பதே இதற்குக் காரணமாகும். பழமையான குடிகள் என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் தொல்குடிகள் என்னும் சொல்லாட்சியே ஆதிபொதுவுடைமை மக்களைக் குறிக்கும்."²⁰

இவ்வாறு புராதன மக்களின் நீண்ட இடைவினை உறவுகளாகவே இன்றைக்குத் தொல்குடிச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும், வாழ்வியல் மாற்றத்தையும் அறியவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. அத்தேவையின் நிறைவைத் தொல்லியல், மானிடவியல், சமூகவியல், வரலாறு போன்ற துறைகளின் ஊடாக சங்ககாலத் திணைச் சமூக மக்களின் வாழ்வியல் தன்மைகளை அறிய வேண்டியுள்ளது. அதன் தேவை கருதியே தொல்குடி மக்கள் பற்றிய ஆய்வு நிகழ்த்த வேண்டியது அவசியமாகும்.

தொழில்:

வேட்டையாடுதல்

தொல்குடிச் சமூகநிலையில் மனிதன் வேட்டையாடுதல் தொழிலையே தனக்கு முதன்மையாகக் கொண்டிருந்தான். தொடக்கத்தில் அவனுடைய பண்பாடு பண்பட்ட நிலையில் இல்லை. அந்நிலையில் மனிதன் தான் வாழ்ந்த புறச் சூழ்நிலையில் தனக்குக் கிடைத்தவற்றைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தினான். எளிமையான கற்கருவிகளைக் கொண்டு காட்டு விலங்குகளை வேட்டையாடியும், காட்டுப் பொருட்களைத் திரட்டியும் தனது உணவுத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொண்டான். அவனுடைய வாழ்வியல் சார்ந்த பண்பாடு வளர்ச்சியற்ற நிலையில் (Uncultivated Life) காணப்பட்டது. இதனை,

"அளைச் செறி யுழுவையு மாளியு முளியமும்
புழற் கோட்டாமான் புகல்வியும் களிறும்

வலியின் தப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத்
 துருமுஞ் சூருமிரை தேர் அரவமும்
 ஒடுங் கிருங்குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்கும்
 கொடுந்தான் முதலையு மிடங்கருங் கராமும்
 நாழிலு மிழுக்கு மூழடி முட்டமும்
 பழுவும் பாந்தளு முளப்படப் பிறவும்
 வழுவின் வழாஅ விழும மவர்
 குழுமலை விடரக முடையவா லெனவே²¹

என்று குறிஞ்சிப்பாட்டு கூறுகிறது. இவ்வாறு தொல்குடி மக்களின் வாழ்வு வேட்டையாடுதல் நிலையில். உணவைத் தேடியலையும் நாடோடி வாழ்க்கையாக மட்டுமே காணப்பட்டது.

வேட்டைத் தொழிலில் ஈடுபடும் தொல்குடியின மக்களிடம் கூர்மையான கற்கருவிகளும், வேட்டைத் தொழிலுக்கு உகந்த வில்லும், அம்பும் அவர்களின் முக்கிய கருவிகளாக இருந்துள்ளன.

“நெடுவரை ஆசினிப் பணவை ஏறிக்
 கடுவிசைக் கவணையில் கல் கை விடுதலின்”²²

என்று, தொல்குடி மக்களிடம் வேட்டைக் கருவிகளாக கல், கவண், வில், அம்பு முதலிய கருவிகளே முதன்மையானதாக இருந்துள்ளதை இப்பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

“மனிதன் காட்டு மிராண்டி நிலையிலும், அநாகரிக நிலையிலும் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் வில்லும் அம்பும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு வேட்டைக் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. காட்டுமிராண்டி நிலையின் தலைக் கட்டத்தில்தான் வில்லும், அம்பும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று எங்கெல்ஸ் கூறுவது பொருத்தமானதாக உள்ளது. இதனால் காட்டு மிருக இறைச்சி ஒழுங்காக சாப்பாட்டுக்குக் கிடைக்கின்ற உணவாக அமைந்தது.”²³

என்று வெ. பெருமாள் சாமி கூறுகிறார். இவ்வாறு தொல்குடி மக்களின் வாழ்வியல் நிலை இயற்கையோடுப் போராடும் நிலையில் அமைந்திருந்தது. மலை இடங்களில் தங்கும் புலியும், யாளியும், கரடியும், எருதும், யானையும், அணங்கும், இரைத் தேடித் திரியும் பாம்பும், நீர்வாழ் முதலையும் இடர்களையுடைய சிக்கலானச் சூழ்நிலையில் காணப்பட்டன. அவற்றிற்கிடையே தனது வாழ்நிலையை அமைத்துப் போராடும் வேட்டுவ வாழ்க்கையாக, மலைநிலம் சார்ந்த சூழ்நிலையில் அவர்களின் வாழ்வியல் முறை சமச்சீரற்ற முறையில் அமைந்துள்ளதை வெ.பெருமாள்சாமி அவர்கள்,

"மனிதன் காட்டுமிராண்டியாக வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் உணவைச் சேமித்துப் பாதுகாக்க வேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு ஏற்படவில்லை. அதற்குரிய சூழ்நிலையும் சமூக அமைப்பும் ஏற்பட்டிருக்க வில்லை. உணவுக்காக வேட்டையாடுதலோடு, கணிகள் முதலியவற்றைத் தேடித் தின்று பசியைப் போக்கிக் கொண்ட அவன், வேறு தொழில் எதையும் அறிந்திருக்கவில்லை. கிடைத்த உணவைக் கிடைத்த இடத்தில் தின்று உயிர் வாழ்ந்தான். சிலநேரங்களில் பெரிய விலங்குகள் வேட்டையில் கிடைத்தன; கூட்டத்தவர் அனைவருடனும் உண்டது போக எஞ்சியதை வெயிலில் உலர்த்திச் சேமிக்கப் பழகியிருந்தான். இலக்கியங்கள் இதனை 'வாடுன்' என்று குறித்தன. அவ்வப்போது ஏற்பட்ட உணவுப் பற்றாக்குறையும் பசியும் அவனைச் சேமிக்கத் தூண்டின"²⁴

என்று கூறுகிறார். இவ்வாறான வேட்டுவச் சமூகம் உணவாதாரத்திற்கும், இருப்பிடச் சூழலுக்கும் போராடிய நிலையில் வாழ்ந்ததைக் காட்டுகின்றது. வேடுவர்கள் வில்லாற்றலில் சிறந்தவர்கள் என்பதை விளக்க குறுநில மன்னன் வல்வில் ஓரியின் வில்லாற்றலே சிறந்த சான்றாக உள்ளது. ஓரி என்பவன் கொல்லிமலைத் தலைவன். அவன்தன் வில்லாற்றல் காரணமாகப் புலவர்களால் வல்வில்ஓரி (புறம்-152) என்று சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளான்.

வேட்டுவச் சிறுவர்கள் விளையாட்டுப் பருவத்திலேயே விற்பயிற்சியைத் தொடங்கியுள்ளனர் என்பதை,

"உழுதூர் காளை ஊழ்கோடன்ன
கணவ முட்கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்திப்
புதுவர கரிகாற் கருப்பை பார்க்கும்
புன்றலைச் சிறாஅர் வில்லெடுத்து ஆர்ப்பின்."²⁵
என்றும்,
"ஊக நுண் கோற் செறிந்த அம்பின்
வலாஅர் வல்வில் குலாவரக் கோலிப்
பருத்தி வேலிக் கருப்பை பார்க்கும்
புன்புலந் தமிழிய அங்குடிச் சீறார்"²⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். வேட்டுவச் சிறுவர்கள் இருப்பிடச் சூழலைச் சார்ந்தே வில்லாற்றலில் சிறந்துள்ளனர். இவர்கள் தொழில் அடிப்படையில் வேட்டுவர், கானவர், எயினர், மறவர் போன்ற பெயர்ச் சொற்களால் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளனர்.

தொல்குடி மக்களின் வாழ்வியல் மாற்றம் பொருளாதாரத் தேடலாலும், தொழில் மாற்றத்தாலும் நாளடைவில் நிலையான இனக்குழுச் சமூகம்

தோன்றுவதற்குக் காரணமானது. இதைக் குறித்து இரா.முருகன் கூறும் கருத்தாக்கம் ஏற்புடையதாகும்.

"பழங்குடி மக்களின் வேட்டுவ வாழ்க்கை முறையையே தொல்குடிச் சமூகம் என்று அழைப்பர். மனிதன் வேட்டைத் தொழில், மேய்ச்சல் தொழில் ஆகியவைகளை மேற்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தியபோது வாழ்வியல் அமைப்பு ஒத்த நிலையில் இருந்ததாகவும், அவையே பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை வெளிப்படுத்தக் கூடியதாகவும் விளங்குகின்றன. வேளாண்மைத் தொழிலை மேற்கொண்ட பிறகே நிலையான வாழ்க்கை முறை, தொழில் வேறுபாடுகள், மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், ஓய்வு நேரம் முதலியவை ஏற்பட்டது."²⁷

என்று கூறும்போது, தொல்குடி மக்களின் வாழ்வியல் பின்புலம் தொழில், பொருளாதாரம், இருப்பு நிலைகளின் வளர்ச்சியில் நிலையான வாழ்வாதாரத்தைத் தோற்றுவித்துள்ளன எனலாம்.

பறவை வேட்டை:

எயினர்கள் பறவைகளைப் பிடிப்பதற்காகத் தம் குடிசைகளின் முற்றத்தில் மான்தோலை விரித்து அதில் திணையைப் பரப்பிவைப்பர். அப்பறவைகள் அதில் வந்து அமர்ந்து திணையை மேயுங்கால் எயிற்றியர் அவற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு சமைப்பர். இதனைப் புறநானூறு,

"மானதட் பெய்த உணங்கு திணை வல்சி
கானக் கோழியோடிதல் கவர்ந்த துண்டென
ஆர நெருப்பி னாரல் நாறத்
தடிவாந் திட்ட முழ வள்ளுரம்
இரும்பே ரொக்கலொ டொருங்கினி தருந்தித்
தங்கினை சென்மோ பாண"²⁸

என்று கூறுகிறது. வேட்டையால் கிடைத்த உணவாதாரத்தை தங்களின் முக்கிய உணவாகப் பகிர்ந்துண்ணும் சமத்துவ வாழ்க்கை முறை தொல்குடி மக்களிடம் இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

உடும்பு வேட்டை

எயினர்கள் தமக்கு முக்கிய உணவுப் பொருட்களாக கானகத்தில் கிடைக்கும் விலங்குகளையே வேட்டையாடிப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அவர்களின் வேட்டைச் சூழலில் உடும்புக் கறி முக்கிய உணவாக இருந்துள்ளது. உடும்பின் தசை வலிமைமிக்கது என்று பண்டைய சமூக அமைப்பிலிருந்து இக்காலம் வரை மக்களிடம் நம்பிக்கையாக உள்ளது.

ஊருக்கு அண்மையிலுள்ள மடுக்களிலிருந்து உடும்புகளை எயினச் சிறார்கள் பிடித்து வந்த செய்தியைப் புறப்பாடல் வழி அறியலாம்.

“அருமினை இருக்கை யதுவே மனைவியும்
வேட்டைச் சிறாஅர் சேட்புலம் படராது
படுமடைக் கொண்ட குறுந்தாள் உடும்பின்
விழுக்கு நிணம்பெய்த தயிர்கண் விதவை
யாணர் நல்லவை பாணரொடு ஓராங்கு
வருவிருந்து அயரும் விரும்பினள்.”²⁹

என்று வேட்டைத் தொழிலையே உணவாதாரத்திற்கு முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டியங்கியது தொல்குடிச் சமூகம் எனலாம்.

முயல்வேட்டை

எயினர் தங்கள் வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களுக்கு முயல் கறியைச் சமைத்து உணவு படைத்துள்ளனர் என்பதைப் புறப்பாடல் வழி அறியலாம்.³⁰

புலிவேட்டை

வேட்டுவர் புலி வேட்டையின் போது 'அடார்' என்னும் கற்பொறியினைப் பயன்படுத்திய செய்தியை நற்றிணைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

‘தினையுண் கேழல் இரியப் புனவன்
சிறுபொறி மாட்டிய பெருங்கல் அடாஅர்
ஒண்கேழ் வயப்புலி படுஉம்’³¹

என்று கூறுகிறது நற்றிணை

முள்ளம் பன்றி வேட்டை

வேடுவர்கள் விரும்பி வேட்டையாடும் விலங்குகளில் முள்ளம் பன்றியும் ஒன்று. இதனை முளவுமா என்றும், எய்ப்பன்றி என்றும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடுகின்றனர்..

“முளவு மாத்தொலைச்சிய முழுச் சொல்லாடவர்”³²

“முளவுத் தொலைச்சிய வைநிணப் பிளவை
சேயலைப் பள்ளி யென்குறு முள்ளின்
எய்தெற விழுக்கிய கானவ ரழகை”³³

மான் வேட்டை

முள்ளம் பன்றியைப் போலவே மான்வேட்டை யாடுதலும் வேட்டுவத் தொழிலில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. தற்காலத்திலும் பழங்குடி மக்களிடம்

மான்வேட்டையாடும் வழக்கம் இருந்துவருகிறது. மானின் தோல், கொம்பு, இறைச்சி ஆகியவற்றுக்காக மான் வேட்டையாடப்படுகின்றது.

வேள்வி செய்யும் காலத்தில் பார்ப்பனர்கள் மான் தோலைப் பச்சையாகத் தோளில் போர்த்திக்கொண்டு யாகச் சடங்குகளைச் செய்துள்ளனர்.

“வினைக்கு வேண்டி நீ பூண்ட
புலப் புல்வாய்க் கலைப் பச்சை
கவற்பூண் ஞாண் மிசைப் பொலிய”³⁴

என்பதால் தொல்குடிச் சமூகத்தவரின் உணவு சார்ந்த பொருளாதாரம் நிலப்புரபுத்துவச் சமூகத்தில் சடங்கு பொருள்களாக மாற்றமடைந்துள்ளதை அறியலாம்.

தேனெடுத்தல் தொழில்

மலைப்பகுதி சார்ந்து வாழும் பழங்குடி மக்களிடம் வேட்டைத் தொழில் மட்டுமல்லாது, மலைப்பகுதி சார்ந்து கிடைக்கும் பிற பொருட்களையும் உணவாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

தேன், தினை, கிழங்குவகைகள் போன்றவை உணவு சார்ந்த பொருட்களாக இருப்பதன்றி, மருத்துவ குணம் சார்ந்த பொருட்களாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“பெரும் பயன் தொடுத்த தேங்கொள் கொள்கை”³⁵ (மலைப்-317)

பாரியின் பறம்பு மலையில் தேனெடுப்பதற்காகக் கானவர் ஏணிகளைப் பயன்படுத்திய செய்தியைக் கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், தேனெடுத்த நிலையை,

“அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீதழிந்து
திணி நெடுங்குன்றம் தேன் சொரியும்மே”³⁶

“நறவுப் பிழிந்திட்ட கோதுடைச் சிதறல்
வாரகம் பொழுது முன்றிற்
தோர் வீசிருக்கை நெடியோன் குன்றே”³⁷

என்று கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். தொல்குடிச் சமூகத்தில் ஆண், பெண் இருபாலரிடையே பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் இருவகையானப் போக்குகளைக் காணலாம். உணவாதாரத்திற்காக வேட்டையாடுபவர்களே வேடுவர்களாக உள்ளனர். மனித சமூகத்தின் முதல் உணவாதாரம் வேட்டையாக இருந்தாலும் இது நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை. வேட்டையாடுதலுடன் காடுகளில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருட்களைச் சேகரிப்பதிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

பெண்கள் சேகரிப்பின் வேலையிலும், ஆண்கள் வேட்டையாடுதலிலும் ஈடுபட்டனர். இதற்கு அடுத்த கட்டத்தில் சேகரித்தல் விவசாயத்திற்கும், வேட்டையாடுதல் விலங்கு வளர்ப்புக்கும் வழி செய்தன. இந்நிலையில் காட்டில் தாவர உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்த பெண்களே விவசாயத்தைப் பெரிதும் விரும்பிச் செய்தனர். ஆதலின் புராதனகால விவசாயிகளாகப் பெண்கள் இருந்தனர் என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம். புராதன காலச் சேகரிப்புத் தொடங்கி நீர்ப்பாசன வேளாண்மை ஏற்படுதற்கு முன்பு வரை பெண் சமூகம் பொருளாதாரத்திற்கு அடித்தளமாக விளங்கியுள்ளது.

பெண்கள் சமூகத்தில் தகுதி உயர்வுடன் காணப்பட்டார்கள். கூடுதலான வேலைப் பகிர்வு முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர். இதன் தொடர்ச்சியாகவே சங்க இலக்கியத்தில் கொற்றவை வழிபாடு நிகழ்த்தப்பட்டு தாய் சமூகத்திற்குப் பெருமதிப்பு அளிக்கப்பட்டது. புராதன நில உற்பத்தியுடன் தொடர்புடைய சூலம், கடப்பாரை, அம்பு, ஈட்டி போன்ற கருவிகள் தாய்த்தெய்வ வழிபாட்டில் சிறப்படைந்துள்ளன.

அதன் தொடர்ச்சியாகவே, இன்றைக்கு மாரியம்மன் வழிபாட்டைக் குறிப்பிட்ட மாதங்கள் தோறும் நிகழ்த்தி தொல்குடிச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை தொடர்கின்றனர் எனலாம்.

பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள்

தொல்குடிச் சமூக மக்களிடம் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள் இருவகையானப் போக்குகளில் காணப்படுகின்றன.

- (i) வேட்டைத் தொழிலில் பிழைப்புக்கான பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.
- (ii) வேளாண்மைத் தொழிலில் உணவு உற்பத்திக்கான பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

வேட்டையாடுதலில் ஆண்கள் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் இயற்கையில் கிடைக்கும் வனப்பொருட்களைச் சேகரித்துள்ளனர். இவ்வகையானப் பொருளாதார முறையில் ஆண்கள் விலங்கின உணவாதாரத்தையும், பெண்கள் தாவரஇன உணவாதாரத்தையும் உற்பத்தி செய்துள்ளனர். பெண்கள் உற்பத்தி செய்யும் பொருளாதாரம் உணவு உற்பத்திக்கான பொருளாதாரமாக உள்ளது. பெண்கள் காடுகளிலுள்ள கிழங்கு வகைகள், காய்கள், கனிகள், மூலிகைத்

தழைகள், தேன் போன்ற பொருட்களைச் சேகரித்துள்ளனர். உயரமான மலைப்பகுதிகளில் தேனை எடுப்பதற்கு ஆண்கள் ஈடுபட்டுள்ளனர். கானவர்கள் ஏணி வழியாக ஏறிச்சென்று (மலைப்.315-17) தேனெடுத்த செய்தியை மலைபடுகடாம் வழி அறியலாம்.

காடு சார்ந்த பொருட்களில் சிலவற்றை அண்டைய சமநில மக்களுக்குக் கொடுத்து உப்பு, உடை, எண்ணெய் போன்ற பொருட்களைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றுக் கொள்வர்.

பிழைப்பாதாரப் பொருளாதாரத்தில் மக்கள் உணவாதாரத்தைத் தேவைக்கு அதிகமாக ஈட்டுவது கிடையாது. இன்னொரு வகையில் சொல்வதானால் உபரியில்லாத பொருளாதாரமே பிழைப்பாதாரப் பொருளாதாரமாகும். அன்றாட வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றை மட்டும் சேகரித்தல் இதன் முக்கிய பண்பாக உள்ளது.

தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் புராதனக் காலம் தொட்டு இன்று வரை பழங்குடி மக்களிடம் இவ்வகையான போக்கையே காணமுடிகின்றது. இதனைப் பக்தவச்சல பாரதி அவர்கள் குறிப்பிடும் இடத்து,

"தமிழகத்தில் புராதனகாலம் முதல் இன்றுவரை வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் பொருளாதார முறையைப் பல பழங்குடியினர் கொண்டுள்ளனர். காடவர், பளியர், இருளர், காணிக்காரன், மலைக்குறவர், முதுவர், தொதவர், உராளியர், குறும்பர் போன்ற பழங்குடியினர் இவ்வகைப் பொருளாதாரத்தையே நம்பியுள்ளனர்."³⁸

இவ்வகையானப் பழங்குடியின மக்களே புராதனக் காலந்தொட்டு இன்றுவரை சமச்சீரற்ற நிலையில், ஒற்றைத் தன்மையுடைய நிலையில் பொருட்களை உற்பத்தி செய்து தேவையானவற்றுடன் பண்டமாற்று முறையைச் செய்துவருகின்றனர்.

உலகம் தழுவிய நிலையில் வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் பொருளாதாரத்தில் வேட்டையாடுதல் ஆண்களுக்கான வேலைப் பகிர்வாகவும், காடுபடுப் பொருட்களைச் சேகரித்தல் பெண்களுக்கான வேலைப் பகிர்வாகவும் உள்ளன. செலவழிக்கும் நேரத்தையும், ஈட்டும் பொருட்களால் கிடைக்கும் ஆற்றலையும் பார்க்கும்போது வேட்டுவச் சமூகத்தில் பெண்களின் பங்கு முதன்மையானதாக உள்ளது.

வேட்டையாடி உணவு சேகரிக்கும் பொருளாதார முறையில் உண்பது ஓர் உடலியல் சார்ந்த நிகழ்ச்சியாக மட்டுமல்லாது ஒரு சமூக நிகழ்வாகவும் உள்ளது. ஏனெனில் இத்தகைய சமூக அமைப்பில் உணவைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதல் என்ற நிலையில் சமத்துவச் சமூக அமைப்பினை நிலை நிறுத்தும் ஒரு முதன்மைக் களமாகத் தொல்குடிச் சமூக அமைப்பு விளங்குகின்றது.

*"கவர்கணைச் சுற்றங் கவர்ந்த கணநிறை
அவரவர் வினைவயின் அறிந்தீந் தன்று."*³⁹

என்று, தொல்குடிச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் பண்பைப் புலப்படுத்தும் விதத்தில் பொதுவுடைமைச் சமூகமாக உள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

தொல்குடிச் சமூகத்தின் பொதுவுடைமைச் சிந்தனைகளைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் உற்பத்தி முறைகளும் நுகர்வுத் தன்மைகளும் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

*"ஆதி பொதுவுடைமைச் சமூக அமைப்பான பழங்குடிச்
சமூகத்தில் அனைவரும் சமமாகவே கருதப்பட்டனர்.
இச்சமூகத்தில் வேட்டைத் தொழிலே முதன்மையானது.
இயற்கையில் கிடைத்த காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள்
முதலிய பொருட்களையும், வேட்டையினால் பெறப்பட்ட
விலங்குகளையும் பாகுபாடின்றிப் பகுத்துண்டு வாழ்ந்தனர்."*⁴⁰

என்கிறார் சா.வே. சுப்பிரமணியம் அவர்கள்.

*"தந்து நிறை பாதீடு உண்டாட்டு கொடை"*⁴⁰

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவின் உரைக் குறிப்பில் தொல்குடிச் சமூகத்தின் பொதுவுடைமைப் பண்பைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

தொல்குடி மக்கள் வாழ்வியல் அமைப்பு பொருளாதாரத் தேடலை மையமிட்டு இன வேறுபாடற்றச் சமத்துவ நிலையில் வாழ்ந்துள்ளனர். அதன் வெளிப்பாடாகவே 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்ற வகுப்புரிமையற்ற சமத்துவ நிலையைக் காண முடிகின்றது.

*"தொன்மையான சமூகம் வகுப்புரிமை யற்றதாகவும்,
தனிநிலை வேறுபாடுகள் கருதாததாகவும் அமைந்தன.
நாகரிக வளர்ச்சியில்தான் அடுக்குநிலையும், மையத்
தலைமையும் உருவாயின. இதற்கு மாறாக மீமனம்
உடைமையால் மேம்பாடு ஏற்கப் பட்டு, கௌரவமானப்
பதவிக்குரிய நிலை கொள்ளப்பெற்று, அதனால் தகுதி
நிலைப்பாடு தொல் குடிச் சமூகத்தில் சிலருக்குச் சில
குறிப்பிட்ட வகுப்பினருக்கு அமைந்தது."*⁴¹

என்று தொல்குடிச் சமூகம் வகுப்புரிமையற்ற சமத்துவ நிலையில் பொருளாதாரத் தேடலை மையமிட்டுள்ளது. இனக்குழுச் சமூகம் வாழ்க்கையின் இருப்பு நிலையைத் தேடிய குழுமத்தையும், நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் பொருளாதார வளர்ச்சியும், நாகரிகத்தின் உச்ச மதிப்பையும் அறியலாம்.

குடியிருப்புகள்

தொல்குடி மக்களின் குடியிருப்புகள் யாவும் மலை நிலம் சார்ந்து அமைந்துள்ளன. மலைவளம் சார்ந்த வாழ்வாதாரத்தில் ஊர், படப்பை, காட்டரண், மிளை, காவற்காடு என்று அழைக்கப்பட்டன.

"ஊர் அருமிளை இருக்கை யதுவே"⁴²

"வாழ்முள் வேளிச் சூழ்மிளைப் படப்பை"⁴³

என்னும் தொடர்கள் குறிஞ்சி நிலத்து வேட்டுவருடைய ஊர்களைச் சார்ந்து அமைந்திருந்த காவற்காடுகள் பற்றியும், அவற்றின் தன்மைகள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றன.

"கல்லக வரைப்பில் கான்கெழு சிறுகுடி"⁴⁴

"கல்சேர்பு இருந்த கதுவாய்க் குரம்பை"⁴⁵

"பெருங்கடல் வேட்டத்துச் சிறுகுடி"⁴⁶

"அரவச் சீறார்"⁴⁷

"கானல் அம் சிறுகுடி"⁴⁸

"கரும்பு அமல் படப்பை பெரும்பெயர்க் கள்ளூர்"⁴⁹

"வாணன் சிறுகுடி"⁵⁰

"புலாஅல் மறுகின் சிறுகுடி"⁵¹

"குறிஇறைக் குரம்பை"⁵²

"மெல் இயற் குறுமகள் உறைவஇன் ஊரே"⁵³

"விழவுறு பறியா முழவு இமிழ் மூதூர்"⁵⁴

"இரவல் மாக்கள் சிறுகுடி"⁵⁵

"தண்கடற் படப்பை"⁵⁶

இக்காவற்காடுகள் எயினர் ஊர்களின் பாதுகாப்புக்கான அரண்களாகவும், வேட்டைக்காடுகளாகவும் இருந்தன. பின்னர் சமூக மாற்றங்களாலும், உடைமைப் பாதுகாப்புத் தேவையாலும் உடைமைச் சமுதாயக் காலக்கட்டத்தில் (அரசு உருவாக்கச் சூழல்) அரசுகளின் பாதுகாப்புக்காக அரண்கள் அமைத்துக்

கொள்ள வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து மதில், அகழி, மலை, காடு என்னும் நான்கையும் அரணாகக் கொண்டனர்.

**“மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடைய தரண்”⁵⁷**

“நிரை நிலை ஞாயில் நெடுமதில் ஊரே” (அகம்.124:16)

மலையும் காடும் இயற்கை அரண்களாக இருந்துள்ளன. மதிலும் அகழியும் மன்னர்கள் தம் பாதுகாப்புக்காக அடிமைகளைக் கொண்டு செயற்கையாக அமைத்துக் கொண்டவையாகும். வள்ளுவர் கூறும் காட்டரண் என்பது உடைமைச் சமூகத்தின் காவற்காடாகும். இக்காட்டரண் எயினரின் வேட்டைக்குரிய இடமாகவும், மேய்ச்சல் நிலங்களாகவும் இருந்துள்ளன.

வேட்டைச் சமூகத்தவரான எயினர்கள் தம் முயற்சியால் விளைவித்துக் கொண்ட உணவு தானியங்கள் மற்றும் கால்நடைகள் முதலிய உடைமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர். அவைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளப்படவில்லையானால், அண்டைய புலங்களிலுள்ளோர் வந்து கொள்ளையடித்துச் செல்லும் அபாயம் ஏற்படும். அதன்பொருட்டே மதில்களும், அகழிகளும் அவர்களின் உடைமைப் பாதுகாப்பு இடமாக இருந்தன.

எயினர்கள் குடிநீருக்காகத் தம் குடிசைகளுக்குப் பக்கத்தில் கிணறுகளைத் தோண்டியுள்ளனர். குடியிருப்புச் சூழலைச் சார்ந்தே நீர்நிலைப் பகுதிகளைப் பெருக்கியுள்ளனர்.

“கல்லறுத் தியற்றிய வல்லுவர்க் கூவல்”⁵⁸

**“நெடுங் கிணற்று வல்லுவாரி
களாப் படுகூவல்”⁵⁹**

என்று தொல்குடிச் சமூகத்தவரின் கிணறுகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. சில இடங்களில் இயற்கையாக அமைந்த பள்ளங்களில் தேங்கியிருந்த மழைநீரையும் மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

**‘களிறு பொரக் கலங்கிய கழன்முள்வேலி
அரிதுண் கூவல் அம் குடிச் சீறார்’⁶¹**

**“பூவற் படுவில் கூவல்தோண்டிய இய
செங்கட் சின்னார்”⁶⁰**

**“களிறு நீறாடிய விடுநில மருங்கில்
வம்பப் பெரும் பெயல் வரைந்து சொரிந்திறந்ததெனக்**

குழிக்கொள் சின்னீர் குராஅ லுண்டலிற்
சேறு கிடைத்திட்ட கலுழ்கண்ணுறல்⁶²

"கடுத்துடி தூங்கும் கணைக் காற்பந்தர்
தொட ராயத்த துன்னருங் கடிநகர்
வாழ் முள்வேலி சூழ்மிளைப் படப்பை
கொடு நுகந்தழிஇய புதவிற் செந்நிலை
நெடுநுதி வயக்கழு நிரைத்த வாயிற்
கொடுவில் எயினர் குறும்பு"⁶³

இப்பாடல் சான்றுகள் ஊடாக இவர்களின் குடியிருப்புகள், தொல்குடி மக்களின் சமூக வரலாற்றை எழுதுவதற்கு சிறந்த பதிவுகளாக உள்ளன. எயினர்கள் பொதுவாக வேடுவர் என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவதுபோல், பழங்குடிகள் பலரும் ஒரு சொல்லால் வழங்கப்படும் போக்கும் காணப்படுகின்றது.

"இருளர், காட்டு நாயக்கன், மலைவேடன், மலைக் குறவன் ஆகிய பழங்குடியினர் அனைவரும் வெளியாரால் 'வேடர்கள்' என்றும் அழைக்கப் படுவதுண்டு. இப்பழங்குடிகள் அனைவரும் வேட்டையாடும் தொழிலைக் கொண்டிருப்பதால் அயல் சமூகத்தார் சுருக்கமாக வேடர் என்கின்றனர்."⁶⁴

இவ்வாறு தொல்குடிச் சமூகத்தவரின் பெயர்கள் தொழில் அடிப்படையில் பல்வேறு நிலையில் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அமெரிக்க ஐக்கியப் பிரதேசத்தில் உள்ள செவ்விந்தியக் குலங்களின் குடியிருப்புகளைச் சூழ அமைந்திருந்த காவற்காடுகள் பற்றி ஏங்கல்ஸ் கூறும் கருத்து இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும்.

"யதார்த்தத்தில் குடியிருந்த பிரதேசத்தோடு கூடுதலாக வேட்டையாடவும், மீன் பிடிக்கவும் ஒவ்வொரு குலமும் கணிசமான பிரதேசத்தைப் பெற்றிருந்தது. இதற்கு அப்பால் அடுத்த குலத்தின் பிரதேசத்தை வந்தடைகின்ற வகையில் அகலமான ஒரு நடுநிலைப் பிரதேசம் இருந்தது. எங்கு இரு குலங்களின் மொழிகளும் உறவு கொண்டிருந்தனவோ, அங்கு இந்த நடுநிலைப் பிரதேசத்தின் அளவு சிறியதாக இருந்தது. அப்படி இல்லாத இடங்களில் விரிவாக இருந்தது. இப்படிப்பட்ட நடுநிலைப் பிரதேசம்தான் ஜெர்மானியர்களின் எல்லைக்கோடாகும், சீசரின் சுவியேக்கள் தங்களின் பிரதேசத்தைச் சுற்றிலும் அமைத்த பொட்டல்காடும் டேன்களும் ஜெர்மானியர்களுக்கு இடையே இருந்த Isarn holt காடுகளும், ஜெர்மானியர்களுக்கும் ஸ்லாவியர்களுக்கும் இடையே இருந்த சாக்சானியர்களின் காடும் பாதுகாப்புக்குரிய இடங்களாகும்"⁶⁵

என்று கூறும்போது, ஜெர்மானியர்களின் குடியிருப்புச் சூழல் பண்டைக் கால மக்களின் காவற்காட்டை ஒத்துள்ளன. ஜெர்மானியர்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த பழக்க வழக்கங்களும் தொல்குடிச் சமூகத்தவரின் நீண்டஇடைவினை உறவில் தொடர்பு கொண்டுள்ளன.

1-3 இனக்குழுச் சமூகம்

இனக்குழு வாழ்க்கை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இரத்த உறவு கொண்ட பாலின அடிப்படையிலான மனிதர்கள் ஒன்றுகூடி ஒத்த எண்ணத்துடன் ஓரிடத்தில் வாழ்வதாகும். இத்தகைய நிலைத் த வாழ்வியல் முறை திணைகள் சார்ந்தே சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன. இனக்குழு வாழ்வுடைய மக்களின் பண்புகளாக அறிஞர் ஆக்ஃபேர்ன் கூறும் கருத்து இங்கு ஏற்புடையதாகும்.

"மக்கள் ஒன்றுகூடி ஓரிடத்தில் அவர்களின் எண்ணங்கள், நடத்தைகள், வாழ்க்கைப் பயன்பாடுகள், வேலைப் பிரிவினைகள் இவைகளுக்கேற்ப வாழ்ந்து வருவதை இனக்குழு"⁶⁶ என ஆக்ஃபேர்ன் வரையறை தருகின்றார்.

இவர் கூற்றுப்படி இனக்குழு மக்கள் ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்கி வாழ்வதனால், அவர்களுக்கான தனித்த பண்பாட்டு அடையாளங்கள் ஐந்திணைகளின் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் சமூக அமைப்பில் பலதரப்பட்ட மக்களையும் திணைப்பாகுபாடு மற்றும் தொழிலடிப்படையில் அறியலாம். தனி மனிதன் குழுவின்றி வாழ்ந்திருக்க இயலாது. இக்கருத்தை அரிஸ்டாட்டில் என்னும் கிரேக்க அறிஞர் 'மனிதன் ஒரு சமூக விலங்கு என்று கூறுவதன் மூலம் சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழு மக்கள் தோன்றியிருப்பதை நினைவுப்படுத்துகின்றது.

*"கூடி வாழ்ந்தால் கோடி நன்மை
ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு"*

என்னும் பழமொழிக்கேற்ப மனிதன் பண்டைக்காலம் முதல் தன்னைக் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு ஒரு குழுவில்தான் வாழ்ந்து வந்துள்ளான். குழு அமைப்பு மக்களுக்குப் பகைவர்களாலும், வெளியுலகில் உள்ள தீய ஆற்றல்களாலும் ஏற்படும் இன்னல்களை எதிர்த்துப் பாதுகாப்பு அளித்துள்ளது. சில சூழ்நிலைகளில் மனிதனின் மேன்மை அல்லது தலைமை என்னும் உள்ளுணர்வு மனித வார்க்கத்தைப் பாதுகாக்கவும் உயர்த்தவும் முற்படுகின்றது.

சான்றாக, ஒரு குழுவின் உறுப்பினர்கள் ஒரு சிக்கலைத் தீர்க்க தங்கள் தலைமைப் பண்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு செயல்படுவர்.

இவ்வாறான தலைமைப் பண்பு மேலோங்கிய நிலையில் அக்குழுவினரைப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் ஊரன், மகிழ்நன், நாடன், தலைவன், காடன் போன்ற சொல்லாட்சிகள் அக்குழுவைக் கண்காணிக்கும் தலைமைப் பொறுப்பைச் சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. சமுதாயம் பொதுவாக மக்களின் உறவுமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், தொழில் வளம், உணவு, உடை, இருப்பிடம், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், சட்ட விதிமுறைகள், வாழ்வியல் சார்ந்த விழுமியங்கள் போன்றவைகளை உள்ளடக்கியதாக விளங்குகின்றது. இத்தகைய சமூக விதிகள் பலதரப்பட்ட சமுதாயக் குழுக்களை மனித வாக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களால் ஒன்று சேர்த்துள்ளது. உடலாலும், உள்ளத்தாலும் ஒப்புமையுள்ள மக்களே ஒரு சமூகக் குழுவின் உறுப்பினர்களாக இருக்க முடியும். மாற்றம், வளர்ச்சி இவைகளே மக்கள் முன்னேற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. சமூகக் குழுக்கள் ஒன்றுகூடி ஒரு புதிய சமுதாயத்தைத் தோற்றுவித்து அதன் ஒற்றுமைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் வழிவகுத்துக் கொடுக்கமுடியும். அவ்வகையில் பழங்குடி மக்களின் குழு அமைப்பு உயிருடன் வாழ வேண்டியும், விலங்குகளிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டியும் தோற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் தொடர்ச்சியாகவே தற்காலச் சமூக நிறுவனங்கள் (தொண்டு நிறுவனங்கள்) இன அடிப்படையிலான சங்கங்கள் தத்தம் மக்களுக்குப் பற்பல வகையிலும் நன்மை பயக்குமாறு தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து வருகின்றன. இவ்வாறான சமூக நிறுவனங்கள் இன்றைய சமூக அமைப்பில் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் மரபு தொடர்ச்சியாக அமைந்துள்ளன.

மக்கள் தங்களின் உயிர்வாழ்க்கைப் போராட்ட நிலையையும்; உடைமைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்ள குழுநிலையில் சேர்ந்து வாழும் பண்பைக் கற்றுக் கொண்டனர் என்பதை இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் வழி அறியலாம்.

குழுவாகச் சேர்ந்து வாழும் பண்பின் வெளிப்பாடாகவே சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைக் கோட்பாடுகள் அமைந்துள்ளன.

அக்குழுவில் சேர்ந்து வாழும் மக்கட்பெயர்களும், பொதுவான நிலையில் திணைப் பெயர்களாக இடம் பெறுவது இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பொதுப்பண்புகளை அடையாளப் படுத்துகின்றன.

குறிஞ்சி நில மக்கட் பெயர்கள்

❖ குறவன்
❖ வெற்பன்
❖ மலைக்கிழவன்

❖ குறத்தி
❖ பொருப்பன்
❖ வேடுவன்

முல்லை நில மக்கட் பெயர்கள்:

❖ ஆயர்
❖ இடையன்
❖ கோவலர்

❖ குறும்பொறை நாடன்
❖ ஆய்ச்சி

மருத நில மக்கட் பெயர்கள்:

❖ ஊரன்
❖ உழவன்
❖ நாடன்

❖ மகிழ்நன்
❖ உழத்தி

நெய்தல் நில மக்கட்பெயர்கள்

❖ புலம்பன்
❖ சேர்ப்பன்
❖ நுளைச்சி

❖ துறைவன்
❖ நுளையர்
❖ பரதவர்

பாலை நில மக்கட் பெயர்கள்

❖ எயினர்
❖ வேடர்

❖ மறவர்
❖ கானவர்

இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்புகள்

- (i) இனக்குழு மக்களுக்கு அவர்கள் வாழும் இடம் இன்றியமையாதது ஆகும்.
- (ii) இனக்குழு மக்கள் வாழ்வு ஒரு படித்தான கூட்டு வாழ்வில்தான் மேன்மை அடைந்துள்ளது. மனிதர்கள் இல்லையென்றால் தோழமைக் கூட்டமும் இல்லையாகும்.
- (iii) மானிடவியல்புல வல்லுநர்கள் கருத்துப்படி இனக்குழு மக்களிடையே உள்ள உறுப்பினர்கள் ஒரே மொழி, ஒரேவிதமான பழக்க வழக்கங்கள், நடவடிக்கைகள் ஆகியவற்றை மேற்கொண்டுள்ளனர். கூட்டு மனப்பான்மை இனக்குழு வாழ்வில்தான் காணப்படுகின்றது.
- (iv) இனக்குழு மக்கள் பொதுவான பண்புகளுடன் நிலையான இடத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

- (v) இக்குழுவினர்கள் தாமாகவே தோன்றி தங்களுக்குள் ஒருவனைத் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுப்பர்.
- (vi) ஒவ்வொரு குழுமமும் நிலத்தின் தன்மைகளுக்கேற்ப குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெயரைக் கொண்டு விளங்குகின்றன. இவ்வாறு இனக்குழுச் சமூக அமைப்பிற்குப் பொருந்தும் ஆறு முக்கிய பண்புகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாக உள்ளன.

இனக்குழு அடிப்படையிலான வாழ்க்கை முறை, அவர்களின் உறவு முறைகள் எவ்வாறு அமைந்திருக்கும் என்பதை அறிய மானிடவியல் புல ஆராய்ச்சியாளர் ஜான் மோனகன் பீட்டர் ஜஸ்ட் கூறும் கருத்தை இனக்குழுச் சமுதாயத்தோடு இங்கு ஒப்பு நோக்குதல் பொருத்தமாகும்.

"இரத்தம் தண்ணீரைவிடக் கெட்டியானது போன்றே அது சமூகத்திலும் மக்களை ஒட்டிக் கெட்டிப்படுத்துகிறது. இத்தகைய ஒட்டுறவால் மனிதர்கள் குடும்பங்களாகவும், குலங்களாகவும் கட்டுண்டு தத்தம் வலிமையினை வெளிப்படுத்துகின்றனர். எளிய சமூகங்கள் பலவும் குழுக்களின் தொகுதியாகவே உள்ளன. இக்குழுக்களின் உறவுமுறைகள், திருமணம், வம்சாவளி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் உருவாகி செயல்பட்டு நிலைப்பேறு கொள்கின்றன. இச் சமூகங்களின் நிலை இவ்வாறிருக்க நாம் சார்ந்துள்ள கலப்புச் சமூகங்களின் தன்மைகள், நம்முடைய சமூகத்தில் நாம் எண்ணற்ற வகையானக் குழுக்களை உருவாக்கியிருக்கிறோம். இவை பொழுது போக்குச் சங்கம் தொடங்கி சமயச் சார்புடையக் குழுக்கள் ஈறாக தேசிய இனம் என்ற பொதுப்பண்பில் காணப்படுகின்றன. பொதுவாழ்வியல் குழுக்களாகத் திகழும் சாதிகள் அல்லது இனக்குழுக்கள், தேசிய இனங்கள் யாவும் அவற்றின் வம்சாவளியைக் காணமுடியாவிட்டாலும் அப்பெருங்குழுவினர் பொது இரத்தம் கொண்டவர்கள், பொதுநலப் பண்பினைக் கொண்டவர்கள் என்னும் பிணைப்பைக் கொண்டவர்களாக உள்ளனர்"⁶⁷

இங்கு ஜான் மோனகன் பீட்டர் ஜஸ்ட் அவர்களின் கருத்து, குழு அடிப்படையிலான மக்களின் வாழ்வியல் போக்குகள், உணவு, உடை, இருப்பிடம், மணவுறவுமுறை, தொழில், பொருளாதாரம் போன்றவற்றின் அடிப்படையில் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் சமூகப் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் பெண் ஒருத்தி தான் விற்பாடு நெய்க்கு விலையாகக் கிடைத்த நெல் முதலிய உணவுப் பொருட்களைத் தன் சுற்றத்தார்

அனைவருக்கும் கொடுத்து உண்பித்தாள். இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் குடும்பத் தலைவியான அப்பெண் தன்னல நோக்கமின்றித் தன் இனத்தின் நலன் ஒன்றையே கருதிச் செயல்பட்டதனை முல்லைத்திணைப் பாடல்வழி அறியலாம்.

தான்விறற் ற மோருக்கு விலையாகப் பெற்றுவந்த நெல்லைத் தன் சுற்றத்தார் அனைவரையும் உண்பித்து விருந்தோம்பல் செய்தாள். தான் விறற் ற நெய்க்கு விலையாகப் பொன்பொருளை வாங்காமல் தன் இன மேம்பாட்டிற்கு ஆநிரைகளை வாங்கி வளம் சேர்த்துள்ளாள்.

இச்செய்தி இனக்குழுச் சமூக மக்களின் தலையாயப் பண்புக்கும், தன் இன மேம்பாட்டிற்குரிய தன்னலமின்மைக்கும், பகிர்ந்து உண்ணும் பண்புக்கும் தக்கச் சான்றாக விளங்குகின்றன. மேலும் உபரிப் பொருட்களைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டிய பொருள்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பண்டமாற்று முறை நடைமுறைக்கு வந்ததையும் இச்சமுதாயத்தின் வழி அறியலாம்.

"நள்ளிருள் விடியப் புள்ளெழப் போகிப்
புலிக்குரல் மத்த மொலிப்ப வாங்கி
யாம்பி வான் முகையன்ன கூம்புகிழ்
உறையமை தீந்தயிர் கலக்கி நுரைதெறித்து
புகர்வாய்க் குழிசி பூஞ்சுமட்டுரீஇ
நான்மோர் மாறுநன்மா மேனிச்
சிறுகுழை துயல்வரும் காதிற் பணைத்தோள்
குறுநெறிக் கொண்ட கூந்தலாய் மகள்
அளைவிலை யுணவிற் கிளையுட னருத்தி
நெய்விலை கட்டிப் பசும்பொன் கொள்ளாள்
எருமை நல்லான் கருநாகு பெறுஉம்.
மடிவாய்க் கோவலர் குடிவயிற் சேப்பின்
இருங்கிளை ஞெண்டின் சிறுபார்ப் பன்ன
பசுந்தினை மூரல் பாலொடும் பெறுகுவீர்"⁶⁸

இனக்குழுச் சமுதாயக் காலத்தில் சமூகத்தின் உடைமைகள் யாவும் பொதுச் சொத்தாகவே காணப்பட்டன. கால்நடைகளும், அவற்றிலிருந்து கிடைத்தப்பாலும், பால் சார்ந்த பொருள்களும், தோலும், இறைச்சியும் சமூகத்தின் பொதுவுடைமையாயின. இவற்றை ஒட்டியே தோல்சார்ந்த உபரி வேலைப்பிரிவுகளும் தோன்றின. இனக்குழுச் சமுதாயக் காலம் தனிமனிதனின் ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகாத காலமாக இருந்துள்ளது.

முல்லை நிலத்துச் சிற்றூர் ஒன்றில் குடும்பத்தலைவி தன் இல்லத்தில் இருந்த திணை உணவை தன் இனத்தார் அனைவருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டு, எஞ்சியதைத் தான் உண்ணும் உயர்ந்த பண்பு நலனைப் புலவர் முதுகூத்தனார்

கண்டு வியந்து 'இற்பொலி மகடுஉ' என்று குடும்பவள மேம்பாட்டிற்கு உரியவளாகப் போற்றுகிறார்.

"உள்ளது

தவச் சிறிதாயினும் மிகப்பல ரென்னாள்
நீணெடும் பந்தர் ஊண்முறை யூட்டும்
இற்பொலி மகடுஉ"⁶⁹

சிறு சோற்றானும் நனிபல கலந்தன்; மன்னே!
பெருஞ் சோற்றானும் நனிபல கலந்தன் மன்னே"⁷⁰

என்று ஒளவையார் இனக்குழுத் தலைவனான அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைப் பொதுஉடைமைப் பண்பாளனாகப் போற்றியுள்ளார்.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அச்சமுகத்தின் சமஉடைமைப் பங்கீட்டு விதிகளை எந்த அளவுக்கு மதித்துப் போற்றினர் என்பதை மேற்குறித்த பாடலடிகள் வழி அறியலாம்.

"புராதனப் பொதுவுடைமைச் சமுகத்தில் பொதுச்
சொத்துடைமை, கூட்டுழைப்பு, சமத்துவ அடிப்படையிலான
விநியோகம் முதலியவை ஆதிக்கம் செலுத்திய வரையில்
சமுகம் வாக்கங்களாகப் பிளவுப்படவில்லை."⁷¹

என்று குறிப்பிடும் மார்க்சிய அறிஞரின் கூற்று மேற்கூறிய கருத்தை உறுதி செய்வதாக உள்ளது.

மக்கள் இனக்குழு நிலையில் வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் உடைமைகள் அனைத்தும் மக்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்துள்ளன. தனிச் சொத்துடைமைப் பற்றிய சிந்தனை எழவில்லை. அத்தகைய சிந்தனை தோன்றுவதற்கானச் சமுகச் சூழலும் ஏற்படவில்லை. உலகம் முழுவதிலும் இத்தகைய நிலையே இருந்துள்ளது.

இனக்குழு மக்களின் கருத்து நாம் எல்லோரும் ஒரு படித்தானக் கருத்துடையவர்கள் என்பதாகும். எல்லா உறுப்பினர்களும் இக்கருத்தை மேற்கொண்டு இன்ப, துன்பங்களில் பங்கேற்கச் செய்கின்றது. இத்தகைய எண்ணத்தை மேற்கொள்ள காரணம் குழுவிலுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் ஒரேவிதமான எண்ணமும் நோக்கமும் கொண்டு ஒரே இடத்தில் வாழ்ந்ததேயாகும்.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் தனிமனிதனின் கடமைகள் போற்றப்பட்டன. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட்டனர். தனிமனித செயல்பாடுகள் ஆளுமைத் திறனுக்கும் சமுக மேம்பாட்டிற்கும் அடிப்படையானது. இக்கருத்தைப் பொன்முடியார் பாடல் வழி அறியலாம்.

- ❖ தாயின் கடமை
- ❖ தந்தையின் கடமை
- ❖ குழுத்தலைமைப் பண்பாளனின் கடமை
- ❖ வினைவலர் கடமை,
- ❖ வீரர் கடமை⁷²

என்று தனிமனித செயல்பாடுகள் தத்தம் இனத்தை மேம்படுத்துவதாக உள்ளன. புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் இடம்பெறும் வெட்சி, நொச்சி, உழிஞை, தும்பை போன்ற திணைகள் வழியாக இனக்குழு மக்களின் தலைமைப் பண்புகளும், கடமைகளும் தத்தம் இன வளர்ச்சிக்காகவும் வாழ்வியல் மேம்பாட்டிற்காகவும் நாடுகாவல் பணியின் பொருட்டுப் போருக்குச் சென்றதாகவும் அமைந்தமையை அறியலாம்.

இனக்குழு மக்களின் வாழ்வியல் நோக்கம் தனி மனிதனின் தனிப்பட்ட நோக்கத்தைச் சமுதாயக் கடமைகளாக அழுத்திவிடுகின்றது. தலைமைப் பண்பு ஏற்கத் தூண்டுகின்றது. இதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் உடைமைப் பண்பு மேலோங்கி வர்க்கப் பிரிவினையைத் தோற்றுவித்துள்ளது. வர்க்கப் பிரிவினைகளின் சிதறல்கள் நிலவுடைமைச் சமூகமாகத் தோற்றம் பெற்றன.

இனக் குழுச் சமூகத்தில் பாணர் மரபு:

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் புறநானூற்றிலும், ஆற்றுப்படை நூல்களிலும் இனக்குழுச் சமூகத்தில் தொடர்புடைய பாணர் மரபினைப் பற்றி விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன. தொன்மை வாய்ந்த பாணர் மரபு வாய்மொழிப் பாடல்களாலும், இசைக்கலையாலும் போற்றப்பட்டு குறுநில மன்னர்களால் பெரிதும் ஆதரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

ஆற்றுப்படை நூல்கள் யாவும் தொன்மை வாய்ந்த இனக்குழு மரபான பாணர், பொருநர், விறலியர், கூத்தர், வயிரியர் என்னும் இனக்குழு மக்களின் வரலாற்றைப் பற்றிப் பேசும் இலக்கியங்களாக உள்ளன.

பண்டைய தமிழகத்தில் பாணர்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பு, அவர்கள் வழிநடையாகச் சென்ற ஊர்கள், குறுநில மன்னர்கள் பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடலையும் இசைக்கலையும் கேட்டு பரிசில்கள் பல தந்தமை போன்றவை; இனக்குழு மக்களின் சமூகப் பண்பாட்டு வளத்தை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

இம்மரபினர் நில உற்பத்தியில் ஈடுபடாத மரபினராகவும், தான் கற்ற கலைகளை மட்டுமே பிழைப்புக்கான ஆதாரமாகவும், கலைவளப் பண்பாட்டை வளர்ப்பவர்களாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர்.

குறுநில மன்னர்களே இவர்களைப் புரக்கும் காவலர்களாகவும், தமிழின் தொன்மை வாய்ந்த இசைமரபினை வளர்ப்பவர்களாகவும் ஆற்றுப்படை நூல்களில் பதிவாகியுள்ளனர்.

பாணர்களின் தொன்மைவாய்ந்த மரபினை அவர்களின் தொழில் அடிப்படையில் சிறுபாணர், பெரும்பாணர், மண்டைப் பாணர் என்று இசைக் கருவிகளின் வடிவமைப்பு நிலையில் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். இவர்கள் நரம்புக் கருவிகளாலும், தோற்கருவிகளாலும் தமிழின் தொன்மையான இசை மரபினை கட்டமைத்துள்ளனர். இசை மரபு இனக்குழுச் சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றியதை ஆற்றுப்படை நூல்கள் வழி அறியலாம். இத்தகைய தொன்மை வாய்ந்த தமிழிசை மரபினைத் தந்த பாணர் மரபு, தொழில் அடிப்படையில் பாகுபாட்டிற்கு உள்ளாகியிருப்பதைத் தொல்காப்பியர் சான்று வழி அறியலாம்.

**"கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடைக் காட்சி உறழத் தோன்றி"⁷³**

என்று தொழில் அடிப்படையிலான பாகுபாட்டால் இவர்கள் கூத்தாடிகளாகவும், வாய்மொழிப் பாடல் வல்லுநர்களாகவும், இசைக்கலையில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர்களாகவும் விளங்கி இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு அடையாளங்களைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

பாணர்களுக்கும் குறுநில மன்னர்களுக்கும் தொடர்பு இருந்துள்ளதை ஆற்றுப்படை நூல்களிலும் புறநானூற்றிலும் அறிய முடிகின்றது. வேந்துவிடுத் தொழிலில் ஈடுபட்டு இறக்கும் தருவாயில் உள்ள ஒரு குறுநில மன்னனின் வேல் துடியன் கையிலும், கேடயம் பாணன் கையிலும் இருந்தது எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் குறுநில மன்னரோடு துடியன், பாணன் குடிகளுக்கு இருந்தத் தொடர்பை அறியலாம்.

**"துடியன் கையது வேலே அடிபுணர்
வாங்கு இரு மருப்பின் தீந்தொடைச் சீறியாழ்
பாணன் கையது தோலே காண்வரக்**

.....

வேந்து தொழில் அயரும் அருந்தலைச் சுற்றமொடு"⁷⁴

குறுநிலத் தலைவன் ஒருவன் வேந்துவிடுத் தொழிலின் மேற்சென்று திரும்பி வந்து விறலியருக்குப் பொன்னாலானப் பூக்களையும்; பாணர்களுக்குக் கரம்பைச் சீறூர்களையும் பரிசாகக் கொடுத்து பாணர் மரபினைப் பாதுகாத்தமைப் பற்றிப் புறநானூறு வழி அறியலாம்.

"அவன் எம் இறைவன்; யாம் அவன் பாணர்;"⁷⁵

எனக் குறுநில மன்னரோடு பாணர்களுக்கு இருந்த உறவு நிலை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

"இடையன் பொத்திய சிறுதீ விளக்கத்து
பாணரொ டிருந்த நாணுடை நெடுந்தகை"⁷⁶

என்ற பாடல் தொடர் குறுநில மன்னன் தன் குடிசையின் பந்தலின் கீழ்ப் பாணரோடு இருந்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் தொன்மை வாய்ந்த பாணர் மரபினைக் குறுநில மன்னர்களே போற்றிப் பாதுகாத்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

"அரண்மனைக்கு வந்த பாணர்களைக் கரிகால்
பெருவளத்தான் தன் வீட்டுக்கு வந்த சொந்த
உறவினர்களைப் போல வரவேற்பான். அரண்மனையில்
தன்னுடன் இருக்கச் செய்து அன்புடன் விருந்து
படைப்பான். அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும்
உயர்ந்த ஆடைகளும் தருவான். அவர்கள் ஊருக்குப்
புறப்படும்போது மரியாதை நிமித்தமாக ஏழடி தூரம்
பின்சென்று அனுப்பிவைப்பான்."⁷⁷

என்று கூறுவதன் மூலம் பாணர் சமூகம் குறுநில மன்னர்களின் பாதுகாப்பில் அரவணைப்பில் வாழ்ந்துள்ளதை அறியலாம்.

பாணர்கள் சிலர் செல்வச் செழிப்போடும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை பரிபாடல் வழி அறியலாம்.⁷⁸ தமிழ்நாட்டு நிலவியல் சூழலைப் பொருத்தவரைப் பாணர்கள் வறுமையில்லாது செல்வச் செழிப்போடும் வாழ்ந்தனர் என்பதை வெ.வரதராசன் குறிப்பிடுகின்றார்.

"பாணர்கள் அரசர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். வாணர்,
வாண கோவரையர் என்பார் பண்டைய பாணர் வழி
வந்தோரே"⁷⁹

என்று குறிப்பிடுவதன் வழி சேரநாட்டு மலைவளம் சார்ந்த சூழலில் குறுநில மன்னர்களுக்கும், பாணர் சமூகத்திற்கும் இடைவினை உறவுகள் இருந்துள்ளதை அறியலாம்.

ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் இனக்குழு மரபின் வழி வந்த பாணர்களின் சமூக மரபினைத் தமிழ்நாட்டு நிலவியல் சூழலில் வைத்து விரிவாகப் பேசுகின்றன. இனக்குழு மக்களின் வாழ்வாதாரத்தைப் புலப்படுத்தும் வாய்மொழிப் பாடல்கள் மற்றும் தொன்மையான இசைக் கருவிகள் யாவும் ஒரினத்தின் சமூகப் பண்பாட்டு அடையாளத்தைப் புலப்படுத்துவதுடன், அவர்களைத் தமிழ்நாட்டு புவியியல் வரலாற்றுடன் இணைத்துப் பேசவேண்டிய தேவையையும் ஏற்படுத்தியுள்ளன.

இவர்கள் ஓரிடத்தில் தங்கி நிலைத்த வாழ்க்கையை நடத்தியவர்கள் அல்லர். நிலைத்த பொருள் வருவாய் உடையவரும் அல்லர். நிலவியல் சூழலுக்குத் தகுந்தார் போல வாழ்வியலைக் கலைமரபோடு இணைத்து அதனைப் பிழைப்புக்கானத் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். வள்ளல்களையும் மன்னர்களையும் நாடிச் சென்று அவர்கள் மனம் மகிழும்படி பாடிப் பெற்ற பொருளைக் கொண்டு வாழும் பரிசில் வாழ்வினர். இதனை.

*"வள்ளியோர் செவி முதல் வயங்குமொழி வித்தித்தாம்
உள்ளியது முடிக்கும் உரனுடை உள்ளத்து
வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை."*⁸⁰

எனவும்,

"வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற் போகி

.....

.....

*வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை"*⁸¹

எனவும் புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. கலைத் தொழிலைப் பிரதானமாகக் கொண்டே அதன் வழி வருவாயைத் தேடுவதை வாழ்வியலுக்கான ஆதாரமாகக் கொண்டனர் என்பதை அறியலாம்.

பாணர்களின் கலைத் தொழிலும், சான்றாண்மைப் பண்பும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்பாட்டுச் சிறப்பைப் புலப்படுத்துகின்றன. அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் தலைமக்களின் உறவில் சிக்கல்களைத் தீர்க்கும் சான்றாண்மைப் பண்பைப் பெற்றிருந்தனர்.

தூதுவர்க்குரிய அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வண்மை, காலம், இடமறிந்து பேசும் திறமை, தத்துவப் புலப்பாட்டு அறிவு நிறைந்தவராகப் பாணர் மரபு விளங்குகியது.

1. திருமுருகாற்றுப்படை : கடவுள் வாழ்த்து நூலாகப் போற்றப்படுகின்றது.
2. பொருநராற்றுப்படை, (சமுதாய இலக்கியம்)
3. சிறுபாணாற்றுப்படை, (சமுதாய இலக்கியம்)
4. பெரும்பாணாற்றுப்படை, (சமுதாய இலக்கியம்)
5. கூத்தராற்றுப்படை : (சமுதாய இலக்கியம்)

என இரு பிரிவுகளாகக் கொண்டு நோக்கும்போது, இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் கலை இலக்கியப் படைப்புகளாக சமுதாய இலக்கியங்களும், அச்சமுதாய மக்கள் இயற்கையை வழிபாடு செய்ததன் பயனாகத் திருமுருகாற்றுப்படையும் தோன்றியுள்ளன.

மேலும் பாணர் மரபு பற்றிய விரிவான தகவல்களைப் பதிற்றுப் பத்து, புறநானூறு வழி அறியலாம்.

எண்	பாணாற்றுப் பாடல்கள்	பாடல் எண்கள்
1.	புறநானூறு	64,68, 69, 70, 138, 141, 155, 180, 103, 105, 133, 48, 49, 141.
2.	பதிற்றுப்பத்து	40, 49, 57, 60, 78, 87.

மேற்கூறிய ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் வழி குறுநில மன்னர்களால் பாணர் மரபு ஆதரிக்கப்பட்டதை அறியலாம். சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்களும் குறுநில மன்னர்களும் புலவர்களைப் போற்றிப் பாதுகாத்தலைப் போன்று பாணர்களையும் அவர்களைத் துணை, உடை, இருப்பிடம் முதலியவை தந்து அவர்களிடம் உள்ள இசைக்கலையை வளர்த்துள்ளனர். அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் பாணர்கள் காதலர்களுக்கான தூதுவர்களாகவும் இடம் பெற்றமையால் பாணர் என்னும் சொல்லாட்சி பரவலாக இடம் பெற்றுள்ளது. இவ்விரு சொற்களோடு பரிசிலர், பாடுநர், இரவலர் என்னும் சொற்களும் இடம் பெற்றுள்ளன. பாணர்களும் புலவர்களும் இருவேறுபட்ட சமுதாயங்களோடுத் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர். பாணர் மரபு இனக்குழுச் சமுதாயத்தோடும், புலவர்கள் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தோடும் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர்.

தமிழிசை மரபு:

தமிழின் தொன்மையான இசைமரபு இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பின்னணியில் உருவாக்கப் பட்டுள்ளதை ஆற்றுப்படை நூல்கள் வழி அறியலாம். தமிழின் செவ்வியல் இசைமரபினைப் பற்றி ஆராயும் போது ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களே முதன்மைப் படுத்தப்படுகின்றன.

பாணர்கள் இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு வாய்மொழிப் பாடல்களைப் பாடி, இசைக் கலைத் துறையில் தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இவர்களைப் பாடுப்பொருளின் அடிப்படையில் மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

- ❖ ஏர்க்களம் பாடுவோர்
- ❖ போர்க்களம் பாடுவோர்
- ❖ பரணி பாடுவோர்

என வாய்மொழி வழக்காற்றின் பின்னணியில் இவர்களைப் பற்றிய பதிவுகளைப் பொருநராற்றுப் படையில் அறியலாம்.

- ❖ பேரியாழ்
- ❖ சீறியாழ்
- ❖ மகரயாழ்
- ❖ சகோடயாழ்
- ❖ செங்கோட்டியாழ்
- ❖ பாலையாழ்

போன்ற யாழ் வகைகளைக் கொண்டு எண்வகையான உறுப்புகளில் ஒலியெழுப்பி வாய்மொழிப் பாடலில் இசையாகப் பாடியுள்ளனர். இச்செய்தியைச் சிலப்பதிகாரம் வழி அறியலாம்.

“எண் வகையால் இசை யெழிஇப்
பண் வகையான் பரிவு தீர்ந்து
வார்தல் வடித்தல் உந்தல் உறழ்தல்
சீருடன் உருட்டல் தெருட்டல் அள்ளல்
ஏடுடைய பட்டடை என இசையோர் வகுத்த
எட்டு வகையின் இசைக்கர ணத்து”⁸²

கூத்தராற்றுப் படையில் பாணர்களின் இசைக்கருவிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது தமிழின் தொன்மையான இசை மரபினைப் புலப்படுத்தும் இசைக்கருவிகளின் துணை உறுப்புகளாக,

- ❖ ஆகுளி
- ❖ எல்லரி
- ❖ குழல்
- ❖ தன்னுமை
- ❖ துடி
- ❖ தூம்பு
- ❖ பன்றிப்பறை
- ❖ பாண்டில்
- ❖ முழவு

போன்றவைகள் பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இசைமெருகு ஊட்டியுள்ளன.

"குளப்பு வழியன்ன கவடுபடு பத்தல்"⁸³

"விளக்கழல் உருவின் விசியறு பச்சை" (பொருந 4-5)

*"அளைவாய் அலவன் கண் கண்டன்ன
துளைவாய் தூர்ந்த துரப்பமை யாணி"⁸⁴*

இசைக் கருவிகளின் வடிவங்களும் அவற்றின் பயன்பாடுகளும் இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் தொன்மையானத் தமிழிசை மரபினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் பின்புலத்தை உற்று நோக்கும் போது தமிழிசை மரபு பாணர் இனக்குழு மரபால் வளர்க்கப்பட்டு, கால அடைவில் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ந்து இன்றைக்குச் செவ்வியல் இசையாக விளங்குகின்றது.

1.4. நிலப்பிரபத்துவச் சமூகம்:

இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் படிப்படியான மாற்றங்கள் மக்களிடையே பிரிவினைகளை வளர்த்து அவற்றை நிர்வகிக்கும் தலைமைப் பண்பைத் தோற்றுவித்துள்ளன. இத்தகைய தலைமைப் பண்பு உற்பத்தி முறைகளாலும் பொருளாதார வளர்ச்சியாலும் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது. சமூக மாற்றத்தை உருவாக்கும் காரணிகள் பற்றிய கருத்தாக்கங்கள் அறிஞர் உலகில் பலவாறு பொருளாதாரத்தை மையமிட்டுத் தோன்றியுள்ளன.

சாமனர், கெல்லர், காரல்மார்க்ஸ் போன்ற அறிஞர்கள் சமூக மாற்றத்தின் அடிப்படைக் காரணியாகப் பொருளாதாரத்தை முன்வைக்கின்றனர்.

“பொருளியல் உற்பத்தி முறைகளாலும் நுகர்வினாலும், தன்னிச்சியானப் போக்கும் முரண்பாடுகளும் தோன்றுகின்றன. இதன் தோற்றமே வார்க்கப் பிரிவினையாகிறது. இப்பிரிவினைகளால் சமுதாயம் பல நிலைகளைக் கடந்து வந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு மாறுவதற்குப் பொருளாதாரமே மிகப்பெரிய காரணமாகிறது. பொருளாதாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல குழுக்கள் கொள்கைகளின் மூலம் சமூக மாறுதல்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன.”⁸⁵

சமூகத்தில் தோன்றும் தனியுடைமையே குடும்ப நிலைப் பேற்றுக்குக் காரணமாகிறது. குடும்பங்களால் இனங்கள் பெருகி உறவுமுறைக் குழுக்கள் ஏற்படுகின்றன. இக்குழுக்கள் தங்கள் உடைமைப் பாதுகாப்புக்காக மேற்கொண்ட தலைமைப் பண்பு அரசின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகின்றன.

கால்நடைத் தொழிலிலிருந்து உழவுத் தொழில் பிரிந்து உழவுச் சமுதாயம் தோன்றிய போது அதன் பாதுகாப்புக்காகவும்; உடைமை அடிப்படையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலப்பரப்பை பாதுகாப்பதற்கும்; பாசன வசதிகளைத் தோற்றுவித்து உடைமை வார்க்கத்தைக் காப்பதற்கும் சங்க காலத்தில் நிலப்பிரபுத்துவ அரசு தோன்றியுள்ளது.

“வார்க்க பேதங்களைக் கட்டுப்பாட்டிலும், தன் ஆதிக்கத்திலும் வைத்திருக்க வேண்டிய தேவையில் உருவான அரசு, வார்க்க மோதல்களில் செழுமை பெற்று உருவானது. பொருளாதார மேலாதிக்கமும், அதனால் அதிக வலிமையும் பெற்ற வகுப்பார் அரசியல் நிலையிலும் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கினர். உடைமைகளையும், கருவிகளையும் கையகப்படுத்தி வார்க்கச் சுரண்டலைத் தோற்றுவித்தனர்.”⁸⁶

என்னும் எங்கெல்சின் கருத்து வார்க்க மோதல்களால் அடக்கு முறைக் கருவியாக உருவான அரசின் தோற்றத்தை விளக்குகின்றது.

“தகுதியடிப்படைப் பிரிவுள்ள குழுக்கள் முயற்சியால் தம் தகுதிக்கு வருவரைத் தம்குழுவுள் ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலை அமைவதில் வகுப்பு உருவாகின்றது. இவ்வாறு உள்நுழைதலுக்கு வாய்ப்பில்லாத பாகுபாடாகச் சாதி அமைவதால் அது அடைத்த வகுப்பாகக் கூட்டப் பெறுகின்றது. பொதுவாக இத்தகைய வகுப்பு ஒருவரது பிறப்பிலேயே ஏற்பட்டு விடுகின்றது. இன்னொருவரால் அதனைத் தம் உழைப்பாலோ முயற்சியாலோ பெறமுடிவதில்லை. எனவே வகுப்புகளும் சாதிகளுமுடைய சமூகம் அடுக்குநிலையுடையதாகத் தரப் பிரிவுக்கு மக்களை உடன்படுத்துகிறது.”⁸⁷

இவ்வாறு அரசு உருவாக்க நிலை நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் தரப்பிரிவுகள் மக்களிடையே வேறுபாடுகளையும், பொருளாதார மதிப்பையும், குடிச் சிறப்பையும் பிரதானப்படுத்துகின்றன.

"இனக்குழுக்களின் தலைவர்களாகச் சமூகக் குழுவில் இருந்தவர்கள் புராதனச் சமுதாயம் வார்க்கச் சமுதாயமாக மாறிய நிலையில் ஆள்வோர் என்ற நிலைக்குத் தங்களை உயர்த்திக் கொண்டனர். கீழைத்தேய ஒறுப்பாண்மை என்பதே அரசின் கொடிய வடிவமாக விளங்கியது. சமூகத்தின் அமைதிகாத்தல் மட்டுமன்றி, பிற சமூகத்தோடு போர் செய்தலையும் வேளாண்மைச் சமூகத்தில் நீர்ப்பாசன முறையைக் காத்தலையும் தன் கையிலெடுத்துக் கொண்டது. சமூகம் தன்பொதுத் தேவைகளைத் தானே நிறைவு செய்த நிலை மாறி உடைமையின் தோற்றம் குறிப்பிட்ட சிலருடைய கைகளில் இப்பணியை ஒப்புவிக்க வேண்டியதாயிற்று. இது சமூகத்தின் மீதான சிலரின் மேலாதிக்கத்துக்கு வித்திட்டது."⁸⁸

இவ்வாறு சமூக மாற்றமும் வார்க்கப் பிரிவினைகளும் தோற்றுவித்த மருத நிலமும், நெய்தல் நிலமும் நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தைத் தோற்றுவித்தன. இத்தகைய நிலவுடைமை ஆதிக்கம் தோன்றுவதற்கு வேளாண்மைப் பொருளாதாரமும், பண்டங்கள் மீதான பரிமாற்றமும் காரணமாக அமைந்தன. இவைகளைத் தத்தம் அதிகாரத்தின் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வந்து அரசு என்னும் அமைப்பாகத் தோற்றுவித்தது.

இனக்குழுச் சமுதாயம் வார்க்கப் பிரிவினைகளால் பேதமடைந்து மாறுகின்ற காலமாக இருப்பதால் பொருள் உடைமைப் பண்புகளை மிகுதியாகவும், பொதுநலப் பண்புகளைக் குறைவாகவும் காணமுடிகிறது. இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பண்புகளைத் தாங்கிய குறுநில மன்னர் சமுதாயத்தில் உடைமையாளர்களின் ஆதிக்கத்தைக் காணமுடிகிறது. குறுநில மன்னர்கள் கடன் பெறுதலும் பணையம் வைத்தலும் தனியுடமையின் தோற்றுவாயாக உள்ளன. தண்ணடை அளித்தலும் (படைத்தலைவனாக்குதல்) பெறுதலும் (வெற்றிபெறுதல்) என இவர்களை உடமையாளர்களாகவே மாற்றிவிட்டதைக் காட்டுகின்றது. ஊர்ப்பசி போக்குதலை நோக்கமாகக் கொண்டு வேந்துவிடு தொழிலுக்கு ஆட்பட்ட குறுநில மன்னர்களைப் போல் குறிப்பிட்ட நில எல்லைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அரசின் தலைவர்களாக இருந்த முதுகுடி மன்னரும், குறுநிலத் தலைவனும் உடைமையாளர்களாக மாறியுள்ளனர். இவ்விருவரில் முற்றிலுமாக வேறுபட்ட நிலையில் மருத நிலச் சமுதாயத் தலைவர்களாய் உயர்ந்து; மருத நிலத் தெய்வமான வேந்தனின் பெயரைத் தங்களுக்கு

இட்டுக்கொண்ட வேந்தர்களின் சமுதாயத்தில் வேலைப் பிரிவுகளும், உடைமை வேறுபாடுகளும்; வருணப்பாகுபாடுகளும்; வேள்வி மற்றும் அந்தணர் மேலாண்மைகளும்; பரத்தையர், கள்வர், வணிகர் போன்றோர் பற்றிய செய்திகளும் நிலப்பிரப்புத்துவ அரசின் வழியாக அறியப்படுகிறது.

நிலப்பிரப்புத்துவ அரசு பொருளாதாரத்தை முதன்மைப்படுத்தும் நோக்கில், சமுதாயத்தைப் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளது. சாதிய கட்டுமானம், தொழில்பாகுபாடு, வருணம், பொருளாதார இருப்பு நிலை போன்ற காரணிகள் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் தோன்றியுள்ளன. நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் வலுவான காரணிகளாக அரசும், பொருளாதாரமும் முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

"புதிய இனக்குழுவற்ற நிலப்பிரப்புத்துவச் சமுதாயத்தில் பழைய வருண அமைப்பின் கட்டுக் கோப்பிற்குள், புதிய உழைப்பு பிரிவினைக்குப் பொருத்தமாகப் படிநிலை வளர்ச்சி அடிப்படையில் சாதிகள் முழு அந்தஸ்து பெற்றன."⁸⁹

பொருளாதார இருப்பு நிலையின் ஆதிக்கம், சமூகத்தில் விளிம்பு நிலை மக்கள் மற்றும் உயர்ந்தோர் என்ற பாகுபாட்டைத் தோற்றுவித்தது.

"அடியோர் பாங்கினும் வினைவலர் பாங்கினும் கடிவரைஇல புறத்து என்மனார் புலவர்."⁹⁰

இங்கு அடியோர் என்பவர் பண்ணைப் பணியாளராகக் கருதும் நிலை உருவாகியுள்ளது.

"நிலவுடைமை சமூகத்தாருக்குக் கீழே பணிபுரிந்த பண்ணைப் பணியாளரே அடியோர்"⁹¹

என்று சி.என். கோதில் செழியன் கூறுவதால் சமூகத்தின் வாக்க நிலையைப் பற்றி அறியலாம். வேளாண்மைப் பொருளாதாரமும், வணிகப் பொருளாதாரமும் மையப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் நகரங்களின் வாழ்வு உயர்கின்றது. போர் நோக்கங்கள் பொருளாதார மையங்களை அழிப்பனவாகவும், உடைமைகளைக் கைப்பற்றுவதுமாக உள்ளன.

இவ்வாறு உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் அதனை நிர்வாகம் செய்வதற்கும் உரிய நிறுவனமாக அரசு தோன்றியுள்ளது. குறுநில மன்னர், முதுகுடி மன்னர், வேந்தர் என இவர்களின் வளர்ச்சி தமக்குள்ளும் சமுதாயங்களோடும் முரண்பட்டு வளர்ந்துள்ளதை அறியலாம்.

குறுநில மன்னர்கள்

இயற்கைவளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களாகவும், உடைமையாளர்களாகவும் இருந்தனர்.

“மூந்நூ றூர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு”⁹²

“நாடுங் குன்று மொருங்கு ஈயும்மே”⁹³

“ஆய்தொடி யரிவையர் தந்தை நாடே”⁹⁴

“தோவண் பாரிதண் பறம்பு நாடே”⁹⁵

என்பதால் பாரிமன்னர் ஆண்ட பகுதிகள் மலை நாடாகவும், அதைச் சுற்றியுள்ள முந்நூறு ஊர்களுக்குத் தலைமையுடைய மன்னராகவும் விளங்கியமையை அறியலாம்.

“கழல்புனை திருந்தடிக் காரி நின் னாடே”⁹⁶

“பெண்ணையும் படப்பை நாடுகிழ வோயே”⁹⁷

என்று காரி மன்னன் ஆண்ட பகுதியும்,

“விளங்கு மணிக் கொடும்பூ ணாஅய் நின்னாட்டு
இளம்பிடி யொருசூல் பத்தீ னும்மோ”⁹⁸

“மலைகெழு நாடன் மாவே ளாய்”⁹⁹

என்று ஆய் என்ற குறுநிலத்தலைவன் மலைநிலம் சார்ந்த பகுதியும்,

“கடவுள் பேணிய குறவர் மாக்கள்
பெயல்கண் மாறிய உவகையர் சாரற்
புனத்தினை அயில நாட”¹⁰⁰

“நின்வன்புல

நன்னாடு பாடவென்னை நயந்து”¹⁰¹

என்று பேகனின் ஆட்சிப் பகுதியும்,

‘வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்’

என்று பிட்டங்கொற்றன் ஆண்ட நிலப் பகுதியும் நாடு என்றே வழங்கப்பட்டுள்ளன.

இவர்கள் குறுநில மன்னர்களாகவும், உடைமைப்பண்பு மேலோங்கி யிருந்தவர்களாகவும், இரவலர்களுக்கு அருள் உள்ளம் கொண்டு கொடை புரியும் மனிதநேயக் காவலராகவும் அரசு புரிந்துள்ளனர்.

குறுநிலத் தலைவர்கள் வேளிர், ஆவியர், மழவர், உதியர் போன்ற பல்வேறு குடிவழி வந்தவராகவும், தமிழகத்தின் பல்வேறு மலைநிலம் சார்ந்த பகுதிகளுக்கு உடைமையாளராகவும் இருந்தனர்.

குறுநில மன்னர்கள்	மலைநிலம்	நூல்சான்று
அதியமான்	தகடூர் (மலைவளம் சார்ந்த நிலப் பகுதியான தருமபுரி)	புறம். 91
பாரி	பறம்பு மலை (பிரான்மலை-புதுக்கோட்டை)	புறம்.109
காரி	மலாடு, கோவலூர் (திருக்கோவிலூர் முள்ளூர்மலை)	புறம்.123:5-6
ஆய்	பொதியில் கற்றொடி யாஆய் மழைதவழ் பொதியில்	புறம். 128:
பேகன்	பொதினி (பழனி)	புறம்.143:1-5
ஓரி	கொல்லிமலை	புறம். 152:31
நள்ளி	தோட்டி மலை	புறம்.148:1,150
இளவிச்சிக்கோ	விச்சிமலை	புறம். 151:2
கொண்கானங்கிழான்	சேலம், கோவையின் கீழ்ப்பகுதி. (தண்பல விழிதரு மருவி நின் கொண்பெருங்கானம் பாடலெனக் கெளிதே)	புறம். 154
ஏறைக்கோன்	பெருங்க னாடனெம் ஏறைக்குத் தகுமே	புறம்.157:13
குமணன்	முதிரைமலை (உடுமலைப்பேட்டை- பழனி மலைத்தொடர்)	புறம்.158:21-25
பிட்டங் கொற்றன்	குதிரைமலை	புறம். -168:1-14

குறுநில மன்னர்கள் பலரும் வறட்சிக் காலத்தும் வளந்தரும் இயல்பினதான மலை நிலங்களைப் பொருளாதாரத்திற்கான அடிப்படை உடைமைகளாகக் கொண்டு ஆண்டுள்ளனர். இவர்கள் கொடைப் பண்பு மிக்கோராய் இரவலர்களையும் புலவர்களையும் பாதுகாத்துள்ளனர். தன்னலத்திற்காகப் பயன்படுத்தும் உடைமைச் சிந்தனை அற்றவர்களாய் விளங்கினர். வேந்தர்களிடமே நிலவுடைமை ஆதிக்கமும் அதிகாரமும் நிலைப்பெற்றிருந்ததை அறியலாம்.

முதுகுடி மன்னர்:

இனக்குழுச் சமூகம் வார்க்கப் பிரிவினையால் உடைக்கப்பட்டு தலைமைப் பண்பு மேலோங்கியது. இத்தகைய தலைமைப் பண்பால் கட்டப்பட்டவர்கள்தான் முதுகுடி மன்னர்கள். இவர்களைப் பற்றிய பதிவுகள் புறநானூற்றில் (பா:336-355) இடம் பெற்றுள்ளன. முதுகுடி மன்னருக்கும் வேந்தருக்குமான முரண்பாடுகள் பொருளாதாரத்தை மையமிட்டே தோன்றியுள்ளன. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் முதுகுடி மன்னர்கள் மருதநிலச் சமுதாயத் தலைவர்களாய் இருந்தமையே ஆகும்.

புறப்பாடல்கள் அனைத்திலும் இவர்களைப் பற்றிய சமுதாயச் செயல்பாடுகள் ஏதும் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் இவர்கள் மருத நிலம் சார்ந்த உடைமைகளுக்கு உரிமை உடைமையாளராகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

“பிணங்கு கதிர்க் கழனி நாப்ப ணேமுற்று
உணங்கு கல னாழியில் தோன்றும்
ஒரெயின் மன்ன னொருமட மகனே”¹⁰²

“தண்பணைக் கிழவனிவ டந்தை”¹⁰³

என்ற புறப்பாடல்கள் வழி அறியலாம். மேலும் இவர்கள் மருத நில உடைமையாளர்களாய் காட்டப்பட்டுள்ளனர். மலை போன்ற பல நெற்குவியலை உடையவர்களாகவும், அந்நெல்லை வில் வீரர்களுக்கு நாளுணவாகக் கொடுக்கும் தொல்குடி மன்னராகவும் இருந்தனர். (புறம்.353:8-11)

“.....பருந்துயிர்த்
திடைமதிற் சேக்கும் புரிசைப்
படைமயங் காரிடை நெடுநலூரே”¹⁰⁴

“தூர்ந்த கிடங்கிற் சோர்ந்த ஞாயிற்
சிதைந்த விஞ்சிக் கதுவாய் முதுார்” (புறம்-350:1-2)

என்று உடைமைப் பாதுகாப்பிற்கு எடுக்கப்பட்ட மதில், ஞாயில் இவற்றை உடையனவாய் முதுகுடி மன்னர் ஊர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவர்கள் பெரும் நிலப்பரப்பை ஆண்ட வேந்தர்களாய்க் காட்டப்படாமல் ஊர்த்தலைவர்களாகவே காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

“தண்பணையூர்”¹⁰⁵

“நெடுநல்லூர்”¹⁰⁶

“கதுவாய் முதுார்”¹⁰⁷

“கன்று மேய்ந்து உகளும் ஊர்”¹⁰⁸

“அருங்கத மூதூர்”¹⁰⁹

“பணை நல்லூர்”¹¹⁰

“அணங்காயினன் தான் பிறந்த ஊர்க்கு”¹¹¹

என்று இவர்கள் ஊர்களை ஆண்டவர்களாகவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இவர்களின் சமுதாயம் உடைமைச் சமுதாயமாகவும் மருதநிலப் பெருக்கத்தில் ஈடுபட்ட வேந்தர்களின் கவனத்தைக் கவரும் சமுதாயமாகவும் இருந்துள்ளது.

வேந்தர் மரபு:

வேந்தர் சமூகம் தமிழகத்தின் பெருவாரியான நிலப்பரப்புகளை ஆக்கிரமித்துத் தம் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்துள்ளது. சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினர்களும் இவர்களை வேந்தர்களாகப் போற்றினர். அதனால் இவர்களை,

“வம்ப வேந்தர்”¹¹¹ (புதிய நிலவுடைமையாளர்கள்)

என்று அழைப்பர். மூவேந்தர்களும் மருத நிலப் பகுதியையும் நெய்தல் நிலப் பகுதியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உடைமைகளைப் பெருக்கியுள்ளனர். இயற்கைவளம் மிகுந்த மலைப்பகுதிகளும், காடுகளும், ஆறுகளும், கடல்வளமும், நகரங்களும் இவர்களின் உடைமைகளாயிருந்தன.

“வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகம்”¹¹²

என்று, கடல்வளம் வணிகவளப் பெருக்கத்திற்கும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்கும் உடைமையானது. அயல்நாட்டுப் படையெடுப்புகளும் நில ஆக்கிரமிப்பும் ஏற்படுவதால் வேந்தர் சமூகம் பரந்துபட்ட பேரரசாக விளங்கியது.

“பழன மஞ்சை யுகுத்த பீலி
கழனி யழுவர் சூட்டொடு தொகுக்கும்
கொழுமின் விளைந்த கள்ளின்
விழுநீர் வேலி நாடு கிழவோனே”¹¹³

என்ற புறப்பாடல் வழி மருதநில வேளாண்மைப் பொருளாதாரம் நிலவுடைமைச் சமூகத்திற்கு அடிப்படையாக இருந்ததை அறியலாம்.

“தண் பொருநைப் புனல் பாயும்
விண்பொரு புகழ் விறல் வஞ்சிப்
பாடல்சான்ற விறல் வேந்தன்”¹¹⁴

“அந்தன் காவிரி வந்துகவர் பூட்டத்
தோடுகொள் வேலின் தோற்றம் போல

ஆடுகட் கரும்பின் வெண்பூ நூடங்கும்
நாடெனப் படுவது நினதே"¹¹⁵

"மென்புல வைப்பின் நன்னாட்டுப் பொருந்"¹¹⁶

என்று, மருத நிலத்தின் வளமும் அதன் மீதான உடைமை ஆதிக்கமும் வேந்தர்களிடம் இருந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

"நிலவு மணல் வியன் கானல்
எண்கழி மிசைச் சுடர்ப் பூவிற்
தண் டொண் டியோ ரடுபொருந்"¹¹⁷

"புகாஅர்ப் புகுந்த பெருங்கலந் தாகஅர்
இடைப்புலப் பெருவழிச் சொரியும்
கடற் பஹாரத்த நாடு கிழவோயே"¹¹⁸

பாரியின் புறம்புமலை முற்றுகையிடப் பட்டதும், கவரப் பட்டதும் நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகத்தின் எல்லையைக் காட்டுகின்றது. (புறம்: 109-110), ஓரியின் கொல்லிமலைச் சேரார்க்குரியதாக அகநானூற்றுப் பாடல் சான்றுகாட்டுகின்றது.

"முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி
செல்லா நல்லிசை நிறுத்த வல்வில்
ஓரிக் கொன்று சேரலார்க்கு ஈத்த
செவ்வோப் பலவின் பயங்கெழு கொல்லி"¹¹⁹

என்னும் பாடலடிகள் காரி என்னும் குறுநில மன்னன் சேரார்க்கு உதவியாய்ப் போரிட்டு, ஓரியைக் கொன்று கொல்லி மலையைச் சேரார்க்கு கொடுத்துள்ளான் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

"கொல்லில் பொருந் கொடித் தேர்ப் பொறைய்"¹²⁰

என்று, சேரர் கொல்லி மலைக்கு உரிமையுடையோராக ஆனதைப் பதிற்றுப்பத்துக் கூறுகின்றது. சேரர் மலைசார்ந்த நிலப்பகுதிகளை ஆண்டாலும், அம்மலைகள் இயற்கைவளம் சார்ந்தனவாய் பொருளாதார வளத்திற்கான ஆதாரங்களாய் இருந்துள்ளன.

"முல்லைக் கண்ணிப் பல்லான் கோவலர்
புல்லுடை வியன்புலம் பல்லா பரப்பிக்

கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறுரஊம்
மிதியற் செருப்பின் பூமியர் கோவே"¹²¹

என்று பல்வேறு மணிகளும் கிடைக்கும் இயற்கை வளம் சார்ந்த சென்னிமலை சேரார்க்குரியதாய் இருந்துள்ளது. இவ்வாறே மூவேந்தர்களின் ஆட்சியமைப்புகள் வளம்சார்ந்த நிலப்பகுதிகளை மையமிட்டதாகவே உள்ளன.

சமுதாய இயல்புகளுக்கேற்ப தலைமைப்பண்புகள் வேறுபட்டு இருந்தன. குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதி அதற்கானத் தலைமை என்னும் நிலைமாறி அரசு என்னும் அமைப்பு உருவாகத் தலைப்பட்ட நிலையில் நானிலப் பகுதிகளை உள்ளிட்ட பிரதேச அமைப்பு உருவாகியது.

நிலப்பிரபுவத்துவ அரசு (வேந்தர் மரபு)

காலம்	சேரர்	சோழர்	பாண்டியர்
கி.மு.350-325			ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்.
325-300		1.தித்தன்.	2. நெடியோன்.
300-275	1.சேரமான் கருவூர் ஏறிய ஒள்வாள் கோப்பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை.	2. கோப்பெரு நற்கிள்ளி. 3. பெரும்பூண் சென்னி.	3.பகம்பூண் பாண்டியன்.
275-250	2. சேரமான் அந்து வஞ்சேரல் இரும்பொறை. 3. பெருஞ்சேரலாதன்.	4.முடித்தலைக் கோப் பெரு நற்கிள்ளி. 5.கரிகால் பெருவளத்தான்.	4. கருங்கை ஒள்வாள் பெரும் பெயர் வழிதி.
250-225	4. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன். 5.பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ. 6.மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ. 7.சேரமான் குடக்கோ நெடுஞ்சேரல். 8.பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்.	6.உருவப்பஃதேர் இளஞ்சேம் சென்னி. 7.சோழன் வேல்பல் தடக்கைப் பெருநற் கிள்ளி.	5.பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி. 6.கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி.
கி.மு.225-200	9.தகடூர் எறிந்த பெருஞ் சேரல் இரும்பொறை. 10.களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் 11. செங்குட்டுவன்	8. கோப்பெருஞ் சோழன். 9.சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான்-II.	7. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்.
கி.மு.200-175	12.குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை. 13.ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்	10. காரியாற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி 11. சோழன் நலங்கிள்ளி 12. திருமாவளத்தான்	8.பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி.
கி.மு.175-150	14.யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ் சேரல்	13.குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்	9.பாண்டியன் தலையாலங் கனத்துச் செருவென்ற

	இரும்பொறை. 15.கோக்கோதை மார்பன்.		நெடுஞ்செழியன்.
கி.மு. 150-125	16.சேரமான் மாரி வெண்கோ. 17.சேரமான் குட்டுவன் கோதை.	14. சோழன் இராச சூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி.	10.பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழி. 18.இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்.
கி.மு. 125-100	18. கோட்டம் பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை.	17. நல்லுருத்திரன்.	12,பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழி. 13.பாண்டியன் வெள்ளி அம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழி.
கி.மு. 100-75	19.சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை.	18. சோழன் செங்கணான்.	14.சித்திர மாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்.
கி.மு.75-50			
கி.மு.50-25	20. சேரமான் வஞ்சன்.		

சான்று (பா.சூரிய நாராயணன், தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் இலக்கிய ஆதாரங்கள், பக்.105-106, பதிப்பு-1998. உ.த.நிறுவனம், சென்னை.-113)

பரத்தையர்:

சங்க இலக்கியத்தில் பரத்தையர் என்னும் பிரிவினர் (கணிகையர் குலம்) மருத நிலத்தில்தான் தோற்றமடைந்துள்ளனர். மருத நிலத்தின் வளமான வாழ்வும், பொருளாதாரத் தன்னிறைவும் தலைவனைப் பரத்தையர் தொடர்புடன் காட்டுகின்றது. தலைவன் குடும்பத் தலைவியுடன் வாழ்க்கை நடத்தும்போது பொருளாதாரவளம் மேலோங்கிய நிலையில் பிற சமூக மக்களுடன் தொடர்பு வைத்துக் கொள்கிறான். இத்தகைய வாழ்நிலையை நிலப்பிரபுத்துவ அரசில் மட்டுமே காண முடிகிறது.

பரத்தையரைப் பற்றி இளம்பூரணர் “ஆடலும் பாடலும் வல்லாராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்”.¹²² என்று குறிப்பிடுகின்றார். இவர்களுள் சிலர் காதல் பரத்தையர் ஆகவும், அதன்மேல் காமக் கிழத்தியராகவும், இல்லக் கிழத்தியராகவும் இலக்கியங்களில் பேசப்பட்டுள்ளனர். இளம்பூரணர் இவர்களை மூன்று வகையாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

1. காதல் பரத்தையர்
2. இழிந்த கிழத்தியர்
3. வரையப்பட்டார் (மணம் ஆனவர்).

இக்காதல் பரத்தையர் தலைவிமாரோடு எத்தகைய பகையும் கொள்ளாது நெருங்கிப் பழகுவர். இவர்களுள் வயதில் மூத்தவராக இருந்தால் தலைவன் தலைவியிடையே நிகழும் பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைக்கவும் முன்வருவர். தலைவிக்கு அறிவுரைகள் கூறி அவளைத் தலைவனுடன் சேர்த்து வைப்பார்கள்.

*"காதல் சோர்விற் கடப்பாட் டாண்மையில்
தாய்போல் கழறித் தமிழிய மனைவியைக்
காய்வின்று அவன் வயிற் பொறுத்தற் கண்ணும்"*¹²³

தலைவி பரத்தையைப் பாராட்டினாலும் உள்ளத்தில் ஊடலுடையவளாக இருப்பாள் என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

ஆடல், பாடல் ஆகிய கலைகளில் நாட்டங்கொண்டு உடல் இன்பத்தையே சிறப்பாக எண்ணிப் பொருளீட்டும் நோக்குடன் இல்லறத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாத பெண்களே சமுதாயத்தில் பரத்தையராக மாறியிருக்க வேண்டும்.

*"பணத்திற்காகவோ அதற்கீடான வேறு பொருளுக்காகவோ
வரையறையின்றிப் புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது பரத்தமை
என்று குறிப்பிடுகின்றது சமூக அறிவியல் கலைக்
களஞ்சியம்."*¹²⁴

*(Prostitute means promiscuous sexual intercourse for hire
whether in money or kind with prostitute.)*

மனித வாக்கத்தில் ஆண் பெண் உறவின் கூறுபாடுகளை விளக்குவது போல் பரத்தமையின் கூறுகளையும் விளக்கியுள்ளனர். அந்த வகையில் பரத்தை, பரத்தன், பரத்தமை, காமர் என்னும் சொல்லாட்சிகள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

*"பரத்தமை தாங்கலோ விலனென வறிது நீ
புலத்த லொல்லுமோ மனைகெழு மடந்தை"*¹²⁵

*"மகிழ்நன் பரத்தமை பாடி"*¹²⁶

*"விலை நலப் பெண்டிர்"*¹²⁷

*"விலைக் கணிக்கை"*¹²⁸

*"கொண்டி மகளிர்"*¹²⁹

*"தீதில் நெஞ்சத்துக் காதல் கொள்ளா"*¹³⁰

என்னும் குறிப்பின் வழி பொருட்களைச் சுருட்டுவதே இவர்களின் நோக்கமாக இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன என்பதை அறியலாம்.

“தம் நலம் விலை கொடுப்பார் யாவருக்கும் விற்பதல்லது அதற்கு ஆவார், ஆகாதாரெனும் வரையறையின்மையின் வரைவின் மகளிர் எனப்பட்டனர்” எனப் பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகின்றார்.¹³¹

இவ்வாறான பரத்தமை ஒழுக்கம் மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த செல்வம் கொழித்தவர்களின் புறநடத்தை சார்ந்த ஒழுக்கமாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது. வளமார்ந்த மருத நிலத்தில் வாழ்ந்த பெருமக்களிடம் இவ்வொழுக்கம் பெரிதும் காணப்பட்டமையே இதற்குக் காரணமாகும்.

உடைமைகளின் பெருக்கமே வார்க்கப் பிரிவினைகளையும், ஆடம்பரப் பொருட்களின் நுகர்ச்சித் தேவைகளையும் தோற்றுவித்துள்ளன. “சமுதாயம் வார்க்கங்களாகப் பிளவுண்டு கிடக்கும்போது வாழ்க்கையில் முரண்பாடுகளும் வெடிப்புகளும் தோன்றுகின்றன. இவ்வாழ்க்கை, கலை வாழ்க்கை என்று விரிவடைகின்றன. இதில் கலை வாழ்க்கையைச் சார்ந்து கணிகையர் உருவாகின்றனர்.”¹³²

என்று குடும்ப வாழ்வின் பின்னணியில் பரத்தையர் இடம் பெறுவதற்குப் பொருளாதாரம் முக்கியக் காரணமாவதைக் குறிப்பிடுகின்றார் கைலாசபதி அவர்கள்.

“ஏழையாக வாழ்ந்த போதும், பொருள் வளம் இல்லாத போதும் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்த தலைவன், திருமணம் நிகழ்ந்து தலைவி வந்து பொருள் சேர்த்து வளமான வாழ்வு பெற்றவுடன், பரத்தையருடன் சேர்ந்து உடுத்தும், தொடுத்தும், அணிகலன்கள் பூண்டும் வருங்காட்சியின்வழி குறுந்தொகைப் பாடல்கள் நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் போக்குகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன.”¹³³

இவ்வாறு நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் பொருளாதாரப் பெருக்கம் பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரை ஊடுறுவி வார்க்கப் பிரிவினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளது.

“மருத நிலத்தின் செல்வச் செழிப்பே பரத்தமை ஒழுக்கத்தினைத் தோற்றுவித்தது, நாகரிகம் வளர்ச்சியுறும் போது மக்களிடம் நெகிழ்ச்சியான போக்குத் தோன்றுகின்றது.”¹³⁴

மருத நிலத்தில் ஏற்பட்ட கலை வளர்ச்சியும், அடிக்கடி அங்கு நிகழ்ந்த திருவிழாக்களும் பரத்தமை ஒழுக்கத்திற்குத் துணைப் புரிந்துள்ளன.

கள்வர்:

நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகத்தில் உடமையாளர்களின் ஆதிக்கம் தலைவிரித்தாட சமூக அமைப்பில் களவு, பொய், கொலை, கொள்ளையிடல் போன்ற பரபரப்புச் சம்பவங்கள் நடமாடத் தொடங்கின.

கள்வர் பாலை நிலத்தில் (Transfort Area) கொள்ளையிடும் குழுவும் நிலவுகின்றது. பிறர் உடைமைகளை ஆக்கிரமிக்கும்போக்கு உயிர்க்கொலை செய்வதிலும் அஞ்சவில்லை. அவ்விடத்திலும் பொருளுடமை ஆதிக்கமே மனிதர்களைத் தீயவர்களாக்குகிறது. அரசும் அப்படிப்பட்டதால்,

“எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர் அவ்வழி
நல்லை வழிய நிலனே”¹³⁵

என்ற புறப்பாடலுக்கு எதிர்மறையாகக் குடிமக்களின் வாழ்வும் சிதறல் போக்குடையதாகின்றது. தம் அம்புகளைத் தீட்டி நகத்தால் அம்பின் நுனியைப் புரட்டிக் கூர்மைச் செய்துள்ளனர்.

“இரவுக் காலத்தில் காட்டரண்களில் உள்ளவர் அலற,
அவர்களைக் கொன்று உடைமைகளைக்
கைப்பற்றியுள்ளனர்.”¹³⁶

“கள்வர்கள் இரவில் ஊரை அழித்து ஆநிரைகளைக்
கொள்ளையடித்துச் செல்வர். ஆநிரைக்கவர்ந்த கள்வர்
வன்புலத்துக்கு (காட்டுநிலம்) ஓட்டிச் சென்று வேம்பினடியில்
கொழுத்த ஆநிரையைப் பலியிட்டு அதன் இறைச்சியைப்
புழுக்கி உண்பர்.”¹³⁷

“வழியில் செல்லும் பார்ப்பனருடைய கையிலுள்ளது பொன்
எனக்கருதி அப்போதே கொல்வதற்கும் தயக்கம் கொள்ளார்.
பின்னர் கந்தல் உடுத்திய அவன் வறுமை நிலையைக்
கண்டு கைநொடித்துச் செல்லும் போக்குடையவராகவும்
உள்ளனர்.”¹³⁸

“புதியவர்களிடம் அணிகலன் இல்லையென்றாலும் அம்பின்
கூர்மையைக் காணும் பொருட்டுக் கொலை செய்யும்
நோக்கில் வழியில் திரிவர்.”¹³⁹

“வணிகச் சாத்தினைக் கொன்று அவர் பொருளைக்
கொள்ளைக் கொண்டு உண்ணும் மறவர்களுக்கு அஞ்சிய
ஊர் மக்கள் குடிப்பெயர்ந்து வேறொரு இடம் செல்லும்
காட்சி நிலவுடமைச் சமூகத்தின் ஆக்கிரமிப்பை
வெளிப்படுத்துகின்றன.”¹⁴⁰

குழுவாக வாழும் நிலையில் கள்வர் காணப்பட்டனர். கள்வர் எனப் பன்மையில் பாடல்கள் இடம் பெறுவதால், கொள்ளையடிப்பதற்கென்றே எழுந்த ஒரு குழு, நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகத்தில் தோன்றியிருக்கிறது எனலாம்.

மருதத் திணையிலோ, நெய்தல் திணையிலோ கள்வர் பற்றிய செய்தியில்லை. கள்வர்களின் தோற்றம் குறிஞ்சியும் முல்லையும் வறண்ட பாலை நிலச்சூழலில் உருவாகிறது.

இவர்கள் கொள்ளையிடும் தொழிலில் வில், அம்பு, வாள் போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு கொள்ளையடிப்பதற்குக் காட்டுமிராண்டிகளாகவும் நடந்துள்ளனர். இத்தகைய சீரழிவுப் போக்குகள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், உள்ளவளங்களை மக்களிடம் சமமாக வகுத்துக்காட்டாத நிலவுடமை அரசின் ஆதிக்கமே. பொருளாதாரத்தை ஊழல் செய்யும் நோக்கில் செயல்பட்டதால் சமூகத்தில் பிரிவினைகளும் சர்ச்சைகளும் தூண்டிவிடப்பட்டுள்ளன எனலாம்.

கள்வர்த் தலைவன் புல்லியின் இயல்புகள் பற்றிச் சங்க இலக்கியத்தில் விரிவாகப் பேசப்பட்டுள்ளன.¹⁴¹

கள்வர்கட்குத் தலைவனாக விளங்கியதால் புல்லி, “கள்வர் கோமான்” என அழைக்கப்பெற்றான். இளைஞர் படையையும் தனக்குத் துணையாக வைத்திருந்தான். போதுமான உணவுப் பொருட்களுக்கு உரிமையுடையவனாகவும் இருந்தான் என்ற செய்திகள் வழி கள்வர்களுக்குத் தலைவனே வேங்கடத்துக்குத் தலைவனாகவும் விளங்கினான் என்பதை அறிய முடிகிறது. மேலும் கள்வர் கோமான் புல்லியின் நாளோலக்கச் சிறப்பை அகநானூறு (அகம்: 61:33) வழி அறியலாம்.

“ந. சஞ்சீவி அவர்களால் தொகுக்கப் பெற்ற
சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணையில்
ஆய், புல்லி முதலியோரைக் கள்வர் கூட்டத்தைச்
சேர்ந்த குறுநில மன்னர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.”¹⁴²

“முல்லை நிலத் தலைவனாகிய கோ அல்லது கோன்
தமிழ்நாட்டு முடிவேந்தரின் முன்னோடியாக இருக்கலாம் என
ஆராய்ச்சியாளர் வேலுப் பிள்ளையின் கருத்தாக
உள்ளது.”¹⁴³

முல்லை நிலத்தில் ஆநிரைகளைக் கவரும் கள்வர்களே வல்லமை உடையவர்களாகவும், பிறர் மீது தம் தலைமைப் பண்பைச் செலுத்துபவர்களாகவும் காணப்படுகின்றனர். எனவே முல்லை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும் வளம் திரிந்த இடத்திலே கள்வர் இனம் தோன்றியுள்ளது எனலாம்.

வைதீகச் செல்வாக்குகள்

மருத நிலத்தில் உடைமைப் பெருக்கத்தின் விளைவாக வேலைப் பிரிவினைகளும், உற்பத்தி நிலையில் அடித்தள மக்களும், வருணப் பாகுபாடுகளும், வேள்விச் சடங்குகளும் தோன்றியுள்ளன.

வருணப் பாகுபாடு:

சங்க இலக்கியத்தில் செல்வ நிலையிலுள்ளவர்களாக அரசர், அந்தணர், வணிகர் உள்ளனர். விளிம்பு நிலையில் வேளாளர்களும், தொழில் அடிப்படையிலான இதர மக்களும் பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளனர். தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெறும் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், மேலோர், கீழோர் என்னும் சொற்கள் நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் வருணப் பகுபாடு தோன்றி சமூகப் பிரிவுகள் சிதறல்கள் தோற்றுவித்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் 'வழக்கு' எனப்படுவது உயர்ந்தோர், மேலோர் என்று மட்டுமே உள்ளது. இந்தச் சொற்களுக்கும் அது வழங்கும் பொருண்மைகளுக்கும் ஏற்ப உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் தந்துள்ளனர்.

சில இடங்களில் அரசர், அந்தணர் என்று இருவருணத்தாரும், வேறுசில இடங்களில் இவர்களுடன் வணிகரும் உயர்ந்தோராகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

“மன்னர் பாங்கின் பின்னோர்” என்னும் அகத்திணையியல் நூ.32இல் பின்னோர் என்பதற்கு வணிகர், வேளாளர் எனப் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது.

“மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்ந்த கரணம்
கீழோர்க்கு ஆகிய காலமும் உண்டே”¹⁴⁴ (தொல்.கற்பியல்-3)

இந்நூற்பாவில் வரும் மேலோர் மூவர் என்பதற்கு அந்தணர், அரசர், வணிகர் எனவும், கீழோர் என்பதற்கு வேளாளர் எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. வேளாளர் தவிர எஞ்சிய ஏனையோர் அடித்தள மக்கள் எனப்பட்டனர்.

'வழக்கு' என்ற சொல்லாட்சியும் வார்க்கப் பிரிவினையோடுத் தொடர்புடையதாக உள்ளது. வழக்கு என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“உயர்ந்தோர் கிளவி வழக்கொடு புணர்தலின்
வழக்கு வழிப்படுதல் செய்யுட்கு கடனே”

உடைமையாளர்களின் பேச்சே வழக்கு எனவும், அந்த வழக்கு வழிப்பட்டு உருவாவதே செய்யுள் எனவும் இலக்கண வரையறை செய்துள்ளார் தொல்காப்பியர். அதற்கான காரணத்தையும் அவர்,

“வழக்கு எனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே
நிகழ்ச்சி அவர்கட்டு ஆகலான”¹⁴⁶

என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இவ்விடயத்தில் இலக்கியப் பதிவுகள் யாவும் உயர்ந்தோர் பற்றியன என்பதால் உயர்ந்தவர் பேச்சுமுறையே வழக்கு எனப்பட்டது. இத்தகைய சமுதாயச் சூழலைத்தான் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் பதிவு செய்துள்ளன.

இந்த நால்வகை வருணத்திலும் அந்தணரே முதன்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளனர். இதற்கு அரசு உருவாக்கச் சூழலே காரணமாக உள்ளது. இவர்கள் அரசர்களிடம் அணுக்கமான நிலையில் தங்களின் மேலாண்மையைச் செலுத்தியுள்ளனர். வேள்விகள் செய்வித்தலையும், இனக்குழு மக்களின் வழிபாட்டு முறைகளை ஒரு தெய்வ, பெருந்தெய்வ வழிபாட்டிற்கு கொண்டுவர முனைப்பாக இருந்துள்ளதையும் அந்தணர் மேலாண்மை வழி அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறு உயர்ந்தோர், மேலோர் என்பவர்கள் உரிமை செலுத்தும் ஆற்றல் மிக்கவர்களாக உள்ளனர்.

கரிகாலனின் வீரத்தைக் கருங்குழலாதனார் பாடும்போது பகைவர்களது ஊரைச் சுடுதலையும் அவர்கள் அழ ஆரவாரத்துடன் பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பதையும் விரும்புகின்றவன் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁴⁷

கொள்ளையடித்தல் ஊர்களை எறியுட்டல் போன்ற மனித ஆக்கிரமிப்புச் செயல்கள் நிலப்பிரபுவத்துவ அரசின் செயல்பாடாகச் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன.

அந்தணர் மேலாண்மை

நிலவுடமைச் சமுதாயத்தில்தான் அந்தணர் என்னும் பிரிவினர் தோன்றியுள்ளனர். இவர்களின் செல்வாக்கும் மேலாண்மையும் வேந்தர் சமூகத்தில் நிலை பெற்றது. அந்தணர் தொழில், அரசு நிர்வாகத்திற்கு வழி காட்டுவதாக (Guide) அமைந்தது. சங்க இலக்கியப் படைப்புகளில் சில புலவர்கள் அந்தணர் மரபாக இருப்பினும், அவர்கள் அந்த அளவிற்கு வருணாசிரம கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றியதாக அவர்களின் பாடல்களில் இடம் பெறவில்லை. இயற்கை வளம் சார்ந்த புனைவுகளையே சமூகக் காட்சிகளாகப் பாடியுள்ளனர். அவ்வாறு அந்தணராக இருந்து நூல்கள் இயற்றிய புலவர்களாக திரு.நாகசாமி அவர்கள் குறிப்பிடுவதாக பெ.மாதையன் அவர்கள்,

“கபிலர் பரணர், நக்கீரர், பெருங்
கௌசிகனார், கடியலூர் உருத்திரங்
கண்ணனார்”¹⁴⁸

ஆகியோரைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

“பிராமணத் தன்மைத்தான் சத்திரியத் தன்மைக்கு உற்பத்தி
மூலமாகும். ஆதலால் சத்திரியன் அனைத்திற்கும் மேலான
பதவியை அடைந்த போதிலும் கடைசியாக அவன்
பிராமணத் தன்மையின் மேல்தான் இருக்கிறான்”¹⁴⁹

இவ்வாறு பிராமணத்துவத்தின் செல்வாக்கு அரசு நிர்வாகத்திலும், ஆட்சி
முறையிலும் ஊடுருவியிருப்பதைத் தேவிபிரசாத் சட்டோபா குறிப்பிடுகின்றார்.
இது குறிப்பிடும் இந்திய சமுதாயத்தின் பொதுச்சூழலையும் அரசியல் சூழலையும்
காட்டுகின்றன.

அந்தணர் அரசரினும் உயர்ந்தவர் என்னும் கருத்தை நிலைநாட்டும்
போக்கும் உள்ளது.

“சிறந்த வேதம் விளங்கப் பாடி
விழுச்சீ ரெய்திய ஒழுக்கமொடு புணர்ந்து
நிலமமர் வையத்து ஒரு தாமாகி
உயர்நிலை உலகம் இவணினின்று எய்தும்
அறநெறி பிழையா அன்புடை நெஞ்சிற்
பெரியோர்”¹⁵⁰

என்று அந்தணர்க்குரிய தகுதிகளாக வேதம் ஓதல், ஒழுக்க நிலைப்பாடு,
அறநெறி பிழையாமை, அன்புடைமை என்னும் ஒழுகலாறுகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

இத்தகைய அந்தணர் வேதம் ஓதுதல், வேள்வி வேட்டல் இரண்டையும்
பிறரைச் செய்யும்படிச் செய்தல், ஈதல், பிறர் ஈவதை ஏற்றல் என்னும்
அறுதொழில்கள் புரியும் இயல்பினராகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இத்தகைய
அந்தணரை, அரசன் துணையாகக் கொள்ள வேண்டிய தேவை
வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

“அறம்புரி அந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி
ஞால நின்வழி யொழுகப் பாடல் சான்ற
நாடுடன் விளங்கு நாடா நல்லிசைத்
திருந்திய வியன்மொழித் திருந்திழை கணவ”¹⁵¹

அந்தணர் வழியில் நடக்கும் அரசர், உலகம் முழுவதும் தம் வழிபட்டு
நடக்கும் படியானப் பெரும் புகழை அடைவர் என்று கூறுவதன் வழி அந்தணர்
மேலாண்மையும் துணைமையும் ஆட்சி புரிந்துள்ளன என்பதை அறியலாம்.

இவ்வாறு நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் புதிய அரசு தோன்றும் தருணத்தில் அவ்வரசரிமையை வழி நடத்தும் அதிகாரமும், பொறுப்பும், வேள்விகள் செய்து போர் நிமித்தம் காண்பதும் அந்தணர் தொழிலாகயிருந்தன.

வேள்விச் சடங்கு

நிலவுடைமைச் சமுதாயத்தில் அரசு தோன்றியது முதல் போர்நிமித்தம் பார்த்தல், வெற்றி பெறுதல், புதிய அரசு நிறுவுதல் போன்ற பல்வேறு பின்னணியில் பிராமணர்கள் நிலவுடைமை அரசு சார்ந்து செயல்பட்டனர். உடைமைச் சமுதாயத்தில் வணிகர் வேளாளர் ஆகியோரைப் பாதுகாப்பதும், அந்தணரைப் போற்றுவதும், வேள்விகள் செய்து புகழ் பெறுவதும் நிலவுடைமை அரசின் கடமையாக உள்ளன. யாகங்கள் பல நிகழ்த்தப்பட்டன.

"போர் வெற்றிக்கு யாகபலிகள் இன்றியமையாதன வென்று கருதப்பட்டன. பொதுவாகப் போரிடும் மன்னரின் வெற்றிக்கு இவை அவசியமாக இருந்தன."¹⁵²

என்று டி.டி. கோசாம்பி அவர்களின் கருத்து பிராமணரின் மேலாண்மைத் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றது. போர்கள் மலிந்த சங்ககாலப் பகுதியில் மூவேந்தர் பிறருடனும், தமக்குள்ளும் போரிட்டுக் கொண்டு பெருமன்னராக உயரத் தலைப்பட்ட நிலையில் யாகங்கள் நிகழ்த்துவது முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அந்தணர் மேலாண்மையை ஏற்று அரசு புரிந்துள்ளதைப் புறநானூற்று வழி அறியலாம். (புறம்: 26:12-15)

"உழைக்கும் கைகளும் உற்பத்தி செய்த பொருட்களும் பிறவும் பின்னுக்குப் போக, மிகப் பழைய கால கட்டத்தில் ஏற்பட்ட சமுதாய வளர்ச்சியில் பல்வேறு உழைப்புக்கான யோசனைகளையும் திட்டங்களையும் வகுத்தல், வேலைகளைத் தம் கைகளால் செய்து கொள்ளாமல் பிறரைக் கொண்டு செய்வித்துக் கொள்ளுதல் மேலும் அதிகமாகியுள்ளது."¹⁵³

இவ்வாறு அந்தணர் மேலாண்மைச் சமூகத்தில் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் மேலாண்மை செலுத்தியுள்ளது. வீரர்களின் உழைப்பால் கிடைத்த வெற்றி பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டது. பிராமணர்களின் வெற்றுச் சடங்குகளுக்கு முன்னுரிமை தரப்பட்டன. அரசியல் நிலையில் வைதீகச் செல்வாக்கு முதன்மை பெற்றது.

இந்நிலையில் மன்னர்கள் பல வேள்விகள் செய்துள்ளனர். வேள்வித் தூண்கள் நடப்பட்ட பல யாகசாலைகள் உள்ள நாட்டை உடையவன் எனப் பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி புகழப்பட்டுள்ளான். (புறம்: 15:20-25)

**“அறுதொழில் அந்தணர் செய்த வேள்வித் தீயுடன்
விளங்கும் நாட்டினன்”¹⁵⁴**

என்று குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் பாராட்டப் பட்டுள்ளான்.

**“சிறந்த யாகங்களுக்கு உரித்தான நெறிமுறைகளை
எல்லாம் முழுமையாக முடித்தவன்.”¹⁵⁵**

என்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் புகழ்கின்றார் மாங்குடி மருதனார். அமரர் பேணியும் ஆவதி அருந்தியும் நல்ல பசுக்களோடு எருதுகளைப் பாதுகாத்தும் நான்மறையோர் புகழ் பரப்பியவனாய் கரிகாற் சோழன் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளான். அந்தணர் கூறிய விரதங்களிலிருந்து வழுவாமல் தேவர்கள் மகிழும்படி வேள்விகள் நடத்தியவனாய்ப் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை புகழப்பட்டுள்ளான்.¹⁵⁶

கடலோட்டிய வெல்கெழு குட்டுவன்; பாளுமுரெறிந்த நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட் சென்னி; தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை; கானப் பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி என்று போர் வெற்றி அடிப்படையில் வென்ற இடத்தாலும் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

தண் தமிழ்க் கிழவர் (புறம் -35), தண்பணை ஆளும் வேந்தர் (புறம்-322) என்று ஆண்ட இடத்தாலும், வெற்றியடையப் பெற்ற வேந்தர்கள் வேள்விகள் மையப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் பல்யாகச் சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி இராஜகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி என்று யாக அடிப்படையில் பெயர்சிறப்புப் பெற்றுள்ளனர். வேத வேள்விச் செல்வாக்கிற்கு இப்பெயர்களே சான்றாக உள்ளன.

இவ்வாறு, அரசியலில் மன்னர்களின் வெற்றிக்கு வேள்விச் சடங்குகள் நிகழ்த்துதல் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தது. வைதீகச் செல்வாக்கு அரசியல் நிலையில் செயல்பட்டன.

வழிபாட்டு மரபில் வைதீகச் செல்வாக்கு

வைதீக நெறியில் மக்கள் உய்வு பெறும் பொருட்டு இயற்கையான இறைவழிபாட்டுச் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளதை அரசர்களின் வேள்விச் சடங்கிலிருந்து அறியலாம். இதனைப் பதிற்றுப்பத்தில் புலவர் பாடிய பாடலின்

சிறப்பால் யாகங்கள் நிகழ்த்தி அவரது துணைவியாரையும் அவருடன் விண்ணுலகம் புகச்செய்யும் காட்சி மூன்றாம்பத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

வீரம், புகழ், கொடை, நல்லறம், மக்கட்பேறு, வினைப்பயன், தவம் என்பன மறுமை உலகத்தைத் தரும் என்ற நிலையில் மனிதன் தன் முயற்சியால் அடைந்த சுவர்க்கப் பேறு சற்றே மாற்றமடைந்துள்ளது. வேள்விச் சடங்குடன் கூடிய தெய்வ வழிபாடு சுவர்க்கப் பேற்றுக்குக் காரணமாக்கும் என்ற நம்பிக்கை மக்களிடம் நிலவியிருந்தது.

முருகன், திருமால், சிவன் போன்ற இயற்கையான இறை வழிபாடுகள் திணைநிலையை இழந்து வடபுலத் தொன்மங்கள் கலக்கப்பட்டு மாற்றமடைந்துள்ளன.

தமிழர் இறைவழிபாட்டில், நிலப்பிரபத்துவ அரசால் அந்தணர்கள் வைதீகக் கதைகளை இடைச் செருகல் செய்து அதைச் சமயமாக்கியுள்ளனர். மன்னர்கள் தெய்வங்களோடு இணைத்துப் பேசப்பட்டனர்

“மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்”¹⁵⁷

என்ற பாடல்வரி இறைவழிபாடு வைதீக தாக்கத்துடன் கூடிய நிலையில் பரவலாக்கப் பட்டதைக் காட்டுகின்றது.

பரிபாடலில் உயர்ந்தோர் உலகம் என்னும் சொல்லாட்சி இடம்பெறாமல் ‘துறக்கம்’ என்னும் சொல்லாட்சியே ஆளப்பட்டுள்ளது.

*“திருவரை அகலம் தொழு வோர்க்கு
உரிது அமர் துறக்கமும் உரிமை நன்கு உடைத்து”¹⁵⁸*

தமிழரின் இயற்கை வழிபாடு வைதீக நெறியால் எவ்வாறு மாற்றமடைந்து சமயநிலையில் நிறுவனப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதைத் துறக்கம் என்ற சொல்லாட்சியே சான்றுகாட்டுகின்றது.

சங்க காலத்தில் வைதீக நெறியின் தாக்கத்தை வடபுலத் தொன்மக் கலப்பு வழி அறியலாம். தமிழக திணைத் தெய்வங்கள் தங்கள் இயல்புகளில் மாற்றமடைகின்றன. குறிஞ்சி நிலத் தெய்வமான முருகனுடன் வடபுல ஸ்கந்தனின் தொன்மங்களும்; முல்லைத் திணையில் மாயோனுடன் விஷ்ணுவின் அவதாரக் கதைகளும்; சிவனுடன் ருத்திரனின் தொன்மங்களும்; கொற்றவையோடு உமையின் தொன்மங்களும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. முருகனுடன் கார்த்திகேயனின் பிறப்புக்கதை இணைந்ததைப் பரிபாடல் (8:12-16, 5:26-54 9:1-7) திருமுருகாற்றுப்படை (253-255) நூல்கள் வழி அறியலாம்.

குறிஞ்சி மக்களின் திணைத் தெய்வமாய் அணங்கை விலக்குதற்கு வெறியாட்டில் வணங்கப்பட்ட தமிழ்த் தெய்வம் ஆரியமயமாகிப் போனச் சூழல் வைதீக நெறியின் மேலாண்மைத் தன்மையைக் காட்டுகின்றது.

இதைப் போலவே ஆயர்களின் திணைநிலைத் தெய்வமான மாயோனுடன் விஷ்ணுவின் வராக அவதாரத்தைத் தொன்மப் படுத்தியுள்ளனர்.

(பரிபாடல்- 2:16-19, 3:21-24, 4:22-24, 13:34-37)

- நரசிம்மம் (பரி- 4:10-21)
- வாமனம் (பெரும்- 29-31)
- கிருஷ்ணன் (பரி, 3:31-32)
- ஆகிய அவதாரங்கள் தொன்மங்களுடன் இணைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளன.
- சிவன் திரிபுரமெரித்தல். (புறம் - 55:1-4), பரி-5:22-27, கலித்: 1-8)
- இராவணன் கையிலாய மலையைப் பெயர்த்தல். (கலித்-38:1-5)
- சிவன் கங்கையைத் தலையில் தாங்குதல். (பரி-9-4:16, கலித்-38:1)

ஆகிய தொன்மங்கள் வைதீக நெறியின் பாற்பட்டு தமிழர் வழிபாட்டுடன் கலந்து சமயம் தோன்றியதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

வேலைப் பிரிவினைகள்

திணையடிப்படையில் மக்களைப் பாகுபடுத்தியிருப்பதைப் போல் தொழில் அடிப்படையிலும் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

*"பல்வேறு வேலைகளை ஒரு தனிநபர் செய்வ தென்பது சாத்தியமற்றது. இரண்டாவது மாபெரும் வேலைப்பிரிவினை ஏற்பட்டது. விவசாயத்திலிருந்து கைத் தொழில்கள் பிரிந்து போயின"*¹⁵⁹

இந்நிலையில் உற்பத்தியோடு நேரடித் தொடர்புடைய வர்க்கம் உடைமையோடு உறவின்றி உற்பத்தியில் மட்டுமே ஈடுபட்ட சூழ்நிலை காணப்பட்டது. திணைச் சமூகத்தவரான ஆயர், வேட்டுவர், உழவர், பரதவர் என்றும் இவர்களுடன் பல்வேறு தொழில்களைச் செய்த கொல்லர், தச்சர், வண்ணார், குயவர், நெசவாளர், உமணர் பாணர், துடியர், கடம்பர், கூத்தர், விறலியர், பறையர், நுளையர், கம்மியர் போன்ற பழைய இனக்குழுச் சமுதாய வாழ்குடியினரும் தனிப்பட்ட கலைஞர்களாய் மாற்றம் பெறுகின்றனர். உடைமைப் பெருக்கமும்; வேலைப் பிரிவினைகளும்; உற்பத்தி உறவு வேறுபாடுகளும்; வருணம் சாதி என்னும் வைதீகநெறியால் சமுதாயப் பிரிவினைகள் தோன்றக் காரணமாயின.

இனக்குழுச் சமுதாயம் அழிந்து நிலவுடைமைச் சமுதாயம் தோன்றிய நிலையில் ஒருபுறத்தில் வேளாண்மைப் பொருளாதாரமும் மற்றொருப் புறத்தில் உபரி உற்பத்தியால் வணிகமும் பெருகின. உடைமைப் பாதுகாப்பிற்கான அரசும், அரசனும், அமைச்சும், தூதுவர்களும், அந்தணர்களும் மேலோங்கியிருந்தனர். இவர்களே உடைமைச் சமூகத்தில் மேல்தட்டு வர்க்கத்தவராகக் கருதப்பட்டனர்.

அந்தணர் தொழில்கள்

- கல்வி கற்றல், கற்பித்தல், அரசருக்கு ஆலோசனைகள் வழங்குதல், ஒழுக்கம் பேணுதல், தூது செல்லுதல், அதிகாரத்துவம் அல்லது மேலாண்மை செலுத்துதல்.

அரசர்குரிய தொழில்கள்

- அரசு புரிதல், மக்களைப் பாதுகாத்தல், வளங்களைப் பாதுகாத்தல், போர் புரிதல், ஆட்சி அதிகாரம், அறம் புரிதல் முதலியன அரசர் தொழில்களாகும்.

அந்தணர்க்குரிய தொழில் பகுப்புகளில் சிலவகை அரசுக்கும் பொருந்துவதாகத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

*"அந்தணாளர்க் குரியவும் அரசர்க்கு ஒன்றிய வருஉம் பொருளுமார் உளவே"*¹⁶⁰

வணிகர் தொழில்

- பண்டங்களின் பரிவர்த்தனை முறை உள்நாட்டு வாணிபம், அயல்நாட்டு வாணிபம், பயிரிடுதல் போன்ற வேலைப் பிரிவினைகளும் இவர்களிடம் உள்ளன.

*"மெய்தெரி வகையின் எண்வகை உணவின் செய்தியும் வரையார் அப்பாலான"*¹⁶¹

என்று எண்வகை உணவான பயறு, உழுந்து, கடுகு, கடலை, எள்ளு, கொள்ளு, அவரை, துவரை போன்ற புன்செய் பயிர்களை விளைவிப்பவராகவும் இவர்களின் தொழிலைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வேளாளர் தொழில்

- உழவுத் தொழில் செய்தல், அரசு சார்பாக குற்றவேல் செய்தல். இத்தொழிலில் வேளாளர் அல்லாத பிற அடித்தள மக்களும், உழவுத் தொழிலிலும், குற்றேவேல் செய்வதிலும் ஈடுபட்டனர்.

*"வேந்து விடு தொழிலின் படையும் கண்ணியும் வாய்ந்தனர் என்ப அவர் பெறும் பொருளே"*¹⁶²

என்று அரசனின் படைப்பிரிவுகளில் ஊழியர்களாகவும் பணியாற்றியுள்ளனர். இவ்வாறு நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் வருணப் பாகுபாடும், பொருளாதாரமும் சமூகத்தில் வர்க்கப்பிரிவினைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளன.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியம் செவ்வியல் இலக்கியம் என்பதற்கானத் தகுதியை அதன் அமைப்பாலும், பாடுப்பொருளாலும், யாப்பு வடிவத்தாலும், மொழி நடையாலும் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெறும் சமூக அமைப்புகள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாகவும் அவற்றின் பரிமாண வளர்ச்சி நிலைகள் மக்களின் வாழ்வியல் கூறுகளை மையமிட்டு வளர்ந்துள்ளனவாகவும் உள்ளன. அந்தவகையில் சமூக அமைப்புகளின் வகைமைகள்,

அ. தொல்குடிச் சமூகம்,

ஆ. இனக்குழுச் சமூகம்

இ. நிலப்பிரபுத்துவச் சமூகம்

எனும் அமைப்புகளைப் பெற்றுள்ளது. சமூக மாற்றத்திற்கானக் காரணிகள் தொல்குடிச் சமூகத்திற்கும் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் மரபிற்கும் உள்ள உறவுகளையும் மாற்றங்களையும் இனம் காணும் நோக்கில் அமைந்துள்ளன.

தற்காலச் சூழலில் பழங்குடி என்னும் சொல்லாட்சியைப் புதிய சமூக உருவாக்கத்தின் தோற்றவாயாகவும், மரபு வழிப்பட்ட சமூகத்தின் வளர்ச்சியாகவும் அடையாளங்கொள்ள வேண்டியுள்ளது. தமிழ்ச் சமூக வரலாற்றின் நீண்ட நெடிய சமூக மரபினைக் கட்டமைக்கும் புதிய சொல்லாட்சியாக தொல்குடிச் சமூகம் அமைகின்றது.

தொல்குடிச் சமூகத்தவர் தொழில் அடிப்படையில் வேட்டுவர், கானவர், எயினர், மறவர் போன்ற பெயர்ச்சொற்களால் பாலைத்திணை சார்ந்து சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளனர்.

தொல்குடிச் சமூகத்தில் ஆண், பெண் இருபாலரிடையே பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் இருவகையானப் போக்குகளைக் காணமுடிகிறது. ஆண்கள் தம் உடல்வலிமைக்குத் தகுந்த வேட்டைத் தொழிலில் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

பெண்கள் தம் இருப்பிடச் சூழல் சார்ந்த நிலையில் வனப் பொருள்களைச் சேகரிப்பதிலும், வேளாண்மை செய்வதிலும் திறம் பெற்றிருந்தனர்.

இதற்கு அடுத்த கட்ட நிலையில் சேகரித்தல் தொழில் என்பது விவசாயத்திற்கும், வேட்டை தொழில் என்பது கால்நடைகள் வளர்ப்புக்கும் வழி

செய்தன. இந்நிலையில் காட்டில் தாவர உணவுப் பொருட்களைச் சேகரித்த பெண்களே விவசாயத்தைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை ஆய்வின்மூலம் அறிய முடிகிறது.

பெண்கள் தங்களின் உடல்வலிமைக்கு ஏற்ப வேலைப்பகிர்வு முறைகளைக் கொண்டிருந்தனர். புராதன நில உற்பத்தியுடன் தொடர்புடைய கடப்பாரை, அம்பு, ஈட்டி, மண்கிளரி போன்ற கருவிகள் உற்பத்திக்கான உபகரணப் பொருட்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டதன் தொடர்ச்சியாக தாய்தெய்வ வழிபாடு சிறப்படைந்துள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியாகவே மாரியம்மன் வழிபாட்டைப் பருவகாலங்கள் தோறும் நிகழ்த்தி தொல்குடிச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபினைத் தொடர்ந்தனர்.

தொல்குடிச் சமூக மக்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள் இருவகையானப் போக்குகளில் காணப்படுகின்றன. அவைகள்,

1. வேட்டைத் தொழிலில் பிழைப்புக்கானப் பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறல்.
2. வேளாண்மைத் தொழிலில் உணவு உற்பத்திக்கானப் பொருளாதாரம் சிறப்பிடம் பெறல்.

இவ்விருவகையானப் பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் ஆண்கள் வேட்டையாடுதலில் முதன்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். பெண்கள் இயற்கையில் கிடைக்கும் வனப்பொருட்களைச் சேகரித்துள்ளனர்.

தொல்குடி மக்களின் வாழ்வியல் அமைப்பு பொருளாதாரத் தேடலை மையமிட்டு இனவேறுபாடற்ற சமத்துவ நிலையில் வாழ்ந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றது. அதன் வெளிப்பாடாகவே "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" என்ற வகுப்புரிமையற்ற சமத்துவ நிலையைக் காண முடிகின்றது.

தொல்குடி மக்களின் குடியிருப்புகள் யாவும் மலைநிலம் சார்ந்து அமைந்துள்ளன. மலைவளம் சார்ந்த வாழ்வாதாரத்தில் ஊர், படப்பை, காட்டரண், மிளை, காவற்காடு என்று அழைக்கப்பட்டன. இவைகள் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் அரசுடைமை ஆக்கப்பட்டு அரசின் பாதுகாப்பிற்கு அரண்களாக மாற்றமடைந்ததைத் தொடர்ந்து பேரரசு உருவாக்கத்தையும் அடையாளப்படுத்துகின்றது.

தொல்குடி மக்களின் வாழ்வியல் பண்புகளைத் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் வாழ்வியல் பண்புகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அதன் மரபு தொடர்ச்சியையும், வளர்ச்சிக்கான மாற்றங்களையும் இனம்காணும் நோக்கில்

சமூக மாற்றக் காரணிகள் அமைந்துள்ளன. இக்காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே தொல்குடிச் சமூக அமைப்பிற்கும் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் வாழ்வியல் பண்பிற்கும் உள்ள உறவையும் மாற்றங்களையும் அறியலாம்.

இனக்குழுச் சமூக வாழ்க்கை என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட இரத்த உறவு கொண்ட பாலின அடிப்படையிலான மனிதர்கள் ஒன்று கூடி ஒத்த எண்ணத்துடன் ஓரிடத்தில் வாழ்வதாகும். இத்தகைய நிலைத்த வாழ்வியல் முறை திணைகள் சார்ந்து சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் திணைகள் சார்ந்து தலைமைப் பண்பு மேலோங்கிய நிலையில் அக்குழுவினரைப் பாதுகாக்கும் நோக்கில் ஊரன், மகிழ்னன், நாடன், தலைவன், காடன் போன்ற சொல்லாட்சிகள் அக்குழுவைக் கண்காணிக்கும் தலைமைப் பொறுப்பைச் சட்டுவதாக அமைந்துள்ளன.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் மக்களின் உறவுமுறைகள், பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், சடங்குமுறைகள், தொழில்கள், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், சட்ட விதிமுறைகள், உணவு, உடை, இருப்பிடம் சார்ந்த சூழல்கள் யாவும் சூழ்நிலை வாழ்க்கை முறையை மனித வாக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களால் ஒன்று சேர்த்துள்ளன.

மக்கள் தங்களின் உயிர் வாழ்க்கைப் போராட்டத்துக்காகவும் உடைமைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும், குழுநிலையில் சேர்ந்து வாழும் பண்பைக் கற்றுக்கொண்டனர் என்பதை இனக்குழுச் சமூகம் வழி அறியமுடிகிறது.

குழுவாகச் சேர்ந்து வாழும் பண்பின் வெளிப்பாடாகவே சங்க இலக்கியத்தில் திணைவழிச் சமூகம் பதிவாகியுள்ளன. திணைவழிச் சமூகத்தில் சேர்ந்து வாழும் மக்கள் பெயர்களும் பொதுவான நிலையில் திணைப் பெயர்களாகக் காணப்படுவது இனக்குழுச் சமூகத்தின் பொது பண்புகளை அடையாளப்படுத்துவதாக உள்ளது.

இனக்குழுச் சமுதாய காலம் என்பது சமூகத்தின் உடைமைகள் யாவும் பொதுச் சொத்தாகவே கருதப்பட்டன. கால்நடைகளும் அவற்றிலிருந்து கிடைத்த பாலும் - பால்சார்ந்த உபரிப் பொருட்களும், தோலும், இறைச்சியும் சமூகத்தின் பொதுவுடைமை ஆயின. இவற்றை ஒட்டியே தோல்சார்ந்த உபரி வேலைப் பிரிவுகளும் தோன்றின. இனக்குழுச் சமுதாயக்காலம் என்பது தனிமனிதனின்

ஆக்கிரமிப்புக்கு உள்ளாகாத காலமாக அமைந்ததை இனக்குழு மக்களின் பொதுப் பண்புகளைக் கொண்டே அறிய முடிகிறது.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் தனிமனிதனின் கடமைகள் போற்றப்பட்டன. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளை ஏற்றுக்கொண்டு செயல்பட்டனர். தனிமனித செயல்பாடுகள் ஆளுமைத் திறனுக்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தன.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் பாணர்கள் வாழ்ந்த நிலப்பரப்பு, அவர்கள் வழிநடையாகச் சென்ற ஊர்கள், குறுநில மன்னர்கள் பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடலையும் இசைக்கலையும் கேட்டுப் பரிசில்கள் பல தந்தமை இவைகள் யாவும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை புலப்படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் வாழ்வியல் பின்புலத்தை உற்று நோக்கும் போது தமிழிசை மரபு பாணர் இனக்குழு மரபால் வளர்க்கப்பட்டு கால அடைவில் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ந்து இன்றைக்குச் செவ்வியல் இசை மரபாக விளங்குவதை அறிய முடிகிறது.

இசைக் கருவிகளின் வடிவங்களும் அவற்றின் பயன்பாடுகளும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் தொன்மையானத் தமிழிசை மரபினை புலப்படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் படிப்படியான மாற்றங்கள் மக்களிடையே பிரிவினைகளை வளர்த்து அவற்றை நிர்வகிக்கும் தலைமைப் பண்பைத் தோற்றுவித்துள்ளது. இத்தகைய தலைமைப் பண்பு உற்பத்தி முறைகளாலும் பொருளாதார வளர்ச்சியாலும் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது.

இனக்குழுச் சமூகத்தில் கால்நடைத் தொழிலிருந்து உழவுத்தொழில் பிரிந்து உழவுச் சமூகம் (மருத நிலம்) தோன்றிய போது அதன் பாதுகாப்புக்காகவும், உடைமையடிப்படையில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் நிலப்பரப்பைப் பாதுகாப்பதற்கும், பாசன வசதிகளைத் தோற்றுவித்து உடைமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும் சங்ககால இறுதியில் நிலப்பிரபுத்துவ அரசு தோன்றியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

- ❖ நிலப்பிரபுத்துவ அரசு பொருளாதாரத்தை முதன்மைப் படுத்தும் நோக்கில் சமூக மக்களைப் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளது.
- ❖ வேந்தர் மரபு உருவாக்கம்.
- ❖ பரந்து பட்ட நிலப்பரப்பை ஆட்சியின் கீழ்க் கொண்டுவரும் அதிகாரம்.
- ❖ வேந்தர் மரபிற்குரிய இலட்சினைகள் அடையாளமாக அமைதல்.
- ❖ அந்தணர் மரபும் மேலாண்மையும் உருவாதல்.
- ❖ வணிகர் மரபு உருவாதல்.
- ❖ வேளாளர் மற்றும் இதர தொழில் பிரிவினர் சமூகத்தின் அடித்தள மக்களாகக் கொள்ளப்படல்.
- ❖ கள்வர் மரபின் தொடர்ச்சி.
- ❖ பரத்தையர் பிரிவுகள்.
- ❖ வைதீகச் செல்வாக்கும் - அந்தணர் மேலாண்மையும்.
- ❖ தொன்மங்களின் வெளிப்பாட்டில் சமயதோற்றம்

ஆகிய சமூக மாற்றக் காரணிகள் சங்க காலத்தின் இறுதியில் பொருளாதாரச் செயல்பாடுகளால் தோற்றமடைந்தன. இவ்வகையான சமூக மாற்றக் காரணிகள் நிலவுடைமைச் சமூகத்தின் பண்புகளை அடையாளப்படுத்துகின்றன.

குறிப்புகள்

1. S. Steve Bruce, Socialogy, P.24.
2. பக்தவச்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், ப. 40.
3. இரா. பூங்குன்றன். தொல்குடிகள், ப.16.
4. கலித்தொகை. 104: 5-6.
5. கலித்தொகை. 105:2-3.
6. கலித்தொகை. 130:19
7. புறநானூறு. 230:13.
8. புறநானூறு. 183:5.
9. குறுந்தொகை. 130:3-4.
10. குறுந்தொகை. 41:3.
11. குறுந்தொகை. 46:2.
12. குறுந்தொகை. 55:6.
13. குறுந்தொகை. 81:7.
14. குறுந்தொகை. 95:3.
15. குறுந்தொகை. 100:3
16. குறுந்தொகை. 108:1
17. குறுந்தொகை. 145:1
18. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 267:3.
19. அகநானூறு. 15:3 .
20. கே.ஏ. குணசேகரன், தமிழக மலையின மக்கள், ப.61.
21. குறிஞ்சிப்பாட்டு. 252-261.
22. கலித்தொகை (குறிஞ்சிக்கலி) 41:9-10.
23. வெ.பெருமாள் சாமி, சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூக நிலை, ப.10.
24. வெ.பெருமாள் சாமி, சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூக நிலை, ப.16.
25. புறநானூறு. 322:1-4.
26. புறநானூறு. 324:5-8.
27. இரா. முருகன், சங்கப் பாடல்களில் தொல்குடிக் கூறுகள், ப.52.
28. புறநானூறு.320:10-15.
29. புறநானூறு. 326: 7-12.
30. புறநானூறு. 319.
31. நற்றிணை. 119:1-3.
32. புறநானூறு. 325:6.
33. மலைப்படுகடாம். 300.
34. புறநானூறு. 166: 10-12.

35. மலைப்படுகடாம்.317.
36. புறநானூறு.105.
37. புறநானூறு. 114:4-6.
38. பக்தவச்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், ப.105.
39. புறப்பொருள் வெண்பா மாலை - வெட்சிப் படலம் (பாதீடு) நூ.13.
40. ச.வே. சுப்பிரமணியம், தொல்காப்பியம் தெளிவுரை, ப.28.
41. ந.கடிகாசலம், சங்ககாலச் சமூகம், ப.118.
42. புறநானூறு. 325:13.
43. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 126.
44. நற்றிணை. 122:3
45. அகநானூறு. 129:6.
46. அகநானூறு. 140:1.
47. அகநானூறு. 160:17.
48. அகநானூறு. 250:11
49. அகநானூறு. 256:15.
50. அகநானூறு. 269:21.
51. அகநானூறு. 270:2.
52. அகநானூறு. 272:11.
53. அகநானூறு. 274:14.
54. பதிற்றுப்பத்து. 15-18.
55. பதிற்றுப்பத்து. 59:7.
56. பதிற்றுப்பத்து. 88:41.
57. திருக்குறள். 742.
58. புறநானூறு.331:4.
59. புறநானூறு.331:3.
60. புறநானூறு.319:1-2.
61. புறநானூறு.306:1-2.
62. புறநானூறு.325:1-4.
63. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 124-129.
64. பக்தவச்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், ப.86.
65. L.R. Ananthakrishna Iyer, The Tribes and Castes of Cochin, Vol.- 3. p.32.
66. ஜான் மோனகன் பீட்டர் ஜஸ்ட், சமூகப் பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.30.
67. ஜான் மோனகன் பீட்டர் ஜஸ்ட், சமூகப் பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.132.
68. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 155-168.
69. புறநானூறு. 331:6-9.

70. புறநானூறு. 235:4-5.
71. அ. மார்க்ஸ், கார்ல்மாக்ஸின் உலகப்பொதுவுடைமை அமைப்பு ப.6.
72. புறநானூறு. 312.
73. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம்- பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல் - நூ.30. இளம்பூரணர் உரை.
74. புறநானூறு. 285:2-7.
75. புறநானூறு. 316:4.
76. புறநானூறு. 324:11-12.
77. பொருநராற்றுப்படை. 60-129.
78. பரிபாடல். 18-21.
79. வெ.வரதராசன், தமிழ்ப்பாணர் வாழ்வும் வரலாறும். ப.15.
80. புறநானூறு. 206:2-4.
81. புறநானூறு. 47:1-6.
82. ந.மு.வேங்கடசாமி, (உரையாசிரியர்) சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி. 1-8.
83. பொருநராற்றுப்படை. 4-5.
84. பொருநராற்றுப்படை. 9-10.
85. வாழ்வியல் களஞ்சியம் - தொகுதி.8, ப.609. தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்.
86. Engels, The Origin of the family private property and the state, p.231.
87. L. Sills David, Encyclopedia of Social Sciences, p.221.
88. Lawrence Krader, The Asiatic Mode of Production, p.275.
89. ஏ. வீரப்பன், சங்க காலச் சமுதாய அமைப்பு, ப.13.
90. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல், நூ-25.
91. C.N. கோதில் செழியன், தொல்காப்பியத்தில் சாதி நெறிகள். ப.17.
92. புறநானூறு. 110:3.
93. புறநானூறு. 109:18.
94. புறநானூறு. 117:10.
95. புறநானூறு. 118:5.
96. புறநானூறு. 122:2.
97. புறநானூறு. 126:23.
98. புறநானூறு. 130:1-2.
99. புறநானூறு. 135:13.
100. புறநானூறு. 143:3-5.
101. புறநானூறு. 146:2-3.
102. புறநானூறு. 338:10-12.

103. புறநானூறு. 342:11.
104. புறநானூறு. 343:15-17, 353: 8-11.
105. புறநானூறு. 341:19.
106. புறநானூறு. 343:17.
107. புறநானூறு. 350:2.
108. புறநானூறு. 355:2.
109. புறநானூறு. 336:7.
110. புறநானூறு. 345, 351
111. புறநானூறு. 287, 345
112. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம் -
அகத்திணையியல், நூ.5. இளம்பூரணர் உரை,
113. புறநானூறு. 13:10-14.
114. புறநானூறு. 11: 5-7.
115. புறநானூறு. 35:8-11.
116. புறநானூறு. 42:18.
117. புறநானூறு. 17:11-13.
118. புறநானூறு. 30:12-14, 109-110, 111-120.
119. புறநானூறு. 209:12-15.
120. புறநானூறு. 73-15.
121. பதிற்றுப்பத்து. 21:20-23.
122. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் - கற்பியல், இளம்
பூரணர் உரை.
123. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், கற்பியல் நூ.10-
இளம்பூரணர் உரை.
124. R.A. Edwin Seligman, Encyclopedia of Social Sciences, Vol.XI, p.553.
125. அகநானூறு. 316: 10-11.
126. அகநானூறு. 336:8.
127. புறநானூறு. 365:8.
128. பரிபாடல். 20-49.
129. மதுரைக் காஞ்சி. 129.
130. புறநானூறு. 73: 12.
131. திருக்குறள் - அதிகாரம்-92, பரிமேலழகர் உரை, ப.36.
132. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.60.
133. குறுந்தொகை. 295.
134. தமிழண்ணல், சங்க இலக்கிய மரபுகள், ப.62.
135. புறம். 187: 3-4 குறுந்தொகை. 16.

136. அகம்.97.
137. அகம்.309
138. அகம்.375.
139. அகம்.337.
140. அகம். 167.
141. அகம். 31, 61, 33, நற்.14.
142. ந.சஞ்சீவி சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, ப.398.
143. ஆ.வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ப.2,
144. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம்- பொருளதிகாரம், கற்பியல்- நூ.3. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
145. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம், பொருளியல். நூ.21. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
146. கணேசையர் (ப.ஆ.) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூ.647. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
147. புறநானூறு. 7:7-8.
148. பெ.மாதையன், சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும் ப.130.
149. பா.தேவிபிரசாத் சட்டோபா, இந்தியத் தத்துவவியலில் நிலைத்திருப்பவையும் அழிவனவும், ப.36.
150. மதுரைக்காஞ்சி. 468-473.
151. பதிற்றுப்பத்து, 24:8-11.
152. டி.கோசாம்பி, இந்தியச் சமூகப் பண்பாடும் வரலாறும், ப.156.
153. Ibid, p.192.
154. புறநானூறு. 397: 20-21.
155. மதுரைக் காஞ்சி. 759-762.
156. பதிற்றுப்பத்து, 74:1-2.
157. புறம். 217.
158. பரிபாடல். 13:12-13.
159. அ. மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸின் சமூகப் பொருளாதாரம், ப.30.
160. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல் - பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூ.627, மூலமும் உரையும் பேராசிரியர் உரை.
161. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல் - பொருளதிகாரம் மரபியல் - நூ. 633. மூலமும் உரையும் பேராசிரியர் உரை.
162. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல் - பொருளதிகாரம் - மரபியர் - நூ. 636. மூலமும் உரையும் பேராசிரியர் உரை.

இயல் - 2

சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

- 2-1 : பண்பாட்டு விழுமியங்கள் பற்றிய விளக்கம்
- 2-2 : தனிமனிதப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்
- 2-3 : குடும்பப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்
- 2-4 : சமூகப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்
- 2-5 : தொகுப்புரை

இயல் -2

சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

உலகில் பல்வேறு சமுதாய மக்கள் தத்தம் நிலவியல் சார்ந்த குலமரபோடு விதிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டு ஓர் இனமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவ்வினமே கால அடைவுகளில் ஒவ்வொரு குழுக்களாகத் தோற்றம் பெறுகின்றது. இக்குழுவையே அமைப்பு என்கிறோம். இவ்வமைப்பில் மக்களின் உறவுமுறைகள், உணவு, உடை, இருப்பிடம், நம்பிக்கைகள், நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள், தொழில்கள், சடங்குகள், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், வாழ்வியல் சார்ந்த நியதிகள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இத்தகைய விழுமியங்கள் பலதரப்பட்ட சமுதாயக் குழுக்களை மனித வாக்கத்தின் அடிப்படைத் தத்துவங்களால் ஒன்று சேர்த்துள்ளன. உடலாலும் உள்ளத்தாலும் ஒப்புமையுள்ள மக்களைச் சமுதாயத்தின் உறுப்பினர்களாகப் போற்றுகின்றது வள்ளுவம்.

“பண்புடையார் பட்டுண்டு உலகம் அஃதின்றேல்
மண்புக்கு மாய்வது மன்”¹

என்று சமூக உறவுகள் மனிதப் பண்பு நெறிகளால் பிணைக்கப் பட்டுள்ளதைக் காட்டுகின்றது.

சமூகவியலின் தந்தை ஆகஸ்ட் கோம்ட் அவர்கள் சமூகப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி நிலை மனிதனின் மனநிலை, நடத்தைகள், செயல்பாடுகள், ஒழுக்க விதிகள் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்து வருவதைக் குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், மனிதமனம் மூன்று நிலைகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளதைப் பண்பாட்டு பரிமாணங்களின் அடிப்படையில் விளக்குகின்றார்.

"முதல் கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - அனுமானம் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றது.

இரண்டாவது கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - ஆராயும் போக்குடையது.

மூன்றாவது கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - பகுத்தறிந்து புறமெய்ம்மை காணும் நிலையை எட்டியது."²

இத்தகைய வளர்ச்சி நிலைகளை ஒட்டியே சமூகப் பண்பாடும் மனித மன வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் வளர்ந்து வருவதை "மாந்தர் தம் உள்ளத் தனையது உயர்வு." (குறள்-595) என்னும் குறள் வழி அறியலாம்.

இவ்வாய்வுக் களத்தில் பண்பாட்டு விழுமியங்களாக தனிமனித எண்ணங்கள், செயல்பாடுகள், குடும்ப அமைப்புச் சார்ந்த விழுமியங்கள் மற்றும் சமூகம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள், ஆடை, அணிகலன்கள், இசை வழியிலான பண்பாட்டுக் கட்டமைவுகள், வழிபாட்டு மரபுகள், சான்றோரின் அறிவுப் பாரம்பரியம், நிலவியலமைப்பு, மொழிவுணர்வு போன்றவைகள் பண்பாட்டு விழுமியங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

2-1. பண்பாடு:

“லெவிஸ்ட்ராஸ் கருத்துப்படி பண்பாடு என்பது ஆழ்மனப்பட்டது. மக்களின் மனத்துக்குள் புதைந்து கிடக்கின்றது. இது மக்களின் மன உணர்வலைகளால் வெளிப்படுவன என்பதால் இது ஆழ்நிலை பட்டது. பண்பாட்டின் மேல்தளத்தில் கண்ணால் காண்பவை, உணர்பவை அனைத்தும் ஆழ்நிலையில் புதைந்து கிடக்கும் சில பொதுப்படையான அமைப்புகளிலிருந்து உருவானவையாகும்.”³

என்று பக்தவச்சல பாரதி குறிப்பிடுவது மனிதனின் ஆழ்ந்த எண்ணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பண்பாட்டு கட்டமைவு அமைவதை விளக்குகிறது. பொதுவாக, மனித வாழ்வாதாரத்தின் விழுமியங்களாக அகம்-புறம் சார்ந்த நிலையில் பண்பாடு அமைவதை செ.வைத்தியலிங்கம் அவர்களின் கூற்று வழி அறியலாம்.

“பண்பாடானது மனத்தை விரிவடையச் செய்வதும் ஆன்மாவை விளக்கம் செய்வதுமாக இருத்தலின், பண்பாட்டுக் கூறுகள் இவ்வுலகத்தில் பொருள் பற்றிய போக்கிலும், ஆன்மீகம் அல்லது அருளியல் பற்றிய நோக்கிலும் இருவகையில் ஆழ்ந்து சிந்திக்கப்படுகின்றன. சமூக அமைப்புகள் பண்பாட்டின் அடித்தளத்தில் அமைந்து வாழ்க்கை முறையை இயக்கி வருகின்றன.” (செ.வைத்தியலிங்கம், தமிழ்ப்பண்பாட்டு வரலாறு-ப.3)

என்று பண்பாட்டிற்கு விளக்கம் தருகின்றார். இவ்வாறு வாழ்வியல் சார்ந்த பண்பாட்டு விழுமியங்கள் சமூக அமைப்பில் கட்டமைக்கப்பட்டுத் தனிமனிதன், குடும்பம், சமுதாயம் என்ற வளர்நிலையில் முழுமையடைகின்றன.

விழுமியம்

ஒரு பண்பாட்டை சேர்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும், செயலுக்கும், நடத்தை முறைகளுக்கும் எவைஎவைகள் அவசியமென்று கருதப்படுகின்றதோ அவையே அப்பண்பாட்டினரின் விழுமியங்களாக உள்ளன.

"விழுமியம் என்ற சொல் சிறந்த, உசிதமான, மேன்மையான, அரிய, சீரிய என்ற பொருண்மைகளைக் கொண்டுள்ளது"⁴

"விழுமியம் என்ற சொல் மதிப்பீடு Values என்று பொருள்படும். சமுதாயத்தின் விழுமியங்கள் காலத்துக்கேற்ப மாறும் தன்மையுடையன" என்று விழுமியத்திற்கு விளக்கம் தருகின்றது கிரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி" (கிரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி ப.1276).

இதன் ஊடாக மேன்மையான வழிக்குக் கொண்டு செல்கின்ற சிறந்த வாழ்க்கைக் கூறுகள் உயர் பண்புகளாகப் பிரதிபலிக்கின்றன. இந்தப் பண்பு நெறிகள் தனிமனிதன், குடும்பம், சமுதாயம் என்ற வளர்நிலையில் முழுமையடைகின்றன.

சங்க இலக்கியச் சமூக அமைப்பில் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்			
வ.எண்	தனி மனிதப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்	குடும்பப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்	சமூகப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்
1	ஒழுக்க நெறிக்கோட்பாடு	இல்வாழ்க்கை	இசைவழி நுகர்வுப் பண்பாடு
2.	அறன் வலியுறுத்தல்	கணவன் மனைவி புரிதல்கள்	ஆடைகள்
3.	மன்னிக்கும் பண்பு	மக்கட் செல்வம்	அணிகலன்கள்
4.	செய்நன்றியறிதல்	விருந்தோம்பல்	திருமணம்
5.	அருளுணர்வு	வறுமையில் செம்மை அல்லது	வழிபாட்டு மரபுகள்
6.	கற்பு நெறி	மனநிறைவு	நம்பிக்கைகள்
7.	கடமையுணர்வு		நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள்
8.	பழிக்கு அஞ்சும் பண்பு		சான்றோர் அறிவுப் பாரம்பரியம்
9.	தன்மான உணர்வு		நிலவியல் அமைப்பு
10.	புகழ் நிலை		மொழியுணர்வு
11	ஆளுமைத் திறன்		

2-2 தனிமனிதப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்: ஒழுக்க நெறிக்கோட்பாடு

தனிமனிதனின் ஒழுக்கம் குடும்ப மேன்மையை வளர்ப்பதற்கு அடிப்படையாகும். குடும்ப மேன்மையே சமூகத்தை வழிநடத்தும் களமாகும். சமூகம் மேம்பாடு அடைய தனிமனித ஒழுக்கம் பாதுகாக்கப்பட்டு

வளர்க்கப்படவேண்டும். நடத்தைகளும், செயல் திறன்களும் இணைந்து வினைப்படும் போது ஒரு மனிதனின் ஆளுமைத்திறன் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றிற்கு அடித்தளமாக அமைவதே ஒழுக்கமாகும்.

**“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்
உயிரினும் ஒம்பப் படும்”⁵**

என்று ஒருவரின் ஒழுக்கப் பண்பு அவனுக்கு மேன்மையையும் சிறப்பையும் தருவதால் ஒழுக்கத்தை உயிரினும் சிறந்ததாகப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது வள்ளுவரின் வாழ்வியல் நெறிக் கொள்கையாகும்.

மனிதனின் செயல்பாடுகளிலும், வளர்ச்சி நிலைகளிலும் கிடைக்கும் பெருமையைப் போற்றிப்புகழும் வண்ணம் அவனைச் சமூகமே முழுமையாக இயக்குகின்றது. ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தின் தேவையாக, வாழ்வியல் பிழிவாகக் கருதப்படுகின்ற உயர் பண்பு நெறிகள் தனிமனிதனுக்கு உரித்தான அறமாகப் போதிக்கப்பட்டுள்ளன.

**“நல்லது செய்தல் ஆற்றி ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்
அதுதான் எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா றதுவே”⁶**

இந்த ஒழுக்கப் பண்பாட்டு கூறுகள் சமூக முன்னேற்றத்தில் பெரும்பங்கு கொண்டு சரியான இயங்குதலை உறுதிப்படுத்துகின்றன.

இவ்வொழுக்க நெறியை தனிமனித வாழ்வில் கடைப்பிடிக்கும் போது வாழ்க்கை இனிது மேம்பாடு அடையும். ஓர் ஆடவனின் உழைப்பும், முயற்சியும் சமூகத்தில் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. குடும்பமாகிலும், சமூகமாகிலும், நாடாகிலும் ஆடவனின் உயரியச் சிந்தனையில் வழி நடத்தப்படுவதால் சமூகத்தில் ஆடவனின் ஒழுக்கம் போற்றப்பட்டது. ஆடவர்கள் நல்லவர்களாகவும், வல்லவர்களாகவும், ஒழுக்க நெறிகளைக் கடைப்பிடிப்பவர்களாகவும் உள்ள நாடே வளம் செழிக்கக் கூடியதாகவும் உயர்த்திப் பேசக் கூடியதாகவும் அமையும். இந்த ஒழுக்க நிலையின் மேன்மையைப் பற்றிப் புறநானூறு கூறும் பாடல்,

**“நாடா கொன்றோ! காடா கொன்றோ!
அவலா கொன்றோ! மிசையா கொன்றோ!
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை; வழிய நிலனே!”⁷**

காடு, மேடு, பள்ளம், நாடு என அனைத்து நிலவியல் சூழலிலும் தன் உழைப்பைச் செலுத்தி பொருளுற்பத்தி செய்யும் ஆடவர்கள் நல்லவர்களாகவும்,

வல்லவர்களாகவும் விளங்க வேண்டும் என்பது ஓளவையாரின் தனிமனித ஒழுக்க நெறியாகும். உயர்ந்த பண்பையும், ஒழுக்க நெறிகளையும் கொண்ட ஆடவனின் ஆளுமைத் திறன் பண்படாத சமூகமாக இருந்தாலும் பக்குவப்பட்ட சமூகமாக மாற்ற முடியும் என்பது உட்கருத்தாகும். இங்கு ஆடவனுக்குரிய தனிமனித விழுமியங்கள் சமூகம் சார்ந்த மனிதவள மேம்பாடாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

'ஆடவர் என்பதற்கு பெ.மாதையன் அவர்கள் மதுரைக் காஞ்சியில் இடம்பெறும் பாடலைச் சான்று காட்டி ஆள்பவர் என்னும் பொருளுடையது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

"பெருஞ்செய் ஆடவர் தம்மின் பிறரும்" (மதுரைக்.744)

இங்கு பெருஞ்செய் ஆடவர் என்பதற்குப் பழைய உரையாசிரியர் குறிப்பிடுவதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பெரிய செய்கைகளைச் செய்து மண்டலங்களை ஆள்கின்றவர். இதன் அடிப்படையில் ஆடவர் என்பதற்கு ஆள்பவர், மன்னர் எனப்பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகும். ஓளவையாரின் பாடலில் நாடு என்பது மருத நிலத்தையும், காடு என்பது முல்லை நிலத்தையும், அவல் என்பது (பள்ளம்) நெய்தல் நிலத்தையும் மிசை என்பது மேடு சார்ந்த குறிஞ்சி நிலத்தையும் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது⁸

மன்னனின் ஆட்சித்திறனே மக்களையும் நாட்டையும் நல்வழிப்படுத்த இயலும் என்பதை ஓளவையாரின் பாடல் விளக்குகின்றது. ஆட்சியில் தவறு நேர்கின்றபோது அஞ்சாது எதிர்நோக்கும் திறன் போன்ற ஒழுக்கப் பண்புகள் மன்னரைக் கட்டிக்காக்கின்றன. அவர்களிடம் மனித மாண்புகளை உணர்த்தி, உயர் பண்பு நெறிகளை மேம்படுத்தி அறிவுரை கூறுவது இயல்பாகவே இருந்தது.

இந்த அறவொழுக்கமே மன்னர்களைச் செம்மையான வழியிலும், செங்கோண்மை தவறாமலும் கொண்டு சென்றது. இரவலர்களுக்கு கொடையளிப்பது, விருந்தோம்பல் செய்தல், பகிர்ந்தளித்தல் என இச்செயல்களே மன்னனின் ஒழுக்கப் பண்புகளாக நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இந்நிகழ்ச்சியில் குறை ஏற்படுமாயின் அவற்றை நெறிப்படுத்துவதில் புலவர்கள் முனைப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். இது போன்ற ஒழுக்கப் பண்புகளைக் கடைப்பிடிக்க வில்லையாயின் ஏற்படும் குறைகளைக் கீழ்க் காணும் பாடல்,

*"அன்னோர் செல்வமும் மன்னி நில்லாது
இன்னும் அற்று அதன் பண்பே; அதனால்"*

நிச்சமும் ஒழுக்கமும் முட்டிலை; பரிசில்
நச்சவர் கையின் நிரப்பல் ஒம்பு மதி"⁹

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இந்தப் பண்பு நெறிகளை அறியாதவர்களின் செல்வம் நிலையாமையால் அழிவதோடு பொருளற்றதாகிப் போகும் என்பதை உணர்த்துகின்றார். அதனால் ஒழுக்க நிலை தவறாது நின்னிடம் பரிசு வேண்டி வந்தவருக்குக் குறைவில்லாது வழங்க வேண்டும். அவ்வாறு வழங்கும் பண்பே மனிதனை உயர்த்தும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அறன் வலியுறுத்தல்:

"அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை"¹⁰

என்று கூறுகின்றது வள்ளுவன். அறம் செய்வதற்குக் காலம் நேரம் பார்க்க வேண்டியதில்லை என்பது வள்ளுவரின் ஆழமான எண்ணமாகும். இந்த அறம் தனிமனித வாழ்வில் போற்றப்படுகின்றது. மனிதன் தோன்றிய நாட்கள் தொட்டே தனக்கான அறங்களை வகுத்துக் கொண்டு வாழக் கற்றுக் கொண்டான். அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் அறம் என்பது எவ்வாறு பின்பற்றிப் போற்றப்பட வேண்டும் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

ஆட்சியில் உள்ளவன் சர்வ வல்லமையும், ஆதிக்க மனப்பான்மையும் கொண்டிருந்தாலும் அறநெறியைப் பின்பற்றி ஆட்சி நடத்துதல் வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது. மன்னன் எவ்வழியோ மக்கள் அவ்வழி என்பதால் மக்களின் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும், அறக் கருத்துக்களையும் மன்னன் வழியாக நெறிப்படுத்தினார். அறநெறியைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பண்பினால் பிறரை மதிக்கும் பண்பும், நட்புணர்வும் மேலோங்கி பகைவனுக்கும் அருளும் மனித உயர் பண்பு நெறிகள் வலுப்படுத்தப்படுகின்றன.

உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன், நற்பண்புடையவன் என்னும் கருதுகோள்கள் சூழ்நிலையால் உருவாக்கப்படுபவை. கூர்ந்து ஆராயாது மதிப்பிடும் மனநிலை மன்னர்களிடம் இருந்தால் அவற்றை நீக்கி அறத்தின் வழியாக நடுவுநிலையோடு நீதி கூறுவதே மன்னர்களின் செங்கோண்மையாகக் கருதப்பட்டது.

'நான்குடன் மாண்டது ஆயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்,
அதனால் நமர் எனக் கோல்கோடாது,
பிறர் எனக் குணம் கொல்லாது"¹¹

என்று புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. வலிமையான நான்கு படைகள் கொண்டிருந்தாலும், அறநெறி வழியாகச் செயல்படுதலே நாட்டின் இறையாண்மையைப் பாதுகாக்க முடியும் என்று மருதன் இளநாகனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். மன்னன் என்னும் தனிமனிதக் குறியீடு ஒட்டுமொத்தச் சமூகத்தையும் உள்ளடக்கியுள்ளது என்பதால் மன்னன் என்னும் அதிகார மையத்திற்கு அறக்கருத்துக்கள் உணர்த்தப்பட்டன.

**“அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்”¹²**

என்று பிறர்மேல் கொள்கின்ற பொறாமை, தேவை இல்லாமல் அளவுக்கு அதிகமாகக் கொள்ளும் பேராசை, அதிகப்படியானக் கோபம், தீயச் சொல் இந் நான்கினையும் கொள்வது தவறுதான் என்று மனம் உள்வாங்கிக் கொள்ளுமானால் அந்த மனித மனம் அறத்தோடு செயல்படுகின்றது என இனம் காண முடியும்.

எனவேதான், வாழ்தலின் உயர்ந்த ஒழுக்கமாக அறம் என்னும் நற்பண்பைக் கருதுகின்றோம்.

'தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்' என்பதில் தன் மனம் பண்பட்ட நிலமாக இருக்கும் நிலையில் அங்கு அறம் விளையும் பயிராகக் காணமுடியும்.

"அரசியல் பிழைத்தோர்க்கு அறம் கூற்றமாகும்" என்று சிலப்பதிகாரத்தின் மையப்பகுதியே அறத்தை வலியுறுத்துகின்றது. அறத்தை மையப்படுத்தி நடத்தும் அரசியலில் பிழை ஏற்படுமாயின் அறமே கூற்றுவனாக அமையும் என்று அறத்தின் வலிமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மன்னிக்கும் பண்பு

மனிதப் பண்புகளில் குறிப்பிடத்தகுந்தது, பிறருடன் கலந்து பிறரின் துன்பங்களைத் தன்னுடையவையாக பாவித்து துன்பத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வது. முதலில் தன்னை நேசித்தல், தன்னைப் போன்ற இன்னொருவரை நேசித்தல், தன்னைப்போல் உள்ள பிற உயிரினங்களை நேசித்தல் என்ற நிலையில் வளர்ச்சியடைந்து நேசிப்புப் பண்பு விரிவடைகின்றது. தவறுதல்கள் நேர்கின்றபோது அதனைச் சரிசெய்ய முயற்சிப்பதையும் மனிதனின் உயர் பண்பு நெறியாகப் போற்றுகின்றோம்.

இந்நிலையும் கடந்து தனது வளர்ச்சி நிலையில் தடை ஏற்படுத்துபவர்களானாலும், அவர்களை மன்னிக்கும் உயர் பண்பையே மனித மனம் விழைகின்றது.

அறிமுகம் ஆகாத யாரோ ஒருவர் மீதும், இனம் புரியாத ஏதோ ஓர் உயிரினம் மீதும் செலுத்துகின்ற அன்பும், இவற்றைக் காட்டிலும் எதிரிகள் பகைவர்களை மன்னிக்கும் செயலும் மனிதனின் உயர்பண்பாகப் போற்றப்படுகின்றன.

**"தவறு செய்வது மனித இயல்பு
மன்னிப்பது மனித மாண்பு"**¹³

என்ற பொன்மொழியும் மன்னிக்கும் மனப்பக்குவத்தையே வளர்க்கின்றது.

மன்னிக்கும் மனப்பக்குவம் எங்கு வலுப்பெறுகின்றதோ அங்கு தவறுகள் குறைந்து நேசிப்பு வளர்கின்றது.

**"இன்னா செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சார்பு"**¹⁴

என்ற வள்ளுவரின் வரிகள் சங்ககாலச் சமுதாயத்தின் உள்ளீடாகத்தான் இருக்க முடியும்.

**"நின்யான் பிழைத்தது நோவாய்; என்னினும்
நீபிழைத் தாய் போல் நனி நாணிணையே!"**¹⁵

என்று பிழை செய்தவர்களை மன்னிக்கும் பண்பைத் தாமப்பல் கண்ணனார் குறிப்பிடுகின்றார். நீ வெறுக்குமாறு நான் தவறு செய்தேன், சினம் கொள்ளாது தானே தவறு செய்தது போல் நாணம் கொண்டாய் என்னும் உயர்ந்த ஒழுக்க நெறியினாலேயே சங்க இலக்கியச் சான்றோர் சமூகம் இன்னும் போற்றப்படுகின்றது. இங்கு வள்ளுவரின் இன்னா செய்தவருக்கும் கொடுக்கும் தண்டனை அவரை நாணும்படியாக நல்லது செய்தல் வேண்டும் என்ற கூற்று உறுதிப் படுத்தப்படுகின்றது. ஆகையால் தவறுகள் திருத்தப்பட்டு மன்னிக்கும் பண்பு திருத்தி எழுதிய தீர்ப்புகளானது.

"யானே பிழைத்தனென்; சிறக்க நின் ஆயுள்"¹⁶

என்று மனித மாண்பு வலுப்பெறுகின்றது. மன்னிக்கும் பண்பான தனிமனிதக் கொள்கை சமூக வெளிப்பாடாகக் கட்டமைக்கப்பட்டு உயர்பண்பாக மாறிப் பெரும்பயனைத் தருகின்றது.

செய்நன்றியறிதல்

தனிமனிதப் பண்புகளில் சிறந்த மற்றொரு பண்பு நன்றியறிதல் ஆகும். செய்யும் உதவிக்குப் பிரதிபலனாக நன்றி என்ற உணர்வொழுக்கம் ஈடு செய்யப்படுகின்றது.

**"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"**¹⁷

என்பது வள்ளுவரின் நன்றியுணர்வுக் கோட்பாடாகும்.

மனித வாழ்வின் அடிப்படை உயிராகின்றது. உயிர் வாழ்தலின் தேவை உணவு. குழந்தைக்கு உணவாகத் தாய்ப்பால் கொடுக்கப் படுகின்றது. தாய்ப்பால் கொடுக்க இயலாத நிலையில் அந்தக் குழந்தையின் உயிரைக் காப்பாற்ற உதவுவது பசுவின் பாலாகும். தாயின் நிலையிலிருந்து, தாயைப் போலவே தன்னை வளர்க்கும் பசுவும் தாய்க்கு ஒப்பாகும் என்பது நன்றியுணர்வை வெளிப்படுவதாக உள்ளது.

தாயின் வயிற்றிலுள்ள கருவைச் சிதைப்பவர்களுக்கும், தாயின் தன்மையைப் பெற்றுள்ள பசுவின் பால்காம்புகளைச் சிதைப்பவர்களுக்கும், கல்வியறிவு கொடுத்து பகுத்தறிவை வளர்க்கும் ஆசிரியரைப் பழிக்கும் மனநிலை உடையவர்களுக்கும் பழிகள் வந்து சேரும் என்பதைச் சங்ககால மக்களின் சமூக விதிகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையான தனிமனித நியதியைத்தான் புறநானூற்றுப்பாடல்,

**"ஆன்முலை அறுத்த அறனி லோர்க்கும்
மாண் இழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
குரவர்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கின் கழுவாயும் உள"**¹⁸

என்று ஆலந்துர்கிழார் செய்ந்நன்றியின் பண்புகளை உணர்த்துகின்றார். இந்த ஒட்டுமொத்த உணர்வுகளின் பிரதிபலிப்புதான் செய்ந்நன்றி என்னும் சொல்லாட்சியாகும். திணையளவு உதவிகள் செய்தாலும் பயன் தெரிந்தவர்கள் உயர்ந்தளவுக் கொண்டு மகிழ்வார்கள். பிறர் செய்யும் உதவிகளை, பயன்களை, நன்மைகளை எந்தச் சூழலிலும் மறத்தல் கூடாது என்பது நல்லோர் விழைவாக உள்ளது.

இங்கு மறத்தல் என்பது கொன்றல் என்று புறநானூறில் கொள்ளப்படுகின்றது.

**நிலம்புடை பெயர்வது ஆயினும் ஒருவன்
செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தி இல்"¹⁹**

என்கின்றது. இந்த உயிருள்ளவரை, உணர்வுள்ள வரை, உலகம் அழிந்து போகும் வரை செய்த உதவிகள் நினைத்துப் பார்க்கப்படவேண்டும். உலகமே கீழ் மேலாக அழியுமாறு ஆயினும் ஒருவரின் நன்மையை மறத்தலாகாது என்று நன்றியறிதலின் ஆற்றலைச் சங்ககால மக்கள் போற்றியுள்ளனர்.

அருளுணர்வு:

தன்னை நேசிக்கும் தன்மையிலிருந்து பிறரை நேசிக்கும் பண்பின் வெளிப்பாடே அருளுணர்வாக வெளிப்படுகின்றது. இந்த அருளுணர்வு தனக்கென்று எதையும் மறைக்காமல், பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஒம்பும் பண்பு நெறியை வளர்க்கின்றது.

வையாவி கோப்பெரும் பேகன், மயில் குளிரால் நடுங்குவதைக் கண்டு தான் அணிந்திருந்த போர்வையைத் தந்து அதன் உடல் நடுக்கத்தைத் தணித்தவன். தன் உணர்வைப் போலவே அஃறிணை உயிரினத்தின் தன்மையையும் புரிந்துகொண்டவன் என்பதை,

**"மடத்தகை மாமயில் பணிக்கும் என்று அருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைக்
கடாஅ யானைக் கலிமான் பேக!"²⁰**

என்று பரணர் பேகனின் அருளுணர்வைப் போற்றுகின்றார். வறுமையால் வாடி நிற்பவர் மீது கொள்ளும் அன்பு அருளுணர்வாகக் கொள்ளமுடியும். அருளுணர்வுள்ள மனிதனிடம் ஈகை குணம் மேலோங்கும். இந்த ஈகை குணம்தான் மனிதன் இன்னொரு மனிதன் மீது அன்பு பாராட்டும் தோழமை உணர்வை வளர்க்கின்றது. அதியமானின் இரக்க உணர்வைப் பற்றி புறநானூற்றில் ஓளவையார் பாடும்போது,

**"புன்தலைப் பொருநன் அளியன் எனத்
தன் உழைக் குணுகல் வேண்டி என் அரை
முதுநீர்ப்பாசி அன்ன உடை களைந்து
திருமலர் அன்ன புதுமடைக் கொளீஇ"²¹**

என்று தன்னைக் கண்டவுடன் இவர் இரங்கத்தக்கவர் என்றெண்ணி, உடனே எனது அழுக்கேறிய ஆடையை மாற்றிப் புத்தாடை அணிவித்து இரவலர் என்ற தன்மையை மாற்றினார். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் அருளுணர்வு போற்றத்தக்கது என்று பாராட்டுகின்றார்.

புத்தாடையுடன் உணவாகக் களிப்பைத் தருகின்ற கள்ளையும் ஊன் கலந்த உணவையும் அளித்து மகிழ்ந்தான் என்று புகழும்போது அதியமான் என்ற ஒரு தனிமனிதனின் அருட்பண்பு போற்றப்படுகின்றது.

இந்த தனிமனிதனின் அறத்தால் சமூகம் சார்ந்த பயன்களைப் பலரும் பெறுகின்றனர். உயர்பண்பான ஈகை எந்தவித புறத்தாக்குதல்களுக்கும் ஆட்படாமல், கருத்தியல் ரீதியாக மக்கள் வழியாக வெளிப்படுத்தும் போது சமூகம் சார்ந்த விழுமியமாக உருப்பெருகின்றது.

பகிர்ந்துண்ணும் பண்பு என்பது தமிழர் தம்முடைய வாழ்வில் மரபாகவே கடைபிடித்து வந்தனர். மன்னர்களிடம் புலவர்களின் உறவு மிகவும் நெருக்கமானதாக இருந்துள்ளது. குறிப்பாக ஔவையாரின் வாழ்விற்கு அதியமான் செய்த பேருதவிகள் மனித நேயப் பண்பை வெளிப்படுத்துகின்றது.

கற்புநெறி:

'கற்பு' என்பது தனிமனிதனின் ஒழுக்கநெறியாகும். இஃது உண்மைத் தன்மையைக் கொண்டது. பகுத்தறிவு சார்ந்தது. ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் பொதுவான நடத்தை விதியாகும். இதற்கான சொற்கள் மாற்றம் செய்யப்பட்டாலும், பொருளாழம் கண்டுபிடிக்கப் பட்டாலும் கற்பு என்ற சொல்லின் முழுமைத் தன்மை எப்போதும் ஒரே முகமாகத்தான் கொண்டிருக்கமுடியும். ஆனால், தன் தேவைக்காகவும், சமூக மாற்றங்களுக்காகவும் கற்பு என்னும் மனத்திட்பத்தை மாற்றுகின்ற மதிப்பு என்றெண்ணி கால மாற்றங்களில் கற்பு என்பதன் பொருள் வேறுபடுகின்றது.

தலைவனுக்குத் தலைவியை அவளுடைய பெற்றோர்கள் உரிய சடங்குகளோடு திருமணம் செய்து கொடுப்பதாகும் என்று தொல்காப்பியர் கற்புக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார்.

*"கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே"²²*

"கணவன் முதலியோர் கற்பித்த நிலையில் திரியாத நல்லொழுக்கம் என்றும், அது கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும், அவனை இன்னவாறே வழிபடுதல் எனவும், இருமுது குரவர் கற்பித்தலானும், அந்தணர்திறத்தும், சான்றோர் தேயத்தும், ஐயர் பாங்கினும், அமரர் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்தலாயினும் கற்பாயிற்று"²³ என்று கற்பிற்கு

விளக்கம் தருகின்றார் நச்சினார்க்கினியர். 'கற்பெனப் படுவது சொற்றிரம்பாமை' என்பது ஒளவையின் அமுத வாக்காகும். சொல் மாறுபடாதத் தன்மையே கற்பு என்பதை உணர்த்துகின்றார். கற்பு என்பதைக் காட்டலாகாப் பொருள் என்று உரைப்பார் தொல்காப்பியர்.

"நாட்டியல் மரபின் நெஞ்சு கொளின் அல்லது
காட்டலாகாப் பொருள் என்ப" (தொல்.கற்பியல்-1193)

இந்நூற்பாவிற்கு உரைவிளக்கம் தரும் இளம்பூரணர் 'கற்பு' என்பது மனத்தான் உணரக் கிடந்தது. முதல், கரு, உரிப்பொருள்களுள் பாகுபடுத்திக் காட்டலாகாது என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு என்பது ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் பொதுவானதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆண்களைச் சார்ந்து வழங்கும் கற்பு நிலைகள், பெண்களைச் சார்ந்து வழங்கும் கற்பு நிலைகளாகப் பதிவாகியுள்ளன.

"எழுதாக் கற்பின் நின் சொல்லுள்ளும்"²⁴

"உலகந் தாங்கிய மேம்படு கற்பின்"²⁵
"வெளிறில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்"²⁶

"இகல் அடு கற்பின் மஞிலியோடு தாக்கி" (அகம்-396)

மேற்கண்ட பாடலடிகளில் இடம்பெறும் 'கற்பு' என்ற சொல்லுக்குச் சொல்வண்மையையும், கல்வி, பயிற்சி, சபதம் என்ற பொருளைக் குறிப்பதையும் காணலாம். பெண்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறும்போது கற்பு என்ற சொல்லுடன் அடைப்பெயர்கள் இணைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

"நானிலத் தில்லாக் கற்பு"²⁷

"செயிர்தீர் கற்பு"²⁸

"கடவுட் கற்பு"²⁹

"ஆறிய கற்பு"³⁰

"அறஞ்சால் கற்பு"³¹

"நாணொடு மிடைந்த கற்பு"³²

"வடமீன் புரையுங் கற்பு"³³

"அடங்கிய கற்பு"³⁴

"மனைமாண் கற்பு"³⁵

"முல்லை சான்ற கற்பு"³⁶

"ஆன்ற கற்பில் சான்ற பெரிய"³⁷

"மாசில் கற்பு"³⁸

"கடவுள் கற்பு"³⁹

"அருந்ததி அனைய கற்பு"⁴⁰

என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. கற்பு நிலை ஆண் பெண் இருபாலரின் தன்மைகள் சார்ந்து வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கணவனே தன்னுடைய தலைவன் என்னும் மனத் திண்மையைத்தான் கற்பு என்று சொல்லமுடியும். தலைவன் மீது கொண்டிருக்கும் அசையாத நம்பிக்கை, கணவன் தன்மீது கொண்டிருக்கும் உறுதியான நம்பிக்கையின் அடையாளம் கற்பாகும். இந்த அடையாளம் களவுக் காலத்திலும் வரைவுக் காலத்திலும், வரைவின் பின் நடைபெறும் இல்லறத்திலும் உறுதியாகப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இல்லறங்களில் சிறந்த ஒழுக்கமாகக் கருதப்படும் கற்பொழுக்கம் தனிமனித விழுமியமாக வாழ்தலில் போற்றப்படுகின்றது. தலைவியின் பண்பாக,

"கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோள் மாண்புகள்"⁴¹

என்று பெண்களின் நிலைகளையும் கற்பு என்கின்ற மனத்திட்பத்தையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். கற்பு என்னும் மனத்திட்பத்தைப் பண்டைக்காலத்தில் மூன்று வகையாகப் பகுத்துள்ளனர்.

- ❖ கணவன் இறந்த செய்திகேட்டு உயிர்விடுதல் தலைக் கற்பாகக் கொள்ளப்பட்டது.
- ❖ கணவனுடன் தானும் உயிர் விடுதல் இடைக் கற்பாகக் கொள்ளப்பட்டது.
- ❖ கணவனோடு உயிர் துறக்காது கைம்மை நோற்று வாழ்வது கடைக் கற்பாகக் கொள்ளப்பட்டது.⁴²

"கற்பெனப் படுவது சொல் திறும்பாமை"⁴³

என்று நீதி இலக்கியம் கற்பிற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளது. இங்கு கற்பு என்பது வாய்மையுடன், மன உறுதியுடன் இருக்கும் நல்லொழுக்கமாகக் கருதப்படுகின்றது. கணவனையே தெய்வமாகக் கொண்டு தொழும் மனைவியின் சொல்லிற்கு இயற்கை ஆற்றலும் கட்டுப்படும் என்பது தமிழர் கொள்கையாக இருந்தது.

"தெய்வம் தொழாள் கொழுநன் தொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை"⁴⁴

இக்கருத்தமைவைக் கொண்டு மனிதர்களின் சொல்லாற்றல் உண்மையானதாகவும், மனத்தூய்மையுடனும், உறுதிப்பாடுடனும் வெளிப்படும்போது மந்திரமிக்கச் சொல்லாக விளங்குகின்றது.

**"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப" ⁴⁵**

எனத் தொல்காப்பியத்தின் அடிப்படையாக பாரதியார் கற்பு என்பது ஆண் வார்க்கத்திற்கும் பொதுவானதாகும் என்ற கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

**"கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார் இரு
கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்" ⁴⁶**

என்று பாரதியார் குறிப்பிடுவதன் ஊடாக, ஆண் பெண் இருபாலரின் ஒழுக்க நெறியாக இன்றைய நூற்றாண்டில் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

கடமையுணர்வு:

தனிமனித விழுமியத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. இன்னார் இன்ன செய்வது என்ற கடமை உணர்வு சங்ககாலச் சமுதாயம் தொட்டு இன்று வரை சமூக அமைப்பில் நிலவி வருகின்றது. தனி மனிதனின் செயற்பாடுகளைத் தன்னளவிலும் சமூக அளவிலும் பயனுடையதாக்கும் விழுமியமாகக் கடமை என்பது கொள்ளப்படுகின்றது. சங்ககாலச் சமூக அமைப்பில் ஒரு பெண்ணின் கடன் பிள்ளைப்பேறு கொடுப்பதாகப் புறப்பாடல் ஒன்று புலப்படுத்துகின்றது. பெண்ணின் முழுமை தாய்மைப் பேற்றிலேயே கிடைக்கின்றது. தாய்மையை அடையும் போதுதான், சமூகத்தால் பெண் என்ற நிலை தாண்டித் தாய் என்னும் உயர்ந்த நிலையை அடைகின்றாள். ஒரு தாயின் கடமையாக,

"ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே" ⁴⁷

என்று ஒரு பெண் குறிப்பிடுவதாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஈன்று புற உலகில் கொடுப்பதுதான் அப்பெண்ணின் தலையாய கடமையாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. புறந்தருதல் என்பது பெற்றெடுப்பது என்பதையும் மீறிச் சமூகத் தகவமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு தன்மகனை வளர்த்துத் தருவதாகும். வெறுமனே வளர்த்துவிடுதலைக் காட்டிலும், சமுதாய சட்டதிட்டங்களுக்கு ஏற்ப ஆளுமைத் திறன் உள்ளவனாக வளர்ப்பது தாயின் கடமையாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது.

சமூகத் தேவைக்கேற்றவாறு வளர்த்துவிடும் பிள்ளை, 'சான்றோன்' என்ற தகுதியை எப்படி அடைகின்றான் என்ற நிலையில் 'சான்றோனாக்குதல்

தந்தைக்குக் கடனே" (மேற்படி நூல்) என்ற ஒழுக்கநிலை மேலோங்குகின்றது. சான்றாண்மைக் குணத்தை ஒருவனுக்கு உடையதாக்குதல் என்பது பல அனுபவங்களை உலக ஒழுகலாறுகளுடன் நல்லது கெட்டது என்று சரியாகப் பகுத்துப்பார்த்து நுணுகி ஆராயும் தன்மையைக் கொண்டதாகும். இந்த உயர்ந்த இடத்திற்குக் கொண்டு செல்வது தந்தையின் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

போர்த்தொழிலை மையமாகக் கொண்டியங்கிய புறநானூற்றுக் காலத்திலும், அதற்கு முந்தைய காலத்திலும், போர்க்கருவி செய்வது மிகவும் முக்கியமான தொழிலாகக் கருதப்பட்டது. போர்க்காலச் சமூகத்தில் போர்க் கருவிகளைச் செய்து கொடுப்பது தனிமனிதனுக்கு உரித்தானதாகக் கருதப்பட்டது. ஒரு தாய் குழந்தையைப் பெற்று இந்நாட்டின் வளர்ச்சிக்காக ஆளாக்குவதைப்போல், கொல்லன் படைக்கருவிகளைச் செய்து தன்னையும், தன்னால் செய்யப்பட்ட போர்க்கருவிகளையும் நாட்டின் வளர்ச்சிக்காகவும், பாதுகாப்பிற்காகவும் பயன்படுத்திக்கொண்டான்.

"வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே"⁴⁸

வேல் வடிக்கும் தொழில் மட்டுமே இருந்ததா என்பதைக் காட்டிலும், போர் நிறைந்த சமூகத்தில் போர்க் கருவியின் தேவை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டியிருந்தது. வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லனுக்கு எப்படிக் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டதோ, அதைப் போன்றே ஒவ்வொரு தொழில் செய்வோரும் தன்னுடைய தொழில் நேர்த்தியாகவும், சிறப்பாகவும், தொய்வில்லாமலும் செய்து சமூக வளர்ச்சிக்குப் பங்காற்றுவது கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, இருப்பிடம் போன்ற அடிப்படை கட்டமைப்பு வசதிகளைச் செய்து தருவது மன்னனின் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இவைகளின் ஊடாக நாகரிக வளர்ச்சியில் உணவும் நீரும் இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டதுபோல் இவற்றைப் பகுத்து வழங்கும் அதிகாரப் பண்பு மன்னனிடம் மேலோங்கி இருந்ததால் அவன் உயிராகவும் இறையாகவும் மதிக்கப்பட்டான்.

**"நெல்லும் உயிர் அன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்"⁴⁹**

**"முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்"⁵⁰**

மன்னனின் உயிரையே தம் உயிராக மதிக்கும் மக்களுக்குத் தம்முடைய உயிர் என்பதைக் காட்டிலும், மக்களின் உயிரைக் காத்தல் அவசியம் என்பது அறிவுறுத்தப்பட்டது.

**"அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே"⁵¹**

என்று பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. ஒழுக்க நெறியில் நின்று மக்களைக் காக்கத் தவறும்போது நாட்டில் ஏற்படும் பஞ்சம், பட்டினி, கோரச் சம்பவங்கள் அனைத்திற்கும் மன்னனே காரணம் என்று பழிக்கப்படுவான்.

**"மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும்
இயற்கையல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்
காவலர் பழிக்கும்"⁵²**

என்ற பாடலில் மன்னன் பழிக்கப்படுதலை வெள்ளைக்குடி நாகனார் எடுத்துரைக்கின்றார். வாழ்வாதாரங்களையும் பாதுகாப்பையும் கொடுக்கும் மன்னன் மக்களுக்கு நல்லொழுக்கங்களையும்; உயர்ந்த இலட்சியங்களையும்; வாழ்வியல் மேம்பாட்டையும் உணர்த்தி; நல்லவரை இன்பம் அடையச் செய்தும்; அல்லாதவரை ஒறுத்தும்; மக்கள் வாழ்வியலைச் செம்மைப்படுத்துவது மன்னனின் கடமையாகக் கொள்ளப்பட்டது.

"நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே"⁵³

என்று பொன்முடியார் பாடல் வேந்தர்க்குரிய கடமையைக் கூறுகிறது.

**"ஒளிறுவாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே"⁵⁴**

போர்க்களம் சென்று பகை மன்னர்களையும் அவர்களால் அனுப்பப்படும் மதயானைகளையும் கொன்று நாட்டைக் காக்கும் கடமை வீரனுக்குரியதாக இருந்தது. இதைப்போன்றே சமுதாயத்தில் பிற தொழிலைச் செய்யும் மக்கள் அவரவர் வேலைகளைத் தத்தம் கடமையாகக் கொண்டனர். இவ்வாறு தனிமனித கடமையே மனித பண்பிற்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் அடிப்படையாகின்றது.

பழிக்கு அஞ்சும் பண்பு:

மனிதன் தன் அனுபவ அறிவாலும்; நடத்தை முறைகளாலும்; செய்யத் தகுந்த செயல்பாடுகளைச் செய்து; சமூகம் ஏற்றுப் போற்றும் உயர்ந்த நெறிகளைப் பின்பற்றும்பொழுது அவன் பழிக்கு அஞ்சும் பண்பு உள்ளவனாக மாறுகின்றான்.

**"நாணால் உயிரைத் துறப்பர் உயிர்ப்பொருட்டால்
நாண்துறவார் நாண் ஆள்பவர்"⁶⁵**

என்று சான்றோரின் உயிர்ப்பண்பாக நாணம் குறிப்பிடப்படுகின்றது. நாணத்திற்காக உயிரை விடுபவர்கள் உயிருக்காக நாணத்தை விடமாட்டார்கள். சான்றாண்மையின் தூண்களான ஐந்து மையப் பொருட்களில் சிறந்தது 'நாணம்' என்னும் பழிக்கு அஞ்சும் பண்பாகும். பிறர் அஞ்சவனவற்றிற்குத் தாமும் அஞ்சி, அதற்காகச் சோம்பியிராமல் அதனைத் தவிர்க்க மேற்கொண்டு செயல்படுவதில் தளர்ச்சி கொள்ளாமல் புகழ் உண்டாகுமானால் உயிரைக் கொடுத்தும், பழி உண்டாகுமானால் உலகையே கொடுத்தாலும் தவிர்த்தும் சிறந்த பண்பைக் கொண்டவர்களாக சான்றோர் கருதப்படுகின்றனர். இதனை,

**"பிறர் அஞ்சுவது அஞ்சிப்
புகழ் எனின் உயிரும் கொடுக்குவர்; பழி எனின்
உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்"⁶⁶**

என்று கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரும்வழுதி குறிப்பிடுவதன் வழி அறியலாம்.

கோப்பெருஞ்சோழன் தன்மகன்களுடன் போரிடத் துணிகின்றான். இதனையறிந்த புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் என்னும் புலவர் தம் புதல்வர்களுடன் போரிட்டு வெற்றி பெற்றால் நாட்டை மீண்டும் தம் புதல்வர்களுக்குத் தான் கொடுக்க வேண்டியிருக்கின்றது. தோல்வியுற்றால் சேரன், பாண்டியர்களின் பழிச் சொல்லுக்கு ஆளாக நேரிடும் என்ற அறிவுரையின் பேரில் தாம் எடுத்த தவறான முடிவிற்கு நாணி வடக்கிருந்து உயிர் விடுகின்றான்

**"கோடு உயர்ந்தன்ன தம்மிசை நட்டுத்
தீதில் யாக்கையொடு மாய்தல் தவத்தலையே"⁶⁷**

என்று புகழை நிலைநாட்டித் செயலுக்கு நாணம் கொண்டு உயிர்விடுதலே உயர்ந்தது என உயிர்விடுகின்றான். இங்கு வடக்கிருத்தல் என்பது தூய்மை என்ற பொருளிலும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

இவ்வாறு சங்ககாலச் சமூகத்தில் 'நாணம்' என்பது நல்லோர்களால் பின்பற்றப்பட்டுப் போற்றப்படும் தனிமனித ஒழுக்க நெறியாகக் கொள்ளப்பட்டது.

தன்மானவுணர்வு:

**"மயிர்நீப்பின் வாழா கவரிமான் அன்னார்
உயிர்நீப்பர் மானம் வறின்"⁶⁸**

உயிரைவிட மேன்மையாகக் கருதப்படுவது ஒழுக்கமாகும். ஒழுக்கத்தில் சிறந்தது மானம் என்னும் தன்மான உணர்வாகும். தன்மான உணர்வுள்ளவன் உயிரைப் பொருட்படுத்தமாட்டான். உயிரைவிட மானம்தான் பெரியது என்னும் கருத்தியலைத் தன்னுள் கொண்டிருந்தான். இந்தத் தன்மான உணர்வு தனி மனித வாழ்க்கை மேம்பாட்டில் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகின்றது.

"பண்டைத் தமிழரிடம் சிறந்து நின்ற பண்புகளில் மானம் போற்றும் பண்பு தலைமையிடம் பெறுகின்றது. எத்தகைய சூழலிலும் தன்னிலையில் தாழாமையும், தாழின் உயிர் வாழாமையும் மானமென்பது தமிழர் கோட்பாடாகும்."⁵⁹

புறநானூற்றுக் காலச் சூழலில் மன்னர்கள் வஞ்சினம் மொழிதலின் ஊடாகவே அவர்களின் தன்மானவுணர்வு வெளிப்படுவதைக் காணலாம். பகை மன்னர்களுடன் போரிட்டு வெற்றியைக் கொள்வதைத் தன்மானப் பிரச்சனையாகக் கருதினார்கள்.

புறமுதுகிட்டு ஓடுவதை ஏற்காத படைவீரர்கள் மானத்துடன் வீரமரணம் அடைந்துள்ளார்கள். யான் கொடுங்கோலன் ஆகுக! என்று வஞ்சினம் கொள்கின்றனர். ஒல்லையூர் பூதப்பாண்டியன் தான் பகைவரை எதிர்த்து வெற்றிபெறவில்லையென்றால் திறமையற்றவனை நியமித்துத் தவறாக ஆட்சி செய்யும் கொடுங்கோலாட்சி மன்னனாகுக! என்று வஞ்சினம் கொள்கின்றான்.

"அறன் நிலை திரியா அன்பின் அவையத்துத் திறன் இல் ஒருவனை நாட்டி முறை திரிந்து மெலிகோல் செய்தேன் ஆகுக."⁶⁰

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் போர்க்கு அஞ்சாது வருகின்ற சினம் கொண்ட வேந்தர்களைத் தாக்கி அவர்களை அழிப்பேன். அவ்வாறு செய்யவில்லையானால் என்னுடைய பாதுகாப்பில் உள்ள நாட்டுமக்களுக்குக் கொடுங்கோலனாகுக! என்று வஞ்சினம் கொள்கின்றான்.

"என் நிழல் வாழ்நர் சென்னிழல் காணாது கொடியன் எம்இறை எனக் கண்ணீர் பரப்பிக் குடிபழி தூற்றும் கோலேன் ஆகுக!"⁶¹

சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறைக்கும் சோழன் செங்கணான் மன்னனுக்கும் கழுமலத்தை அடுத்த 'திருப்புறம்புயம்' என்ற இடத்தில் போர் நிகழ்ந்தது. அதில் இரும்பொறை தோற்றான். செங்கணான் இரும்பொறையைக் குணவாயிற் கோட்டம் என்ற இடத்தில் சிறை வைத்தான். ஒரு நாள்

இரும்பொறை நீர் வேட்கையின் காரணமாகக் காவலரை நீர்கேட்டான். அவர்கள் மதியாது காலம் தாழ்த்தி நீர் கொடுத்தனர். ஆனால் கவரிமான் போன்ற கணைக்கால் இரும்பொறை, மானமே சிறந்தது என்றெண்ணி அதனை ஏற்காது தன் உள்ளத்தின் உயர்ந்த பண்புகளைப் பாடலாக எழுதிவைத்து உயிர்துறந்தான் இச்செய்தியைப் புறப்பாடல் ஒன்றில்,

"குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்
ஆளள் என்று வாளின் தப்பார்
தொடர்படு குமலியின் இடர்ப்படுத்து இரீஇய
கேள்அல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்
மதுகை இன்றி வயிற்றுத் தீத்தணியத்
தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை
ஈன்ம ரோ இவ்வுலகத்தானே" (புறம்-74)

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு இரந்து உயிர் வாழ்தல் வேண்டாம் என்று தன்மானம் கொண்டு இறந்துபடுகின்றான். இங்கு மானம் என்று சொல்லப்படுகின்ற உயர்நெறி தனிமனித விழுமியத்தின் உயிர்ப்பொருளாக அமைகின்றது.

புகழ்நிலை:

'புகழ்' என்பது மனிதனின் செயற்கரிய செயலில் தோன்றும் விழுமியமாகும். இப்புகழ்நிலை சமூகத்தில் பிறரைச் சார்ந்தே தோன்றுகிறது. மனித வாழ்வியல் ஊடாகவும், தனிமனிதப் பண்புகளாலும் புகழ் நிலை கட்டமைக்கப் படுகின்றது. மனிதன் இறந்து போன பின்பும் நிலைத்து நிற்பது புகழ்ப் பேறாகும். வாழ்ந்த காலங்களில் செய்யும் நல்ல செயல்கள் நீண்ட காலம் வரை மக்கள் மனதில் நிலைக்கும் வண்ணமாகப் புகழோடு பேசப்படுகின்றன.

"ஒன்றா உலகத்து உயர்ந்த புகழல்லால்
பொன்றாது நிற்பதொன்று இல்"⁵³

என்ற வள்ளுவத்தின் படி அனைத்தும் மாய்ந்த பின்பும் நிலைத்து நிற்பது மாட்சிமை கொண்ட புகழ் என்னும் நற்பேறாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் சிறந்த மக்கட்பேற்றால் புகழ் பெறுவது ஒரு நிலை, மனைவியின் உதவியால் கணவன் புகழடைவது மற்றொருநிலை, தனிமனிதனின் செயற்கரிய செயல்களால் சமூகம் பயனடைந்து அதனால் பெறும் புகழ்நிலை மற்றொரு நிலையாகும். இவ்வாறு புகழின் பிறப்பிடம் தனிமனிதனின் செயல்பாடு சார்ந்தும், குடும்பம் சார்ந்தும், சமுதாயம் சார்ந்தும் தோற்றம் பெறுகின்றது.

குடும்ப வாழ்வின் கூட்டுறவால் திருமணமான புதிதில் தலைவி தலைவனுக்குத் தானே உணவு சமைத்துப் பரிமாறுகின்றாள். அனுபவக் குறைவாலும் விரைவாலும் பட்டுச் சேலையில் கையைத் துடைத்துக் கொண்டு கண்களில் புகைபடிய அவள் சமைக்கும் முறையே அவளுக்கு அதில் அதிகபழக்கமில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றது. இருந்தும் மனைவி மிகமுயன்று சமைத்ததாயிற்றே என்று கணவன் இனிதாக உள்ளது எனக்கூறி உணவு உண்கின்றான். இங்கு கணவன் பாராட்டுதலும் பேரன்பும் இல்லற மாட்சிமை இனிதாக நடைப்பெறுவதைக் காட்டுகின்றது. குடும்பவாழ்வின் ஈடுபாட்டால் ஏற்படும் பக்குவ மனப்பான்மையை, மகளின் செயலைக் கண்டு புகழ்கின்றாள் ஒரு தாய்.

"முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந் தன்று ஒண்ணுதல் முகனே"⁶⁴

இரும்பொறை என்னும் சேர மன்னனைக் குறுங்கோழியூர்கிழார் என்னும் புலவர், வேளாண்மைத் தொழிலைப் பெருக்கி அதன் வழியாக மக்கள் உயிரையும் காத்து வீரர்களின் வலிமையைப் பெருக்குவதே அனைத்திற்கும் ஆதாரமாகும். எனவே வேளாண்மைத் தொழிலைப் பெருக்குக! அதுவே பெரும் புகழைத் தேடித்தரும் என்று அறிவுறுத்துகின்றார்.

"பெரும! முனிவிலை
வேறுபுலத்து இறுக்கும் தானையொடு
சோறுபட நடத்தி நீதுஞ்சா மாறே"⁶⁵

என்று வேளாண்மைத் தொழிலை விரிவுப்படுத்தி பொருளாதாரத்தை உற்பத்தி செய்து; உலகைக் காக்கும் தன்மையே பெரும் புகழைத் தரும் என்று மன்னனுக்கு உணர்த்தியுள்ளார்.

ஆளுமைத்திறன்:

ஆளுமைத்திறன் என்பது மனிதனின் எண்ணங்கள் சார்ந்தும், உடல் வலிமை சார்ந்தும், இடம், பொருள், சூழல்களால் கட்டமைக்கப்படுவதாகும். மனிதனின் பேச்சுநிலை, நடை, உடை, பாவனை முறைகளால் தன்நிலையை உயர்த்திக் கொள்ளும் ஆற்றல் வேண்டும்.

ஒரு மனிதனின் எண்ணங்கள் வளர்ச்சியடைவதற்கு அவன் வாழும் சமுதாயமே காரணமாக அமைகின்றது. மனிதன் குறிக்கோள் ஒன்றை மையப்படுத்தியே ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்குகின்றான். அந்தக் குறிக்கோளை அடைய பலவாறு உழைக்கின்றான். அக்குறிக்கோள் சமூக நல உணர்வோடு அமையும்போது மட்டுமே செயலில் வெற்றி கிடைக்கின்றது. மனித ஆளுமைத்திறன் வெற்றியின் இலக்காக உடலைச் சார்ந்தும் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தும் இயங்குகின்றது.

"தனிமனிதனின் இலக்குகள் யாவும் முதல் நிலையாக உடலைச் சார்ந்தும், இரண்டாம் நிலையாகச் சமுதாயத்தைச் சார்ந்தும் அமைகின்றது. இந்த இரண்டாம் நிலையே சமுதாய இலக்குகளாக உருவாகின்றது.⁶⁶

தனிமனிதனின் நல்லெண்ணங்கள், உடல்வலிமை, சமுதாயச் சூழல் இவைகள் மூன்றும் மனித ஆளுமைத் திறனை வளர்க்கும் களமாகின்றன. தனிமனிதன் சமூகத்தவரோடு கொள்ளும் தொடர்பில் ஆளுமைத் திறனை எவ்வாறு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதைக் கலித்தொகைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

- "ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தார்க்கு உதவுதல்.
- போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை.
- பண்பு எனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்.
- அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை.
- அறிவு எனப்படுவது பேதையர் சொல்நோன்றல்.
- செறிவு எனப்படுவது கூறியது மாறாஅமை.
- நிறை எனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை.
- முறை எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்.
- பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்".⁶⁷

இவ்வாறு தனிமனிதனின் ஆளுமைத் திறன் வளர்ச்சியை அன்பு, அறிவு, ஆற்றல், பிறரைப் போற்றும் மனப்பான்மை, நற்பண்பு, சொல்வண்மை, நிறைவுத் தன்மை, உறுதிப்பாடு, முறையான செயல்கள், பொறுமை இவைகள் யாவும் உயர்த்தும் விழுமியங்களாக உள்ளன.

தனிமனிதனின் ஆளுமைத்திறன் குடும்ப வாழ்விலும் சமுதாய வாழ்விலும் மேலோங்குவதைப் பேரெயில் முறுவலார் குறிப்பிடும்.

“தொடியுடையத் தோள் மணந்தனன்
கடிகாவிற் பூச் சூடினன்
தண்கமழும் சாந்து நீவினன்
செற்றோரை வழி தபுத்தனன்
நட்டோரை உயர்வு கூறினன்
வலியரென வழி மொழியலன்
மெலியரென மீக் கூறலன்
பிறரைத்தான் இறப்பறியலன்
இரந்தோர்க்கு மறுப்பறியலன்
வேந்துடை அவையத்து ஓங்கு புகழ் தோன்றினன்
வருபடை எதிர் தாங்கினன்
பெயர்படை புறங்கண்டனன்
கடும்பரிமாகக் கடவினன்
நெடுந் தெருவில் தோர் வழங்கினன்
.....
.....

இடுகவொன்றோ, கடுவொன்றோ
படுவழி படுக இப்புகழ் வெய்யோன் தலையே⁶⁸

என்ற புறப்பாடல் ஒரு தனிமனிதனின் பல்வேறு செயல்திறன்களும் குடும்பம் சார்ந்தும், சமுதாய மேம்பாடு சார்ந்தும் இயங்குவதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இத்தகைய தனிமனித ஆளுமைத்திறன் வளர்ச்சியின் அடிநாதம் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே தொடங்குவதைக் கலியபெருமாள் குறிப்பிடும்பொழுது, மனித ஆளுமைத்திறன் வளர்ச்சிக்கு குழந்தைப் பருவமே அடிப்படையாக அமைகிறது.

“குழந்தையின் மனவளர்ச்சி, சுற்றுப்புறச் சூழலிலுள்ள பொருள்களைப் பற்றிய அறிவும் அவற்றிற்கும் தனக்குமுள்ள தொடர்பும் தெளிவும் தேவை, தமக்கமைந்த சூழல் போக்கிற்கிசைந்த துறைகளில் குழந்தையின் மனம் ஈடுபட்டு அறிவு வளர்ச்சி பெறுகின்றது. குழந்தையின் ஐந்து வயதிற்குள் அதன் சூழல், வளர்ப்பு முறை, பட்டறிவு ஆகியவை அதனுடைய வருங்கால வாழ்க்கை முறையையே மாற்றம் செய்து விடுகின்றன⁶⁹

என்று விளக்குகிறார். சங்க இலக்கியத்தில் ஆளுமைத்திறன் உள்ள மனிதர்களைப் புலவர், சான்றோர், செயிர்தீர் செம்மல், தக்கோர், பாலர்,

அண்ணல், மூத்தோர், துணிவுடை ஆண்மையர், நோற்றோர் போன்ற பல்வேறு அடைமொழிப் பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர்.

சமூக முன்னேற்றத்திற்குத் தனிமனித ஒழுக்கமே தலைசிறந்ததாகப் போற்றப்படுகின்றது. சில பண்புக் கூறுகள் இயல்பாகவே தனிமனித உணர்வில் குடி கொண்டுள்ளன. இப்பண்பு நெறிகளை ஊக்குவிக்கும் போது மேலும் அவை வலுப்பெறுகின்றன. சில உயர் பண்புநெறிகளால் சமூகம் மேம்பாடு அடையும் என அச்சமூகம் நம்பும்போது அந்த உயர் பண்பு நெறிகளை ஒழுக்க நிலைகளாக தனிமனிதன் மீது திணிப்பது என்ற நிலையில் சங்க இலக்கியத்தில் தனிமனித ஒழுக்கம் பற்றிப் பேசப்பட்டுள்ளது. வாய்மை, அன்பு, அறம், பொறையுடைமை, உயர்ந்த எண்ணங்கள் ஆகியன தனிமனித வளர்ச்சிக்கும், குடும்பநல மேம்பாட்டிற்கும், சமுதாய வளர்ச்சிக்கும் அடித்தளமாக அமைகின்றன.

2-3. குடும்ப பண்பாட்டு விழுமியங்கள்

“குடும்பம் என்பதற்கு குலம், மனைவி, இல்வாழ்க்கை என்று பொருள் தருகின்றது கழகத்தமிழ் அகராதி”.⁷⁰

மனித வாழ்வில் சிறப்பானதும் முழுமையானதும் குடும்பம் என்ற அமைப்பாகும். ஒருவனின் ஒழுக்கப் பண்புகளின் முழுமை குடும்பம் என்ற அமைப்பில் சீரமைக்கப்படுகின்றது. தனிமனித ஒழுக்கம் குடும்பத்தை வழிநடத்தும் என்றாலும், தனிமனித ஒழுக்கம் குடும்பத்தால் செயல்வடிவம் பெறுகின்றது. ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னைப் பக்குவப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய களமாகக் குடும்பம் திகழ்கின்றது. ஒரு பொருளின் தரம் அது சார்ந்த நிறுவனத்தின் கூட்டுழைப்பு என்பதைத் தீர்மானிப்பது போல தனிமனித ஒழுக்கம் குடும்ப அமைப்பால் அடையாளப்படுத்தப்படுகின்றது.

கணவன் - மனைவி = குழந்தை என்ற அமைப்பிலிருந்து வெளிப்படும் ஒழுங்கமைவான உயர்ப் பண்புகள் சமூகச் சீரழிவைத் தடுக்கும் போர் ஆயுதங்களாகப் பயன்படமுடியும். குடும்பம் என்ற கட்டமைப்பிற்குள் ஆணும்பெண்ணும் இணைந்து சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை, பிறர்மீது செலுத்தும் அன்பு, சான்றோரை மதிக்கும் பண்பு என்ற பல்வேறு உயர் விழுமியங்களால் செம்மைபடுகின்றனர். சமூக நலன் கருதி குடும்ப மேன்மையை மனதில் கொண்டு பல பொறுப்புகளைத் தாங்களாகவே ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். இவர்களின் செயல்பாடுகள் விழுமியப் பண்பு நெறிகளால்

வழி நடத்தப்பட்டுக் குடும்பத்திலிருந்து சமூகத் தேவையாக விழுமியங்கள் பரவலாக்கப்படுகின்றன.

இவர்களிடமிருந்து வளரும் உயர் பண்பாட்டு நெறிகள் போற்றப்படுபவையாகவும், சமூகத்தின் தேவைக்காக வழிநடத்தப் படுபவையாகவும் உள்ளன. நல்ல குடும்பத்தைப் பல்கலைக்கழகத்துடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுவதன் உள்ளடக்கம் பொருத்தமானதாக உள்ளது. மனிதவளம் மேம்படும் இடமாகவும், முழுமையான ஆளுமைத்திறன் மிக்க மனிதனை உருவாக்கும் இடமாகவும் திகழ்வது பல்கலைக்கழகமாகக் குறிப்பிடலாம். சுய அனுபவங்களை உலகியலறிவோடு பொருத்திப்பார்த்து வாழ்வியல் நடைமுறைகளைக் கற்றுத்தரும் மாபெரும் நிறுவனம் பல்கலைக்கழகமாகும். சிந்திக்கக் கற்றுக்கொடுப்பது கல்வி. சிந்தனையைச் செம்மைப்படுத்தி அதனைச் சமூகத்திற்குப் பயன்படும் விதமாக மாற்றியமைக்கும் பெரும்பணியைப் பல்கலைக்கழகம் செய்கின்றது. அறிவுச் சார்ந்த நிலையில் செம்மைப்படுத்தி, மனிதனை முழுமையாக்கி, சமுதாயத்தின் தேவைகளுக்கு அவனை உட்புகுத்திச் சிறப்புச் செய்து வைக்கும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு ஒப்பானது குடும்பம் என்கின்ற பண்பாட்டு அமைப்பாகும். அதன் காரணமாகவே, “நல்லதொரு குடும்பம் பல்கலைக் கழகம்” என்ற பொன்மொழியும் மக்கள் வழக்காற்றில் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது.

இல்வாழ்க்கை:

*“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது”⁷¹*

என்பது வள்ளுவரின் இல்லறக் கோட்பாடாகும். இல்லறம் செம்மையாக இயங்கிப் புகழ்பெறுவதற்கு அன்பும் அறமும் அடிப்படையாகின்றன. இல்வாழ்க்கையின் பயனாகப் பிறர் மீது செலுத்தும் அன்பும், பிறர் நலனில் அக்கறை கொள்ளும் உயர்குணமாகிய அறனும், சிறந்த பயன்தரும் என்பது வள்ளுவரின் வாழ்வியல் கோட்பாடாகும்.

கணவன், மனைவியின் ஒத்த எண்ணங்களும் புரிந்துணர்வுகளும் செயல்பாடுகளும் அவர்களை மாட்சிமை மிக்க மனிதர்களாக்குகின்றன.

*“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியல் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்துபுறந் தருதலும் சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும்”⁷²*

என்பவை தலைமக்களுடைய குணங்களாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. வாழ்வில் இன்பத்தைவிடத் துன்பம் அதிகமாக இருக்கும் என்பதோடு மனைவி, மக்கள், சுற்றம் முதலியவற்றுடன் கூடிவாழும்போது துன்பம் எங்கோ மறைகின்றது. சுற்றம் ஒம்பி வாழும் வாழ்க்கையில்தான் பிற மக்களுக்கும் உயிரினங்களுக்கும் சில உதவிகளைச் செய்யும்போதும், சமூகம் இந்த நன்மைகளை அங்கீகரிக்கும் போதும் தங்களுக்கான முழுமை நிலை கிடைக்கின்றது.

**"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை"⁷³**

மனைவியின் மாட்சிமை மிக்கப் பண்பு நெறிகள் குடும்ப மேம்பாட்டிற்கும் கணவனின் புகழ்நிலைக்கும் காரணமாகின்றன. வாழ்க்கையின் அகம், புறம் என்ற பாகுபாடுகள் இல்லற ஒழுக்கத்திலிருந்தே உருவாகின்றன. அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் வாழ்வின் பயனாக மலர்கின்றன. இவற்றிற்கு அடிப்படையாக இருப்பது குடும்ப அமைப்பாகும்.

கணவன் மனைவியின் புரிந்துணர்வுகளே இல்லறத்தை நல்லறமாக வளர்க்கின்றது. இல்லறவாழ்வின் பயனாக இன்பமும், இன்பத்தின் பயனாகப் பொருளும், பொருளின் பயனாக அறமும் தொடர்புடையதாக அமைவது தொல்காப்பியத்தின் வாழ்வியல் கோட்பாடாகும். அறிஞர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் இவ்வாழ்க்கையின் பயனாகக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியரின் வாழ்வியல் கோட்பாடு மேலும் வலுச்சேர்ப்பதாக உள்ளது.

**"இவ்வாழ்க்கை, வாழ்க்கைத் துணைநலம், அன்புடைமை
மக்கட்பேறு, விருந்தோம்பல், வெஃகாமை, பயனில
சொல்லாமை முதலிய அதிகாரங்கள் தனிப்பட்ட மனிதனும்,
அவனுடைய குடும்பமும் செம்மையடையக் கூறப்பட்ட
வழிகளாகும். குடும்பம் செம்மை பட்டாலன்றிச் சமுதாயமும்,
நாடும் செம்மையடைதல் இயலாதென்பதை நன்கறிந்தமையின்
வள்ளுவர் இவ்வதிகாரங்களை வகுத்துள்ளார்".⁷⁴**

இவ்வாறு இவ்வாழ்க்கையின் கூறுபாடுகளாகக் கருதப்படுபவையே சமுதாய விழுமியங்களாகப் போற்றப்படுகின்றன.

குடும்ப அமைப்பின் சரியான இயக்கத்திற்குக் கணவன்-மனைவியின் புரிதல்களே சிறப்பாக அமைவதனைக் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

"நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரள வின்றே சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே"⁷⁵

எனவும்,

"முனிதயிர் பிசைந்தே காந்தள் மெல் விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே"⁷⁶ (குறுந்.167)

எனவும்,

"செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே"⁷⁷ (குறுந்.பா.40)

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இக்குறுந்தொகைப் பாடல்கள் வழி இல்லற வாழ்க்கை என்பது ஆண், பெண் இருபாலரின் ஒன்றுப்பட்ட மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதன் பயனாகவே இன்பமும், பொருளும், அறனும் வளர்கின்றன.

கணவன்- மனைவி புரிதல்கள்:

குடும்ப அமைப்பில் கணவன்- மனைவி புரிதல்கள் சரியான முறையில் அமையும்போது உயர்ந்த இலட்சியமிக்க வாழ்விற்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இருவரின் அன்பும் அரவணைப்பும் சரியான முறையில் அமையும்போது குழந்தை நலனில் ஆரோக்கியமும் மன வளர்ச்சியும் வளர்க்கின்றன. பண்பாடும் மரபு நெறியும் மனதில் கொள்ளும்போதுதான் இவர்களின் புரிதல்கள் சரியான முறையில் அமைகின்றன. இன்றைய சூழலில் ஏட்டிக்குப் போட்டியாக உரிமைகள் என்ற அடிப்படையில் பெண்ணியம் பேசும் சமுதாயத்தில் புரிதல்களின் தூரம் சற்று விலகியே காணப்படுகின்றது. ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளும் குடும்ப விழுமியமான உயர்பண்பு முழுமை அடையும்போது அது பல்கலைக்கழகமாக விளக்கமளிக்கும்.

சங்ககால மக்கள் பிறர்மீது கொண்டுள்ள அக்கறையினாலும்; ஈடுபாட்டினாலும்; குடும்பம் என்ற அமைப்பின் உயர்கோட்பாட்டினாலும்; கணவன்-மனைவிக்கு இடையே உள்ள புரிதல்கள் சரியான தளத்தில் இயங்கி கொண்டிருக்கவேண்டும் என்ற நிலையில் சிறந்துள்ளனர். கற்பு ஒழுக்கத்தில் கணவன், மனைவியிடையே உள்ள ஊடலைத்தீர்க்கும் வாயில்களாகப் பார்ப்பான்,

பாங்கன், கண்டோர், தோழி, செவிலி போன்றவர்கள் குடும்ப வாழ்வில் கணவன் மனைவியிடையே ஒற்றுமையும் ஒருமைப்பாடும் நிலவ வாயில்களாக விளங்குகின்றனர்.

"பாணன் கூத்தன், விறலி, பரத்தை
யாணம் சான்ற அறிவர், கண்டோர்,
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரோடு தொகைஇத்
தொல்நெறி மரபின் கற்பிற் குரியார்"⁷⁸

அகப்பொருள் இலக்கணமரபு போன்றே புறத்துறையிலும் மன்னர்களாயினும், வீரர்களாயினும் அவர்களின் மனைகளில் புரிதல்கள் குறையுமானால், அவர்களுக்குள் இருக்கும் ஊடலைத் தீர்க்கப் புலவர்கள் தவறியதில்லை. புறநானூற்றுப் பதிவு செய்திருக்கும் பேகன் கண்ணகி இடையிலான ஊடலைக் கபிலரின் பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

"இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லாள்
முலையதும் நனைப்ப விம்மிக்
குடில் இணைவது போல் அழுதனள் பெரிதே"⁷⁹

மலைவளம் காணச் சென்ற கபிலரும் மற்ற புலவரும் பேகனின் நாடு வளம் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு பாடி நின்றனர். அப்பொழுது கண்ணீர் ததும்ப மார்பகம் நனையும்படி அழுது நின்றாள். எங்களைவிட அப்பெண்ணே இரங்கத்தக்கவள் என்று பேகனின் மனைவி கண்ணகியின் துன்பநிலை கண்டு புலவர்கள் உரைக்கலாயினர். இரவலர்களுக்குக் கருணை உள்ளத்தோடு அன்பு காட்டும் தலைவனானவன் புலவர்களால் பெருமையாகப் போற்றப்பட்டான். தம்முடைய துன்ப நிலையைக் கண்டு அன்பு காட்டவில்லையே என ஏங்கித் தவிக்கும் தலைவியின் பால் அன்புகொண்டு ஊடல் தீர்த்தலே எங்களுக்கு நீ தரும் பரிசில் என்று புலவர்கள் உரைக்கலாயினர்.

கணவனும் மனைவியும் சரியான புரிதலோடு மனம் ஒத்த இல்லறக் கடமைகளைச் செய்யும்போதுதான் அவை சிறந்த அறமாகப் போற்றப்படுகின்றன. எனவே, ஊடல் கொண்ட தலைவனும், தலைவியும் சேர்ந்து வாழ்தலே முதல் கடமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. பின்னர் அவர்களால் மற்றவர்களுக்குச் செய்யும் அறச்செயல்கள் பண்பாட்டின் முழுமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மேலே குறிப்பிட்ட கபிலர் பாடல் பேகன் கண்ணகியின் ஊடலைத் தீர்த்துச் சரியான புரிதல்களுடன் வாழவேண்டும் என்ற உயர்ந்த எண்ணத்தின் ஊடாக வாயிலாக நின்றார் கபிலர். எனவே, குடும்ப வாழ்வில் மட்டுமின்றி சமுதாய

வாழ்விலும் மக்களின் பொதுப் பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காணும் வாயிலாகப் புலவர்கள் விளங்குகின்றனர் என்பது புலனாகின்றது.

கணவன் மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த அறம் என்று போற்றப்பட்டது. குடும்பம் என்ற அமைப்பின் தூண்களே கணவன் மனைவி என்பதால், அவர்களின் பண்பாட்டுக் களங்களே அறங்களை வழுவடையாமல் இட்டுச் செல்ல முடியும் என்பது வரலாற்றுச் சான்றாகும். பொருள் தேடுதலே தம்முடைய தேவையாகவும் நோக்கமாகவும் இருக்கும் புலவர்களும், கலைஞர்களும் அறவழியில் பொருள் தேடத் தலைப்பட்டனர். இல்லம் சென்று பரிசு வேண்டி யாழிசைக்கும் தன்மையைக் காட்டிலும் பிரிந்திருக்கும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்த்துப் பார்ப்பதே முதல் வேலையாக இருந்தது. அதன் பின்னரே அவர்களிடமிருந்து பரிசு வேண்டிப் பாடப்பட்டது.

"அறம் செய்தீமோ அருள் வெய்யோம்! என,
இஃது யாம் இரந்த பரிசில்; அஃது இருளின்
இனமணி நெடுந்தேர் ஏறி
இன்னாது உறைவி அரும் படர்களைமே"⁸⁰

என்ற கபிலரின் பாடல் வரிகள் பேகனின் குடும்பச் சிக்கலைத் தீர்க்க முன்வந்த வரிகளாகும். அருள் செய்யும் பேகனே, உன்னுடைய மனைவியுடன் தங்கிட இன்றே தேர் எறிப் புறப்படுக! எமக்குக் கொடுக்கும் பரிசில் இதுவே ஆகும் என்று கபிலர் குறிப்பிடுகின்றார். கணவன்-மனைவியுடன் சேர்ந்து வாழ்வதே சிறந்த அறம் என வலியுறுத்தப்பட்டது,

"மடத்தகை மாமயில் பணிக்கும் என்று அருளிப்
படாஅம் ஈத்த கெடாஅ நல்லிசைபேக"⁸¹

என்று புகழ்ந்துள்ளார். காட்டில் மடப்பம் பொருந்திய மயில் குளிரால் நடுங்குகின்றது என்றுபோர்வையைக் கொடுத்த அருள் உள்ளம் கொண்டவன் பேகன். பிற உயிரினங்களின் மீது அளவற்றுப் பற்றுக்கொண்டிருப்பவனே அப்பற்றினைத் தாண்டி உன் மனைவி மீது செலுத்துவாயாக என்று அறிவுறுத்தப்பட்டது. ஒருவன் வழி தவறும்போது அவரின் பெருமைகளோடு ஒப்புமைப்படுத்தியும்; பழமையானச் சிறப்புகளோடு எடுத்துக்கூறும் போதும்; தவறிய வழியிலிருந்து மீண்டெழும் தன்னம்பிக்கை மனிதனுக்கு உண்டு என்பதைக் கொண்டு கபிலர் பேகனின் பெருமைகளைப் பேசி அவன் மனைவியுடன் சேர்த்து வைக்க முயற்சி செய்துள்ளார்.

இவ்வாறு மன்னர்களின் வாழ்க்கையிலும் புலவர்களின் சான்றாண்மை பேராண்மையாக உள்ளது.

கணவன் மனைவியின் அன்புத் திறத்தை வீரை வெளியனார் என்னும் சான்றோர் உணர்வுப் பூர்வமானக் காட்சியோடு புறப்படலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இயற்கை என்னும் பாடுபொருளைக் கொண்டு தனக்கும் கணவனுக்கும் உள்ள அன்பை ஒரு பெண் வெளிப்படுத்துமாறு பதிவு செய்துள்ளார்.

"கைம்மான் வேட்டுவன் கனைதுயில் மடிந்தெனப்
பார்வை மடப்பினை தமிழிப் பிறிதோர்
தீர்தொழில் தனிக்கலை திளைத்து விளையாட
இன்புற புணர்நிலை கண்ட மனையோள்
கணவன் எழுதலும் அஞ்சிக் கலையே
பிணைவயின் தீர்தலும் அஞ்சி"⁸²

என்ற பாடலில் கணவன் மனைவியின் ஆழமான புரிதலே குடும்ப விழுமியமாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் தலைவியின் மனநிலை இரண்டு தன்மைகளாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தன்னுடைய தலைவன் வேட்டையாடிய அசதியில் மெய்ம்மறந்து தூங்குகின்றான். அப்பொழுது ஆண்மான் தன் பிணையுடன் இருக்கின்றது. இந்நிகழ்வால் துயில் கொண்டிருக்கும் தலைவனின் உறக்கம் கலைந்து விடுமோ என்று அச்சப்படுகின்றாள்.

மான்களுக்கு இடையூறு செய்வதால் அதன் இன்பநிலை கெட்டுப்போகுமோ என்றஞ்சி நடமாடாமல் தம் வீட்டின் முற்றத்தில் தனித்து நிற்கின்றாள். இவ்விடயத்தில் தலைவியின் இருவேறு மனநிலைகளைப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இதன் ஊடாகத் தலைவன்மீது தான் வைத்திருக்கும் அன்பும், இன்பத்தின் நுகர்வு நிலையில் அஃறிணை உயிர்கள் மீதும் அன்புக்காட்டும் தலைவியின் பண்பும் புலப்படுகின்றன. பிற உயிரினங்கள் அன்போடு உலாவிஇருக்கும் பொழுது துன்பம் செய்யாத தலைவி, தன் கணவனுடன் சிறு பிணக்கும் கொள்ளாமல் சரியான புரிதலோடு அன்பு பகிரக் கூடியவளாகத் திகழ்கின்றாள். இவ்வாறானப் புரிதல் உணர்வுகள் குடும்ப வளத்தை மேம்படுத்தும் பாங்கில் உள்ளன.

மேற்கூறிய பாடல் வரிகளில் அகக் காட்சிகளை இயற்கைச் சூழலுடன் பொருத்திக் காட்டிக் குடும்ப விழுமியத்திற்குத் தலைவன்-தலைவியின் அன்பை சமகாலச் சமுதாய அமைப்பிற்கும் வீரை வெளியனார் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

மக்கட் செல்வம்:

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பேறு அல்ல பிற.”⁸³

திருமணம் செய்து சிறந்த மக்கட்பேறு பெறுதலே அடைகின்ற பேறுகளில் முதன்மையானதாகவும், சிறப்பானதாகவும் பண்டைத் தமிழர் விரும்பியுள்ளனர். பதினாறு செல்வங்களையும் பெற்று வாழும் வாழ்க்கையில் முதல் செல்வம் குழந்தைச் செல்வமாகப் போற்றப்பட்டது. ஆண்டுகள் பல கடந்து மனிதசமூகம் வாழ்ந்திருக்கின்றது என்று சொல்லும்போது குடும்ப அமைப்பின் பரிமாணமாகக் குழந்தைப் பேறே சிறந்து விளங்குகின்றது. ஆணும் பெண்ணும் திருமணம் செய்து குழந்தைப் பேற்றைக் கொடுப்பது சமூகக் கடமையாக உள்ளது.

‘ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே’⁸⁴

என்றாள் புறநானூற்றுக் காலப் பெண் ஒருத்தி,

“திருமணப் பிணைப்பாவது, மக்களைப் பெற்று அவர்களை நன்முறையில் வளர்க்கும் நோக்கத்தோடு நடைமுறை விதிப்படியும், பொதுமக்கள் கருத்திற்கிணங்கவும், சமயக் கொள்கைப் படியும் ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் அவர்தம் வாழ்நாள் முழுவதும் ஒன்றுபடுத்துவதாகும்.”⁸⁵

என்று விளக்கம் தருகின்றார் செ.பழனிச்சாமி அவர்கள். தாயையும், தந்தையையும் இணைக்கும் இணைப்புக் கருவியாகவும் திகழ்வது குழந்தையே ஆகும். தாம்பெற்ற பிள்ளையினைத் தன் கணவனுக்கு இவன்தான் நமது பிள்ளை எனும்போதும், குழந்தைக்கு இவர்தான் அப்பா என்று அறிமுகம் செய்யும்போதும் கணவன்-மனைவிக்கிடையே உள்ள உறவு மேலும் வலுவடைகின்றது. எவ்வளவு சிக்கல்கள் உள்ள குடும்பத்திலும் குழந்தைச் செல்வம் பிறந்தவுடன் பரம்பரைப் பகை கூட மறைந்து உறவுகொண்டாட வேண்டிய தேவையைக் குழந்தைச் செல்வம் உருவாக்கித் தருகின்றது.

“தம் இனத்தைத் தொடர்ந்து வாழச் செய்யும் விழைவும் அதற்கான முயற்சியும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் காணப்படுவதாகும். எனினும் இவ்விழைவும் முயற்சியும் ஆற்றிவு படைத்த மனித இனத்தில் மட்டுமே உணர்வு அடிப்படையில் அமைய, பிறவுயிரினங்களில் இயல்புக்கத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன. மக்கட் பேற்றினையடைந்து தம் மரபினைத் தொடர்ந்து வாழ்வித்தலே திருமணத்தின்

தலையாய நோக்கமென்பது பெரும் பான்மையான
சமூகவியலார் கருத்தாக உள்ளது"

"With the exceptions of Briffault and a few others, contemporary authors are commonly agreed that the primary need for which people marry is the procreation of children in order to perpetuate the family"⁸⁶

எத்தனைப் பொருட்செல்வமும், சமூக மதிப்பு பெற்றிருப்பினும் ஒருவன் மக்கட் பேற்றினைப் பெறத்தவறின் அவன் வாழ்வு குறைவாழ்வாகக் கருதப்பட்டது. அக்குறையினை வேறெதனாலும் இட்டு நிரப்புதல் இயலாதென்பதைப் பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளார்.

"படைப்பு பல படைத்து பலறோடு உண்ணும்
உடைபெறும் செல்வ ராயினும் இடைபட
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி..."⁸⁷

என்று மக்கட் செல்வத்தின் சிறப்புணர்ந்த தமிழ்ச் சமூகம் மனை வாழ்க்கையின் தொடக்கமான திருமணத்தின் போது நல்ல பல குழந்தைகளைப் பெற்றுச் சிறக்குமாறு வாழ்த்துவதனை மரபாகக் கொண்டிருந்தது. மக்கட் செல்வம் பெற்ற தாய்மார்களே பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் திருமணச் சடங்கு இயற்றும் பெருமைக்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.(அகம்.83) குறிக்கோளுடைய வாழ்வியலின் பயனுக்கு நன்மக்கட் செல்வம் பெறுதலே பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பின் நோக்கமாக இருந்துள்ளது.

"இம்மை உலகத் திசையொடும் விளங்கி
மறுமை உலகமும் மறுவின்று எய்துப
செறுநரும் விழையும் செயிர்தீர் காட்சி
சிறுவர் பயந்த செம்ம லோர்."⁸⁸

இறந்தாரைக் குறித்து அவர்தம் புதல்வர்கள் செய்யும் அறங்களால் இறந்தாரின் தீவினைகள் கெடுமென்னும் நம்பிக்கை மக்களிடம் நிலவி வருகின்றது.

"எழுபிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்கா
பண்புடை மக்கட் பெறின்"⁸⁹

இறந்தாரைக் குறித்துப் புதல்வர் செய்யும் கடன்களில் தென்புலத்தார் கடன் என்பது மிகவும் சிறப்பாக கருதப்பட்டது. மக்கட் பேற்றினால் பெற்றோரடையும் இன்பத்தினைச் சங்கச் சான்றோர்கள் புகழ்ந்துள்ளனர். குழந்தையின் மழலைப் பேச்சிலும் தளர்நடையிலும் மனதைப் பறிகொடுத்துள்ளனர்.

"பாலார் துவர்வாய் பைம்பூண் புதல்வன்"⁸⁰

"தேமொழிப் புதல்வன் பூநாறு செவ்வாய்"⁸¹

"பூங்கட் புதல்வன்"⁸²

"மாசில் அடங்கை மணிமருள் அவ்வாய்"⁸³

"நாவொடு நலிரா நகைபடு தீஞ்சொல்"⁸⁴

"சிறுதேர் உருட்டும் தளர்நடை கண்டே!"⁸⁵

"புதல்வன் நடுவண்ணாக நன்றும்"⁸⁶

இவ்வாறு மக்கட்பேற்றின் சிறப்பு பெற்றோர்களுக்கு சமூகத்தில் பெருமையைப் பெற்றுத்தருவதோடு அவர்களிடம் அறம், பொருள், இன்பம் என்ற வாழ்வின் பயனையும் தருகின்றது.

விருந்தோம்பல் பண்பு

தமிழகப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் விருந்தோம்பல் பண்பு என்பது நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்டுள்ளது. இது மரபு நெறியுடன் பின்னிப் பிணைந்த ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. விருந்தோம்பலின் சிறப்பை உலகப் பண்பாட்டு வரலாற்றில் முதன் முதலாக எடுத்துரைத்தவர் திருவள்ளுவர்.

"இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு"⁸⁷

இல்லற வாழ்வின் பயன் சுற்றத்தார், வறியவர்களை விருந்தோம்பிப் பாதுகாத்தல் என்று வாழ்வின் பயன்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகின்றது இக்குறள். பூக்களில் மிகவும் மென்மையானது அனிச்சம்பூ, நுகர்ந்தாலே வாடும் தன்மையைக் கொண்டது. இப்பூவிலும் மென்மையானவர் விருந்தினர் என்பதை குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர்.

ஐவகை நிலங்களிலும் வாழும் குடும்பத்தினர் விருந்தோம்பும் பண்பு பற்றிச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. பயணிகளாயினும் சுற்றத்தாராயினும் பசித்து வந்தோர்க்கு உணவு படைத்தலைச் சிறந்த பண்பாகக் கொண்டனர். பாணரை ஆற்றுப்படுத்தும் மலைப்படுகடாம் நூலில் குறிஞ்சி நிலத்தின் வழிச் செல்வோருக்கு அந்நிலத்தில் கிடைக்கும் தினை, வரகு, அவரை, ஐயவி, இஞ்சி, கவலைக் கிழங்கு, வாழை, மூங்கிலரிசி, தேமாங்கனி, நாவற்கனி, பலாக்கனி"⁸⁸ போன்றவற்றைச் கொடுத்து உபசரித்தனர் எனக் கூறுகின்றது.

குறவர்கள் தம் இல்லங்களுக்கு வந்த விருந்தினர்க்குத் தினைமாவை அளித்துத் தாமும் உண்பர் (பதிற்.30) என்ற கூற்றின் மூலம் குடும்பத்தினரும் விருந்தினருடன் ஒன்றாகப் பகிர்ந்துண்ணும் உயர்ப் பண்பை அறிய முடிகின்றது.

முல்லை நிலத்து மக்கள் விருந்தினருக்குப் பால் பெய்த தயிர்ச்சாதம் மற்றும் நெய் பெய்த உணவை விருந்தாக படைப்பார்கள் என்று அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. (அகம்.394) முல்லை நிலக் குடும்பத்திலுள்ள ஆயர்மகள் அதிகாலை எழுந்து தயிரைக் கடைந்து, மோர்ப்பானையைத் தலையில் சுமந்து சென்று புதிய மோரை விற்பாள். அதனால் தனது கிளையையும் சேர்த்து உண்பிப்பாள். நெய்விலைக்குப் பொன்னைக் கொள்ளாமல் எருமைக் கன்றுகளையும் ஆவின் கன்றுகளையும் பெறுவாள். (பெரும்.155-156)

ஆயர்குல மகளின் குடும்ப பண்பாகிய விருந்தோம்பலுடன் பண்டமாற்றுப் பயனறியும் சிறப்பும் இங்கு புலப்படுகின்றது. மருத நிலக் குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் அரிசி சோற்றுடன் நண்டின் கலவையையும் உண்பர். (சிறுபா.178-195) அவர்தம் இல்லங்களில் விருந்தினர்கட்கு வெண்சோறும், வாளை, வரால் போன்ற மீனிறைச்சியும் கிடைக்கும். (மலைபடு-154-465). இவ்வாறு தத்தம் நிலத்தில் கிடைக்கும் உணவுப்பொருட்களை விருந்தினர்க்கு அளித்துள்ளனர்.

நெய்தல் நிலத்தில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் தந்தைக்கு உப்பை விற்றுப் பெற்ற நெல்லினாலான வெண் சோற்றையும், அயிரை மீனையும், புளிக்கறியையும் சேர்த்துக் கொழுமீன் கருவாட்டுடன் இளைய மகள் கொடுப்பாள். இவர்கள் விருந்தினருக்கு (அகம்.60) கள்ளையும் சுட்டமீனையும் உணவாகத்தருவர்.

பாலை நில மக்களின் உணவு புல்லரிசியும் இறைச்சியுமாகும். புல்லரிசியைச் சேர்த்து நிலவுரலில் குற்றிச் சமைத்த உணவை உப்புக் கண்டத்துடன் தாமும் உண்பர். அவ்வுணவைத் தேக்கிலையில் விருந்தினர்க்குப் படைப்பர். (பெரும்.95-100) சில குடும்பங்களிலுள்ள எயிற்றியர் இனிய புளியங் கறியிடப்பட்ட சோற்றை ஆமானின் குட்டிறைச்சியுடன் விருந்தினர்க்கு அளிப்பர். (சிறுபா.174-177) பாலை வழியில் செல்வோர் உணவளிப்போர் இல்லாத வழியில் செல்வதால், நெல்லிக்காயைத் தின்று சுனை நீரைப் பருகித் தங்கள் களைப்பைப் போக்கிக் கொள்வர்.

இவ்வாறு குடும்பங்களில் வளர்ந்த விருந்தோம்பல் பண்பே 'பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்பல்' என்ற கொள்கைக்கு அடிப்படையானது. குடும்பங்களில் வளர்ந்த விருந்தோம்பல் பண்பின் சிறப்பினைப் புலவர்கள் பாட, அதனால் பெறும்

புகழையும் உயர்வையும் எண்ணி வளர்ச்சியுற்றச் செல்வர்களும் தலைவர்களும் இப்பண்பைச் சிறப்போடு வளர்க்கத் தொடங்கினர். சிறுகுடிகிழான் மகன் பண்ணன் இல்லம் விருந்தோம்பல் பண்பின் காரணமாக 'பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்' (புறம்.173) எனப் பாணர்களால் பாராட்டப்பட்டது.

பழைய இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் சிதைவில் தோன்றியதே சங்ககாலத் தனிக்குடும்ப வாழ்க்கையாகும். இனக்குழு வாழ்க்கையில் பிறருடன் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பினை அம்மக்கள் பெற்றிருந்தார்கள். அவ்வாறு இனக்குழு வாழ்க்கையின் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பின் வெளிப்பாடே சங்க இலக்கியத்தில் காணும் விருந்தோம்பல் பண்பு எனக் கொள்ளலாம். பொது வாழிடம், கூட்டுழைப்பு, பொது நுகர்வுக்கு நேரான வாழ்க்கைமுறை போன்ற குடும்ப அமைப்பு உருவான வரலாற்றைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவுச்செய்துள்ளன.

வறுமையில் செம்மை அல்லது மன நிறைவு

வறுமை என்பது வளங்களின் இழப்பையும் தனிமனிதனின் உழைப்பு இன்மையையும் குறிக்கும். நடைமுறைச் சமூகத்தில் வறுமை என்பது வளங்கள் முழுவதும் வணிக வர்த்தக முதலீட்டாளர்களால் கைப்பற்றப்பட்டதாகவும்; வேளாளர்கள் உற்பத்திச் செய்ய போதுமான நிலம் அற்றவர்களாகவும்; ஆளும் வர்க்கத்தின் அதிகாரத்துவத்தால் கட்டுண்டு வாழும் சூழலும்; வளங்களை இழக்க வைக்கும் நச்சுப் பொருட்களும்; சூழ்நிலை மாசுப்பாடு காரணிகளான ஆறு, மலை, கடல், ஏரி, மடு போன்ற நீர்வள ஆதாரங்களின் சீரழிவும் உள்ளதாக இருக்கின்றது.

இவைபோன்ற காரணிகளால் வறுமை என்பது நீங்காத தொடர்புடையதாக உள்ளது. இத்தொடர்பு மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே இருந்திருக்க வேண்டும். சற்று காலம் கடந்து மனிதன் பக்குவமடைந்து உயர்வு தாழ்வு பேணும் போதுதான் வறுமையின் முழுப்பொருளாகும் கடைநிலை மக்களைத் தாக்கி உணர வைக்கின்றது. குறிப்பாகச் சங்க இலக்கியத்தில் வறுமையின் தாக்கத்தை இலக்கியங்களின் வழியாக வெளிப்படுத்திய மனித குலம் இன்றுவரை வறுமையைத் தீர்க்கப் போராடி வருகின்றது.

நடைமுறைச் சமூகத்தைப் பொறுத்த வரையில் வறுமையின் காரணமாக ஒருவன் தவறான செயலில் ஈடுபட சமூகம் அவனைத் தூண்டி விடுமானால், சில நேரங்களில் அச்செயலினால் அவன் எடுக்கும் முடிவுகள் தவறில்லை என்பதாகவும் கருதிவிடுகின்றனர். வறுமை என்பது மனிதனுக்கு இழைக்கப்படும்

கொடுமை என்று மற்றவர்களும் உணரும் தேவை ஏற்படும்போதும், அதனைத் தீர்க்க மற்றவர்கள் முன்வராதபோதும், வறுமைக்கு உள்ளானவன் எடுக்கும் முடிவு தவறானதாயினும் சரியாகவே கருதப்படும். தவறான முடிவாக இருக்குமானால் அம்முடிவிற்குப் பாடபேதம் கற்பிக்கும் நிலை இக்காலச் சூழலில் உள்ளது. ஒருவனின் வளர்ச்சியில் மற்றவரின் பங்கு இருப்பதைப் போலவே அவனுடைய வறுமையிலும் தாழ்விலும் மற்றவரின் பங்கு உள்ளது என்பதை உணர்வதால் வறுமை ஒழிப்பிற்குக் குரல் கொடுக்க முடியும்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் நீதி, அறநெறிகளைப் போதிக்கும் இலக்கியங்களும் வறுமையை எதிர்த்து விமர்ச்சனம் செய்துள்ளன. குறிப்பாக, மணிமேகலை நூல் மனிதவளத்தைக் காக்கும் நோக்கில் 'உண்டி கொடுத்தார் உயிர் கொடுத்தோரே' என்னும் கருத்தை நிலை நாட்டுகின்றது. தனி மனித வாழ்வில் வறுமையால் கட்டுண்டவன் நிலையை,

"குடிப் பிறப்பழிக்கும் விழுப்பங் கொல்லும்,
பிடித்த கல்விப் பெரும்புணை விடுஉம்;
நாண் அணிகளையும்; மாண் எழில் சிதைக்கும்;
பூண் அணி மாதரோடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி என்னும் பாவி"⁹⁹

என்று வறுமையை எதிர்த்து மனித வளத்தைக் காக்கும் நோக்கத்தில் மணிமேகலை மது ஒழிப்பு, சிறை ஒழிப்பு, சாதி ஒழிப்பு, பசிப்பிணிபோக்குதல் போன்ற சமூக அறங்களைக் கூறுகின்றது.

மேலும் வறுமையினால் மற்றவரிடம் இறந்து உயிர்வாழும் நிலை ஏற்படின் இவ்வுலகமே கெட்டொழியட்டும் என்று வறுமையை உருவாக்க காரணமான வார்க்கத்தவரைச் சாடுகின்றார் வள்ளுவர்.

"இறந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டின் பரந்து கெடுக"¹⁰⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஒரு மனிதனின் தவறான சிந்தனைக்கும், தீய வழிகளுக்கும் சமூகத்தால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வறுமைதான் காரணம் என்பதைச் சமூகமே அறிவதால் அவனின் தீயவழிகளைத் திருத்தும் முயற்சி சரியான வழியாக அமைகின்றது. இந்நிலை சங்க இலக்கிய காலத்தில் இல்லை என்றே கூறலாம். வறுமை என்பது அவனுக்கானது, வறுமையை எதிர்த்து யாரும் போராட்டம் செய்யவில்லை. ஆனாலும் வறுமையில் வாடிய புலவர்களும், கலைஞர்களும், பாணர்களும், இரவலர்களும் தவறான பாதையில் சென்று விடவில்லை.

தாமும் தமது குடும்பமும் வறுமையில் வாடினாலும் பிறர் மீது குற்றமோ, பழியோ சுமத்தவில்லை, பொய்யோ களவோ மிகுந்து காணப்படவில்லை. தங்கள் உயிர்போகும் வரையிலும் தீயநெறிகளைக் கடைப்பிடிக்காமல், மனத்தளவில் தவறான எண்ணங்களையும் வஞ்சனைகளையும் வளர்க்காமல், வாய்மையோடு செம்மையான வாழ்வை நடத்தினர் என்பதுதான் சமுதாய வாழ்வின் உன்னதமாக கருதப்பட்டது.

இவ்வுன்னதமான சங்ககாலச் சமுதாயத்திலிருந்த மதிப்புகள் எல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்து எக்காலச் சூழலிலும் சமூகத்தை வழி நடத்தும் பண்பாடாக விளங்குவதை இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

"நல்லது செய்தல் ஆற்றிராயினும் அல்லது செய்தல் ஒம்புக"¹⁰¹

"வாழ்தல் வேண்டிப் பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்"¹⁰²

"செல்வத்துப் பயனே ஈதல்"¹⁰³

"சான்றோர் புகழு முன்னர் நாணுப

பழியாங் கொல்பவோ"¹⁰⁴

"உள்ளது சிதைப்போ ருளரெனப் படாஅர்"¹⁰⁵

"வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே"¹⁰⁶

"நில்லாமையே நிலையிற்று"¹⁰⁷

"வைகல் தோறும் இன்பமும் இளமையும்

எய்கணை நிழலின் கழியும்"¹⁰⁸

"ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும்

ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை"¹⁰⁹

என்றவாறு, அகத்திணையிலும் புறத்திணையிலும் வாழ்நெறிக்குரிய பண்புகளை எடுத்து மொழிந்துள்ளனர். அவைகள் மனிதனின் உயர்ந்த எண்ணங்களின் அடிநாதமாகவும் சிந்தையின் நிறைவாகவும் உள்ளன.

புலவனின் வறுமை பற்றிக் கூறும்போது பெருங்குன்றுார்க்கிழார் நேர்த்தியாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். விருந்தோம்பல் என்பது தமிழர் பண்பாடாகும். தன்னுடைய வீட்டில் எவை இருந்தாலும் வீட்டைத் தேடிவரும் விருந்தினர்க்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விருந்தோம்பல் செய்தலைச் சிறந்த பண்பாகக் கொண்டவர்கள். விருந்தினர் வரும்போது அவர்களை எதிர்க்கொண்டு வரவேற்று விருந்து உபசரிக்க முடியாத வாழ்க்கையாகிப் போய்விட்டது என்று தன் வறுமையைக் காட்டி நிற்கின்றார் பெருங்குன்றுார்க் கிழார்.

"விருந்து கண்டு ஒளிக்கும் திருந்தா வாழ்க்கை"¹¹⁰

விருந்தினர்களைக் கண்டு ஒளிந்து கொள்ளும் வாழ்க்கையைத் திருந்தா வாழ்க்கை என்று குறிப்பிடுகின்றார். விருந்தினரை வரவேற்று உபசரிக்கும் மனப்பக்குவத்தையும், நாகரிகத்தையும் என்னுடைய வறுமை காரணமாக இழந்து விட்டேன் என்று குறிப்பிடுவதைத் 'திருந்தா வாழ்க்கை' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த வறுமை நிலையில் உழன்று கொண்டிருக்கும் நிலையிலும் வாழும் நிலை வேண்டிப் பொய்யான புகழைக் கூறிப் பொருள் பெறுவதில்லை என்பதே தமிழர் பண்பாட்டின் உயர்ந்த இலட்சியமாக உள்ளது.

2-4 சமூகப் பண்பாட்டு விழுமியங்கள்:

மனித இனம் கூடிவாழும் மிகப்பெரிய சமுதாயமாகும். ஒருவனோடு மற்றொருவன் பேச்சாலும், பொருளாலும் தொடர்பு ஏற்படும்போது உறவுகள் வலுப்பெறுகின்றன. இவ்வாறு உறவுகொண்டு வாழும் கூட்டு வாழ்க்கையைச் சமுதாயம் என்று குறிப்பிடுகின்றோம்.

"சமுதாயம் என்பது பொருளாதார உறவுகள் உற்பத்தி முறைகள், பண்டமாற்று முறைகள் இவை தவிர சரித்திர ரீதியான முன்தேவை நிலைமைகள் ஆகியவற்றால் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது"¹¹

என்பது மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடும் சமுதாயம் குறித்த கருத்தாக்கம் ஆகும். பண்டங்களின் பரிவர்த்தனையாலும், உற்பத்திச் சக்திகளாலும் சமூகம் முழுமைபெறுகின்றது. மனிதகுல வரலாற்றைத் தேடிப்பார்க்கும்போது தொடக்க காலத்தில் வாழ்ந்திருந்த மக்களைச் சமூகம் என்றே அழைக்கின்றோம். ஒவ்வொரு கூட்டமாக வெவ்வேறு இடங்களில் தொடர்புகளற்று மக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். தனித்தனி இனமாக வாழும் மக்களிடையே எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாமல் தனித்தனியே வாழ்ந்துள்ளனர். இக்குழு வாழ்க்கையைச் சமூகம் என்ற சொல்லாலும், வரலாற்றில் இனக்குழுச் சமூகம் என்ற சொல்லாலும் அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர்.

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அவன் வாழும் சூழ்நிலையில் உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்பது அவசியமானதாக உள்ளன. இவற்றைச் சார்ந்தே அவன் வாழ்வியல் இயக்கம் நடைப்பெறுகின்றது. இவ்வியக்கத்தின் ஊடாகவே பிற சமூகத்தவரோடு சேர்ந்து வாழும்போது பண்பாட்டுப் புரிதல்களை வளர்த்துக்கொண்டு செயல்படுகின்றான். இவ்வகையான செயல்பாடுகளே அவன் வாழ்வியல் பண்பாட்டைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாகின்றன. இக்காரணிகளைப் பின்வருமாறு சமூகப்பண்பாட்டு விழுமியங்களாகக் கொள்ளலாம்.

1. இசைவழி நுகர்வுப் பண்பாடு
2. ஒவியம்
3. அணிகலன்
4. திருமணம்
5. வழிபாட்டு மரபுகள்
6. நம்பிக்கைகள்
7. நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்கள்.
8. சான்றோர் அறிவுப் பாரம்பரியம்
9. நிலவியலமைப்பு
10. மொழியுணர்வு

ஆகிய பண்பாட்டு மரபுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து சமகாலம் வரை, பண்பாட்டு உறவுகள் தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்று வருகின்றன.

இசை வழி நுகர்வுப் பண்பாடு:

மனிதன் இயற்கையை நாடுதலின் ஊடாக ஒலி ஆற்றல்களை உள்வாங்கி மனமகிழ்ச்சி அடைகின்றான். குழந்தையின் மழலைப் பேச்சு, குயில் கூவுதல், மயில் அகவுதல், வானம்பாடி பாடுதல், காகம் கரைதல், இயற்கையின் வினையால் நிகழும் மூங்கில் காட்டில் தென்றல் நுழையும் புல்லாங்குழலிசை போன்ற இயற்கைக் காரணிகளால் நிகழும் செயல்பாடுகளே மனித மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி இசையின்பத்தில் ஈர்க்கச் செய்கின்றன.

மனிதர்கள் பேச்சு நிலையில் உறவாடும் போதும், தத்தம் கருத்துக்களை வாய்மொழி வழக்காற்றில் வெளிப்படுத்தும் போதும், ஒரு ஒழுங்கமைவான பேச்சின் ஊடே பாடல் பிறப்பதைக் காணலாம். இப்பாடலைச் சங்கத் தமிழர் பண்ணத்தி என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

**"பாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்
பாட்டின் இயல பண்ணத்தி இயல்பே"¹¹²**

என்று மக்களின் வாய்மொழி வழக்காறுகளே சிந்து, கும்மி, கீர்த்தனை, கண்ணி போன்ற வடிவங்களில் உருப்பெற்றன. இவ்வாறான வாய்மொழி வழக்காற்றின் பின்னணியில் புலவர்கள் மக்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு ஓசை மரபினையும், யாப்பு வடிவத்தையும் அமைத்து இசை வகுத்துள்ளனர். பாடல்களைப் பாடுவதும்; அவற்றை சீர் பிரிப்பதும்; பாடல்களுக்குரிய ஓசை வடிவங்களை வகுப்பதும்; அவற்றிற்கு கருவிகளைத் தயார் செய்தலும்;

இசைக்கும் முறைகளும்; காலம் சார்ந்த பொழுதுகளில் இசைப்பதும் போன்றவைகளால் பண்டைத் தமிழரின் பண்பாட்டு நுகர்வாக இசைக்கலை விளங்குகின்றது என்பதை உணராலாம். பண்டைத் தமிழரின் இசை மரபு ஐந்து காரணிகளில் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன. அவைகள்,

1. இயற்கை சார்ந்து உருவாதல்.
2. மக்களின் வாய்மொழி வழக்காற்றில் உருவாதல்.
3. யாப்பு அடிப்படையிலான இலக்கண மரபில் உருவாதல்.
4. நிலவியல் அமைப்பில் உருவாதல்.
5. மரபு சார்ந்த கருவிகள் ஊடாக உருவாதல்.

என்று ஐந்து வகையாகத் தமிழரின் இசை மரபு தோற்றம் பெறுகின்றது.

இயற்கை சார்ந்த இசை மரபு:

மனித மனம் இயற்கையை நாடுதலின் மூலம் ஒலியாற்றலை உள்வாங்கி மனமகிழ்ச்சி அடைகின்றது. இவ்வாறான மனமகிழ்ச்சியே அவனை இயற்கைத் தரும் இன்பங்களை நுகர வைக்கின்றது. குழந்தையின் மழலைப் பேச்சு குழல் இனிது யாழ்இனிது என்பதைவிட சிறந்ததாக உள்ளதென்று¹¹³ வள்ளுவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சூயில் கூவுதல், காகம் கரைதல், வானம்பாடி பாடுதல், மயில் அகவுதல், இயற்கையின் வினையால் நிகழும் மூங்கில் காட்டில் தென்றல் நுழையும் புல்லாங்குழல் இசை போன்றவைகள் இயற்கையின் செயல்பாடுகளால் நிகழும் இசையின்பமாக உள்ளன.

"ஆடுஅமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவ்வளி குழலிசை ஆக
பாடுஇன் அருவிப் பனி நீர் இன்னிசை
தோடுஅமை முழுவின் துதைகுரல் ஆக
கணக் கலை இருக்கும் கடுங்குரற் தூம்பொடு
மலைப் பூஞ்சாரல் வண்டொழி ஆக.
இன்பல் இமிழ் இசை கேட்டு, கலி சிறந்து
மந்தி நல்அவை மருள்வன நோக்க
கழைவார் அடுக்கத்து, இயலி ஆடு மயில்"¹¹⁴

இப்பாடலில் இயற்கையின் இனிய இசைவெள்ளத்தைப் பற்றிப் புலவர்கள் போற்றியுள்ளனர். மேலும், இயற்கையின் செயல்பாடுகள் மனித மனத்தை பிணைக்கவல்லதைக் காட்டுகின்றது.

மக்கள் வாய்மொழி மரபின் ஊடாகப் பாடலாக உருப்பெறுதல்:

"அகவன் மகளே ஆகவன் மகளே
மனவுக் கோப்பன்ன நன்றெடுங் கூந்தல்
அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
நன் நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே".¹¹⁵

என்று, தலைவனின் வளமான மலைவளத்தைப் பாடச் சொல்வதன் ஊடாக, அவன்பால் காதல் கொண்டு வாய்மொழி வழக்காற்றில் இசையோடு பாடுவதாக ஒளவையார் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாப்பு அடிப்படையிலான இலக்கண மரபில் இசையின் கட்டமைப்பு:

ஒலிவடிவமே இசையின் பிறப்பிடமாக உள்ளது. இதைக் குறித்துச் சைவ சித்தாந்த ஆசிரியர்கள் 'நாதம்' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இங்கு இறைவனின் பல்வேறு வடிவங்களில் ஒன்றாக இசை (நாதம் ஒலி) விளங்குவதை இச்சொல் உணர்த்துகின்றது.

மனித ஒலிக் கூறுகளின் ஒழுங்கமைவான உச்சரிப்பின் வெளிப்பாடு குறிலாகவும் நெடிலாகவும் வெளிப்படும்போது, இசையின் மென்மையான இராகம் ஏற்ற இரக்கத்துடன் வெளிப்படுகின்றது. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கண ஆசிரியர்கள் வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று மூன்று வகையாகப் பகுத்து தமிழ் இசை மரபிற்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளனர்.

- ❖ வல்லினம்- க,ச,ட,த,ப,ற
- ❖ மெல்லினம்- ய,ர,ல,வ,ழ,ள
- ❖ இடையினம்- ங,ஞ,ண,ந,ம,ன

என்று தமிழ் எழுத்து வடிவங்கள் இசையின் ஒழுங்கமைவிற்கு நாதமாக விளங்குகின்றன. மேலும், பாடலடியின் இசைநிலை நிரம்பப் பொருந்திவர நேரசை, நிரையசை, நேர்பசை, நிரைபசை என்பனவற்றைச் சீர்களாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

"இசை நிலை நிறைய நிற்குவ தாயின்
அசை நிலை வரையார் சீர்நிலை பெறவே."¹¹⁶

என்று குறிப்பிடுகிறது தொல்காப்பியம்.

- ❖ வெண்பா - செப்பலோசை
- ❖ ஆசிரியப்பா - அகவலோசை
- ❖ வஞ்சிப்பா - தூங்கலோசை
- ❖ கலிப்பா - துள்ளலோசை

என்று நான்கு வகைப்பாடலுக்குரிய ஒலிவடிவங்களையும் வகுத்துள்ளனர்.

"இசையில் பண்களென்றும், திறங்களென்றும் இருவகை உண்டு. பண்கள் ஏழு நரம்புகளைக் கொண்டுள்ளன. நரம்பு என்பது இங்கே ஸ்வரம் ஆகும். ஏழு ஸ்வரமும் கொண்டமை சம்பூரணராகம். அதுவே பண்ணாக விளங்குகிறது. வடமொழியில் மேளகர்த்தா வென்று கூறப்படுவதும், ஏழு ஸ்வரங்களும் வடமொழியில் ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்யமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாவதம் என்று கூறப்படும். அவற்றை தமிழில் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, கிளி, உழை, தாரம் என்று வழங்குவர். ஏழு ஸ்வரங்களுக்கும் ச,ரி,க,ம,ப,த,நி என்று இப்பொழுது பயிலப்படும் எழுத்துக்களைப் போலவே தமிழ் முறையில் ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ என்ற ஏழு நெடிலமையும் ஸ்வரங்களுக்கு எழுத்துக்களாகக் கொண்டு பயில்கின்றனர்"¹⁷

இவ்வாறு பிறக்கும் பண்ணும் திறமும் இசையாகத் தொகுத்துள்ளனர். அவைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பெரும்பண்களாக வகுத்துள்ளனர். இவைகளில் பகல்பொழுதிற்குரிய பண்களாகவும், அவ்வப்பொழுதிற்குரிய பண்களாகவும், செவியின் சுவைக்குரியனவும், வணங்குதற்குரியனவும் எனப் பலவகையாக உள்ளன.

நிலவியல் அமைப்பில் தமிழிசை மரபு:

- ❖ குறிஞ்சி நிலம் - குறிஞ்சியாழ், குறிஞ்சி பண், பறை-தொண்டகப் பறை.
- ❖ முல்லை நிலம் - முல்லையாழ், சாதாரிப்பண், ஏறுகோட்பறை,
- ❖ மருத நிலம் - கிணை, முழவு, பணை, மருதயாழ், மருதப்பண்.
- ❖ நெய்தல் நிலம் - மீன்கோட்பறை, நெய்தல் யாழ், செவ்வழிப்பண்
- ❖ பாலை நிலம் - பஞ்சரம், பாலைப்பண், துடி முழக்குதல்.

மரபு சார்ந்த இசைக் கருவிகள்:

- ❖ பேரியாழ்
- ❖ சீறியாழ்
- ❖ மகரயாழ்
- ❖ சகோடயாழ்
- ❖ செங்கோட்டி யாழ்
- ❖ பாலை யாழ்

(பொருநராற்றுப்படை)

போன்ற யாழ் வகைகளைக் கொண்டு எண்வகையான உறுப்புகளில் ஒலியெழுப்பி வாய்மொழி மரபில் பாடலாகப் பாடியுள்ளனர். இதனை

"எண் வகையான் இசையெழு இப்பி
பண் வகையான் பரிவு தீர்ந்து
வார்த்தல் வடித்தல் உந்தல் உறழ்தல்
சீருடன் உருட்டல் தெருட்டல் அள்ளல்
ஏடுடைய பட்டடை என இசையோர் வகுத்த
எண் வகையின் இசைக்கர ணத்து"¹¹⁸

என்பதால் அறியலாம். கூத்தராற்றுப் படையில் பாணர்களின் இசைக் கருவிகளைக் குறிப்பிடும் போது அவையாவும் தமிழின் தொன்மையான இசை மரபினையும், இசைகருவிகளின் துணை உறுப்புகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. அவைகள்,

❖ ஆகுளி	❖ எல்லரி
❖ குழல்	❖ தண்ணுமை
❖ துடி	❖ தூம்பு
❖ பன்றிப்பறை	❖ பாண்டில்
❖ முழவு	

போன்றவைகள் இசைக்கருவிகளின் உறுப்புகளாக அமைந்து பாணர்களின் வாய்மொழிப் பாடல்களுக்கு இசைமெருகு ஊட்டியுள்ளன.

ஓவியம்:

கலையியல் தொழில்களுள் கண்ணையும், கருத்தையும் கவரும் வடிவமாக ஓவியம் புலனாகிறது. கட்டிடக் கலை நுட்பத்தின் ஒரு பகுதியாக முருகியல் உணர்வின் வெளிப்பாடாகச் சுவர் ஓவியங்களைப் பழந்தமிழர் வரைந்தனர். சங்க இலக்கியங்களில் ஓவியம் என்ற சொல்லின் வினையடியாக ஓவு, ஓவம், ஓவியம்¹¹⁹ போன்ற சொல்லாட்சிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இத்தகைய ஓவியம் வரைவோர் 'கண்ணுள் வினைஞர்'¹²⁰ எனப்பட்டனர். கலைஞர்களின் மனக்கண்ணில் பட்ட காட்சிகளை அறிவின் துணைக்கொண்டு அதற்கு வடிவம் தரும் கலையாக ஓவியம் வடிவம் பெறுகின்றது.

ஓவியம் வரைவோர் பொருட்களின் தன்மைகளைக் கொண்டு வனப்புற அமைந்த பொருட்களிலே ஓவியம் வரைந்துள்ளனர். அவ்வாறு ஓவியம் வரையப் பயன்பட்ட பொருட்கள் சங்க கால மக்களின் பயன்பாட்டில் இருந்தவையே சுவர் ஓவியம், மணல் ஓவியம், தூணோவியம், தோலோவியம், துணியோவியம் என்று பல பொருட்களில் பல தன்மையிலான ஓவியங்களைப் வரைந்துள்ளனர்.

தாவரங்களிலிருந்து பெறப்பட்ட மூலிகைச் சாறுகளைக் கொண்டு பல வகையான வண்ணங்களைத் தயாரித்துள்ளனர். வண்ணங்கள் பெரும்பாலும் தாவரச் சாறு, பல வண்ண மண் ஆகிய கலவையால் அமைந்தன. தாவரத்திலிருந்து பெறப்பட்ட வண்ணங்கள் இயற்கைச் சூழலுக்கும் பயன்படுத்துபவரின் அறிவுக்கும் ஏற்ப பல்வேறு நிறங்களைத் தந்தன.

பரிபாடல் திருப்பரங் குன்றத்தில் இருந்த சித்திரச் சாலையைக் காட்டுகிறது. மக்கள் அங்கு சென்று பலவகையான ஓவியங்களைக் கண்டு களித்தனர் என்பதைக் காட்சியாக்குகிறது. (பரி.19:46-53) ஒருபெண் யானை புலிமுகமாடத்து வரைந்து வைத்த வேங்கையைக் கண்ட அளவிலேயே அதனை உண்மையான புலியெனக் கருதி அஞ்சியதையும் பரிபாடல் காட்டுகின்றது.¹²¹ 'நெடுநல் வாடையில் அரண்மனை அறையின் மேற்கூரையிலும், தூண்களிலும், சுற்றுச் சுவர்களிலும் வரையப்பட்ட ஓவியங்கள் காட்டப்பட்டுள்ளன.¹²²

சங்க காலத்தில் கோடுகளாலான வண்ணம் தீட்டப்படாத ஓவியத்தைப் 'புனையா ஓவியம்'¹²³ என்றனர்.

*"ஓவச் செய்தியின் ஒன்று
நினைந்து ஒற்றி"*¹²⁴

ஓவியத்தின் முகத்தில் தோன்றும் மெய்ப்பாட்டால் அதன் உள்ளத்துக் கருத்து காண்பவர்க்குப் புலனாதல் சுட்டப்படுகின்றது.

நெடுநல்வாடையில் அரசமாதேவி அமர்ந்திருந்த கட்டிலின் பக்கத்தே மற்றோர் எழில் மிகு ஓவியக் காட்சி நிறுத்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. புதிதாகச் செய்யப்பட்ட மெழுகு வழித்த கிழியின் மேல் ஓவியம் தீட்டப்பட்டுள்ளது. அதில் திண்ணிய நிலையினையுடைய கொம்பினை மேடராசி முதலாக ஏனைய இராசிகள் வானிடத்தே திரிதலைப் போன்றும், ஞாயிற்றோடே மிகவும் மாறுபாடுடைய திங்களின் ஓவியத்தோடே உரோகிணியின் ஓவியம் அருகே இருப்பது போன்றும் வரையப்பட்டிருந்தது.¹²⁵

இவ்வாறு பண்டைய தமிழக ஓவியம் குறித்த செய்திகள் வரலாற்றையும், பண்பாட்டு மரபினையும், மக்களின் அன்றாட நம்பிக்கையையும், நம்பிக்கைவயப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களையும் ஓவியம் வரைதலில் கட்டில காட்சிகளாகக் கொண்டு வரையப்பட்டுள்ளன.

ஓவிய வகைகளும் வரையப்பட்ட பொருட்களும்:

மணலில் வரைதல்: (பரி: 7:25-26)

சுவரோவியம் தீட்டுதல் அல்லது சுதை ஓவியம் - அகம்: 167: 15-16,
அகம்: 369:7-8 நற்.
252:6-7

துணிகளில் சித்திரம் தீட்டுதல் - (நெடுநல் - 128-31)
(கலித் - 104:7)

துகிலிகை - (நற்.118: 7-8)

தொய்யில் வரைதல் - மார்பில் வரைந்தனர்.¹²⁶

ஆடைகள்

உலக உயிரினங்கள் உணவு, உடை, இருப்பிடம் என்று மூன்றனுக்கே ஓயாமல் இயங்கிவருகின்றன. இவற்றுள் ஆடை என்பது பகுத்தறிவு பெற்ற மனிதனின் உடைமையாக உள்ளது. இவ்வுடைமையே மனிதனின் பண்பாட்டை அடையாளப்படுத்தும் காரணிகளில் ஒன்றாகவும் முதன்மையானதாகவும் உள்ளது. உலகெங்கும் மனிதர்களின் முதல்தேவையாக உணவும் உடையும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

*"தெண்கடல் வளாகம் பொதுமை இன்றியும்
வெண்குடை நிழற்றிய வொருமை யோர்க்கும்
நடுநாள் யாமத்தும் பகலும் துஞ்சான்*

*கடுமாப் பார்க்கும் கல்லா வொருவற்கும்
உண்பது நாழி, உடுப்பவை யிரண்டே"¹²⁷*

என்று உலகெங்கிலும் மனிதனின் இன்றிமையாத் தேவைகள் குறித்து நக்கீரர் கூறும் உணவும், உடையும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. மன்னாளும் வேந்தனாயினும், கல்வியறிவற்ற வேடனாயினும் மனிதனது அடிப்படைத் தேவைகள் இவ்விரண்டுமே யாகும். அவனது இதரத் தேவைகள் வேறுபடலாம், ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமாக அமையலாம். எனவே பிறவுமெல்லாம் ஒரொக்குமே என்றார்.

உடல் தூய்மை மட்டுமே மனிதனை நிலைத்திருக்கச் செய்யாது. உடைத்தூய்மையும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. கந்தையே ஆனாலும் கசக்கிக் கட்ட வேண்டும் என்பது தமிழரின் சுகாதாரக் கோட்பாடாகும். முதல்நாள் அணியும் ஆடையை மறுநாளே நீரில் துவைத்துத் தூய்மைப்படுத்தவேண்டும். ஒருவரின் மதிப்பை உயர்த்திக் காட்ட உடை முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றது.

பண்டைத் தமிழர் பருத்தி, பட்டு போன்றவற்றால் நெய்த ஆடைகளையே அணிந்தனர். ஏனெனில், அதுவே தமிழகத் தட்பவெப்பநிலைக்கு ஏற்றதாக அமைந்தது. அன்றாட வாழ்வில் நாம் அணியும் ஆடைகளில் தூசும் மாசும் வியர்வையும் படிந்து காணப்படும். இவற்றால் ஆடையில் அழுக்குகள் படிந்து நோய்கள் வரலாம். எனவே, சுகாதார நிலையில் வாழும் பொருட்டே பண்டைத் தமிழர் மனத்தூய்மையோடு, புறத்தூய்மையும் பேணும் விதமாக ஆடையினை நன்கு கஞ்சி கலந்து துவைத்து அணிந்தனர்.

**"காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடு அமை தூமடி விரித்த சேக்கை"¹²⁸**

"சோறு அமை உற்ற நீருடைக் கலிங்கம்"¹²⁹

என்று கூறப்பட்டுள்ளன. மேலும், ஆடையில் தற்போது நறுமணம் பூசிக் கொள்வதைப் போலவே பண்டைத்தமிழர் ஆடையில் அகிற்புகையூட்டி அணிந்த செய்தியை மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது.

"மென்னூற் கலிங்கம் கமழ்புகை மடுப்ப"¹³⁰

என்று ஆடையில் நறுமணம் சேர்க்கும் நிலை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எனவே உடையைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் பண்பாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டாகும். உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டே என்ற கருத்திற்கேற்ப உடலில் அணியும் ஆடைகளைத் தூய்மையாக வைத்திருத்தல் வேண்டும் என்பது தமிழரின் சுகாதார வாழ்வாக உள்ளது.

அணிகலன்கள்

மனிதன் தன் இயல்பான நிலையிலிருந்து நடை, உடை, பாவனை முறைகளில் முன்னேற்றம் கண்ட நாகரிக வாழ்வின் அடையாளமாக அணிகலன் அணியும் பண்பாட்டை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளான்.

ஆடை அணிகலன்களை அணிந்து தன்னை அழகுப்படுத்திக் கொள்வதில் மனித சமூகம் முழுமை வளர்ச்சிப் பெற்றுள்ளது. இதில் ஆண் பெண் என்ற பேதம் இல்லாமல் அணிகலன் அணியும் பண்பாடு தற்பொழுது வளர்ந்து வருகின்றது.

**"வரையுறழ் மார்பின் வையகம் விளங்கும்
விரவுமணி யொளிர் வரும் அரவறாஆரமொடு**

**புரையோன் மேனிப் பூந்துகிற் கலிங்கம்
உரைசெல அருளினோன்"¹³¹ (புற.398)**

என்று கூறப்பட்டுள்ளன. அணிகலனின் அழகுத்தன்மை அணிபவர்களிடம் சென்று அவர்களை அழகுப்படுத்துகின்றது. பொதுவாக, தமிழ் இலக்கியங்களில் பெண்களைப் பற்றிப் பேச நினைக்கும்போது அவர்கள் அணிந்திருந்த அணிகலன்களோடு தொடர்புபடுத்தியே கூறுகின்றனர். மாணிழை மகளிர், வாலிழை மகளிர் என்று அணிகலன் பற்றிய அடைமொழிகளோடே மகளிர் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். மகளிரைப் பற்றிய அடைமொழிகள் அவர்கள் அணிந்த அணிகலன்களின் சிறப்பைக் குறிப்பனவாகவே உள்ளன. இது குறித்து வள்ளுவரும் 'கனங்குழை மாதர்' (குறள்-1081) என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக மக்களிடம் பொன்பொருட்கள் யாவும் இயற்கை சார்ந்த மலை, கடல் போன்ற இயற்கையான வளங்களில் கிடைத்துள்ளன.

"பொன்னும் துகிரும் முத்தும் மன்னிய
மாமலை பயந்த காமரு மணியும்
இடைபடச் சேய்"¹³²

என்று பொன்னும் மணியும் மலைப்பகுதியிலும் பவளமும் முத்தும் கடல் பகுதியிலும் கிடைத்துள்ளன.

"கடல் பயந்த கதிர் முத்தம்"¹³³

"தென் பவ்வத்து முத்துப் பூண்டு
வட குன்றத்துச் சாந்தம் உரீஇ

.....

.....

மிசைப் பெய்தநீர் கடல் பரந்து முத்தாகுந்து"¹³⁴

"வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முத்தும் குணக்கடல் துகிரும்
கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்"¹³⁵

என்று அரியபொருள்கள் இயற்கை சார்ந்த மலைக்கடல் போன்ற வளங்கள் ஊடாகவே கிடைத்துள்ளன.

பண்டைத் தமிழகத்தில் ஆண் பெண் என்ற வேறுபாடு இல்லாமல் அணிகலன்கள் அணிந்தனர் என்று ந.சி.கந்தையா அவர்கள் கூறும் சான்றுகள் தென்னிந்திய மக்களின் பண்பாட்டு மரபிற்குச் சான்றாக உள்ளன.

பெண்கள் அணிகலன் வகைகள்

கால்விரலணி, மகரவாய் மோதிரம், பீலி, கால் மோதிரம், பாதசாலம், சிலம்பு, தண்டை, கிங்கிணி, தொடையணி, குறங்குசெறி, தோளணி, மாணிக்கவளை, முத்துவளை,

கையணி, குடகம், பொன்வளை, நவரத்தினவளை,
பவழவளை, முடக்கு மோதிரம், கழுத்தணி, சரப்பளி,
கொக்குலாய், முன்தாலி, பின்தாலி, குதம்பை,
மகரக்குழை, வல்லிகை, தோடு, தலையணி, வலம்புரிச்
சங்கு, பூரம்பாளை, தென்பல்லி, வடபல்லி,
பொன்னரிமாலை, மேகலை, கலாபம், பருமம் என
பெண்களுக்குரிய அணிகலன் வகையாக உள்ளன.

ஆடவர் அணிகலன் வகைகள்:

தலையணி, பதக்கம், வாகுவலயம், காதணி, குண்டலம், கையணி, கங்கணம், வீரவளையல், அரைஞாண், வீரகண்டை, விரலணி, மோதிரம் காலில் பொன்னாலாகிய வாய்பிளந்த சதங்கையும், அரையிற் பொன்மணிகளையுடைய வடமும், அதன்மேல் பவழவடமும், அவற்றின் மேல் ஐந்தாய் கழல்கின்ற ஒரு பூந்துகிலும் அணிந்திருந்தனர் என்று பண்டைத் தமிழரின் அணிகலன் அணியும் பண்பாட்டை விரிவாக விளக்கியுள்ளார்.¹³⁶

திருமணம்:

திருமணம் என்பது பண்டைக் காலந்தொட்டு மக்களிடையே நிலவிவரும் ஒரு சமூக ஒப்பந்தமாகும். இத்திருமணத்தைப் பண்டைத் தமிழர்கள் வதுவை, மன்றல், வரைதல், கட்டுதல், இன்பம், கலியாணம் ஆகிய சொற்களால் வழங்கியுள்ளனர். கொள்ளுதல், மணத்தல், கட்டுதல், வரைதல், வேள்தல் ஆகிய சொற்கள் வினை வடிவத்தில் திருமணம் செய்தலைக் குறிக்கின்றன.¹³⁷

மணவாழ்வே குடும்ப அமைப்பிற்கு அடித்தளமாகின்றது. அதனால், சமுதாயத்தின் உறுப்பாக விளங்கும் குடும்பத்திற்கு இன்றியமையாத கூறாக அது கருதப்படுகின்றது. மணம் என்பது அனைத்துச் சமுதாயங்களிலும் வெவ்வேறு வகையாக நிகழ்த்தப்படுகின்றது. மண நிகழ்வு வேறுபட்டாலும் சமுதாயம் என்ற அமைப்பில் மணத்தை இன்றியமையாத உறுப்பாகக் கொண்டுள்ளனர். ஓர் ஆணும் பெண்ணும் தங்களுடைய வாழ்க்கையில் செய்து கொள்ளும் ஒப்பந்தமே திருமணமாக அமைகின்றது.

பண்டைத் தமிழர் திருமண முறையில் சடங்கு நிகழ்வு நிலவியதைத் தொல்காப்பியர் சான்று காட்டுகின்றார்.

"கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணர்"¹³⁸

என்று 'சடங்கு' என்பதனைக் கரணம் என்று இலக்கிய வழக்கில் குறித்துள்ளார். தொல்காப்பியர் காலந்தொட்டுச் சமகாலம் வரை திருமணச் சடங்குகள் அவரவர் பண்பாட்டு மரபுநிலைக்கு ஏற்ப அமைந்துள்ளன. திருமணச்

சடங்குகள் தொன்மைக் காலந்தொட்டே தோன்றியுள்ளன. காலம் மற்றும் சமூக மாற்றங்களுக்கேற்ப அவையும் மாற்றம் அடைந்துள்ளன.

தேவநேயப் பாவாணர் அவர்கள் தமிழர் திருமண முறைகளை இரண்டுவகையாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளார்.

1. உலகியல் வழக்கு மணம்
2. இலக்கணம் சார்ந்த பாகுபாட்டு மணம்.

என்ற அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

உலகியல் பாகுபாட்டில் அமையும் மணம்.

1. கொள்கை முறை சார்ந்து
2. குலமரபு முறை சார்ந்து.
3. மணமக்கள் தகுதிப்பாடு அடிப்படையில் அமைவது
4. மணமக்களின் மன உணர்வு சார்ந்த நிலையில் அமைவது.

இலக்கண பாகுபாட்டில் அமையும் மணம்.

1. கைக்கிளை
2. அன்பின் ஐந்திணை
3. பெருந்திணை¹³⁹

இப்பிரிவுகளை உலகியல் மற்றும் இலக்கண மரபின் அடிப்படையில் பகுத்துள்ளார். இவர் சான்று உலகியலாரோடும், இலக்கண நூலாரோடும் பொருந்தி ஏற்படையதாக உள்ளன. ஆனால் இவ்வாய்வுக்களத்தில் திருமணப் பண்பாடு குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தும்போது உலகியலோடும் இலக்கிய மரபோடும் பண்டைத் தமிழரின் மணமுறைகள் ஒன்பது வகையாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவைகள்,

1. மரபு மணம்
2. மரபு சாராமணம் அல்லது களவொழுக்கம் இல்லாத மணம்.
3. பரிசங்கொடுத்து மணத்தல்.
4. சேவை மணம்.
5. திணைக் கலப்பு மணம்.
6. ஏறு தழுவி மணத்தல்.

7. மடலேறி மணத்தல்.
8. போர் செய்து மணத்தல்
9. துணங்கையாடி மணத்தல்

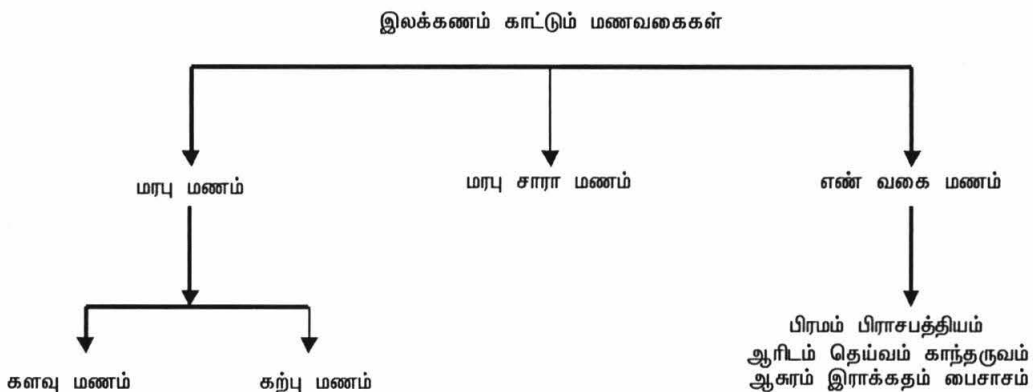
என்று அமைந்துள்ளன.

இறுதியாக உலகியலார் வழக்கில் பின்பற்றும் பலதாரமணம் பற்றிச் சமூகவியலார் கோட்பாடுகளின் பின்னணியில் இவ்வாய்வில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு திருமணப் பண்பாடு குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தும்போது,

1. இலக்கணம் காட்டும் மணவகைகள்.
2. இலக்கியம் காட்டும் மணவகைகள்.
3. உலகியல் காட்டும் மணவகைகள்.

என்று மூன்று பிரிவுகளாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாம். இலக்கணம் காட்டும் மண வகைகளில் மரபு மணம், மரபு சாராமணம் என்று இரண்டு வகையுள்ளன. களவு மணம், கற்புமணம் இரண்டும் மரபு மண வகைகளாகும். கைக்கிளை பெருந்திணை இரண்டும் மரபு சாரா மணவகைகளாகும். இதனைப் பொருந்தா மணம் என்பர். உடன்போக்கு, மடலேறி மணத்தல் மற்றும் எண்வகை மணங்களும் இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளன.

இலக்கணம் காட்டும் மணவகைகள்

**“மறையோர் தேயத்து மன்றல்
எட்டனுள்”¹⁴⁰**

என்று எண்வகையான மணமுறைகள் ஆரியம் சார்ந்தும், திராவிடம் சார்ந்தும் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு தமிழர் மணமுறைகள் கைக்கிளை, பெருந்திணை, ஐந்திணை என்று மூன்று வகையாக உள்ளன. இவற்றுள் சான்றோரால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது அன்பின் ஐந்திணை ஒழுக்கமாகும்.

வடநூலார் குறிப்பிடும் எண்வகை மணங்களில் தமிழ் நூலார் முதல் நான்கைப் பெருந்திணைப் பாற்படுத்துவர். கந்தர்வ மணத்தை ஐந்திணைக்குப் பொருத்துவர். பின்னுள்ள மூன்றிணைக் கைக்கிளையின் பாற்படுத்துவர். எனவே, கந்தர்வமணமான காதல் மணத்தைத் தவிர மற்ற மணவகைகள் எல்லாம் தமிழ் நிலத்தார் மணமுறைகளோடு ஒத்துவருவதில்லை. ஆனால் தமிழர் மரபுக்கு முற்றிலும் மாறுப்பட்ட ஒழுக்கங்களைக் கொண்ட எண்வகை மணங்களும் எவ்வாறு தமிழ் மக்களிடையே நுழைந்தன என்பதைப் பற்றிக் கீழ் எனும் சமஸ்கிருத ஆய்வாளர் வரலாற்றுச் சிந்தனையுடன் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

"ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் சுமார் கி.மு.1400 ஆண்டு வாக்கில் முதன் முதலில் வந்துள்ளனர். அவர்கள் பின்னர் படிப்படியாகத் தென்னாடு நோக்கி வந்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறென்றால் அவர்கள் கி.மு.1000 ஆண்டு வாக்கில் தமிழ் மக்களோடு பழகி இருக்க வேண்டும். இதன் பின்னரே ஆரிய மணமுறைகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் பெருமளவில் இடம் பெறவில்லை. தமிழ் மக்களிடையே ஆரிய மணமுறைகளுக்கு வேறான மணமுறை வழக்கிலிருந்ததே இதற்கு அடிப்படையான காரணமாகும். தமிழ்ச் சமூகத்தில் நிலவி வந்த மணமுறைக்கு ஏற்ப தமிழ் இலக்கிய மரபு களவு, கற்பு என்ற ஒழுக்கங்களை இரண்டாகப் பகுத்தும், பின்னர் கைக்கிளை, பெருந்திணைபோன்ற பொருந்தா நிலைகளைத் தனியாகக் கொண்டும் விளக்கியுள்ளது".¹⁴¹

இவ்வாறு, அவர் குறிப்பிடுவதன் மூலம் ஆரியர்கள் தமிழகத்திற்கு வருவதற்கு முன்னர் தமிழ் நிலம் முழுவதும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுடன் கூடிய மணமுறைகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

மரபுமணம்:

அன்பின் ஐந்திணை மணத்தைத்தான் மரபு மணமாகப் போற்றியுள்ளனர். இந்த மரபுவழி மணம் மட்டுமே பண்டைத் தமிழரிடையே நிலவிவந்தது, இதனைச் சங்கப் பாடல்களும் புலப்படுத்துகின்றன. சான்றாக, கபிலர் களவியல் பாடிய புலவர். பாரி மகளிரை விச்சிக்கோவிடமும், வேளிரிடமும் கொண்டு சென்று "யான் கொடுப்ப நீ மணந்து கொள்" என்று வேண்டியது மரபு வழி மணத்திற்குச் சான்றாகும். பாரி இறந்தபின் மக்கள் இருவருக்கும் (அங்கவை - சங்கவை) மணம் செய்து வைக்கும் பொறுப்புக் கபிலருக்கு ஏற்பட்டது. அப்பெண்மக்களை அழைத்துக் கொண்டு குறுநில மன்னன் விச்சிக்கோவிடம் சென்று பாரி மகளிரை யான் கொடுப்ப மணந்து கொள் என்று கட்டளையிட்டார்.

"பரந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர்
யானே பரிசிலன் மன்னும் அந்தணன், நீயே
வரிசையில் வணக்கும் வாள் மேம்படுநன்
நினக்கி யான் கொடுப்பக் கொண்மதி"¹⁴²

எனவும்,

"இவர்பார் எண்குவை யாயின் இவரே
நெடுமொப் பாரி மகளிர் யானே
தந்தை தோழன் இவரென் மகளிர்
அந்தணன் புலவன் கொண்டு வந்தனனே
யான் தர இவரைக் கொண்மதி"¹⁴³

எனவும்,

"கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே"¹⁴⁴

"கொடுப்பக் கொள்ளுதல் என்னும் முறையானது எல்லோர்
நெஞ்சத்தும் இயல்பாகவே பதிந்து கிடந்தது. மக்கட்கு
மணம் செய்து வைப்பதைப் பெற்றோர்கள் தம் இல்லறக்
கடமையாகக் கொண்டனர்."¹⁴⁵

இவ்வாறு முறையாகக் கொடுப்பக் கொள்ளும் மண வகையை இயல்பு
மணம் என்றும், பலரறி மணம் என்றும் கூறுவர். மரபு மணத்திற்கு
அடிப்படையான களவு நெறியும், கற்பு நெறியும் இன்றளவும் தொடர்ந்து
வருகின்றன.

2. மரபு சாரா மணம் அல்லது களவொழுக்கம் இல்லாத மணம்:

"களவொழுக்கம் இல்லாது மணம் செய்து கொள்ளுதலும் உண்டு. இது
சிறுபான்மையாக ஒரு சிலரிடையே அன்று நிகழ்ந்து வந்தது. இவை களவின்
வழி வராத மணம் என்று வழங்கப்பெறும். இதிலும் மண மக்களை எதிர்படச்
செய்து அவர்கள் உடன்பாடு பெற்றே மணம் புரிவிப்பர். இன்று இத்தகைய
முறை தமிழர்களிடையே பெருவழக்காக இருப்பதை அறியலாம்".¹⁴⁶

"சிறுபான்மை மக்களிடையே இருந்த இம் மணமுறை
தற்பொழுது பெரும்பான்மையோரால் பின் பற்றப்பட்டு
வருகின்றது. இவ்வகையான மணமுறையில் மணமக்களை
எதிர்படச் செய்வது என்ற நிலை பலராலும் ஏற்றுக்
கொள்ளக்கூடியது. தலைவனும், தலைவியும் தாமே
ஒருவருக்கொருவர் சந்தித்துக்கொள்ளும் நிலைமாரி
பெரியோர்களால் ஏற்படுத்தப்படும் சந்திப்பில் கண்டு தம்
ஒப்புதலை இருவரும் வெளிப்படுத்தும் நிலை எழுந்துள்ளது.
மணமக்களின் உடன்பாட்டைத் தெரிந்துகொண்டு மணம்
நிகழ்த்தினர். உடன்பாட்டைத் தெரிவிக்கும் மணமக்கள்,
உடன்பாட்டைத் தெரிவிக்கும் தகுதியுடையவராக இருத்தல்
வேண்டும் முழுமையான ஒப்புதல் பெற்று நடத்தப்பெறும்.
இவ்வாறான ஒப்புதல் மணமே செல்லத்தக்க மணம்

என்றும், சிறப்புத் திருமணச் சட்டப்பிரிவு - 5இல் கூறப்பட்டுள்ளது. இதுவே செல்லத்தக்க மணமாகும். இதை மீறி நடத்தப்பெறும் மணம் செல்லத்தகாதது ஆகும் என்று சிறப்புத் திருமணச் சட்ட விதிமுறைகளுடன் தன் கருத்தைப் பதிவு செய்துள்ளார் எம்.என். தாஸ் அவர்கள்.¹⁴⁷

மேலும் எண்வகை மணத்திற்கு அப்பால் சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு மணவகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன.

பரிசங்கொடுத்து மணத்தல்:

மணமகளின் பெற்றோர்களைக் கேட்டும், பரிசத் தொகையைத் கொடுத்தும் மணந்து கொள்ளுதல்.¹⁴⁸

சேவை மணம்:

மணமகளின் பெற்றோருக்குப் பலவகையில் உதவிகள் செய்து மணம் செய்துகொள்வது.¹⁴⁹

திணைக் கலப்பு மணம்:

நிலம் விட்டு நிலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களிடையே ஏற்படும் காதலால் விளையும் மணம்.¹⁵⁰

ஏறுதழுவி மணத்தல்:

காளையை அடக்கித் தலைவியை மணத்தல். இவ்வகையான மணமுறை வீரநிலைச் சமூகத்தின் பாற்பட்டதாகும்.¹⁵¹

மடலேறி மணத்தல்:

தலைவியின் ஒவியத்துடன் பாளைக் கருக்கால் ஆன குதிரையில் ஏறி அனைவரும் பார்த்து வருந்தும் வண்ணம் பல நாட்கள் போராடி மணந்து கொள்ளுதல். (கலித்.141-1-6)

போர்நிகழ்த்தி மணம் செய்து கொள்தல்:

தந்தையானவன் தன் மகளை அரசனுக்குக் கொடுக்க மறுத்துப் போர் செய்வான். அந்தப் போரில் வென்று மணப்பது. இதனை இலக்கண நூலார் மகட்பாற் காஞ்சித் திணையில் வைப்பர்.¹⁵²

துணங்கையாடி மணத்தல்:

துணங்கையாடியும், பந்தாடியும் மணம் செய்து கொள்வதும் பண்டைத் தமிழர் மரபாக இருந்தது.

சமூகவியலார் கூறும் உலகியல் மணம்

(அ) இரு பெண்களையும் ஒரே சமயத்தில் மணத்தல்.

(ஆ) காலக்கெடு முறையில் மணத்தல்.¹⁵³

என்று இருவகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் காலக்கெடுமணம், கவர்வு மணம், குலமுறைமணம், மணமக்கள் நிலையால் எழும் மணம் என்பவையும் உள்ளன. இவ்வகையான மணமுறைகளைச் சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் உலகியல் வழக்கோடு தொடர்புபடுத்திக் காட்டுவர். இவைகள் நடைமுறைச் சமூக அமைப்பில் காணப்படும் மணமுறைகளாகும். பெரும்பாலும் அயல் தேசங்களில் இம்மணமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. இவ்வகையான மணமுறை தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் செம்மையான நாகரிக வாழ்விற்கும் வழிக்கோலுவன அல்ல. நடைமுறை வாழ்க்கையில் சமூக மாற்றங்களால் ஏற்படும் மணமுறைகளாக இதனை இனம் காணலாம்.

நம்பிக்கைகள்:

நம்பிக்கைகள் சமூகத்தின் பண்பாட்டு மரபினை அறிவிக்க வல்லன. ஒரு சமூக மக்களின் நம்பிக்கைகள் மரபு சார்ந்த நிலையில் தோற்றம் பெறுகின்றன. இந்நம்பிக்கையே ஒரு மனிதனுக்குத் தும்பிக்கையாகின்றது. அவை சமூகத் தேவைகள் மற்றும் குறிக்கோள்களின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. மனிதனின் தன்னல உணர்வும் சமுதாய உணர்வும் நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன. இந்நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் இயற்கை சார்ந்த நிலையில் அச்ச உணர்வு நிலையில் வெளிப்படுகின்றன.

இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும்; மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும்; மனிதமனம் சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்ளுகின்றது. அவை நம்பிக்கையாக உருப்பெறுகின்றன.

மனித மனத்தின் விழைவால் நம்பிக்கை பிறக்கிறது.. இயற்கையால் படைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு என்ற கருத்தோட்டத்தின் அடிப்படையில் அவை தோன்றியனவாகவே காட்சி

தருகின்றன. இத்தகைய நம்பிக்கைகள் மனித சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலைகொள்வதற்கு மரபு ஒரு காரணமாக அமைகின்றது.

தீமைகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயலும் தற்காப்பு முயற்சியும். நன்மைவிளைய வேண்டுமென்ற விருப்பமும் நம்பிக்கைகளை நிலைப்படுத்துகின்றன. நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் மனித மனத்தின் பிறப்பிடமாக உள்ளதை உளவியல் ஆய்வாளர்களும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

"மனிதனின் நலவுணர்வு காரணகாரியத்தைக்

காண முனைவதில்லை. அதனால் நம்பிக்கைகளை

*மனிதமனம் ஏற்றுக்கொள்கின்றது. பொதுவாக நம்பிக்கைகளை உள உருவாக்கம் என்பர்"*¹⁵⁴

(To come now directly to the subject of this chapter, belief may be briefly defined as the mental attitude of assent to the reality of a given object: p.32.

தீமைகளிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும்; நன்மைகளை நாடுவதும்; மனித மனத்தின் இயல்பு என்ற நிலையில் சில வரையறைகளை ஏற்படுத்திக்கொண்டு தங்களது செயலில் முனைந்து செயலாற்றுகின்றனர். தங்களது செயல்பாடுகளில் வெற்றி கிடைத்தால் நன்மையாகவும்; தோல்வி கிடைத்தால் தீமையாகவும் கருதி; நிமித்தங்களையும்; நிமித்தக் கூறுகளையும் கற்பித்து; நம்பிக்கைகளை உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

பொதுவாக நம்பிக்கைகள் மனித மனஇயல்புகளை வெளிப்படுத்தும் களமாக அமைகின்றன. இத்தகைய மனித நம்பிக்கைகள் தனிமனிதன் சார்ந்தும், குடும்பம் சார்ந்தும், சமுதாயம் சார்ந்தும் தோன்றியுள்ளன.

நம்பிக்கையைச் சுட்டும் 'Belief' என்ற ஆங்கிலச் சொல் நம்புதல், உண்மை, ஏற்றுக்கொள்ளுதல் என்னும் மனவுணர்வின் ஏற்புரிமையாக விளக்கம் தருகின்றது ஆங்கில அகராதி.¹⁵⁵

தமிழில் இச்சொல் நம்பிக்கையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் நம்பு என்ற சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் கூறப்பட்டுள்ளது.

*"நம்பு மேவு நசையா கும்மே"*¹⁵⁶

நற்றிணையில் நம்பு என்ற வினைச்சொல் நம்பிக்கை என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கிறது.

"சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்
சடுவான் போல நோக்கும்"¹⁵⁷

மற்றொரு பாடலில் நம்புதல் என்ற சொல்லாட்சியில் இடம் பெற்றுள்ளது. நம்பிக்கை என்ற சொல்லின் பொருள் குறித்து இலக்கியங்களில் நம்பு என்ற பொருளிலும், விருப்பம் என்ற பொருளிலும் இறுதியாக நம்பிக்கை என்ற சொல்லாட்சியே நிலவி வருகின்றது.¹⁵⁸

நம்பிக்கைகளின் தோற்றம் வளர்ச்சி நிலைப்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்ந்து உண்மையினைக் காண்பதற்கு மானிடவியல், சமுதாயவியல், உளவியல் மற்றும் அறிவியல் சிந்தனைகள் துணை செய்யும் களங்களாக உள்ளன. இவற்றுடன் சமுதாய எண்ணங்களை வளர்ச்சி நிலையில் இணைத்து ஒப்பிட்டுக்காணின், அவற்றின் நிலைப்பாடு எந்த அடிப்படையில் நிலைபெற்றது என்பதை அறிய முடியும்.

நிமித்தங்கள்:

நிமித்தம் என்பது வாழ்வில் பின் நிகழ்விருக்கும் நன்மைத் தீமைகளைச் சில குறியீடுகளின் வாயிலாக முன்னுணர்த்துவதாகும். இதனைச் சகுனம் என்றும் கூறுவர். பண்டைக்காலத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் புள், நிமித்தம் ஆகிய இரு சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

"வேதின வெரிதி னோதி முதுபோர்த்
தாறுசெல் மாக்கள் புள்கொளப் பொருந்தும்
கூரனே சென்றனர் காதலர்"¹⁵⁹

எனவும்,

"தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்
நன்மை தீமை அச்சஞ் சார்தலென்று
அன்ன பிறவும்..."¹⁶⁰

என்று நிமித்தக் கூறுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. எதிர்கால நிகழ்வுகளை முன்னறிவிக்கும் அறிகுறியாக நிமித்தங்களை மக்கள் கருதுவதனால் பண்டு தொட்டு இன்றுவரையுள்ள சமூகங்களின் வாழ்வியல் மரபுகளாக இவை உள்ளன.

"நிமித்தங்கள் நம்பிக்கையின் பாற்பட்டன. நம் செயல்களுக்கு வயப்படாத இயற்கையின் நிகழ்வுகளுக்கும் தொடர்பு காட்டுவது நிமித்தங்களின் செயல்பாடாகும். இயற்கை நிகழ்வுகளுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு என்பதை வெளிப்படுத்துவதாகும். நிமித்தங்கள் அச்சத்தின் அடிப்படையில் தோன்றியிருக்கலாம் என்பர்".¹⁶¹

நிமித்தங்கள் பெரும்பாலும் ஐந்து நிலைகளில் வெளிப்படுவதாக ஆங்கிலக் கலைக் களஞ்சியம் குறிப்பிடுகின்றது. அவைகள்,

1. “வானத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களான இடி, மின்னல் மற்றும் விண்மீன்கள் வாயிலாக வெளிப்படுதல்.
2. பறவை நிமித்தங்கள், அவை பெரும்பாலும் பறவைகள் பறக்கும் திசைகள் மற்றும் அவற்றின் ஒலிகளின் அடிப்படையில் நிச்சயித்தல்.
3. மிருகங்கள் மற்றும் வாலுள்ள ஊர்வனவற்றின் ஒசைகளிலிருந்து நன்மை தீமைகளை நிச்சயித்தல்.
4. இயற்கைக்கு மாறுபட்ட செயல்கள் நிகழ்தல், அவை பெரும்பாலும் ஊறுவிளைவிக்கக் கூடிய அறிகுறிகளாகத் தென்படுதல்.
5. பறவைகளுக்குத் தீனிபோடுதல் நிலையில் அவை தீனியைப் பெறும் தன்மையைக் கொண்டு நன்மை தீமைகளை நிச்சயித்தல்”¹⁶²

மேற்கூறிய பகுப்புகளில் நிமித்தக்கூறுகள் இயற்கை சார்ந்த நிலையில்; இயல்புக்கமான முறையில்; நன்மை தீமைகளின் அறிகுறிகளைப் புலப்படுத்துவதாகக் கலைகளஞ்சியத் தகவல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

விரிச்சி கேட்டல்:

ஒரு செயலைத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் பிறர்கூறும் சொற்களைச் சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் பண்டைக் காலந்தொட்டே நிலவிவருகின்றது. இதனைத் தமிழர்கள் விரிச்சி என்று சுட்டியுள்ளனர்.

*“விரிச்சி என்பது வருங்காரியத்தை விரிவாய் முன்னே தெரிவிப்பதாகும்”.*¹⁶³

ஏதேனும் ஒரு செயலை மேற்கொள்ளப் புகுங்கால் அம்முயற்சி இன்னவாறு கைகூடும் என்பதனை அறிதற்கே விரிச்சி கேட்பர். வடமொழி நூலார் விரிச்சி கேட்டலை 'அசரீரி' என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். இஃது வடிவமற்ற அருபமான ஒலியாகும். இதைக்குறித்து வியாசர் பாரத நூலில் அசரீரி பற்றிய செய்திகள் கதைகளின் ஊடாக இணைத்துப் பேசப்பட்டுள்ளன.

தலைவி தலைவனின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்கும் வேளையில் அவளின் எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறும் என்ற அனுமானத்தில், முல்லை நிலப் பெண்ணொருத்தி திருமால் கோயிலில் இறைவனிடம் நெல்லும் மலரும் தூவி விரிச்சி கேட்டு நிற்கின்றாள்.

"இன்னே வருகுவர் தாயரென்போர்
நன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதுனால்
நல்ல நல்லோர் வாய்ப்புகள்..."¹⁶⁴

என்று விரிச்சிகேட்டலில் தெய்வத்தைப் பரவித்தொழுவது பண்டைத் தமிழர் மரபாக உள்ளது.

பல்லியின் ஒலி நிமித்தம்:

பல்லி ஒலித்தலைச் சகுனமாகக் கருதுவதனைச் சங்க காலந்தொட்டு சமகாலம் வரை தமிழ் மக்கள் வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் பல்லியின் சொல்லை நன்னிமித்தமாகக் கொண்டதற்கானச் சான்றுகள் உள்ளன.

"பல்லி நிமித்தம் தென்னிந்திய மக்களுக்கு உரியதாக இருக்குமோ என நினைக்கத் தூண்டுகிறது. இக்கருத்திற்கு வலிமையூட்டும் நிலையில் பல்லி நிமித்த முணர்த்தும் கூறாகத் தென்னிந்தியா முழுமையும் கருதப்பட்டு வரும் நிலை குறிப்பிடத்தக்கதாக அமைகின்றது. பல்லிகளிலே ஏறத்தாழ எழுபது சாதிகளும் முந்நாறு இனங்களும் இருப்பதாகவும் அதிலும் இவை மிகுதியாக இருப்பது இந்தியாவிலும் இந்தோனேசியாவிலும்தான்"¹⁶⁵ என்று கூறுகிறது கலைக்களஞ்சியம்.

பல்லியின் சொல்லைச் சகுனமாகக் கொள்வதற்குரிய காரணத்தை இரகுநாதச்சாரியார், மனித உற்பத்திக் காரண பூதங்களாகிய பிராணிகளில் பல்லியினம் முதன் முதலில் நிலத்தில் வசிக்க வல்லமை பெற்றனவாக இருந்தமையால், பல்லியினத்தைப் படைப்புக் கர்த்தாவாகக் கருதி வணங்குகின்றனர். பிராணிகளின் படைப்பில் பல்லியினத்திற்கே முதன்முதலில் வாயினால் சப்தம் செய்யும் சக்தி உண்டான காரணத்தால் பல்லி சொல்லுக்குப் பலனை ஏற்படுத்தினார்கள்"¹⁶⁶

சங்க இலக்கியத்தில் பல்லியின் ஒலியினைக் கல்லில் அம்பினைத் தீட்டும்போது தோன்றும் ஓசையோடும், மணியோசையோடும் ஒப்புமைப் படுத்தியுள்ளனர். பல்லியின் ஒலி நன்னிமித்தமாக அமைவதனை இனிய கூறும் பல்லி, நல்லதைக் கூறும் பல்லி, நிகழ்வதைக் கூறும் பல்லி, முதுவாய்ப்பல்லி, கணிவாய்ப்பல்லி, வாய்மாண்ட பல்லி எனச் சுட்டியுள்ளதைக் கொண்டு அறியலாம். அதன் சொல் பிரிந்திருக்கும் காதலர்களைத் தேற்றியதாகப் பல பாடல்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

"உள்ளார் கொல்லோ தோழி கானவர்
பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்"

உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்துணை பயிரும்"¹⁶⁷

எனவும்,

"பதுக்கைத் தாய் செதுக்கை நீழற்
கள்ளி முள்ளரைப் பொருந்திச் சொல்லுநர்க்கு
கூறுவது கூறுஞ் சிறுசெந் நாவின்
மணியேமார்த் தன்ன தெண்குரற்
கணிவாய்ப் பல்லிய காடிநந் தோரே"¹⁶⁸

எனவும்,

"உறுவது கூறுஞ் சிறுசெந் நாவின்
மணியேமார்த் தன்ன தெண் குரற்
கணிவாய்ப் பல்லிய காடிநந் தோரே"¹⁶⁹

எனவும்,

"இனநல முடைய கானஞ் சென்றோர்
புனைநலம் வாட்டுந் நல்லர் மனைவயிற்
பல்லியும் பாங்கொத் திசைத்தன
நல்லெழி லுண்கண் ஆடுமா லிடனே"¹⁷⁰

என்று பல்லியின் நிமித்தக் கூறுகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

காகம் கரையும் நிமித்தம்:

காகம் பறவை இனங்களிலேயே அறிவு மிக்க பறவையாகக் கருதப்படுகிறது. இதன் ஒலியை சகுனமாகக் கொள்ளும் வழக்கம் பண்டைக் காலம் தொட்டு இன்றுவரை நிலவிவருகின்றது.

"நிமித்தம் உணர்த்தும் பறவைகள் சிலவற்றிடம்
புனிதத்தன்மை அடங்கியிருப்பதாகக் கருதும்
எண்ணத்தின் அடிப்படையிலே காக்கை நிமித்தம்
உணர்த்தும் பறவையாகக் கட்டப்பட்டுள்ளது".¹⁷¹

("The mother tells the crow to call so that my girl will come" it seems to me that this concept is connected with the idea that certain birds are impregnated with sacred power.)

என்று ஜீ.எஸ். ஆர்ட் குறிப்பிடுவதால் காக்கையின் பண்பாட்டுப் புரிதலை அறியலாம். காகம் கரைந்தால் விருந்துவரும் என்னும் நம்பிக்கை அன்று முதல் இன்றுவரையுள்ள தமிழ் மக்களின் எண்ணத்தில் ஆட்சி செய்யக் காண்கிறோம். சங்க இலக்கியத்தில் காக்கை விருந்தினர் வருவதைக் கரைந்து தெரியப்படுத்திய நிலையினைக் குறுந்தொகைப் பாடலும்"¹⁷² தலைவனுடன் உடன் போக்காகச் சென்ற தலைவியின் வருகையினைத் தெரியப்படுத்தினால் பொற்கலத்தில் உணவு

படைப்பதாக நற்றாய் காக்கையிடம் கூறுவதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும்¹⁷³ குறிப்பிடுகின்றன.

"முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெண்சோறு
எழுகலத் தேந்தினிஞ் சிறிதென் தோழி

பெருந்தோள் நெகிழ்த்த சொல்லற்கு
விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே"¹⁷⁴

எனவும்,

"பச்சூன் பெய்த பைந்நிண வல்சி
பொலம்புனை கழத்தில் தருகுவெண் மாதோ
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையொடு
அஞ்சி லோதியை வரக்கவரைந் தீமே"¹⁷⁵

என்று காகத்தின் பண்பாடு உலகமக்களுக்குப் புதிய பண்பாட்டு விழுமியங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இவ்வாறு நம்பிக்கைகள் குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தும் போது கனவுநிலை, ஊழ்வினை பற்றிய செய்திகள், மரம் (சங்க இலக்கியத்தில்- உன்னமரம் பற்றிய நிமித்தச் செய்திகள்) வானியல் தொடர்பான நம்பிக்கைகள், மந்திரம் மீது நம்பிக்கை வைத்தல், சாபம், இம்மை. மறுமை பற்றிய நம்பிக்கைகள், துறக்கம், நிரையம் (சொர்க்கம், நரகம்) பற்றிய நம்பிக்கைகள் போன்றவை பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் நம்பிக்கை குறித்தப் பண்பாட்டு விழுமியங்களாகக் காணப்படுகின்றன. தமிழர் நம்பிக்கைத் தொடர்பான விலங்கு, பறவை, மனித எண்ணங்கள் போன்றவை சமூகத்தின் வாழ்வியலோடு தொடர்பு படுத்தப்பட்டு அவர்களின் செயல்பாடுகளுக்கும், வாழ்வியல் சார்ந்த பண்பாட்டை வளர்க்கும் முகமாகவும் போற்றப்பட்டுள்ளன. இவைகள் உணர்த்தும் நிமித்தங்கள் ஊடான நம்பிக்கைகள் காலந்தோறும், சமூக மாற்றங்கள் தோறும் நின்று நிலவிவருகின்றன.

பிறை தொழுதல்:

பிறை தொழும் மரபு இயற்கை வழிபாட்டின் அடிப்படையில் தொடர்ந்து இன்றளவும் நிலவி வருகின்றது. பண்டைக் கால மக்கள் மலைப்பகுதிகளிலும் சமவெளிப் பகுதிகளிலும் வாழும் போது கதிரவனையும், நிலவையும் தங்கள் வாழ்விற்கு ஒளிகாட்டும் தெய்வங்களாக நம்பி வழிபாடு நிகழ்த்தினர். இசுலாமிய சமயத்திலும், இந்து சமயத்திலும் இன்றளவும் சமய வேறுபாடு கருதாமல் அவரவர் நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் மன ஒருமைப்பாட்டுடன் பிறை தொழுதல் முறையைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர்.

இத்தகைய நம்பிக்கை உலக நாடுகள் யாவும் தொடர்ந்து நிலவிவருவதனை L.A. கிருஷ்ண ஐயங்கார் அவர்கள் குறிப்பிடுவது தமிழரின் நம்பிக்கையான பாரம்பரியத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது.

"பிறைதொழும் வழக்கம் தொன்று தொட்டுப்பல நாகரிக மக்களிடையே நிலவி வருகின்றது. பண்டைய எகிப்து, கிரேக்கம், ரோமானிய, ஜெர்மானிய சமுதாய பழங்குடி மக்களின் வாழ்வியலும் உள்ளது."¹⁷⁶

பிறைதொழுதல் என்பது மூன்றாம் நாள் சந்திரனைத் தொழுதல் மரபாக இருந்துள்ளதை அகநானூறும் புறநானூறும் சான்று காட்டுகின்றன. பிறை தொழுதல் என்பது மூன்றாம் நாள் சந்திரனைத் தொழுதல் என்ற மரபு உலக மக்களிடையே கற்பிதமான நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் சிற்சில வேறுபாடுகளுடன் நின்று நிலவி வருகின்றது. பிறைதொழுவதற்கு அதன் வளர்ச்சி நிலைகளும் அது தொடர்பான நம்பிக்கைகளும் காரணமாகின்றன.

பிறை வளர்வது போல் தங்களின் வாழ்வில் நற்செயல்களும் வளர்ச்சியடைய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பினால் இவ்வழிபாட்டைப் நிகழ்த்துகின்றனர். நிலவின் குளிர்ச்சியால் தாவரங்கள் செழித்து வளரும் என்னும் நம்பிக்கை பண்டைக் காலந்தொட்டுப் பன்னாட்டு மக்களிடையேயும் இருந்து வருகிறது.

"மதி தன்னுடைய தன்மையினால் சகல பொருட்களுக்கும் குளிர்ச்சியைத் தரும். பெரும் பாலும் இரத்தமற்ற மரம், செடி, கொடிகள் மதியின் வளர்ச்சியினால் உயிர்ப்புத்தன்மை பெறுகின்றன. மனிதர்களுடைய இரத்தமும் மிகுதிப்படும். நிலவின் அருகூலசக்தி எல்லா பொருள்களிலும் ஊடுருவிச் சென்று அவற்றை வளரச் செய்கின்றது."¹⁷⁷

என்று ஞானாம்பாள் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். பிறைதொழுவதற்கு அதன் வளர்ச்சி நிலைகளின் மாறுபாடுகளும், அது தொடர்பான நம்பிக்கைகளும் காரணமாகி நிற்பதை இன்றைய மக்களிடம் தொடர்ந்து காணலாம். இதனைப் பின்வரும் சான்றுகளால் குறிப்பிடலாம்.

1. வளர்ப்பிறையில் திருமணம் செய்தல்.
2. தொழில்கள் தொடங்குதல்.
3. விழாக்கள் தொடங்குதல்.

போன்ற நல்ல நிகழ்ச்சிகளுக்குக் கற்பிதமாக அமைந்த பிறைவழிபாடு போற்றப்பட்டு வருகின்றது. நிலவின் வடிவம் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் பதினைந்து

நாட்களில் வளர்ந்து வருவதையும், மீதமுள்ள பதினைந்து நாட்களில் தேய்வு அடைவதையும் புறநானூறும் அகநானூறும் குறிப்பிடுகின்றன.

"மாக விசும்பிவன் வெண் திங்கள்
மூவைந்தான் முறைமுற்ற" ¹⁷⁸

எனவும்

"தயங்குதிரைப் பெருங்கடல் உலகுதொழத் தோன்றி
வயங்குகதிர் விரிந்த உருகெழு மண்டிலம்
கயங்கன் வறப்பப் பாஅய் நன்னிலம்
பயங்கெடத் திருகிய பைதறு காலை" ¹⁷⁹

எனவும்

"புள்ளித் தொய்யிற் பொறிபடு சுணங்கின்
ஒள்ளிழை மகளிர் உயர்பிறை தொழுஉம்
புல்லென மாலை" ¹⁸⁰

இவ்வாறு சங்ககால மக்களின் பிறைவழிப்பாடு தொடர்ச்சியாகத் தற்பொழுது உலக நாடுகள் முழுவதும் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது.

வழிபாட்டு முறைகள்

"தமிழ் வழிபாட்டு முறையில் முருக வழிபாடு இரண்டுவித போக்குகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒன்று தமிழ் மரபிற்கு உட்பட்ட முருக வழிபாடு, இரண்டாவது தமிழ் மரபும் வைதீக ஆரியமரபும் இணைந்து செறிவுற்ற நிலையில் காணலாகும் முருக வழிபாடு. சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் முருகன் குறித்த செய்திகளும், வேலன் வெறியாடல் குரவையாடல் முதலியனவும் பரிபாடல் பதிவு செய்திருக்கும் காதலர் தம் முருக வழிபாட்டு முறைகளும், தமிழ்ப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட முருக வழிபாடாகும். சங்க கால இறுதியிலிருந்தே முருக வழிபாட்டில் வைதீக ஆரிய மரபுகள் சேர்ந்தன. சிவசக்தி மகனாதல், தெய்வயானைத் திருமணம், குரசம்காரம் முதலான புராணக் கூறுகள் முருகனைச் சுப்பிரமணியனாகவும், கந்தனாகவும் முன்னிலைப்படுத்தி வைதீக ஆரிய கடவுளாக்கினர். அது முதல் தமிழ்நாட்டுச் சமய வரலாற்றில் வைதீக ஆரிய முருக வழிபாடே முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது. என்றாலும், தமிழர் சமய வரலாற்றில் தமிழ் முருக மரபிற்கும் ஆரிய முருக மரபிற்குமான போராட்ட அடையாளங்கள் ஆங்காங்கே தென்படத்தான் செய்கின்றன." ¹⁸¹

முருக வழிபாட்டின் கூறுகளைத் தமிழ் மரபு நிலையில் வைத்துக் கூறுகின்றார் வானமாமலை அவர்கள்.

1. "இளமை, காதல் நோய் தருபவன் காதலைச் சேர்ப்பவன், காதல் நோய் தீர்ப்பவன், காதல் கடவுள்.

2. சீற்றம், வீரமுடையவன், போர்க்குணம் மிக்கவன், போர்க்கடவுள்."¹⁸²

இவ்விரண்டு பண்புகளும் தமிழ் இலக்கிய மரபின் அடிப்படையில் அகம் / புறம் என்னும் இரு கூறுகளைப் பெற்றுள்ளன. தமிழர் அகவாழ்விற்கும் புறவாழ்விற்கும் முருகன் கடவுளாகக் கருதப்படுகின்றார். முருகனது இத்தகைய குணங்கள் தமிழ்ச் சமூகவளர்ச்சியில் வேட்டைச் சமூகத்தில் தொடங்கி வேளாண் சமூகம் வரையில் படிப்படியாக உருப்பெற்றிருக்கவேண்டும்.

சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் முருக வழிப்பாட்டின் பெரும்பகுதி வெறியாடல் நிகழ்ச்சியாகவே அமைந்துள்ளது.

"களவு அலராயினும் காமம் மெய்ப்படுப்பினும்
அளவுமிகத் தோன்றினும் தலைப்பெய்து காணினும்
கட்டினுங் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்
ஒட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்"¹⁸³

இப்பாடல் வெறியாட்டு நிகழ்ச்சியின் பின்புலத்தை விளக்குகின்றது. தலைவியின் களவுக்காதல் பலரால் அறியப்பட்டு அலர் உண்டாயினும், காமத்தால் தலைவியின் உடலில் வேறுபாடுகள் தோன்றினாலும், இது முருகனால் வந்தது என்று கட்டுவிச்சி மூலமும் வேலன் மூலமும் குறிபார்த்து அறிந்து வெறியாட்டை நிகழ்த்துவர்.

"தோடமை செறிப்பின் இலங்குவளை நெகிழ்க்
கோடேந்து அல்குல் அவ்வரி வா
நன்னுதல் சாய படர்மலி அருநோய்
காதலன் தந்தமை அறியா துணர்ந்த
அணங்குறு கழங்கின் முதுவாய் வேலன்
கிளவியின் தணியின் நன்னுமன்"¹⁸⁴

என்று தலைமகளின் உடற்கூறு மாறுபாடுகள் முருகனால் வந்தது எனத் தவறாக எண்ணி, வேலன் வெறியாடலை நிகழ்த்துவர். ஆனால், இக்காமநோய் காதலனால் உண்டானதென அன்னையிடம் கூறாதே எனத் தலைவி எண்ணியதை நற்றிணைப்பாடல் மனித உளவியல் நிலையில் புலப்படுத்துகின்றது.

"வெறியென உணர்ந்த அரிய அன்னையைக்
கண்ணினுங் கனவினுங் காட்டி இந்நோய்
என்னினும் வாராது மணியின் தோன்றும்
அம்மலைக் கிழவோன் செய்தினிது எனின்
நெடுவேட்கு ஏதும் உடைத்தோ"¹⁸⁵

என்ற பாடல் வெறியாடலின் நோக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பண்டைத் தமிழர் வழிபாடு:
வேலன் வெறியாடல் நிகழ்ச்சி

வேலன் வெறியாடலின் முழு நிகழ்ச்சியைத் திருமுகாற்றுப்படை பதிவு செய்துள்ளது.

"கோழிக் கொடியை நட்டு அகன்ற களத்தை அமைத்து நெல்லோடு வெண்சிறு கடுகை அப்பி, மந்திரத்தைச் சொல்லி, மலர்களைத் தூவி, ஈராதையை உடுத்தி, செந்நூல் அணிந்து, வெண்பொரியைச் சிதறி, கொழுத்த கிடாவைப் பலியிட்டு, குருதியை வெள்ளரிசியோடு சிறுபலியாகச் செய்து, மஞ்சளோடு நறுமணம் தெளித்து வாழ்த்திப்பாடி, நறும் புகை எடுத்துப் பல இன்னியங்கள் முழங்கச் சிவந்த பூக்களைத் தூவி, அச்சம் வரும்படி, குருதி தோய்ந்த செந்தினையைப் பரப்பி, முருகனை எழுந்தருளுமாறு செய்வார்."¹⁸⁶

மேற்கூறிய படக்காட்சியில் வெறியாடல் நிகழ்ச்சியில் மயில் கொடி நடப்படுவர்; உறவினர்கள் திரண்டிருப்பர் நாற்றிசையிலும் தேக்கிலை விரித்து வெட்சிப்பூவோடு செந்தினையைப் பரப்பித் தேனோடு தினைமாவும் வைப்பர். முதுபெண்டிர் வரை நெல்லில் தெய்வம் உண்டாகச் செய்து குறிசொல்லுவர்.

வேலன் கொழுத்த ஆட்டினைப் பலியிடுவான். சங்ககால ஆட்டங்களில் ஒன்றாகிய குரவையாடல் முருகன் வழிபாட்டோடு தொடர்புடையதாய்க் காணப்படுகின்றது.

"குரவை என்றது காமமும் வென்றியும் பொருளாக குரவைச் செய்யுள் பாட்டாக எழுவரேனும் எண்மரேனும் ஒன்பதின்மரேனும் கைபிணைந்தாடுவது"¹⁸⁷

என்று அடியார்க்கு நல்லார் விளக்கம் தருகின்றார்.

"குரவை என்பது எழுவர் மங்கையர் செந்நிலை மண்டலக் கடகக் கைகோத்து தந்நிலைக் கொட்பநின் றாடலாகும்."

குரவையாட்டம் எழுவர் மங்கையரால் ஆடப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்களில் குரவையாட்டம் மூன்று நிலைகளில் காணப்படுவதாக மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. சினமிக்க வீரர் ஆடும் குரவையாட்டம். (புறம்-22:20-23)
2. எந்த நோக்கமின்றியாடும் குரவையாட்டம். (பதிற்.73:4-9, முருகு.94-197)
3. முருகவேளுக்காகக் குரவையாடுவது¹⁸⁸ என்று வகைப்படுத்துகின்றார்.

வேலன் கார்காலத்து மலராகிய குறிஞ்சிப் பூவை அணிந்து, கடம்ப மலரைச் சூடி, முருகனைத் தன்மெய்யின் கண்ணே நிறுத்தும்போது மகளிர்தம்முள் தழுவிக் கைக்கோர்த்துக் குரவை ஆடியதை மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.¹⁸⁹

சிலப்பதிகாரத்தில் இடம்பெறும் குன்றக் குரவை முருக வழிபாட்டில் குரவையாடல் இடம்பெறும் பாங்கை விளக்குகின்றது.

"சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே தெய்வங் கொள்ளுமின் சிறு குடியீரே"¹⁹⁰

எனவும்,

"இறைவனை நல்லா யிதுநகையா கின்றே கறிவளர் தண்சிலம்பன் செய்தநோய் தீர்க்க அறியான் மற்றன்னை மலர்கடம்ப னென்றே வெறியாட நான் விரும்பி வேலன் வருகவென்றான்."¹⁹¹

எனவும்,

"வேலனார் வந்து வெறியாடும் வெங்களத்து நீலப் பறவைமே னோரிழை தண்ணோடும் ஆலமர் செல்வன் புதல்வன் வரும் வந்தால் மால்வரை வெற்பன் மணவணி வேண்டுதுமே"¹⁹²

என்று குரவையாடல் நிகழ்ச்சியைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. வேலன் வெறியாடலில் முருகன் தோன்றினால் தலைவனோடு மணம் கூடவேண்டும் என்று தலைவியின் மனஉணர்வை மனித உளவியல் நிலையில் காட்டுகின்றது. குன்றக் குரவையின் இறுதிப் பகுதியில் குரவையின் முடிவில் தலைவனோடு மணவிழா நிகழ்ந்ததை எண்ணித் தலைவி மகிழ்ச்சிக் கொள்கின்றாள்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் தமிழ் மரபிற்கு உட்பட்ட முருக வழிபாட்டுக் கூறுகள் சிந்துவெளி முத்திரைகளில் காணப்படுவதாகவும், அவை முருக வழிபாட்டை அறிந்து கொள்ள உதவும் அடையாளங்களாகக் காணப்படுவதாகவும் பி.எல்.சாமி அவர்கள் குறிப்பிடுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கதாகும்.

"சிந்துசமவெளி முத்திரை பற்றி ஆராய்ந்து கூறியவை பெரும்பகுதி சங்க இலக்கிய வேலன் வெறியாடலோடு ஒத்திருப்பதை அறியமுடிகிறது. அவர் ஏழு மனித உருவங்களுக்குச் சப்த மாதர்கள் எனப் பொருள் கொண்டமைக்கு மாறாக, அம்மகளிர் எழுவரும் குரவையாடும் மகளிர் எழுவராகப் பொருள் கொண்டால், சங்க இலக்கிய முருக வழிப்பாடு முழுமையும் அம்முத்திரையோடு ஒப்பிட்டுக் காட்ட முடியும். சாடியின் ஓரத்தில் காணப்படும் ஆறு, அரச இலைகள், வேலன் வழிபாட்டுச் சடங்கில் முக்கியமானதாக உள்ளன. இவ்விலைகள் சிந்துவெளி நாகரிகக் காலத்தில் புனிதமாகக் கருதப்பட்டன.¹⁹³

என்று பி.எல். சாமி குறிப்பிடுகின்றார். இதுகாறும் கூறிய சங்க இலக்கிய முருக வழிபாட்டுக் கூறுகளையும், சிந்துவெளி நாகரிக முருக வழிபாட்டுக் கூறுகளையும் பின்வருமாறு பட்டியலிடலாம்.

1. அரச இலைகள் ஆறினை உடைய ஒரு சாடியில் குருதியோடு கூடிய தானியங்கள் வழி முருகனை வரச் செய்தல். (ஆவாகனப்படுத்தல்)
2. பலியிடுதலுக்குரிய ஆட்டுக்கிடாயை வழிபாட்டில் கொள்ளுதல்.
3. வேலன் சடங்குகளை மேற்கொள்ளல்.
4. மகளிர் எழுவர் குரவையாடி முருகனை வாழ்த்துதல்.
5. பலியிட்ட குருதியைப் பிரப்பரிசியில் கலந்து தூவி முருகனைச் சாந்தப்படுத்துவர்.

"குருதியோடு விரைஇய தூவெள்ளரிசி
சில்பசிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇ"¹⁹⁴

6. இச்சடங்கின் மூலம் முருகனால் உண்டாக்கப்பட்ட காதல் நோய் தீர்தல்.
7. இச்சடங்கு பேய் வழிபாடு எனப்படுதல்.
8. காதலர் நீராடி முருகனை வழிபாடு நிகழ்த்துதல்.

இவ்வாறு தமிழர் வழிபாட்டு நெறி இயற்கைப் பின்புலம் சார்ந்து வைதீகச் சார்வு கலவாமல் எதார்த்தமான வாழ்வியல் சடங்குகளுடன் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். மேலும், தமிழர் வழிபாடு பற்றி விரிவான ஆய்வு நிகழ்த்துவதற்குத் தொல்லியல்புலம் அணுகு முறையுடன் நோக்கும்போது இயற்கைச் சூழலும் வாழ்வியல் சடங்குகளும் தமிழர் வழிபாட்டு வரலாற்றின் ஆவணமாக அமைவதை அறியலாம்.

நடுகல் வழிபாடு:

மனித வளர்ச்சியின் அடையாளமாக நடுகல் வழிபாடு பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் தொடர்ந்து நிலவி வருகின்றது. பேரரசுகளின் உள்நாட்டுப் போர்ச் சூழலில் உயிரிழந்த வீரர்களின் நினைவைப் போற்றி வழிபடும் நன்றிக் கடனாக நடுகல் வழிபாட்டைப் பின்பற்றினர். இவ்வழிபாட்டைக் கைலாசபதி அவர்கள் வீரவணக்கம் என்று குறிப்பிடுகின்றார். வீரகற்களுக்குப் பாதுகாவலிட்ட சிற்றில்லங்கள் கோயில் என்ற பெயரால் குறிக்கப்பட்டன.

**"உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிரானுக்கு வாய்கோபுர வாசல்"¹⁹⁵**

என்று மனித வளர்ச்சியின் அடையாளமாக கோயிலை குறிப்பிடுகின்றார் திருமூலர். காலமாற்றத்தினால் சமூக இனக்குழுவினரால் தங்கள் குலமரபு வீரராகவும், சிறுதெய்வ வடிவு முறையிலும் வழிபாடு நிகழ்த்தலாயினர். இவ்வழிபாட்டு மரபு,

❖ மதுரை வீரன் ❖ அய்யனார் ❖ வீரய்யன்

என்று தொடர்ந்தன தாய்வழிச் சமூகத்தின் தொடர்ச்சியாகப் பெண்தெய்வ வழிபாட்டு முறையில் வீரப்பெண், பிடாரி, காளிப்போன்ற பெயர்கள் தோன்றின.

தற்பொழுது வீரவழிபாட்டின் தொடர்ச்சியாக காலந்தோறும், இடந்தோறும் வெவ்வேறு பெயர்களாலும் வடிவங்களாலும் கிராமங்களில் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

மக்களைக் காக்கும் மாண்பினாலும், போரில் வீரமுடன் போரிட்டு தன் இனத்தைக் காக்கும் முயற்சியாலும் உருவாக்கப்பட்டதுதான் நடுகல் வழிபாடாகும். இத்திறத்தினால் உருவான சின்னங்களே சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் நடுகற்கள் ஆகும். கல்லில் அவ்வீரனின் உருவைப் பொறித்துத் தகுந்த இடத்தில் நட்டு வழிபட்டுள்ளனர். இவைகள் மனித வளத்திற்கான அடையாளத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

"நல்லமார்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீலிகுட்டிய பிறங்கு நிலை நடுகல்"¹⁹⁶

எனவும்,

"விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடை வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல்"¹⁹⁷

எனவும்,

"விடுவாய் செங்கணைக் கொடுவில் ஆடவர்
நல்நிலை பொறித்த கல்நிலை"¹⁹⁸

எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வழிபாட்டு முறை பற்றிக் கைலாசபதி அவர்கள் அமெரிக்க வாழ் இந்தியர்களின் வழிபாட்டு முறையுடன் ஒப்பீட்டுத் தமிழரின் வீரவணக்கமாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஓர் இந்தியன் இறப்பின் அவன் இல்லாது போய்விட்டான் என்று மற்றையோர் கருதுவதில்லை. இறப்பானது வாழ்க்கையின் முடிவைக் குறிப்பதில்லை. ஒருவரை வாழ்க்கையிலிருந்து பிறிதொரு நிலைக்கு மாறுவதையே குறிக்கின்றது. அதைப் போலவே குழந்தையொன்று பிறந்ததும் அது புதிய உயிரொன்றின் தோற்றமாகக் கருதப் படுவதில்லை; மூதாதையர் ஒருவர் குழந்தையாகப் பிறந்துள்ளார் என்றே நம்புகின்றனர்"¹⁹⁹

இத்தகைய நம்பிக்கை பண்டைத் தமிழ் மக்களின் தொடர்ச்சியாகவும், உலகம் யாவும் பரவலாகவும், இறப்பையும் பிறப்பையும் தொடர்பு படுத்தியும் காட்டுகின்றது. இதைப்பற்றி வள்ளுவரும்,

உறங்குவது போலும் சாக்காடு உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு"²⁰⁰

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மனித நம்பிக்கைகளின் தொடர்ச்சியாக இவ்வழிபாட்டு முறை இற்றைத் தமிழ்ச் சமூகத்திலும் தொடர்ந்து வளர்ந்து வருகின்றது. இவ்வழிபாட்டு முறையில் சடங்கு தொடர்பானதும், நினைவுச்சின்னம் தொடர்பானதும் என்று இருவகையாகக் கூறி ஆறுவகையாகப் பகுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். அவைகள்

காட்சி: போரில் இறந்து பட்ட வீரனுக்கு நடுதற்கேற்ற கல்லைத் தெரிந்தெடுத்தல்.

கால்கோள்: அவ்வாறு தெரிந்தெடுத்த கல்லை எடுத்துவரலும், நடுதற்குரிய நாள் நிமித்தம் பார்த்தலும்.

நீர்ப்படை : எடுத்து வந்த கல்லினை நீரிலே கழுவுதல்.

நடுதல்: வீரன் வீழ்ந்துபட்ட இடத்திலோ அல்லது வேறு இடத்திலோ கல்லினை நடுதல்.

பெரும்படை: கல்லிலே வீரனது பீடு பொறிப்பதும் மடைகொடுப்பதும் ஆகும்.

வாழ்த்துதல்: கல்லினைத் தொழுதல். (தொல்- புறத் - 63 நூற்று)

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் சடங்கு முறையானது; இறந்தவரைக் கல்லிலே அமைத்து வழிபடும் நடுகல் முறையானது பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மக்களிடையே நிலவிய இழவுவினைகள் பற்றிய நம்பிக்கைகளுடன்; நெருங்கிய தொடர்புடையனவாக உள்ளன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வழிபாட்டுடன் கூடிய சடங்கு முறைகள் இன்றைக்கும் இந்திய நாடு முழுவதும் பரவலாகக் காணப்படுவதாக டேவிட்ராய் என்னும் சமூகவியல் ஆய்வாளர் குறிப்பிடுகின்றார்

"அஸ்ஸாம் மாகாணத்துக் காஸி மக்கட் கூட்டத்தினிடையே காணப்படும் நடுகல் வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகளுடன் ஒத்துக் காணப்படுகிறது. இதைப்போன்று உலகின் வேறு பகுதிகளிலும் இவ்வழிபாட்டு முறையைக் காணலாம்." ²⁰¹

இவ்வாறு குறிப்பிடுவதன் ஊடாகப் பழந்தமிழரிடையே நிலவிய நடுகல் வழிபாடானது காலப்போக்கில் சமுதாய வளர்ச்சியையொட்டிச் சில மாற்றங்களைப் பெற்றது. சமுதாயத்திலே உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், மேலோர், கீழோர், பெரியவர், சிறியவர் முதலிய பாகுபாடுகள் தோன்றி வளர்ந்ததைத் தொடர்ந்து மனிதனுடைய நிலைமையைப் பிரதிபலிப்பது போல தெய்வங்களும் பெருந்தெய்வம், சிறுதெய்வம் என்று பகுக்கப்பட்டன.

இதுகாறும் கூறியவற்றின் தொகுப்பாக நடுகல் வழிபாடானது பண்டைத் தமிழர் வழிபாட்டு முறைகளில் ஒன்றாகவும், அது இழவுவினைகள், பிரேத அடக்க முறையுடன் தொடர்புடையதாகவும் உள்ளது. போரிலே வீழ்ந்துபட்டவரை வணங்கும் வழக்கம் காலச் சூழலில் சிறு தெய்வ பெருந்தெய்வ வழிபாடாக

மாறியது. 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்று சான்றோர் கொள்கையின் இலக்காகவும் இவ்வழிபாட்டுமுறை இன்றைக்கும் நிலவி வருகின்றது.

சான்றோர் அறிவுப் பாரம்பரியம்:

மக்களை மாக்களினின்று வேறுபடுத்திக் காட்டுவது அறிவெனின், மனிதனை முழுமனிதனாக்குவது பகுத்தறிவாகும். இதனால்தான் 'மனிதன் ஒரு பகுத்தறிவுள்ள விலங்கு' என்று மனிதனுக்கு அரிஸ்டாட்டில் இலக்கணம் படைத்துள்ளார். சிந்தனை என்பது மனதின் இயக்கமாகும். இவ்வியக்கத்தின் விளைவே அறிவாக மலர்கின்றது. சிந்தனையின் விளைவான அறிவாற்றலால் மனித இனம் சிறப்படைகிறது.

❖ அறிவின் இயல்பு.

❖ அறிவைப் பெறுவதற்கான வாயில்கள்.

❖ அறிவின் ஏற்புடைமை.

❖ அறிவின் பயன்.

இவைகளே மனிதனின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் வாயில்களாக உள்ளன. மனித இனவரலாறு எவ்வளவு தொன்மையானதோ அவ்வளவு தொன்மையானது அறிவாற்றலாகும்.

"அறிவு என்பதற்கு ஞானம், உணர்வு, போதனை, கூர்ந்து நோக்கல், கற்றல்"²⁰² போன்ற விளக்கங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

எல்லையற்ற ஆற்றலையும் வடிவத்தையும் செயல்பாட்டையும் உலகம் தழுவிய மானுட வாழ்விற்கு அடிப்படையாக வழங்குவது அறிவாகும். இதுவே அனைத்தையும் இயக்குவதாக உள்ளது. அறிவு நமது தேவையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு நம்முள்ளத்தில் எழுப்பும் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாக உள்ளது. திறமான புலமை வாழ்க்கையை நல்லறமாக நடத்தவும், சிந்திக்கவும், செயல்படவும் செய்கின்றது.

இத்தகைய சிந்தனையும் செயல்பாடுகளுமே மனிதனை ஆளுமைத்திறன் மிக்கவனாகத் தோற்றுவிக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் புலவர்களின் சிந்தனையும், செயல்பாடுகளும் அவர்களைச் சான்றோர்களாகச் சமுதாயத்தில்

உயர்த்தியுள்ளன. தனிமனித வாழ்விலும், குடும்ப வாழ்விலும், சமுதாய வாழ்விலும் இவர்களின் பங்கு சிறந்த முறையில் வழிகாட்டியுள்ளன.

மக்களாட்சியானாலும், மன்னராட்சியானாலும் அச்சமுதாயத்தை வழிநடத்துபவர் சான்றோராக உள்ளனர். ஒரு தாயின் கனவு கூட தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்டலிலே நிறைவு பெறுகின்றது.

**"ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச்
சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்"**²⁰³

தந்தையின் கடமையும் அவனைக் கல்வி, கேள்வி அறிவுப்புலத்தில் சான்றோனாக்கும் கடமையாகப் கூறப்பட்டுள்ளது.

"சான்றோ னாக்குதல் தந்தைக்கு கடனே"²⁰⁴

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் சான்றோன் என்பவனைக் குணத்தாலும், வீரத்தாலும் அன்பினாலும் முழுமையானவனாக இனம்காண முடிகிறது. நிறைந்த அன்பையும், பழிக்கு அஞ்சும் நாணத்தையும், உலக விதிமுறைகளை அறிந்து நடக்கும் மனப்பக்குவத்தையும், பிறர்நலனில் தன்பயனைக் காணும் கண்ணோட்டமுடையதையும், எப்பொழுதும் தவறாமல் நடக்கும் வாய்மையையும் உடையவனைச் சான்றோனாகக் குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர்.

**"அன்பு நாண் ஒப்பு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு
ஐந்து சால்புன்றிய தூண்"**²⁰⁵

மக்களாட்சியில் மக்களின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஏற்றவாறு தேவைகளையும், நோக்கங்களையும் சமுதாயம் நிறைவேற்றி வருகின்றது. மாறாக மன்னராட்சியில் மக்களின் உணர்வு பெறப்படுவதில்லை. தாம் எடுக்கும் முடிவிற்கு மக்கள் கட்டுப்பட்டே ஆகவேண்டும் என்ற தவறான நிலையில் அரசு அமைந்தது. அரசின் தவறான முடிவுகளை மக்கள் நலன் கருதி விமர்சனம் செய்து தீர்ப்பு நிலைகளையும் விதிமுறைகளையும் மாற்றியமைத்துள்ளனர்.

தனிமனித நலனிலும், குடும்பத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கலைத் தீர்த்து வைத்தல்; தான் சார்ந்த மன்னனின் குடும்ப உறவில் கணவன் மனைவிக்குள்ள பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைத்தல்; தவறான அணுகுமுறையில் செல்லும் மன்னரை இடித்துரைத்தல்; மன்னர்களுக்கு உதவியாகவும்; வறுமையில் செம்மையாகவும்; உலக உண்மையும் நிலையாமையும் எடுத்துக் கூறி மக்களை நல்வழிப்படுத்தல்; ஈதலின் பெருமையைச் சாற்றிக் கொடைத் திறத்தைப் பெருக்கல்; பிறருக்காக வாழும் பெருங்குணத்தைப் போற்றல்; குறைபொருளாக இருப்பினும் பகிர்ந்துண்ணும் பண்பினை உருவாக்கல் போன்ற சமுதாய

மாற்றங்களை உருவாக்கிப் பெரும் சாதனைகளைப் படைத்தவர்கள் சான்றோர்களாகக் கருதப்பட்டனர்.

"நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின்"²⁰⁶

என்ற நரிவெருஉத் தலையாரின் பாடல் வரிகள் சிறந்த பண்பாடாகக் காலத்தைக் கடந்தும் பிரதிபலிக்கின்றன.

சான்றோர்களின் அறிவுப் பாரம்பரியம் இயற்கையைச் சார்ந்து பெறும் வாயிலாக உள்ளதைச் சங்கப் பாடல்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

"ஆடு அமைக் குயின்ற அவிர்துளை மருங்கின்
கோடை அவ் வளி குழலிசை ஆக
பாடு இன் அருவிப் பனி நீர் இன்னிசை
தோடு அமை முழுவின் துதை குரல் ஆக
கணக் கலை இருக்கும் கடுங்குரற் தூம்பொடு
மலைப் பூஞ் சாரல் வண்டியாழ்ஆக
இன்பல் இமிழ் இசை கேட்டு, கலி சிறந்து
மந்தி நல் அவை மருள்வன நோக்க
கழிவளர் அடுக்கத்து, இயலி ஆடுமயில்"²⁰⁷

என்று இயற்கையின் தோற்றத்தில் மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தி தங்கள் அனுபவங்களைப் பாடலாகப் பதிவு செய்துள்ளனர்.

"பண்டைத் தமிழர்கள் உண்மையிலேயே இயற்கையைப் பற்றிய அறிவு உடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைப் பாட்டும் தொகையும் கொண்டே அறியலாம். எல்லாப் பொருள்களும் மனிதனுக்குத் தோற்றத்தைத் தருகின்றன. அத்தோற்றங்கள் மட்டுமே உண்மையின் வெளிப்பாடாக உள்ளது என்பது பிளேட்டோ கோரஸ் என்பவரின் கொள்கையாகும். இக்கோட்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் அவர் "மனிதனே எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அளவுக்கோல்"²⁰⁸ என்னும் மூதுரையினை வழங்கினார்.

மனிதன் பொருள் சார்ந்தும், புலன் உணர்வு சார்ந்தும் சிந்திக்கும் போது உலகளாவிய கோட்பாடுகளை மனித சமுதாயத்திற்கு வெளிப்படுத்துகின்றான். இங்குப் புலனுணர்வு என்பது ஆய்ந்துணர் அறிவு என்பதிலிருந்து வேறுபட்டதாகும்.

"தத்துவவியல் ஆராய்ச்சியாளர் டேகோர்ட் என்பவர் புலனறிவின் வெளிப்பாடாக உலகை முழுமையாகக் காணுதலைக் குறிப்பிடுகின்றார்"²⁰⁹.

இப்புலனறிவின் வெளிப்பாடே கணியன் பூங்குன்றனாரின் உலக அறிவாக வெளிப்படுகின்றது.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
 தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
 நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
 சாதலும் புதுவது அன்றே வாழ்தல்
 இனிது என மகிழ்ந்தன்றும் இலமே முனிவின்
 இன்னா தென்றலும் இலமே மின்னொடு
 வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது
 கல்பொருது இரங்கும் மல்லற் பேர்யாற்று
 நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல் ஆரூயிர்
 முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர்
 காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
 பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
 சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே"²¹⁰

என்று உலகுண்மைவாதிகளின் அடிப்படைக் கருத்துப் படிவங்கள் புறவுலகுக்குரியதாகவும் புலனால் அறியக் கூடியதாகவும் மெய்யாக உள்ளவையாகவும்; இவ்வுலகம் இருக்கின்றது என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

இவ்வாறு சான்றோர்களின் அறிவுப் பண்பு புலனுணர்வு சார்ந்தும், அனுபவ உணர்வால் திளைக்கும் போதும் உலகுதழுவிய மானுட கவிதைகளைப் படைக்க முடிகின்றது.

நிலவியலமைப்பு

ஒரு நாட்டின் எல்லை மற்றும் வரலாற்றுக் கட்டமைப்பில் நிலவியல் பகுப்பு முக்கிய இடம்பெறுவதைத் தொடர்ந்து பண்பாட்டின் கட்டமைப்பிலும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. மக்களின் வாழ்வியல் முறைகள், இயற்கைச் சூழ்நிலைகள் யாவும் நில அமைப்பு சார்ந்தே இயக்கமடைகின்றன. இவ்வகையான இயக்கத்திற்கு மண்வளம், நீர்வளம், காற்று, ஒளி, வெப்பம் போன்ற இயற்கைக் காரணிகள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. இந்நில அமைப்பில் நிகழும் பண்பாட்டுப் புரிதல்களைப் பண்டைத் தமிழர்கள் முதற்பொருள், கருப்பொருள் உரிப்பொருள் என்று மூன்று வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். இம்மூன்று பகுப்புகளே மக்களின் பொருளாதாரம், காலவுணர்வு, சுற்றுப்புறச் சூழ்நிலைகள், தலைமக்களின் காதல் வாழ்வு என நிலம் சார்ந்த பகுப்பு முறையில் பண்பாட்டை உருவாக்கியுள்ளனர். பண்டைத் தமிழரின் நிலப்பகுப்பு முறைகள் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்து வகையான அமைப்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன. இன்று உலகம் யாவும் உள்ள நிலவியலமைப்பை இவ்வாறே கருதலாம்.

❖ மலை நிலம்

❖ காடு

- ❖ வயல் நிலம் (குளம், ஏரி, அகழிகள், மடு) அல்லது நீர்நிலைப் பகுதிகள்.
- ❖ கடல்
- ❖ பாலைவனம்

என்று நில அமைப்பில் பல்வேறு வடிவங்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய வடிவமைப்புகள் உலகம் யாவற்றிற்கும் பொதுவானதாகும்.

இந்நில அமைப்புகளே அந்தந்த நிலம் சார்ந்த மக்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளையும்; மனிதனுக்கும் சுற்றுச் சூழலுக்குமானத் தொடர்புகளையும்; அதனைத் தொடர்ந்த சுகாதாரமான வாழ்வு; தலைமக்களின் காதல் வாழ்வு போன்ற பண்பாட்டுக் காரணிகளையும் தீர்மானிக்கின்றன.

மொழி உணர்வு:

தமிழகத்தில் மொழி அடிப்படையில் அமைந்த தேசிய உணர்வு மிகுந்துள்ளது. அது சங்க காலம் தொட்டுச் சமகாலம் வரை பல்வேறு பரிமாணங்களில் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளதைச் சமூகவியல், மொழியியல், அரசியல், பொருளியல் சார்ந்த நிபுணர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். மொழியுணர்வு மேலோங்கி நிற்கும் இன்றைய சூழலில் பல துறைகளில் பயன்பாடு அடைந்து பண்பாட்டு வரலாற்றில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றது. மொழியுணர்வே ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டை விளக்கும் களமாக அமைகின்றது. அந்த வகையில் சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் சமூகத்தின் புரிதல்களை உள்வாங்கிக் கொண்டு தங்களின் மொழியுணர்வை இலக்கியப் படைப்புகள் வழியாக வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

தமிழின் தனிச் சிறப்புகளைத் தொகுத்துக் காண்பதற்குப் பண்டைய இலக்கியப் புலவர்கள் தமிழுக்குப் பயன்படுத்திய அடைமொழிகளையே உதாரணங்களாகக் கொள்ளலாம். இவற்றை அப்படியே தொகுத்துக் கூறி இன்றைய மொழியியல் வல்லுநர்கள் பாராட்டியுள்ளனர்.

"கண்ணித்தமிழ், தென் தமிழ், பைந்தமிழ், ஒண்டமிழ், தண்டமிழ், தீந்தமிழ், தெய்வத்தமிழ், முத்தமிழ், மூவாத் தமிழ், செந்தமிழ் என்றெல்லாம் கவிஞர் பலரால் பாராட்டப்படும் தமிழ் மொழி"²¹¹ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் அ.கி. பரந்தாமனார்.

மொழியுணர்வு எல்லை சார்ந்தநிலையில் வரையறுக்கப்பட்டு அரசியல் தளத்தில் நின்று ஆட்சி மொழியாகப் போற்றப்பட்டதைச் சங்கப்பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்தியுள்ளன.

"தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும்
மொழிபெயர் தேயத்த பல்மலை இறந்தே."²¹²

எனவும்,

"தண்டமிழ் வேலித் தமிழ் நாட்டக மெல்லாம்
நின்று நிலைஇப் புகழ்பூத்த லல்லது
குன்றல் உண்டோ மதுரை"²¹³

என்று தமிழ் மொழி வழங்கும் நிலப் பரப்பினையே எல்லையாகவும், ஆட்சி மொழியாகவும் வரையறுத்து தமிழ்நாடு எனக் கூறக் காண்கிறோம்.

இவ்வாறு சங்க காலப் புலவர்களிடம் மொழியுணர்வு மேலோங்கியிருப்பதை அ.கி. பரந்தாமனார் அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் வழி மொழியுணர்வு சமூகப் பண்பாட்டுத் தளத்தில் சிறப்பாக இடம்பெறுவதை அறியமுடிகின்றது. காலந்தோறும் தமிழ்மொழி பல்வேறுப் பரிமாணங்களில் வளர்ச்சியடைந்து வருவதை அட்டவணைப்படுத்திக் காட்டுவதன் வழி மொழியின் பண்பாட்டு புரிதல்களை மேலும் நன்கு அறியலாம்.

1	பைந்தமிழ்	மாறாஇளமை.	செம்மொழி ஆக்கம்.	கொச்சை மொழிக் கலப்பால் மொழித் தன்மை மாறுபடல்.
2.	வண்டமிழ்	சொல்வளமும் பொருள்வளமும் பெறுதல்.	உள்நிலை ஆக்கமும், மொழி தூய்மையையும் அடைதல்.	அயல்மொழிக் கலப்பால் வேறொரு மொழிபோல உருவாகிவிடும், மொழியில் புதுச் சொல் ஆக்கம் பெரும்.
3.	செந்தமிழ்	இலக்கண வரம்பு.	செம்மொழியாக ஆக்கம்பெறல்.	இலக்கணம் வற்புறுத்தாவிடில் கிளை மொழி தோன்றிப் புதிய மொழியாக மாறும்.
4.	தொன்மொழி	காலப்பழமை.	உள்நிலை ஆக்கம் பெறுதல்.	அண்மையில் தோன்றிய மொழி பிறமொழிச் சொற்களை கடன்வாங்கும்.
5.	தீந்தமிழ்	சுவை மிகுதி அல்லது இனிய சொல்வளம்.	மொழித்தூய்மை.	பிறமொழிக் கலப்பால் இனிமைக்கெடும்
6.	செம்மொழி	தொன்மைத் தன்மை.	மொழித்தூய்மை.	பிறமொழிக்கலப்பு
7.	அறிவியல் மொழியாதல்	தொழில் நுட்பக் கருவிகள்.	புதுச் சொல்லாக்கம்.	பல்துறைகளில் வளர்ச்சி அடைதல்.

இவ்வட்டவணையில் குறிப்பிட்டவாறு காலந்தோறும் மக்கள் பேசும் மொழிநிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு அதன் தன்மைகளும் மாற்றமடையும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் சான்று வழி அறியலாம்.

"கடி சொல் இல்லை காலத்துப் படினே"²¹⁴

தமிழ் மொழியின் தனிச் சிறப்புகளுக்குக் கடந்த நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பல ஐரோப்பிய அறிஞர்களின் கூற்றுகளும், சமகால மொழியியல் வல்லுநர்களின் கூற்றுகளும் செம்மொழியாக்கத்திற்கு மேலும் வலுசேர்ப்பதாக உள்ளன.

மகாகவி பாரதியார் ஒரு பத்திரிகையாளராகப் பணி புரிந்ததால் உலகளாவிய நிலையில் நடக்கும் அரசியல், பண்பாட்டுச் செய்திகளோடு அறிவியல் வளர்ச்சி பற்றி அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் பெற்றிருந்தார். அதனாலே அவருக்கு மொழி வளர்ச்சியில் எல்லாப் பரிமாணங்களும் புலப்பட்டன. எழுத்தாக்கம், சொல்லாக்கம், நடையாக்கம் என்ற மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் அவர் புலமை பெற்றிருப்பது பாரதியாரின் அறிவியல் தமிழின் முழுப் பரிமாணத்தையும் புலப்படுத்துகின்றது. அதே சமயத்தில் பயணாக்க நிலையில் இன்று அறிவியல் தமிழாக வளர்ந்து உலகளாவிய நிலையில் பயனுறு மொழியியலின் ஒரு பிரிவாக வளர்ந்திருப்பது நம் அறிவு வளத்தின் புதிய சாதனையாகும்.

தொகுப்புரை:

மனித வாழ்வின் ஒட்டுமொத்தமான அனைத்து நிகழ்வுகளும் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நிலையில் அகம்-புறம் சார்ந்து காணப்படும் பதிவுகள் யாவும் பண்பாடாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

பண்பாட்டு விழுமியங்களாக தனிமனித எண்ணங்கள், செயல்பாடுகள், குடும்ப அமைப்பு சார்ந்த விழுமியங்கள், சமூகம் சார்ந்த நம்பிக்கைகள், நம்பிக்கை வயப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள், ஆடைகள், அணிகலன் சார்ந்த ஒப்பனைமுறைகள், இசை வழியிலான பண்பாட்டுக் கட்டமைவுகள், வழிப்பாட்டு மரபுகள், சான்றோர் அறிவுப் பாரம்பரியம், நிலவியலமைப்பு, மொழியுணர்வு போன்றவை ஒரு தொன்மையானச் சமூக மக்களின் பண்பாட்டு விழுமியங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

விழுமியம் குறித்த கருத்தாக்கத்தில் ஒரு பண்பாட்டை சார்ந்தோரின் வாழ்வியலுக்கும், நடத்தை முறைகளுக்கும் எவையெவைகள் அவசியமென்று கருதப்படுகின்றனவோ அவையே அப்பண்பாட்டினரின் விழுமியங்களாக உள்ளன.

இத்தகைய விழுமியங்கள் தனிமனிதன், குடும்பம், சமுதாயம் என்ற வளர்நிலையில் முழுமையடைந்துள்ளன.

தனிமனித பண்பாட்டு விழுமியம் சார்ந்த நிலையில் ஒழுக்கநெறி கோட்பாடு, அறன் வலியுறுத்தல், மன்னிக்கும் பண்பு, செய்ந்நன்றியறிதல், அருளுணர்வு, கற்புநெறி, கடமையுணர்வு, பழிக்கு அஞ்சும் பண்பு, தன்மான உணர்வு, ஆளுமைத்திறன், புகழ்நிலை ஆகிய விழுமியங்கள் இனக்குழுச் சமூகத்தின் பண்புகளை அடையாளப்படுத்துவதுடன் அனைத்து சமூகத்தவரையும் வழிநடத்திச் செல்லும் விழுமியங்களாகச் சங்க இலக்கயத்தில் பதிவாகியுள்ளன.

பண்பாட்டு விழுமியம் சார்ந்த நிலையில் களவு வாழ்விலிருந்து கற்பு வாழ்விற்கு மாற்றமடைந்த நிலையில் கணவன்-மனைவிக்கு ஏற்படும் சரியான புரிதல்கள், குடும்ப வாழ்விற்கு அடிப்படையான விருந்தோம்பல், மக்கட்செல்வம், வறுமையிலும் செம்மையாகவும்- உண்மையாகவும் வாழும் மனத்திட்பம் யாவும் இனக்குழுச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியடைந்த பண்புகளைப் புலப்படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியடைந்த பண்புகள்தொன்று தொட்டு பரவி வருவதால் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தவரிடமும் அப்பண்புகள் காணப்படுகின்றன. மனித வாழ்வின் ஒட்டுமொத்த நிகழ்வுகளையும் விழுமியங்களாகக் கொள்ள வேண்டிய தேவை இனக்குழுச் சமூகத்திலும் அடுத்துவரும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்திலும் ஏற்படுகிறது.

நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்தில் சமூகம் சார்ந்த பண்பாட்டு விழுமியங்கள் மனித வாழ்வின் முழுமைப்பகுதிகளையும் அளவிடும் நோக்கில் அமைந்துள்ளன. இத்தகைய சமூகம் சார்ந்த பண்பாட்டு விழுமியங்கள் இனக்குழுச் சமூகத்தின் மரபு தொடர்ச்சியாக நிலவுடமைச் சமூகத்திலும் காணப்படுகின்றன.

இயல் - 2

1. திருக்குறள். 996.
2. பக்தவச்சல பாரதி, சமூகப் பண்பாட்டு மானிடவியல் ப.69.
3. பக்தவச்சல பாரதி, தமிழகப் பழங்குடிகள், ப.11.
4. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை(ப.ஆ) கழகத் தமிழ் கையகராதி ப.323.
5. திருக்குறள். 131.
6. புறநானூறு. 195: 6-9.
7. புறநானூறு. 187.
8. பெ.மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும் ப.15.
9. புறநானூறு. 360: 11-14.
10. திருக்குறள்.36.
11. புறநானூறு.55: 9-12.
12. திருக்குறள்.35.
13. தினசரி காலண்டர் தகவல்கள் - 7-ஜூலை-2011
14. திருக்குறள் - 987.
15. புறநானூறு.43:16-17.
16. புறநானூறு.43:21.
17. திருக்குறள்.110.
18. புறநானூறு. 34:1-4.
19. புறநானூறு. 34: 5-6.
20. புறநானூறு. 145:1-3.
21. புறநானூறு. 390: 12-15.
22. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - கற்பியல் நூ.142, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
23. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - பொருளியல் - ப.541. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
24. குறுந்தொகை. 156.
25. பதிற்றுப்பத்து. 59:8.
26. அகநானூறு. 106:11.
27. புறநானூறு. 196:13.
28. புறநானூறு. 3:6.

29. புறநானூறு. 198:3.
30. பதிற்றுப்பத்து. 16-10.
31. பதிற்றுப்பத்து. 31:24.
32. அகநானூறு.32.
33. பதிற்றுப்பத்து. 33.
34. புறநானூறு. 249:10.
35. அகநானூறு. 33:2.
36. அகம்.274:13.
37. அகம்.198:12.
38. அகம். 6:13.
39. அகம். 314:15.
40. ஐங்குறுநூறு. 442.
41. தொல். பொருளதிகாரம் - கற்பியல் - 1089.
42. செ.பழனிச்சாமி, புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, ப.95.
43. அ.மாணிக்கம், நீதி நூல் திரட்டு, ப.42.
44. திருக்குறள். 55.
45. தொல்காப்பியம்-பொருள்- செய்யு-1434.
46. பாரதியார் கவிதைகள் தொகுப்பு - பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி- 21-22 ஆம் பாடல் வரிகள், NCBH பதிப்பு - 2007.
47. புறம்.312:1.
48. புறம்.312:3.
49. புறம்.186:1-2.
50. திருக்குறள். 388.
51. புறம். 186: 3-4.
52. புறம் 35: 27-29.
53. புறம். 312:4
54. புறம்.312:5-6.
55. திருக்குறள்.55.
56. புறம்.182:4-6.
57. புறம். 214:13-14.
58. திருக்குறள்.969.
59. செ.பழனிச்சாமி, புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, ப.26.

60. புறம். 71:7-9.
61. புறம். 72:10-12.
62. புறம். 74.
63. திருக்குறள்.233.
64. குறுந்தொகை. 167.
65. புறம்.22:36-38.
66. வாழ்வியல் கலைக்களஞ்சியம்- தொகுதி-2, ப.408. தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு.2007.
67. கலித்தொகை. 67.
68. புறம்.239.
69. அ.கலியப்பெருமாள், குழந்தைகள் வளர்ப்புக் கலை - உளவியல் பார்வை. ப.828.
70. கழகத் தமிழ் அகராதி, பாரிநிலையம் பதிப்பு. ப.70.
71. திருக்குறள்.45.
72. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்-பொருளதிகாரம்- கற்பியல்- நச்சினார்க்கினியர் உரை. நூ.152.
73. திருக்குறள்.-63.
74. அ.ச.ஞானசம்பந்தம், அகமும் புறமும், ப.33.
75. குறுந்தொகை.3.
76. குறுந்தொகை.167.
77. குறுந்தொகை. 40:3-4.
78. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் நச்சினார்க்கினியர் உரை, நூ.-502.
79. புறம். 143: 3-15.
80. புறம். 145: 7-10.
81. புறம். 145:1-2.
82. புறம். 320: 3-8.
83. திருக்குறள்.- 61.
84. புறம். 312:1.
85. செ.பழனிச்சாமி, புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, ப.42.
86. Lowie, Social Organization. p.63.
87. புறம்.188:1-3.

88. அகம்.66:1-4.
89. திருக்குறள்.62.
90. நற்றிணை. 269:2.
91. நற்றிணை.250:3.
92. நற்றிணை. 221:11.
93. அகம்.66.
94. ஐங்குறுநூறு. 401.
95. ஐங்குறுநூறு. 403:5.
96. ஐங்குறுநூறு. 401.
97. திருக்குறள்.81.
98. மலைப்படுகடாம். 102:144.
99. மணிமேகலை - பாத்திரம் பெற்ற காதை - 75:80.
100. திருக்குறள்.1082.
101. புறம். 195: 6-7.
102. புறம். 139:5-6.
103. புறம். 189:7.
104. குறுந்தொகை. 252:7-8.
105. குறுந்தொகை. 283:1.
106. குறுந்தொகை. 135:1
107. நற்றிணை. 2.
108. அகம்.112:11.
109. கலித்தொகை.18:10.
110. புறம். 266:11.
111. மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸின் - மதத்தைப் பற்றி, ப.190, NCBH பதிப்பு 2002.
112. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல். நூ.492 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
113. திருக்குறள் - 66.
114. அகம். 82:1-9.
115. குறுந்தொகை. 23.
116. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.- பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - நூ.339, நச்சினார்க்கினியர் உரை.

117. தேவநேயப் பாவாணர், தமிழர் வரலாறு, ப.8.
118. சிலப்பதிகாரம் - கானல் வரி.1-8.
119. மதுரைக்காஞ்சி. 365, அகம்.2:20, பதிற்.61-3, நெடுநல்.147.
120. மதுரைக்காஞ்சி, 516:18.
121. பரிபாடல்.42.
122. நெடுநல்வாடை.112-114.
123. நெடுநல்வாடை. 147.
124. அகம்.5:20.
125. நெடுநல்வாடை.159-165.
126. கலித்.76-15,
127. புறம்.189:1-5.
128. நெடுநல்வாடை.135.
129. மதுரைக் காஞ்சி. 721.
130. மதுரைக் காஞ்சி. 554.
131. புறம்.398: 26-29.
132. புறம். 218: 1-3.
133. புறம். 337:17.
134. புறம்.380:1-6.
135. பட்டினப்பாலை.187-190.
136. ந.சி.கந்தையா, பண்டைத் தமிழகம், ப.126.
137. நற்.393:9, 125-7, ஐங்.399, கலித்.41-43, அகம்.86-17,
138. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல் - பொருளதிகாரம் - கற்பியல் - நூ.142 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
139. தேவநேயப்பாவாணர், தமிழர் திருமணம், ப.8.
140. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.92, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
141. A.B.Keith, A. History of Sanskrit Literature, p.26.
142. புறம்.200:12-15.
143. புறம்.201.
144. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்- பொருளதிகாரம் - கற்பியல் - நூ.1.
145. வ.சு.ப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.52.
146. நா.கப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியர் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.155.

147. M.N.Das, Marriage and Divorce, p.40.
148. அகம்.276.
149. அகம்.280.
150. அகம்.140.
151. கலித்தொகை.101, 102, 103, 104.
152. புறம்.340:7-9.
153. M.N. Das, Marriage and Divorce, p.49.
154. S. James Bisset Prat, The Psychology of religious belief, p.32.
155. Comprehensive Dictionary English - English – Tamil - p.155.
156. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரியியல். நூ
சேனாவரையர் உரை.
157. நற்றிணை.175:7-8.
158. நற்றிணை. 327: 1-3.
159. குறுந்தொகை. 140:1-3.
160. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - களவியல். நூ.39 -
நச்சினார்க்கினியர் உரை.
161. இ. சுந்தரமூர்த்தி, பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள், ப.3.
162. Encyclopaedia Britannica, p.751, vol-2
163. சு. வித்தியானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.196.
164. முல்லைக்கலி. 16-18.
165. ம.ப.பெரியசாமி தூரன்(ப.ஆ), கலைக்களஞ்சியம் - ப.56, தொகுதி.7.
166. இரகுநாதாச்சாரியார், கலைமகள் இதழ், ப.35.
167. குறுந்தொகை. 167.
168. அகம்.151:11-15.
169. அகம்.151:13-15.
170. கலித்தொகை.11.,
171. G.L. Heart, The Poems of Ancient Tamil p.10.
172. குறுந்தொகை.210.
173. ஐங்குறுநூறு. 391.
174. குறுந்தொகை. 210.
175. ஐங்குறுநூறு. 391.
176. L.A. Krishna Iyer, The Social History of Kerala, p.155, Vol.1.

177. ஞானாம்பாள், மணமலர் திரட்டு (பிறை தொழுதல்- கட்டுரை) ப.92.
178. புறம். 400:1-2.
179. அகம். 263:1-4.
180. அகம். 239: 8-10.
181. க.ப.அறவாணன், தமிழிலக்கியச் சமூகவியல், ப.169.
182. நா.வானமாமலை, தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், ப.72.
183. கணேசையர் (ப.ஆ). தொல் - பொருளதிகாரம் - களவியல் நூ.115: 1-4, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
184. நற்றிணை: 282: 1-6.
185. நற்றிணை: 273.
186. திருமுருகாற்றுப்படை 227-244.
187. சிலம்பதிகாரம். 3:24.
188. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, தமிழர் வளர்த்த அழகு கலைகள், ப.132.
189. மதுரைக் காஞ்சி. 612.
190. சிலம்பதிகாரம் - குன்றக் குரவை. 1-2.
191. சிலம்பதிகாரம் - 24:11.
192. சிலம்பதிகாரம் - 24:15.
193. பி.எல். சாமி, தமிழ்நாட்டில் சிந்து வெளி எழுத்தோவியம், ப.82.
194. திருமுருகாற்றுப்படை.223:234.
195. திருமந்திரம்.1823
196. அகம். 131:9-11.
197. அகம்.160.
198. அகம்.179: 7-8.
199. க. கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும். ப. 40.
200. திருக்குறள். 339.
201. David Roy, The Megalithic Culture of the Khasis, p.522, Vol.7.
202. Tamil Lexicon, p.150, Vol.8.
203. திருக்குறள். 203.
204. புறம். 312.
205. திருக்குறள்.983.
206. புறம்.195:6-7.
207. அகம்.82.

208. சி. இராமலிங்கம், அறிவியல் சார்ந்த மெய்ப்பு பொருளியலின் தோற்றம், ப.196.
209. L. Daycard, Philosophical Approach, p.12.
210. புறம்.192.
211. அ.கி.பரந்தாமனார், மொழி ஆய்வு நூல், ப.25.
212. அகம். 31:14-15.
213. பரிபாடல்.8:1-3.
214. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல் - சொல்லதிகாரம் - எச்சவியல் நூ.452.
சேனாவரையர் உரை.

இயல் - 3
மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள்

- 3-1 : மனிதவளம் பற்றிய அறிமுகமும் கூறுகளும்
- 3-2 : சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் கல்வி முறை
- 3-3 : சங்ககாலத் தொழில்முறைப் பாகுபாடுகள்
- 3-4 : தொகுப்புரை

இயல் 3

மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள்

மனிதவளம் எனப்படுவது மக்களிடமுள்ள ஆற்றல்கள், திறன்கள், அறிவுநுட்பம் முதலியன பண்டங்கள் உற்பத்தியிலும், வேலைப்பகிர்வு முறையிலும், நுகர்வுத்தரத்திலும் தன்னிறைவுகொண்டு பயன்படுத்துவதில் அடங்கியுள்ளது. அவ்வகையில் மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான கூறுகளாக மக்கள் வளத்தின் அடிப்படைத் தேவை, வாழ்வியல் கல்வி முறையின் இன்றியமையாமை தொழில்வளத்தின் பயன்பாடுகள் ஆகியன மனிதவள மேம்பாட்டின் அடிப்படைக் கூறுகளாக உள்ளன.

3-1. மனிதவள மேம்பாடு:

"மனிதவள மேம்பாடு என்ற சொற்றொடர் முதன் முதலில் 1969இல் மியாமி மாநாட்டில் லியோனார்டு நடலர் (Leonard Nadlor) என்பவரால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. பின்னர் 1970இல் அவரே அதற்கு வரைவிலக்கணமும் தந்துள்ளார். இந்தச் சொற்கூறு அமெரிக்க சமூகப் பயிற்சி மற்றும் வளர்ச்சியினர் (American Society of training and development) மத்தியில் அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொற்கூறு அதன் எல்லையை விரிவுப்படுத்தியுள்ளது. இது தனி மனிதனைப் பற்றியும், ஒரு குழுவைப் பற்றியும், கூட்டத்தைப் பற்றியும், ஒரு நிறுவனத்தைப் பற்றியும் அதன் ஆற்றலைப் பற்றியும் விவரிக்கின்றது. மனித வளம் எனப்படுவது மக்களிடமுள்ள ஆற்றல்கள், திறன்கள், அறிவுநுட்பம் முதலியன பண்டங்களின் உற்பத்தியிலும் பணிகளை ஆற்றுவதிலும் அவற்றைப் பயன்படுத்துவதிலும் அடங்கியுள்ளது".¹

என்று எப்.எச். ஹர்பிசன் என்ற மனிதவள மேம்பாட்டுச் சிந்தனையாளர் கருதுகிறார். அர்னால்டு டாயின்பீ (Arnold Doyanbe) என்பவர்,

"ஒரு நாட்டின் செல்வம் அந்நாட்டு மக்கள்தான்"²

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"இன்று உலக அளவில் முக்கியத்துவம் பெற்ற மனிதவள மேம்பாடு 1975ஆம் ஆண்டு பன்னாட்டுத் தொழிலாளர் நிறுவனம் நடத்திய மாநாட்டிற்குப் பிறகு ஒரு தனித் துறையாக உருவெடுத்தது. அதே ஆண்டில் இந்தியாவில் லார்சன் டியூப்ரோ நிறுவனத்தில் முதன் முறையாக மனிதவள மேம்பாட்டுத்துறை உருவாக்கப்பட்டது".³

மக்கள் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அடிப்படை வளங்களைத் தன்னிறைவுடன் பெற்று, மாற்றத்தை எதிர்நோக்கி வாழும் நோக்கத்தில் இத்துறை உருவாக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் இருக்கும் நிலையிலிருந்து மாற்றமடைந்து உடல், உள்ளம், உடைமை ஆகியவற்றில் தன் நிறைவுடன் வாழ்தலைக் குறிக்கின்றது. இத்தகைய நிறைவான தரம் வாய்ந்த நிலையில் வாழ்வதற்கு ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் உள்ள அறிவாற்றலின் பாற்பட்ட ஆளுமைத்திறன்களை வளர்த்தெடுப்பதே இத்துறையின் நோக்கமாகும். அனைத்து வளங்களின் உற்பத்தி முறைகளுக்கு மனிதனே முதன்மையாகின்றான்.

"உயர்திணை என்மனார் மக்கட் கடலே" ⁴

"மக்கள் தாமே ஆற்றி உயிரே" ⁵

கட்புலனாலும் செவிப்புலனாலும் திட்டவட்டமாக உணரும் திறன் உடையவர் என்ற நிலையில் மனிதன் எனவும் குறிக்கப்பெறுகின்றான்.

**"கண்ணினும் செவியினும் திண்ணிதின் உணரும்
உணர்வுடை மாந்தர்" ⁶**

என்று புலன்களால் நெறிப்படுத்தப்பட்டு, அறிவாற்றல் திறனால் வளங்களைச் செம்மையான முறையில் பயன்படுத்தி, பண்டங்கள் உற்பத்தி மற்றும் பரிவர்த்தனை முறையிலும் நுகர்வுத் தரத்திலும் தன்னிறைவு பெற்று வாழ்தலே மனிதவள மேம்பாட்டின் அடிப்படையாகும். தன்னிறைவான வாழ்வு முறையே தரமான வாழ்வாதாரத்தை குறிக்கின்றது.

இதனை ஐ.நா. சபையின் மனிதவள மேம்பாட்டு அறிக்கையில் உலக நாடுகள் எத்தகைய நிலையை அடைந்துள்ளன என்பதனை அளவீடு செய்வதன் மூலம் ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தி திட்ட அறிக்கையில் (UNDP) மானிட அபிவிருத்தி திட்டங்களைத் தயாரித்துள்ளது. அவைகள்,

1. "நீண்டகாலம் சுகாதாரமாக வாழ்தல்.
2. அறிவைப் பெறும் ஆற்றல் மூலங்கள்.(கல்வி, வேலைவாய்ப்பு, தொழில்வளம்)
3. சமச்சீரான வாழ்வியல் தரத்தை அடைவதற்கு வளங்களைப் பயன்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் மூலங்கள்,
4. மனிதனின் அன்றாட வாழ்வில் கலோரி உணவாற்றலைப் பெருக்குதல்."⁷

என்று மனிதவள மேம்பாட்டிற்கானத் திட்ட அறிக்கையைத் தயாரித்துள்ளது. மனித தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கானக் கொள்கைகள் மூலம் வளர்ச்சியின் முழுமையான ஆற்றலை அடைவதற்குப் பின்வரும் கருத்தாக்கங்களைக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- உற்பத்தி திறனின் இயலாமை அதிகரித்தல், அதேவேளையில் ஒப்புதலான முன்னேற்றத்துக்குச் சந்தர்ப்பங்களை அதிகரித்தல்.
- புவியின் இயற்கை ஆதாரமுறைகளுடன் குடிமக்கள் வளர்ச்சி (Demographic Growth) ஒத்திசைவாகச் செல்வதை அறியச் செய்தல்.⁸

இங்கு மனிதவள அபிவிருத்தி ஒரு மாற்றத்துக்கானச் சிறந்த செயல்முறைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் வளங்களின் பயன்பாடு, முதலீடுகளின் வழிகாட்டல்கள், தொழில் நுட்ப விருத்தியின் தோற்றம், நிறுவன ரீதியான மாற்றம் ஆகியன யாவும் மனிதனின் தற்போதைய, எதிர்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஆற்றலை மேம்படுத்துவதாக உள்ளன.

அந்தவகையில் சங்ககால மக்கள் உடல்தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை, உடைமைப் பெருக்கம் ஆகியவற்றில் தன்னிறைவு பெற்று பண்டங்கள் உற்பத்தி முறையிலும், வேலைப் பகிர்வு முறையிலும், பரிவர்த்தனை முறையிலும், நுகர்வு நிலையிலும் தன்னிறைவுபெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். வளங்களைத் திட்டமிட்டு அறிவுப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவதன் வழியாக எதிர்கால மனிதவியலைத் திறம்பட நிகழ்த்தவியலும் என்பதை இவர்கள் வாழ்வியல் மூலம் அறியலாம்.

உடல்நலம்:

ஒரு மனிதன் தன்னளவில் மேம்படுவதற்கும், சமுதாயத்தை மேம்படுத்துவதற்கும் உடல் நலத்துடன் வாழ்வது இன்றியமையாததாகும். சமுதாயத்தில் ஏற்படும் ஏற்ற இறக்கங்களில் தனிமனிதனுக்குப் பங்கிருக்கும் வகையில் நோய் கொண்டிருக்கும் மனிதரைத் தகுதியற்றவராகவே கருதினர்.⁹

உடல் நலத்தின் இன்றியமையாமையைக் கருதியே அக்காலத்தில் வாழ்த்தும் போதும்,

"நோயிலன் ஆகிப் பெயர்கதில் அம்ம"¹⁰

"யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய"¹¹

"நுண் பஃறுளியினும் வாழியே பலவே"¹²

இவ்வாறு நோயின்றி வாழும் நிறைவான வாழ்வே தனிமனித மேம்பாட்டுக்குத் தேவை என்று உடல்நலத்தின் முக்கியத்துவத்தை புலவர்கள் உணர்த்தியுள்ளனர்.

எனவே, தனக்காகவும் சமுதாயத்திற்கும் பயன்படும் வகையிலும் தனி மனிதன் ஒவ்வொருவரும் தன் உடல் நலனை நன்முறையில் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும்.

மனநலம்:

ஒருவனுடைய மனம் மேம்பட்ட தன்மை உடையதாக இருத்தல் நிலையில், அவனுடைய செயல்கள் மேம்பட்டனவாய் அமைய வழிவகுக்கும். அதனால், ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய மனத்தைக் தூய்மையுடன் வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

**"வெள்ளத் தனையது மலர் நீட்டம் மாந்தர்தம்
உள்ளத் தனையது உயர்வு"¹³**

என்று மனிதனின் உயர்ந்த எண்ணங்களே அவனை மேம்படுத்தும் வகையில் அகமனமே புறவாழ்வின் வலிமைக்கு ஈடுசெய்கின்றது.

"செல்வழி எழாஅ நல்லோர் முதிய"¹⁴

என்ற பாடலடியில் முதிய என்பது ஒருவன் பெயரைக் குறிக்கும். அதன் வழி ஒளவை சு.துரைசாமி பிள்ளை அவர்கள் உரைவிளக்கம் தரும்போது,

**"மனஞ் செல்வழிச் சேரல் நிறையாகிய நற்பண்பில்லாதார்
செய்கையாய் ஒருவதற்குச் சிறுமை பயக்குமாதலின்,
அதனை நாடாது பெருமைக்குரிய பண்பும் செயலும்
நல்லோர் முதியன் பால் உண்மை தோன்றி செல்வழி
எழாஅ நல்லோர் முதிய"¹⁵**

என்று விளக்கம் தருகின்றார். ஒருவன் சிறுமை நிலையை அடையாமல், நல்ல நிலையை அடைவதற்கு மனம் விரும்பும் போக்கில் செல்லாமல் இருத்தல் வேண்டும்.

மனம் இருந்தால் மார்க்கம் உண்டு.

என்னும் பழமொழியும் மனித நலத்தைக் கருதியே முன்னோர் அனுபவ முதிர்ச்சியின் வெளிப்பாடாக உள்ளது.

மனிதவள மேம்பாடு குறித்த கருத்தாக்கத்தில் உடல்நீதியாக, மனநீதியாக, சமுதாயநீதியாக நோயற்ற முழுமையான நிலைதான் ஆரோக்கியம் (Health Care

System) எனப்படும். மேலும், W.H.O. வின் மனிதநல ஆரோக்கியத்தின் பரிமாணங்களாக பின்வரும் நலதிட்டங்கள் உள்ளன. அவைகள்,

1. உடல்நலம்
2. மனநலம்
3. சமுதாய அமைப்பு
4. ஆன்மீகம்
5. அறிவாற்றல்
6. உணவாதார வளம்
7. தொழில் வளம்
8. தத்துவப் பரிச்சயம்
9. பண்பாடு மற்றும் நாகரிக வளர்ச்சி
10. சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு
11. கல்வி
12. பொருளாதாரம்¹⁶

போன்றவைகள் மனிதவள மேம்பாட்டின் அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன. இவைகளை வளரும் நாடுகள் பின்பற்றிச் செயல்படும் விதத்தில் அந்நாடுகள் மனிதவள மேம்பாட்டுத் தரத்தில் முதன்மை பெற்றதாக இன்றைக்கு ஐக்கிய நாடுகள் சபை அறிவித்துள்ளது.

பொருளாதார வளமே தனிமனித வாழ்வில் மாற்றத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது. உற்பத்தி சக்தியின் அடுத்தடுத்த நிலையில் தனிமனித வாழ்வில் உயர்ந்த எண்ணங்கள், செயல்பாடுகள் யாவும் உலகளாவிய நிலையில் மனித வளத்தை மேம்படுத்தும் நோக்கில் உன்னதமான கருத்தாக்கங்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. இத்தகைய உன்னதமானக் கருத்தாக்கங்கள் உற்பத்தி சக்திகளின் பாற்பட்டே சமுதாயம் முழுவதும் பரவலாகக் காணப்படுவதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

.....

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே"¹⁷

எனவும்,

"தமக்கென வாழா நோன்தாள் பிறர்க்கென

வாழ்தல் உண்மை யானே"¹⁸

எனவும்,

"நல்லது செய்தல் ஆற்றீ ராயினும்
அல்லது செய்தல் ஒம்புமின் அதுதான்
எல்லோரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா றதுவே"¹⁹

எனவும்,

"வாழ்தல் வேண்டிப் பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்"²⁰

எனவும்,

"உள்ளது சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்"²¹

எனவும்,

"முதிர்ந்தோர் இளமை அழிந்தும் எய்தார்
வாழ்நாள் வகையளவு அறிஞரும் இல்லை"²²

"ஒன்றன் கூறாடை உடுப்பவரே ஆயினும்
ஒன்றினார் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை"²³

எனவும்,

"ஆற்றுதல், போற்றுதல், பண்பு, அன்பு,
அறிவு, செறிவு, நிரைவு, முறை, பொறை"²⁴

போன்ற உயர்ந்த சிந்தனைகளில் மக்கள் வளமான நிலையில் வாழ்ந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றன. சங்ககால மக்களின் உயர்ந்த அறிவு நலக்கோட்பாடுகள் மனித நேயத்தையும், ஒருமைப்பாட்டையும் வளர்ப்பதோடன்றி பண்டங்கள் உற்பத்தி, பரிவர்த்தனை, வேலைப் பிரிவுகள், வாழ்வியல் கல்வி முறை போன்ற மூலதனங்களை உருவாக்கவும் பயன்பட்டுள்ளன.

மனிதவளமே அனைத்து வளங்களையும் உருவாக்கும் மூலவளமாக அமைவதைத் திணைச் சமுதாய மக்களின் தொழில்கள் வழி அறியலாம்.

"மனிதவளம் மக்களிடமுள்ள ஆற்றல்கள்,
திறன்கள், கல்வியறிவு ஆகிய மறைந்துள்ள
சக்திகளைப் பண்டங்களின் உற்பத்தியிலும்
அல்லது பயனுள்ள பணிகளை ஆற்றுவதிலும்
பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதில்
அடங்கியுள்ளது."²⁵

என்று மனிதவள மேம்பாட்டிற்கு விளக்கம் தந்துள்ளார் L.M. பிரசாத் அவர்கள். இவர் கூற்று வழி, பண்டைத் தமிழர்கள் அறிவாற்றலாலும் தனித்த திறன்களாலும் தங்கள் உழைப்பைப் பண்டங்கள் உற்பத்தியிலும், பரிமாற்ற நிலையிலும் செலுத்தி எதிர்கால மனிதவாழ்வியலை திறம்பட நிகழ்த்துவதற்கு முன்னுதாரணமாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

சங்ககால மனிதவளம் மிதமான மக்கள் தொகைக் காரணிகளைக் கொண்டதாகும். மக்கள் தொகை காரணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு

நிலப்பரப்பு, ஆட்சியமைப்பு, கல்வி, பொருளாதாரம், தரமான வாழ்வு, மக்கள் நலத்திட்டங்கள், மனித உரிமைகள், தொழில்வளம் போன்ற மனித நலத்திட்டங்கள் செயல்பட்டுள்ளன.

மனிதன் அனைத்து அனுபவங்களின் அளவீடு ஆவான். சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் அமைப்பிலான வளர்ச்சிக்கு மனிதவளமே மூலதனமாகின்றது. மனிதவளம் சமூகம் மற்றும் நாட்டு நலனுக்கானத் திறவுக்கோலாகும். மனிதவளத்தைத் திட்டமிடுதலின் மூலமே சமூக மரபுரிமை மற்றும் நலனைக் காப்பதோடு நாட்டின் வளர்ச்சியும் அமைகிறது. தற்காலச் சூழலில் மனிதவளம் மேம்பட பொருளாதார வளர்ச்சியின் பால் கட்டமைக்கப்பட்டு வளங்களைத் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தவேண்டும். இதன்மூலம் எதிர்கால மனித வாழ்வியலைத் திறம்பட நடத்தமுடியும். மனித உழைப்பின் அளவு, தரமுன்னேற்றம், திறமைகள், பண்புகள், அமைப்பு முறைகள், மனித முதலீடு போன்றவைகள் பெருகுவதற்கு மனிதவளம் இன்றியமையாததாகும்.

பொருளாதார உற்பத்தி முறையிலும், பண்டங்கள் பரிவர்த்தனை முறையிலும் மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும் பண்பாட்டு உறவையும் வளர்த்துள்ளன.

"பொருள் உற்பத்தியின் போது மனிதர்கள் இயற்கையின் மீது மட்டுமின்றி, தம்முள் ஒருவர் மீது ஒருவரும் செயல்படுகின்றனர். குறிப்பிட்ட வழியில் ஒத்துழைத்து தமது செயல்பாடுகளைப் பரஸ்பரம் பரிவர்த்தனைச் செய்து கொள்வதன் மூலம்தான் அவர்கள் பொருள் உற்பத்திச் செய்யும் பொருட்டுத் தம்முள் குறிப்பிட்ட தொடர்புகளும் உறவுகளும் கொள்கின்றனர். இந்தச் சமூகத் தொடர்புகளுக்கும் உறவுகளுக்கும் உட்பட்டே இயற்கை மீதான அவர்களது செயல் நடந்தேறுகின்றது. அதாவது பொருள் உற்பத்தி நடைப்பெறுகின்றது."²⁶

என்பதைக் கார்ல்மார்க்ஸ்-எங்கெல்ஸ் கூறுகின்றனர். மனிதவளம் பொருளாதார உற்பத்திக்கும், பண்டங்கள் பரிமாற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவதை விளக்குகின்றது. இத்தகைய பண்டங்கள் உற்பத்தியும் பரிமாற்ற முறையும் சங்ககால மக்களிடம் திறம்பட அமைந்திருந்தது. உள்நாட்டளவிலும் வெளிநாட்டளவிலும் ஏற்பட்ட வணிக உறவு இவர்கள் வாழ்வியலைத் திறம்பட நிகழ்த்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்ததைத் திணைச் சமுதாயத்தின் வழி அறியலாம்.

மனிதவளம் மேம்பட பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளும், பண்டங்கள் பரிவர்த்தனையும் கிராமத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து செயல்படவேண்டும். கிராமங்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியே தேசிய முன்னேற்றத்தையும், மனித வளத்தையும் குறிக்கும். இதனை, சங்கப் பாடல்களில் திணைசார்ந்த மக்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள் வழி அறியலாம்.

"பொருளாதாரம் சார்ந்த உலகின் செயல்பாடுகள் எப்படி ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையவை என்பதை மொத்த உலகமும் இப்போது பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது. மனிதகுலம் என்பது முன்னேற்றமோ, பின்னடைவோ! அந்த விஷயம் நாடுகளின் எல்லைகளைத் தாண்டி அணுகும் முறையோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டது. நகர்ப்புற வளர்ச்சி என்பது முக்கியம்தான். ஆனால் கிராமப்புற வளர்ச்சியோடு இணைந்ததாக அது இல்லை என்றால், ஒட்டு மொத்த வளர்ச்சியின் இலக்குகளை எட்ட முடியாது. நாட்டின் வளர்ச்சி கிராமப் புறங்களுக்கும் நகர்புறங்களுக்கும் இடையே உள்ள இடைவெளியைக் குறைப்பது. மின்சாரம், தரமான தண்ணீர் இவைகள் போதுமான அளவில் கிடைப்பது. வேளாண்மைத் தொழில், சேவைத்துறை இவைகள் ஒருங்கிணைந்து செயல்படுவது, கல்விபெறுவதில் எந்தவிதமான பாரபட்சமும் இல்லாத நிலை, மிகத்திறமை வாய்ந்தவர்கள் உலகின் எந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும் அவர்களை ஈர்க்கும் ஆற்றல், ஊழலற்ற நிர்வாகம், பொறுப்புணர்வு கொண்ட ஆளுமைத் திறன், வறுமையின்மை, எழுத்தறிவுயின்மை, குழந்தைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் எதிரான குற்றச் செயல்கள் இவைகள் முற்றிலுமாக ஒழிக்கப்பட்ட நிலை, அனைத்துச் சமூகத்தையும் அன்னியப்படாமல் அரவணைத்துச் செல்வது; பயங்கரவாதம் இல்லாத வளமான, ஆரோக்கியமான, பாதுகாப்பான நாடாக, நீடித்த வளர்ச்சிப் பாதையில் நடைபோடுவது. வாழ்வதற்கு மிகச் சிறந்த இடமாகவும், தலைமை குறித்துப் பெருமித உணர்வு கொண்டதாகவும் நாடு இருப்பது இவற்றோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது"²⁷

என்று அப்துல்கலாம் அவர்களின் கருத்து, மனித வளத்தின் முன்னேற்றம் கிராமங்கள் வளர்ச்சியிலும் அவற்றின் உற்பத்தி சக்தியிலும் அடங்கியிருப்பதை, சங்ககால மக்களின் திணைச் சமுதாய வாழ்வு முறையிலிருந்து குறிப்பிடுவதை அறியலாம்.

பொருளாதார நிபுணர்களின் கருத்தின்படி மனிதவள மேம்பாட்டில் மனிதர்களே முதலீடாக உள்ளனர்.

"மனித முதலீட்டை உருவாக்கி வளர்ச்சியடையச் செய்வதற்குப் பணம் தேவைப்படுகின்றது. நிதிச் செலவு

மனித வள மேம்பாட்டிற்கு அவசியமானதாகும். மனிதர்களைத் திறனுள்ளவர்களாக ஆக்குவதற்கு முதலீடு அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்றது. வளமிக்க மனிதர்களை உருவாக்குவதில் ஏற்படும் விளைவு இலாபம், தேசிய விளைவு இலாபத்தோடு இணைக்கப்படுகின்றது”.²⁸

என்று பொருளாதார நிபுணர்களின் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே தற்காலத்தில் மத்திய-மாநில அரசுகள் மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான ஐந்தாண்டு திட்டத்தை வகுத்து வருகின்றன. இத்தகைய திட்டங்கள் சங்ககால மக்கள் நலத்திட்டத்தை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன. இத்திட்டத்தில் மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அடிப்படையான கட்டமைப்பு வசதிகளையும் தேசிய ஊரக நலத்திட்டங்களையும் செயல்படுத்துகின்றன.

மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான திட்டங்களை அரசு முறையாகச் செயல்படுத்தும் போது மனித முதலீடுகள் அதிகப்படுத்தப்பட்டு எதிர்கால வருமானம் ஈட்டும் திறனும், மனிதனுக்குள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் உயர்கின்றது. மக்கள் தொகையானது ஒரு நாட்டின் வளத்தைக் குறிப்பதாகும். குடும்பமே மக்கள் தொகையின் அடிப்படை அலகாக உள்ளது. குடும்பம் என்ற நிறுவன அமைப்பிலிருந்தே மனிதவளம் மேம்பாடு அடைவதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

குடும்பம் என்ற நிறுவன அமைப்புதான் அதன் உறுப்பினர்களை இரத்த உறவு மூலம், திருமணம் என்ற சமூக ஒப்பந்தத்தின் மூலம் உறவுமுறைகளை இணைத்து மனித வளத்தை மேம்படுத்துகின்றது. குடும்ப அமைப்பின் பரஸ்பர உறவு கணவன்-மனைவி, தாய்-தந்தை, மகன்-மகள், சகோதரர் - சகோதரி என்ற உறவு முறையை வளர்க்கின்றது. பலதரப்பட்ட ஆளுமையுள்ள மனிதர்களை உருவாக்குகின்றது. அவர்களிடம் அன்பு, இரக்கம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம், நட்பு ஆகிய பண்புகளை வளர்க்கின்றது. இவைகளே சமூக அமைப்பில் இடம் பெறும்போது முழு வளர்ச்சியடைந்ததாகக் கொள்ளலாம்.

உடல் சார்ந்த வளர்ச்சி:

சிறந்த உடல் வளர்ச்சியை அளிப்பது குடும்பத்தின் கடமையாக உள்ளது. ஊட்டச் சத்துணவு, நல்ல ஆடைகள், ஓய்வு, தூக்கம், விளையாட்டு மற்றும் உடற்பயிற்சி, ஆசனமுறைகள், மருத்துவம் போன்றவற்றை அளிப்பது குடும்பத்தின் கடமையாக உள்ளது. பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் அகம் புறம் சார்ந்த தூய்மையைப் பேணிக்காப்பது இன்றியமையாததாக அமைவதைப் புறநானூற்றுப்

பாடல் (312) வழி அறியலாம். குழந்தைகளின் மன வளர்ச்சியும், உடல்பலமும் நல்ல குடும்பச் சூழலிலே ஆளுமைத்திறன் மிக்கதாக வளர்வதை இப்புறப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

அறிவுசார் வளர்ச்சி:

அறிவுசார்ந்த வளர்ச்சி, மொழிசார்ந்த வளர்ச்சி ஆகியன ஆரோக்கியமான ஆர்வத்தை வளர்க்கும் களமாக குடும்ப அமைப்பு விளங்குகின்றது. குடும்ப சூழலில் அறிவு வளர்ச்சியானது நன்கு அமையுமானால் குழந்தையின் அறிவு வளர்ச்சி துரிதப்படுத்தப்படுகின்றது என்று பொருளாகும்.

பண்புசார்ந்த வளர்ச்சி:

குழந்தையின் பண்புகளை வளர்ப்பதில் குடும்பம் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. குழந்தையின் கண்ணியம், அன்பு, நேர்மைத்தன்மை, சிந்தனை வளர்ச்சி, அறிவின்கொள்கைகள் போன்றவற்றை வளர்க்க குடும்ப சூழலே அடிப்படையாகின்றது.²⁹

சமூக வளர்ச்சி

குழந்தையின் சமூக மயமாக்கல் வீட்டிலிருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. வீட்டில் பேசவும், உணவு உண்ணவும், ஆடைகளை உடுத்தவும், பிறரை வாழ்த்தவும் பழகுவதால், குழந்தையின் சமூகப் பண்புகள் வளர்கின்றன. கூட்டுறவு, நல்லெண்ணம், பரஸ்பர உறவு, புரிந்து கொள்ளும் திறன், சமூகக் கடமைகளை அறிதல் முதலிய தனித்த பண்புகளை வீட்டில் உள்ளவர்களிடமே கற்றுக் கொள்கின்றது. (புறம்-312)

பொருளாதாரச் செயல்பாடு:

குழந்தையின் அனைத்துப் பொருளாதாரத் தேவைகளைக் குடும்பமே நிறைவேற்றுகின்றது. குடும்ப கோட்பாடானது குடும்பத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் தங்களது பொருளாதாரத்தை உயர்த்துவதன் மூலம் குடும்ப தரத்தை மேம்படுத்துகின்றது. குடும்பம் அதன் உறுப்பினர்களையும் பொருளாதாரத்தையும் உயர்த்திக் கொள்வதன் மூலம் நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும் வளர்ச்சியடைய செய்கின்றது.

அன்பும், பாராட்டுதலும் குடும்பத்தின் முக்கிய பணியாகும். பெற்றோரிடமிருந்தும், உடன் பிறந்தோரிடமிருந்தும் கிடைக்கின்ற அன்பு, பிரிவு, அரவணைப்பு ஆகியன வேறு எந்த குழுவிலும் ஒரு குழந்தைக்குக் கிடைக்காது.

பாசத்தைத் தழுவி எழுகின்ற உணர்வுவயப்பட்ட அன்பு குழந்தையின் மன உணர்ச்சிநிலை வளர்ச்சியடைந்து சீராக அமையச் செய்கின்றது. குடும்ப பாசமும், அன்பும் ஒருவனுக்கு சரியாகக் கிடைக்காமல் போனால் அல்லது மறுக்கப்படுமானால் அவனுடைய மன உணர்ச்சிநிலை பாதிப்படையும்.

அதனைத் தொடர்ந்து உடல்நிலைக் கோளாறுகளும் ஏற்படும். இவ்வகையான எதிரான மாறுதல்கள் தனிமனிதனைச் சீரழிக்கும் காரணிகளை உளவியல் பூர்வமான முறையிலும் மருத்துவ ஆய்விலும் தெரிவித்துள்ளனர்.

"புராம், சிண்ட்லர் போன்ற மருத்துவ அறிஞர்கள் குழந்தை நிலை அல்லது வளர்ந்து வரும் பிள்ளைப் பருவநிலையில், நல்ல உணவுடன் நன்றாகப் பராமரிக்கப்பட்டாலும், அவர்களுக்குக் குடும்பப் பாசம், அரவணைப்பு சீராட்டல் முதலியவை கிடைக்காமல் போனால், அது அவர்களின் மனநிலையைப் பாதித்து அதைத் தொடர்ந்து உடல் நலனையும் பாதிக்கும். அவர்கள் உடல் மெலிந்து உடல் நலம் குன்றி உடல் உறுக்கு என்ற நோய்க்கு ஆளாகி இறக்கவும் கூடும். இக்கருத்தை ஆய்வுகள் மூலம் ரிப்பிள் (Ribble) ஈவான்சு (Evens) மசுசென் முதலான உளவியல் வல்லுநர்கள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளனர். மருத்துவ மனைகளிலும், குழந்தைக் காப்பகங்களிலும் வளர்கின்ற குழந்தைகளுக்கு உணர்ச்சி நிலை அடைவதில்லை. அதன் விளைவாக அவர்கள் உடல் நலம் கெட்டு இறந்து படுகின்றனர்."³¹

இவ்வாறு ஒரு மனிதனின் ஆளுமைத்திறனுக்கு அடிப்படையாக அமைவது குடும்ப அமைப்பும் சமூகச் சுற்றுச் சூழலும் காரணமாகின்றன.

மனிதவளம் வளர்ச்சியடைவதன் நோக்கம் அடிப்படைத் தேவைகளை உருவாக்கிக் கொள்ளவும்; புதியவனவற்றைப் படைக்கவும்; பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கவும்; பண்டங்களைப் பரிவர்த்தனைச் செய்யவும்; உறவுகளை வளர்ச்சியடையச் செய்யவும்; மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் மிதமான நிலையில் தேவைப்படுன்றது. மிதமான மக்கள் தொகை உள்ள நாடே குடியரசாக விளங்க முடியும் என்பதைப் பிளேட்டோவின் குடியரசு தத்துவம் விளக்குகின்றது. ஒரு நாடு குடியரசாக விளங்குவதற்குப் குறைந்த பட்சம் ஐந்தாயிரம் மக்கள் தொகையினைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். அந்த வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள குடிமக்கள் திணைச் சமுதாயஅளவிலும், தொழிலடிப்படையிலும் வேறுபட்டு இருந்தாலும் மனிதம் என்ற உணர்வில் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியமும், தொல்காப்பியமும் பதிவு செய்துள்ளன.

"அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர், அளவர், இடையர், இயவர், உமணர், எயிற்றியர், கடம்பர், உழவர், கடைசியர், கம்மியர், களமர், கிணைஞர், கிணைமகள், குயவர், குறத்தியர், குறவர், குறும்பர், கூத்தர், கொல்லர், கோசர், தச்சர், துடியர், தேர்ப்பாகர், நுளையர், பரதவர், பொதுவர், தொதவர், உதியர், வயிரியர், மறவர், கொங்கர், வடுகர், உம்பர், காவலர், பறையர், பாடினி, பாணர், பாணிச்சி, புலையர், கொல்லர், பூவிலைப் பெண்டு, பொதுவிலை மகளிர், பொருநர், மடையர், மழவர், மறத்தியர், மறவர், மோரியர், யவனர், யாழ்ப்புலவர், யானைப்பாகர், வேட்டுவர், வடவடுகர், வண்ணாத்தி, வணிகர், வலைஞர், விலைப்பெண்டிர், வேடர், முனைஞர், நெசவர், பருத்திப்பெண்டு, செம்புவினைஞர், கம்மியர், வடுகர், கொங்கர், வேளிர், ஆவியர், ஓவியர், ஆரியர், கோசர், மழவர், பொதுவர், தொதவர், மிலேச்சர், எயினர், தொண்டையர், பரதவர், பூழியர், குட்டுவர், அதியர், செம்பியர், சேரலர், சோழர், தென்னவர், விச்சியர், களமர், ஒற்றர் கோடியர், கள்வர், உளியர், வயவர், வயிரியர், உதியர், வெற்பன், மறவர், கவுரியர், அகவர், கடம்பர், புலையர், இளையர், குறும்பர், காவலர், ரோமர், அருவளர், அறிவர், வேளியர், வில்லாளர், தொழுவர், களமர், பொதுவர், குளமர், பொருநர், கூத்தர், ஆயர், அவுணர், விறலியர், மோரியர், இயவர்"³²

இவ்வாறு தொழில் அடிப்படையில் மிதமான மக்கள் வளம் நிறைந்த சமூக அமைப்பாகச் சங்க காலச் சமூகம் விளங்குகின்றது.

"சங்க இலக்கியம் மக்களையும், மக்கள் தலைவர்களான மன்னர்களையும், மக்கள் வாழ்வு முறைகளையும், கொடை, வீரம், காதல் போன்ற மனித விழுமிய உணர்வுகளையும் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. மக்கள் வளம் நிறைந்த குடியாட்சிக்கானத் தகுதியைப் பெற்றிருக்கிறது".³³

என்று சங்ககால மனிதவளம் குடியாட்சிக்கானத் தகுதிநிலையைப் பெற்றிருப்பதைத் திணைச் சமுதாயம் வழி அறியலாம்.

ஒரு நாடு இயற்கை வளங்களுக்கு இணையாக, மக்கள் வளமும் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென்று சங்க இலக்கியமும் தொல்காப்பியமும் சான்று காட்டுகின்றன.

"மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை"³⁴

பண்பாடும் நாகரிக வாழ்வும் நிறைந்த மக்கள் வாழ்ந்த சமூகநிலையை வரலாற்றுத் தடயங்களுடன் காட்டுகின்றன. குறிப்பாக தொல்லியல் ஆய்வில் மதிப்புடைய பழம்பெரும் சின்னங்கள், தங்கம், வெள்ளி, இரத்தினக்கற்கள் போன்ற அரிய மதிப்புடைய தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் கிடைத்துள்ளன.

மிதமான மனிதவளம் இருந்ததற்கானத் தடயங்களாக மண், கற்கள், குடுவை, எலும்புத் துண்டுகள், மண்டை ஓடுகள், உடைந்த சட்டிப் பானைகள் மற்றும் ஈமத்தாழியல் அடங்கிய சடங்குப் பொருட்கள், அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்திய எளியப் பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின்மூலம் சங்ககால மனிதவளம் தனித்த பண்பாடு, நாகரிகமிக்க வாழ்வு உடையது என்பதை அறியலாம். இத்தகைய மனிதவளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்களும் வேந்தர்களும் வளங்களைத் திட்டமிடுதலிலும் அவற்றைப் பாதுகாத்தலிலும், பொருளாதாரத்தை உற்பத்தி செய்வதிலும், ஏற்றுமதி - இறக்குமதி செய்வதிலும் முனைப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். ஒருநாட்டின் மிதமான மனிதவளமே அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக வரலாற்றைத் தோற்றுவிக்கும் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

3-2 கல்வி:

தற்காலச் சூழலில் மனிதவள மேம்பாடு கல்வித்துறையில் அடிப்படையான மாற்றங்களை வேண்டி நிற்கின்றது. கல்வியறிவின் பாற்பட்ட செயல்பாடுகளே தனிமனித ஒழுக்கத்தையும், சமூக மேலாண்மைகளையும் உருவாக்க முடியும். மனிதன் தனித்த ஆளுமைத்திறனைப் பெறவும் சமூக மாற்றங்களை உருவாக்கவும் கல்வியறிவு அவசியமானதாகும். எந்த ஒரு நாட்டின் அரசியல் பொருளாதாரம், சமூக வரலாற்றிலும் கல்வியறிவிற்பாற்பட்ட செயல்பாடுகள் மாற்றத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் தோற்றுவிக்கின்றன.

சங்ககாலச் சமூகஅமைப்பில் கல்வியறிவுடையவர்களே அரசியலமைப்பிலும், சமூகத்திலும் மதிப்புடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். அரசன், அந்தணர், புலவர், அமைச்சர், படைத்தலைவர், தூதுவர், ஒற்றர், சான்றோர் என்று பலரும் பல்வேறு துறைகளில் பொறுப்பு வகித்துள்ளனர்.

"ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன"³⁵

"அந்தண ராளர்க்கு அரசவரை வின்றே"³⁶

"வழக்கு எனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே நிகழ்ச்சி அவர்கட்கு ஆகலான"³⁷

"நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த"³⁸

"வினையின் நீங்கி விளங்கிய அறிவின்"³⁹

என்று பண்டைத் தமிழரின் மரபு சார்ந்த கல்விச் சிந்தனையைப் இப்பாடல் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன. கல்வியறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் சமூகத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். மனித உரிமையைப் பாதுகாக்கவும் மனிதநேயத்தை வளர்க்கவும் கல்வியறிவு பயன்பட்டதைச் சங்கப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“ஆற்றுதல் என்பது ஒன்று அலந்தவர்க்கு உதவுதல்;
போற்றுதல் என்பது புணர்ந்தாரைப் பிரியாமை;
பண்பு எனப்படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்;
அன்பு எனப்படுவது தன்கிளை செறாஅமை;
அறிவு எனப்படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்;
செறிவு எனப்படுவது கூறியது மாறாமை;
நிறை எனப்படுவது மறைபிறர் அறியாமை;
முறை எனப்படுவது கண்ணோடாது உயிர் வெளவல்;
பொறை எனப்படுவது போற்றாரைப் பொறுத்தல்.”⁴⁰

இப்பாடல்வரிகள் மனித அறிவின் முதிர்ந்த அனுபவங்களாக ஆற்றுதல், போற்றுதல், அன்பு, பண்பு, அறிவு, செறிவு, நிறைவு, முறைமை, பொறுமை முதலான பல்வேறு பண்புகளைக் கல்வியறிவால் வாய்க்கப் பெற்று மனிதன் சிறப்படைவதைக் கலித்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகின்றது.

“மருள்வழி காட்டலின் இருவிழி யாகியும்
கொள்ளுநர் கொள்ளக் குறையா தாதலின்
இறையுள நீங்கா துறையரு ளாகியும்
அவைமுத லாகி யிருவினை கெடுக்கும்
புண்ணிய கல்வி யுண்ணிகழ் மாக்கள்”⁴¹

என்று கல்வியின் சிறப்பைக் கூறப்பட்டுள்ளனர். கல்வியானது அறியாமையால் நிகழும் நல்வினை தீவினைகளை நம்மைச் சேராதப்படி தடுக்கும் என்றதால் புண்ணிய கல்வி எனப்பட்டனர்.

இத்தகைய கல்வியறிவைப் பெற்றவர்களைப் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் புலவர், சான்றோர், மூத்தோர், அறிவர், தக்கோர், திறவோர் என்ற சொல்லாட்சியால் சிறப்பித்தனர்.

“சங்ககாலப் புலவர்கள் இனிய இலக்கியங்களை இன்றும் போற்றிப் புகழும் வகையில் இயற்றியுள்ளனர். இவர்கள் இன்றைய உலகப் பெரும்புலவர்களோடு ஒப்பிடத்தக்க புலமையும் பெருமையும் உடையவர்கள். இவர்கள் கல்வியறிவின் பாற்பட்ட தகுதியால் அமைச்சர்களாகவும், தூதுவர்களாகவும், ஆளுநர்களாகவும், மெய்யுணர்வாளர்களாகவும், மக்கள் துயர்போக்கும் சான்றோர்களாகவும், பிறர்க்கென வாழும் பெரியோர்களாகவும் வாழ்ந்து, நாட்டுத்

தொண்டும், மொழித் தொண்டும், மக்கள் தொண்டும்
ஆற்றியுள்ளனர்.⁴²

அறிவுடைய ஒருவரை அரசும் விரும்பும் என்ற பொன்மொழிக்கு ஏற்ப
அரசியலமைப்பின் பல்வேறு துறைகளிலும் கல்வியறிவுடையவர்களே முதன்மைப்
பெற்றிருந்தனர்.

"சங்க காலத்து மன்னர்களுக்கு நல்லாட்சி புரிய உதவும்
வகையில் அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைப்
பெரியோர் எனவும் சான்றோர் எனவும் சுட்டுவது மரபாக
இருந்தது. சங்க காலத்து மன்னர்களான பெருஞ்சேரலிரும்
பொறைக்கு அரிசில் கிழார் அமைச்சராக அமைந்தார்
என்றும் இளஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு மையூர் கிழான்
அமைச்சராக விளங்கினார் என்றும் பதிற்றுப்பத்துப்
பதிங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. கச்சி மாநகரில்
அமைச்சர்களுக்கென்று தனித்தெரு இருந்ததாகக்
கூறப்படுகிறது.⁴³

"ஆசான், பெருங்கணி, அமைச்சர், தானைத்தலைவர் ஆகிய
நால்வகை அலுவலர்கள் அரசனுடன் இருந்தனர் என்று
சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம்
ஆகிய இரண்டையும் ஒரு சேரக் குறிப்பிடுகையில் மேலே
கண்டபடி இக்குழுவில் அடங்காத வேறு சிலரையும்
குறிப்பிடுகின்றது. படைவீரர்கள், கருமவினைஞர்,
கணக்கியல் வினைஞர், தருமவினைஞர், தந்திர வினைஞர்
என்போர் அவ்வாறு குறிப்பிடப்படுபவர்களாவர்.
கருமவினைஞரை இக்காலத்து அரசு செயலாளர் போன்ற
அலுவலர் என்று குறிப்பிடலாம். கணக்கியல் வினைஞர்
இக்காலத்துக் கணக்காயர் போன்றவர். தருமவினைஞர்
அறங்கூறவையத் தலைவர். தந்திர வினைஞர் என்பவர்
ஒற்றர் இவர் இக்காலத்து உளவியல் அறிஞர், ஆசான்
கல்வியறிவு வாய்க்கப்பெற்றவர். பெருங்கணி என்பவன்
அரசனது செயல்முறைகளுக்குக் காலம் கணித்துத்
தருபவன். இவர்களைப் போன்று இன்னும் பல அலுவலர்கள்
இருந்தனர். நாழிகைக் கணக்கர், சூதகர், மாகதர்,
வேதாளிகர், காவலர் முதலானோர் அவர்களில்
குறிப்பிடத்தக்கவர்⁴⁴

இவ்வாறு, கல்வியறிவு வாய்க்கப்பெற்றவர்கள் அரசின் பல்வேறு
துறைகளில் பொறுப்பு வகித்துள்ளதை ஆசிரியர் மாரியப்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

"ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
மாங்குடி மருதன் தலைவனாக"⁴⁵

என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கல்வி, கேள்வி, அறிவாற்றலால்
சிறந்து விளங்கிய மாங்குடி மருதனாரை அமைச்சராகப் போற்றியுள்ளார்.

முரசு கட்டிலில் அறியாது உறங்கிய மோசிக்கீரனாரைப் புலவர் என்று அறிந்து கவரிகொண்டு வீசி சிறப்பு செய்துள்ளார் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை.

"அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவா
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும் நற்றமிழ் முழுவது மறிதல்
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்துநின்

மதனுடை முழவுத்தோள் ஒச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே வியலிடம் கமழ⁴⁶

என்பதால், மொழி உணர்வும் சான்றாண்மைப் பண்பும் புலவரிடமும் மன்னரிடமும் ஒற்றுமையை வளர்த்ததை அறியலாம். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஓளவையாரின் புலமைச் சிறப்பினை அறிந்து அரிய நெல்லிக்கனியைக் கொடுத்து போற்றிப் பாதுகாத்ததும், கல்வியறிவுடையவர்களை அரசு பாதுகாத்ததும் மனிதவளத்தைக் கல்வியறிவால் உயர்த்தியதும் புலப்படுகின்றன.

பாண்டியன் நன்மாறனின் கல்வியறிவு சான்றோர்களுக்கு தண்நிழல் பாதுகாப்பையும், பகைவர்களுக்கு வெம்மையையும் அளித்தது என்பதை,

"ஞாயிறு அனையைநின் பகைவர்க்குத்
திங்கள் அனையை எம்ம னோர்க்கே⁴⁷

என்ற பாடல் வழி அறியலாம். என்று கூறப்பட்டுள்ளன. கல்வியறிவுப் பெற்றவர்களைச் சமூகத்தில் வேறுபாடு இன்றி உயர்ந்த நிலையில் வைத்துப் போற்றியுள்ளனர் என்பதையும் அறியலாம்.

மனித வளத்தின் மேம்பாடாக அறிஞர்கள், அரசியல் தலைவர்கள், நீதிபதிகள், நாட்டின் நலத் திட்டங்களை வகுக்கும் அமைச்சர்கள், வழக்கறிஞர்கள், பொறியியல் வல்லுநர்கள், மருத்துவர்கள், ஓவியர்கள், கட்டிட வல்லுநர்கள், எழுத்தாளர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் அனைவரும் ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குத் தேவைப்படுகின்றனர். வளர்ந்த நாடுகளில் மனிதர்களின் திறமைகள் அதிகமாக வளர்க்கப்படுகின்றன. ஒருநாடு மனித வளத்தை மேம்படுத்த கல்வியறிவு வாய்க்கப்பெறவில்லையெனில் முறையான சமூக அமைப்பை உருவாக்கவோ, மனித ஒற்றுமையை வளர்த்தெடுக்கவோ, உற்பத்தித் திறனை அதிகரிக்கவோ இயலாது. நாட்டின் நலத் திட்டங்களை வகுக்கவும் மனிதவளத்தை மேம்படுத்தவும் உரிய கல்வியறிவின் இன்றியமையாமையைப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் பாடல் வழி அறியலாம்.

"உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிறற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே
பிறப்பு ஓர் அன்ன உடன் வயிற்று உள்ளும்
சிறப்பின் பாலால் தாயும் மனம் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
மூத்தோன் வருக என்னாது அவருள்
அறிவுடை யோன்ஆறு அரசும் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
மேற்பால் ஒருவனும் அவன்கண் படுமே"⁴⁸

என்று பிறப்பால் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற வேறுபாடு நீங்கி கல்வியறிவால் மனிதர்கள் மேம்பாடு அடையவும், சமூக நீதி பெறவும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் இப்பாடலில் உணர்த்தியுள்ளார்.

மனிதர்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத்தாழ்வுகளை அகற்றவும், மனிதநேயத்தை வளர்க்கவும், ஜனநாயகத்தில் தனிமனிதரின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், ஆண், பெண் இருபாலரிடையே வாழ்வியல் கல்வி முறை அடிப்படையாக விளங்குவதை ந. சஞ்சீவி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

"மகளிர் கற்ற கல்வி அவர்தம் உடலுறுப்புகளுக்குப் பயிற்சி தருவதாகவும், திருமணத்திற்குப் பிறகு இல்லற கருவியாகவும் அமைந்தது. தலைவி குடும்ப கல்வியினைத் தாயிடமும், செவிலித் தாயிடமும், தோழியிடமும் கற்றாள். ஆடவர்க்குரிய கல்வி வேறு, மகளிர்க்குரிய கல்வி வேறு இருந்ததை ந.சஞ்சீவி அவர்கள் புலப்படுத்துகின்றார்."⁴⁹

ஆனால், இதற்கு மேற்பட்ட நிலையில் ஓரளவு அடிப்படைக் கல்வியைப் பெண்கள் பெற்றிருந்தனர். இதனை வாழ்வியல் பண்பான இல்வாழ்வு, விருந்தோம்பல் பண்பு, வேளாண்மைத் தொழில், இதரத் தொழில் வளம் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவர்களின் கல்வியறிவை அறியலாம்.

"சங்க காலத்தில் தமிழாராய்ந்து விளங்கிய பெண்பாலர் ஐம்பதின்மருக்கு மேலிருக்கலாம்"⁵⁰

என்று உ.வே.சா. அவர்களின் கருத்துரைப்படி பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் கல்வியறிவில் ஆண்களுக்குச் சமமான உரிமையைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

"சங்க காலத்தில் பெண்கள் கல்வி கற்க சமவாய்ப்பு நல்கப் பெற்றிருந்தது. இதனைச் சங்க இலக்கியங்களுள் முப்பது பெண்பாற் புலவர்கள் இடம் பெற்றிருந்ததை உறுதிப் படுத்துகின்றது".⁵¹

என்று தாயம்மாள் அறவாணன் குறிப்பிடுவதன் வழி சங்ககாலம் பெண்கல்வி முறையை ஆதரித்துள்ளதை அறியலாம்.

"ந.சஞ்சீவி அவர்கள் சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை என்னும் தமது ஆராய்ச்சி நூலில் சங்கப் பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பது பேர்களை அகரவரிசைப் படுத்திக் காட்டியுள்ளார்.⁶²

பெண்கல்விமுறை வாழ்க்கைத்தரத்தில் அடிப்படை மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவும், மனித வளத்தை மேம்படுத்தவும் முனைப்பாக விளங்கியது. பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பிலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டுவரை பெண்கல்வியின் இன்றியமையாமை குறித்து ஓர் இயக்கமாக வளர்ந்துள்ள வரலாற்றை அறியலாம்.

சங்ககாலப் பெண்கல்வி முறையின் வளர்ச்சியையும், அவை தற்காலச் சூழலில் ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கத்தையும் பெண்ணியச் சிந்தனை ஆராய்ச்சியாளர் இரா. பிரேமா அவர்கள் கூறும் கருத்து பெண்கல்வி முறையின் பரிமாணத்தைப் புலப்படுத்துகின்றது.

"சங்க இலக்கியங்களில் ஐம்பதிற்கும் மேற்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் காணப்படுகின்றனர். ஒளவையார், நச்செள்ளையார், காக்கைப்பாடியார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெறியாடியக் காமக் கன்னியார் என்று இவர்கள் பட்டியல் நீளும், கல்வி எல்லாச் சாதியினருக்கும் பொதுவானதாக இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதைப் பெருங்கோப்பெண்டு, பாரி மகளிர் என்ற அரசபெண்டிரும், குறமகள், காவல்பெண்டு போன்ற சாதாரணப் பெண்டிரும் கல்வியறிவு பெற்றுப் புலமையுடன் பாடுவதிலிருந்து அறிந்துக் கொள்ள முடிகின்றது. இவர்களுள் ஒளவையார், முடதாமக்கண்ணியார் போன்றவர்கள் அரசியல் தொடர்பு உடையவர்களாகவும், சமூகத்தோடு தொடர்பு உடையவர்களாகவும் உள்ளனர். ஆணாதிக்க சக்தியில் பிடிப்படாத பெண்களும், திருமண பந்தத்தில் சிக்கி இல்லறத்திற்குள் தனிமைப்படுவதை விரும்பாத பெண்களும் அக்காலத்திலே கல்வி கற்றுச் சமூக அந்தஸ்து பெற்றுள்ளனர்.⁶³

என்று சங்ககாலப் பெண் கல்வி முறையின் வளர்ச்சியையும் வரலாற்றையும் பெண்ணியச் சிந்தனைக் கோட்பாட்டில் விளக்கியுள்ளார். தற்காலச் சூழலில் பெண்ணியம் சார்ந்த கோட்பாடுகளில் அவர்களின் கல்வி முறை வாழ்வியல் துறையின் அனைத்து நிலைகளிலும் ஊடுருவிச் சென்று சமூக நீதிக்கு எதிரானவற்றை விமர்சனம் செய்வது பெண்கல்வி முறையின் வளர்ச்சியையும் சமூக மாற்றத்தையும் புலப்படுத்துகின்றது.

கல்வியும் பொருளாதாரமும் பெண்கள் வாழ்க்கையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதைப் பெண்ணிய சிந்தனையின் அணுகுமுறையில் இரா.பிரேமா அவர்கள் கூறும் கருத்து, சங்ககால பெண்கல்வி முறையின் தாக்கம் காலந்தோறும் புதிய தேடலை ஏற்படுத்தியுள்ளதை உணர்த்துகின்றது.

"பெண்கள் கற்கும் கல்வியும் அதன் அடிப்படையிலான பொருளாதாரச் சுதந்திரமும் அவர்களை அடிமைத் தனத்திலிருந்து மீட்க முடியும். கல்வி ஒன்றால் மட்டுமே பெண்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த முடியும். எனவே, அதையே தம் கொள்கையாகப் பெண்களிடம் கற்பித்து வருகின்றது."⁶⁴

என்று பெண்கல்வி முறையின் வளர்ச்சி நிலை சங்க காலந்தொட்டு வளர்ச்சியடைந்து வருவதைப் பெண்ணியக் கோட்பாட்டு ஆய்வுவழி ஆராய்ந்து அரிய தகவல்களைத் தருகின்றார். எனவே, கல்வி முறையின் மாற்றங்கள் காலந்தோறும் சமூக மாறுதல்கள்தோறும் மனிதர்களுக்கிடையே புதிய மாற்றங்களையும் தேடல்களையும் தோற்றுவிக்கின்றன.

3-3 தொழில்வளம் :

ஒரு நாட்டின் மனிதவளம் மேம்பாடு அடைந்துள்ளதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு மிதமான மக்கள் தொகை, கல்வியறிவு, தொழில்வளம் இவைகள் மூன்றும் இன்றியமையாததாக உள்ளன. மக்கள்தொகை, கல்வி, தொழில்வளம் மூன்றும் ஒன்றையொன்று சார்ந்து இயங்குவன. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து உரிமையுடன் வாழவைப்பதற்கு கல்வியறிவும், தொழில்வளமும் சிறப்பிடம்பெறுகின்றன. மனித மூலதனத்தின் உழைப்பு சார்ந்த பணிகள் பொருளாதாரத்தை உற்பத்தி செய்யவும், வேலைப் பகிர்வினை உருவாக்கவும் காரணமாகின்றன. வேலைப்பகிர்வு முறையால் மக்களிடையே தொழில்வளம் பெருகக் காரணமாகின்றன. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சி மக்களின் தொழில் வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. தொழில்வளம் இல்லாத நாடு மனிதவளம், கல்வியறிவு இல்லாத நாடாகத்தான் கருத முடியும். எனவே மக்கள்தொகை, கல்வி, தொழில்வளம் மூன்றும் ஒன்றையொன்றுச் சார்ந்து இயங்குவது மனிதவளம் மேம்பாடு அடைவதைக் குறிக்கும்.

கல்வியறிவும், உழைப்பும் மனிதவளம் மேம்பாடு அடைவதற்கு இன்றியமையாததாக உள்ளதை மார்க்ஸ்- எங்கல்ஸின் சமூக விஞ்ஞான கோட்பாடுகள் பின்வரும் கருத்தாக்கத்தைக் கூறுகின்றன.

"வெவ்வேறு வயதுடைய பிரிவினர்களுக்கு ஏற்ற முறையில் வேலை நேரத்தைக் கண்டிப்பான முறையில் ஒழுங்கு படுத்துவதும்; குழந்தைகளின் பாதுகாப்புக்கு அவசியமான மற்ற காப்பு நடவடிக்கைகளும்; உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்ற உழைப்பும் கல்வியும் ஆரம்பத்தில் இணைவது இன்றைய சமூகத்தை மாற்றியமைக்கக் கூடிய மிகவும் சக்தி வாய்ந்த சாதனங்களில் ஒன்றாகும்".⁵⁵

மனிதவளம் சிறந்து விளங்க கல்வியறிவும், உழைப்பும் இணைந்து செயல்படும்போது மற்ற வளங்கள் யாவும் பெருகும்.

"சமுதாய ரீதியான உற்பத்தியில் மனிதர்கள் ஈடுபட்டு வரும்பொழுது சில திட்டவாட்டமான உறவுகளிலே அவர்களனைவரும் சம்பந்தப்படுகிறார்கள். சமுதாய உற்பத்தி நடக்க வேண்டுமானால் இந்த உறவுகள் இருந்தே தீர வேண்டும். மேலும், இந்த உறவுகள் இவர்களின் சித்தத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையாகும். பௌதீக உற்பத்திச் சக்திகள் எந்தெந்தக் குறிப்பிட்ட மட்டத்திற்கு வளர்ந்துள்ளனவோ அந்தந்த மட்டத்திற்குப் பொருத்தமாகவே இந்த உறவுகள் அமைகின்றன. இந்த உற்பத்தி உறவுகளின் மொத்த தொகைதான் சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பாகும். இந்த உண்மையான அடித்தளத்தின் மேலேதான் சமயம், அரசியல் என்னும் நிறுவன அமைப்புகள் தோன்றுகின்றன. இந்த உண்மையான அடித்தளத்துக்குப் பொருத்தமாகத்தான் சமுதாய உணர்வில் திட்டவாட்டமான வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. பௌதீக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறைகளே மனித வாழ்வின்; சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின்; அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கின்; ஆன்மீக வளர்ச்சிப் போக்கின் பொதுத் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றன."⁵⁶

இவ்வாறு உற்பத்தி சக்தியும், மனித மூலதனமும் இணைந்து செயல்படும்போது மனித உறவு, குடும்பம், சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் எனப் பல்வேறு அமைப்பு சார்ந்த வளங்கள் உருவாகின்றன. மனித மூலதனமே அனைத்து வளங்களுக்கும் பிரதானமாக அமைவதை மார்க்ஸ்- எங்கெல்ஸ் கோட்பாடு வழி சங்க கால மக்களின் தொழில் சார்ந்த வாழ்வியலை அணுகலாம்.

மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளுக்கு ஏற்பவும் நில அமைப்பிற்கு ஏற்பவும் தொழில்வளத்தைப் பெருக்கி நாட்டின் பொருளாதார வளத்திற்கு வழி வகுத்துள்ளனர். இவர்களின் தொழில் முயற்சிகள் யாவும் அறிவு சார்ந்த முறையிலும், உழைப்பு சார்ந்த முறையிலும் அமைந்துள்ளதைப் பகுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

1. அறிவுச் சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் சமூகத்தின் உயர்குடி மக்களே முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளனர்.
2. உழைப்புச் சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் வேளாளர் மற்றும் இதர தொழில் பிரிவினர் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டு பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.

இவ்வாறு மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் வசதிக்கும் தொழில்வளமே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. அவர்கள் செய்த தொழில்கள் யாவும் பௌதிக வாழ்வில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறைகள் மற்றும் மனித வாழ்வின், சமுதாய அரசியல், ஆன்மீக வளாச்சிப் போக்கின் பொதுத் தன்மையைக் நிர்ணயிக்கின்றன.

அறிவுசார்ந்தத் தொழில்கள்:

அந்தணர்	- ஓதல், வேட்டல், ஈதல், ஏற்றல், ஓதுவித்தல், வேட்பித்தல்.
அரசர்	- ஆட்சி முறை, குடிமக்கள் உறவுநிலை, நீதி வழங்கல், அறநெறி, ஈகை, பண்பு பாராட்டல் முதலியன அரசர் தொழில்களாக உள்ளன.
அமைச்சர்	- அரசை வழி நடத்துதல்.
ஓற்றர்	- வேஷ பார்த்தல், இரகசியங்களை அறிதல், தகவல் தொடர்புப் பணி,
தூதுவர்	- அரசின் ஆட்சித்துறையில் தூதுப் பிரிவும் ஒன்று.
காவலர்	- ஊர்க்காவல் பணி, நகரக் காவல்பணி.
அறங்கூறவையத்தார்	- நீதி வழக்கு விசாரணை.
அறிவர்	- காலத்தைக் கணித்துச் சொல்பவர்.
புலவர்	- சான்றாண்மைப் பண்பைச் சமூக மக்களிடம் மேலோங்கச் செய்தல்.
ஆவண மாக்கள்	- ஊராட்சி தலைமைப் பணி.
கணியன்	- சோதிடம் பார்த்தல்.

- நாழிகைக் கணக்கர் - பொழுதைக் கணக்கிட்டுக் கூறுபவர்.
 அறுவை மருத்துவர் - சமூக மக்களின் உடல் நலம் பேணல்.
 வணிகம் - உள்நாட்டு வணிகம், வெளிநாட்டு வணிகம்.

இவ்வாறான தொழில்களைச் சமூகத்தின் மேல்தட்டு வாக்கத்தினரே செய்துள்ளனர். இத்தொழில் முயற்சிகள் யாவும் மனித அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைவனவாகும். அறிவு நிலை சார்ந்த தொழில் முயற்சிகள் அரசின் ஆட்சியமைப்பிற்கு உறுதுணையாக அமைந்துள்ளன.

உழைப்பு சார்ந்த தொழில்கள்:

சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையிலுள்ள மக்களே உடல் உழைப்பினைப் பிரதானமாகக் கொண்டு பொருளாதாரத்தை உற்பத்தி செய்துள்ளனர். அவர்கள் செய்த தொழில்களைப் பின்வருமாறு பகுத்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவைகள், கைத்தொழில்கள்:

1. பயிர்த் தொழில்
2. நெசவுத் தொழில்
3. தச்சத் தொழில்
4. மட்கலத் தொழில்
5. உலோகத் தொழில்
6. அணிகலத் தொழில்
7. தோல்பொருட்களைப் பதனிடும் தொழில்
8. நிலம் சார்ந்த தொழில்கள்
 - ❖ குறிஞ்சி
 - ❖ முல்லை
 - ❖ மருதம்
 - ❖ நெய்தல்
 - ❖ பாலை
9. கைவினைத் தொழில்கள்
 - ❖ கூடை முடைதல்
 - ❖ ஓலைத் தொழில்
 - ❖ மட்பாண்டத் தொழில்
 - ❖ ஓலைப் பாய் பின்னுதல்
 - ❖ பாலை விளக்கு செய்தல்

- ❖ கழங்கு ஆடல்
- ❖ பந்தாடுதல்
- ❖ சுண்ணம் தயாரித்தல்
- ❖ கயிறு தயாரித்தல்
- ❖ கயிறு திரித்தல்
- ❖ நூற்தொழில்

எனப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகள் யாவும் அடித்தள மக்களின் உடல் வலிமைக்குத் தகுந்த எளிய தொழில்களாக அமைந்துள்ளன.

10. உபரித் தொழில் பிரிவுகள்:

- ❖ கள் வடித்தல்
- ❖ கள் விற்றல்
- ❖ சலவைத் தொழில்
- ❖ அட்டில் தொழில்
- ❖ கூவல் தொழில்
- ❖ வேலன் வெறியாடல்
- ❖ காரோடன் (சக்கிலியன்)
- ❖ விறகு வெட்டுவோன்
- ❖ யானைப் பாகன்
- ❖ தேர் ஓட்டுபவன்
- ❖ இழிசினன் (பிணம் எரித்தல்)

11. போர்த் தொழில் பிரிவுகள்:

- ❖ முரசு கொட்டுதல்
- ❖ கூளிப்படை
- ❖ யானைப் படை
- ❖ குதிரைப் படை
- ❖ தேர்ப்படை

12. கலையியல் தொழில்கள்

- ❖ ஓவியம் வரைதல்
- ❖ சிற்பத் தொழில்
- ❖ கட்டிடத் தொழில்
- ❖ மதில்கள் அமைத்தல்
- ❖ இசைக்கலை

13. குடும்பவள மேம்பாட்டில் மகளிர்த் தொழில்கள்:

- ❖ இல்லறப் பணிகள்
- ❖ நிலவியல் சார்ந்தத் தொழில்கள்
- ❖ கலைத் தொழில் பிரிவுகள்

இத்தகைய உடல் உழைப்பு சார்ந்த தொழில் முயற்சிகள் அடித்தள மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அடித்தள மக்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள் நாட்டின் பொருளாதார இருப்பு நிலைக்கும் அரசின் ஆட்சியமைப்பிற்கும் வழிவகுப்பதாக அமைந்தன.

சங்ககால மக்கள் பொருளாதாரத்தில் தன்னிறைவு பெற்றுத் தொழில்வளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளனர். மக்கள் தொழில் முயற்சி உடையவராய்ப் பொருள் ஈட்டி நல்வாழ்வு நடத்துவதில் நம்பிக்கை உடையவராய் வாழ்ந்தனர் என்பதை,

"வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே"⁶⁷

எனவரும் குறுந்தொகைப் பாடல் மனிதவளம் சிறப்பாக அமைவதற்கு தொழில்வளம் இன்றியமைந்ததாகும் என்பதை உணர்த்துகின்றது. இவ்வுலகியல் வாழ்வில் தொழில்வளம் சிறக்குமேயானால் மனித மூலதனத்திற்கானப் பொருளாதாரமும் சிறப்பாக அமையும். எனவே, ஒவ்வொருவரும் தொழில் முயற்சி உடையவராய் விளங்க வேண்டும் என்பதையே 'வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே' என்று உணர்த்துகின்றது.

பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் உழவர்கள், கைத்தொழில் செய்வோர், வேட்டுவர், இடையர், மீனவர், வணிகர், அரசியலாளர்கள் போன்ற பல்வேறு பிரிவினரும் அவரவர் தொழிலில் சிறப்புற்றிருந்தனர்.

சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த தொழில்களுள் பெரும்பாலானவை கைத்தொழில்களாகும். பஞ்சை நூலாக்கித் துணிநெய்தல், இரும்பை உருக்கிக் கருவிகள் செய்தல் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவையாவும் பெருமளவு மனிதவளத்திற்கு உகந்தவையாகவே அமைந்துள்ளன. தொழில்களுக்குப் பயன்பட்ட கருவிகளும் எளிய அமைப்பினை உடையவையாகும். ஒரு தொழில் செய்பவனே, தான் செய்யும் தொழிலுக்கு உரிமை உடையவனாகவும் இருந்தான். அவரவர் வாழ்ந்த நில அமைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் அவர்களது தொழிலை மேற்கொண்டனர். இவற்றால் அக்காலத்தில் தொழில் செய்வதில் கடும் உழைப்பு, பொறுப்புணர்ச்சி, சுதந்திர மனப்பான்மை,

நல்லெண்ணம், ஆர்வம் இருந்தமையால் தொழில்கள் மனிதவள மேம்பாட்டில் முதன்மையிடம் பெற்றன.

**"கலைவளர்ப்போம் கொல்லர் உலை வளர்ப்போம்
ஒவியம் செய்வோம் நல்ல ஊசிகள் செய்வோம்
உலகத் தொழிலனைத்தும் உவந்து செய்வோம்"**⁵⁸

என்று பாரதியார் பாடியது போல நாடு வளம்பெற கலைகளும் கைத்தொழில்களும் மலிந்திருக்க வேண்டும். இவற்றிற்கு வழி காட்டியவர்களாய் பண்டைத் தமிழர்கள் தொழில் வளத்தில் தன்நிறைவு பெற்றுள்ளனர்.

மனிதவள மேம்பாட்டிற்கு மனித மூலதனமும் உழைப்பும் இணைந்து செயல்படும்போது பொருளாதாரம் உற்பத்தியாகின்றது. பொருளியல் அறிஞர் மார்ஷல் என்பவர் தொழிலுக்குரிய வரையறையாக உழைப்பினைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

**"உழைப்பு என்பது அறிவாற்றலையும், உடல் உழைப்பையும்
முழுவதுமாகவோ, பகுதியாகவோ வருத்தி
ஏதோ ஒன்றைப் படைப்பதற்குச் செய்கின்ற
செயலைக் குறிக்கும்"**⁵⁹

என்று விளக்கம் தருகின்றார். இவ்விலக்கணத்தின்படி உழைப்பு எல்லா வகையான தொழில் திறமைகளையும் உள்ளடக்கும். கல்வியறிவில்லாத தொழிலாளர்களின் உற்பத்தி முயற்சிகளும், கைத்தொழில் கலைஞர்கள், கல்வியாளர்கள், ஆசிரியர்கள், வழக்கறிஞர்கள், நீதிபதிகள், எழுத்தாளர்கள், வேளாண்மைத் தொழிலாளர்கள், வணிகர்கள், நுண்கலைஞர்கள், இலக்கிய அறிஞர்கள், மருத்துவர்கள், அறிவியல் வல்லுநர்கள், நிர்வாகிகள் ஆகியோரின் பணிமுயற்சிகளும் மார்சலின் உழைப்பு இலக்கணத்தினுள் அடங்கும்.

இவ்வாறு உழைப்பு என்பதனுள் அடங்கும் தொழில் திறமைகள் அனைத்தையும், தற்காலத் தொழில் வல்லுநர்களைப் பல்வேறு விதமாக வகைப்படுத்திக் கூறலாம். இவ்வகைப்பாடுகள் மனிதவள மேம்பாட்டில் பொருளாதார உற்பத்தி உறவுக்கும் தரமான வாழ்விற்கும் தொழில்வளம் இன்றியமையாதது என்பதை உணர்த்துகின்றன.

பயிர்த் தொழில்:

**"வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது
இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி"**⁶⁰

எனவும்

**"தொடர்ந்தேம் எருது தொழில் செய்யா தோட
விடுங்கடன் வேளாளர்க் கின்று"**⁶¹

என்று வேளாண்மைத் தொழிலின் இன்றியமையாமையை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

"வேளாண்மைத் தொழில் ஒரு கலைத்தொழில் என்றும் ஓர் அறிவியல் என்றும் கூறலாம். வேளாண்மை என்பது பொருளாதார வளர்ச்சிக்காகப் பயிர்களையும், கால்நடைகளையும் கொண்டு செய்யப்படும் தொழிலாகும். இவ்வேளாண்மைத் தொழிலில் பயிர் உற்பத்தி, கால்நடைப் பராமரிப்பு, தோட்டக்கலை, பால்பண்ணை, காடுவளர்ப்பு, மீன்வளம், வேளாண்பொருட்கள், பொறியியல் போன்ற பிரிவுகள் அடங்கும்."⁶²

என்று வேளாண்மைத் தொழிலின் பிரிவுகளைப் பட்டியலிடுகின்றார் செ.கந்தசாமி அவர்கள்.

சங்ககாலத்தில் உழவுத்தொழிலை உயிர்காக்கும் தொழிலாகப் போற்றினர். அத்தொழிலுக்குத் தேவையான நிலனும் நீரும் அடிப்படையாகக் கொள்ளப்பட்டன. இவற்றின் இணைவே உணவுப் பொருட்களின் ஆக்கமாகும்.

"உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே"⁶³

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. நில அமைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் உற்பத்திப் பொருட்களும் வேறுபட்டுள்ளன என்பதைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலம் - "துடவை நிலம்" என்பர். (குறுந்-105:1). 'இதை' (அகம், 394:3) "முதைபுனம்" (குறுந்-105:1) என்றும் குறித்தனர்.

முல்லைநிலம் - செம்மண் பரப்பை உடையது. கொல்லைப் பயிரின்றி தரிசாய் கிடக்குமிடம். (அகம்.89: 17) புறவு - மரங்கள் நிறைந்தப் பகுதி கானம் (குறுந்.21:4) என்றும் குறித்தனர்.

மருத நிலம் - மருத நிலப்பகுதி நீர்வளம் நிறைந்து காணப்படுவதால் கழனி, பழனம், வயல், செறு முதலிய பெயர்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளனர். இவற்றுள் கழனி என்பது சேற்று வயலையும், பழனம் என்பது நெல்வயலையும் குறிக்கும்.⁶⁴

என்று விளக்கம் தருகின்றது மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி.

நெய்தல் நிலம்:

நெய்தல் நிலத்தில் மழை பெய்தால் நெல் விளையும், மழை பொய்ப்பின் வறட்சியால் உப்பு விளையும் என்பதை,

"பெயினே விடுமான் உழையினம் வெறுப்புத் தோன்றி
இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் அஃதோ
வறப்பின் மாநீர் முண்டகம் தாஅய்ச்சேறு புலர்ந்து
இருகழிச் செறுவின் வெள்ளாப்பு விளையும்"⁶⁵

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

இந்நாளிலங்களுள்ளும் மண்வளமும் நீர்வளமும் குறைந்த பகுதியை வன்புலம் என்பர். அவ்வகையில் முல்லையும் குறிஞ்சியும் வன்புலம் என்பர். மண்வளமும், நீர்வளமும் நிறைந்த இடத்தை மென்புலம் என்பர். மருதமும் நெய்தல் நிலமும் இப்பிரிவில் அடங்கும்.

"வன்புலக் கேளீர்க்கு வருவிருந்து அயரும்
மென்புல வைப்பின் நன்நாட்டுப் பொருந்"⁶⁶

என்று மருதம் நெய்தல் நிலத்தின் இன்றியமையாமையைக் கூறப்பட்டுள்ளது. தினை, வரகு முதலிய புன்செய் பயிர் விளையும் நிலங்களையும், விதைத்துவிட்டு வான்நோக்கும் வறட்சியான நிலங்களையும் புன்புலம் என்றழைத்தனர்.

"வித்தி வான்நோக்கும் புன்புலம்"⁶⁷

என்று பயிர்த்தொழிலுக்கு ஏற்ற நிலப்பகுதிகளும் விளைவின்றி விடப்பட்ட நிலப்பகுதியைக் கால்நடைகளின் மேய்ச்சலுக்கென்றும் விடுவர்.

இவ்வாறு விடப்பட்டநிலம் விடுநிலம் எனப்பட்டது. வேளாண்மைக்குப் பயன்பட்ட இடங்களுக்கு ஏற்றவாறு பெயரிட்டழைத்தனர். சங்க இலக்கியங்கள் இத்தகைய பயன்படா நிலங்களைக் கரம்பை, முரம்பு என்ற பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றன. பயிர்த் தொழிலுக்குப் பயன்படாது புல்வகைகள் வளர்ந்து கால்நடை மேயுமாறு விடப்பட்ட கரம்புநிலம் 'விடுநிலக்கரம்பு'⁶⁸ எனப்பட்டது.

நீர்நிலைகள்:

பயிர்த்தொழிலுக்கு நிலத்தை அடுத்து நீர்வளம் இன்றியமைந்ததாகும். ஒரு நாட்டின் வளமும் நலமும் நீர்வளத்தைக் கொண்டே அமையும். அதனால் பண்டைக் காலந்தொட்டே மக்கள் பயிர்த்தொழிலுக்குக் குறைவில்லாத நீர்வளம் தேவை என்பதை உணர்ந்திருந்தனர். இத்தகைய நீர்நிலைகளை அமைத்துக்

கொடுப்பது அரசனின் கடமையாகக் கருதப்பட்டது. அதனால், அவனே உடம்பையும் உயிரையும் படைத்தவனாகக் கருதப்பட்டான்.

**"நீரும் நிலமும் புணரியோர் ஈண்டு
உடம்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே"⁶⁹**

எனவும்

**"நிலனெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்
தட்டோர் அம்ம இவண்தட் டோரே
தள்ளா தோர்இவண் தள்ளா தோரே"⁷⁰**

எனவும் புறநானூறு கூறுகிறது. சோழன் கரிகால் பெருவளத்தான் காடுகளை அழித்து, நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினான் என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகின்றது. பருவத்தே பயிர்செய்வது பயிர்த் தொழிலுக்கு ஏற்றதாக உள்ளது. மழைபெய்யும் காலத்தில் பயிர் செய்தனர். பயிர்த் தொழிலுக்கு உதவும் வகையில் பெய்யும் மழையைத் தொழில் மழை என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர்.⁷¹ நீர்வளம் எக்காலத்தும் இருக்கக் கூடிய வகையில் ஏரி, குளம், கிணறுகளை அமைத்தனர். பண்டைத் தமிழர் நீர்நிலைகளை அமைக்கும் இடங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதிலும், பாசன வசதிகளைப் பெருக்குவதிலும் சிறந்திருந்தனர். பள்ளமானப் பகுதிகளை உருவாக்கிப் பிறை வடிவில் குளம் அமைத்தனர்.⁷²

குளங்கள் சிறுகுளம், பெருங்குளம் என்று இரண்டு வகையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. சிறுகுளம் குடிநீருக்காகவும், பெருங்குளம் நீர்பாசன வசதியைப் பெருக்கி வேளாண்மைத் தொழில் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

பெய்த மழை பயிர்த்தொழிலுக்கு ஏற்ற மழை எனின் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டதோடு எஞ்சிய நீரைக் குளத்தில் தேக்கி வைத்து மழை பெய்யா காலத்து அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். குறிஞ்சி நிலத்தில் மலையினின்று வீழும் அருவியும் மலையில் அமைந்த சுனையும், இயற்கை நீர்நிலையாகும். அருவிநீரும், சுனைநீரும் பயிர்த் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டன."⁷³

சங்க இலக்கியம் உழவுத் தொழிலின் மேன்மையும் உழவரின் சிறப்பையும் எடுத்தியல்வது போல உழவுச் செய்முறைகளையும் அதற்குப் பயன்பட்ட கருவிகளையும் அவை தொடர்பான செய்திகளையும் பதிவு செய்துள்ளது. உழவுத்தொழில் என்பது உழுதல், உரமிடுதல், நீர்ப் பாய்ச்சுதல், விதைத்தல், களைகட்டல், காத்தல், அறுவடை செய்தல், பதப்படுத்தல் எனப் பல்வேறு கூறுகளாய் அமைந்துள்ளன.

உழுதல் என்பது நிலத்தைப் பண்படுத்தலாகும். பயிர்த்தொழிலுக்குப் பருவம் பார்த்துப் பயிர் செய்தல் இன்றியமையாததாகும். எனினும், நன்செய் பயிர் நீர்வளம் மிக்கிருக்கும் பகுதிகளில் ஆண்டு முழுமையும் விளைவிக்கப்பட்டது.

"விளைவு அறர் வியன் கழனி"⁷⁴

வயல்களில் நாற்று நடுவதற்கு முன் நிலத்தைப் பலமுறை உழுவர். மழை பெய்தவுடன் பல முறை நன்றாக உழப்பட்ட வயலினது செம்மண் நன்கு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும். இதனை,

.....உறுபெயல்

தண்துளிக்கு ஏற்ற பலவுழு செஞ்செய்
மண்போல் நெகிழ்ந்து"⁷⁵

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

எரு இடுதல்:

விளைநிலங்களில் உரமிட்டால் நல்ல விளைச்சலைப் பெருக்கலாம் என்பதை உழவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தனர். அக்காலத்தில் எருவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டவை கால்நடைகளின் சாணமும், உலர்ந்து விழுந்த இலைகளும் விளைச்சல் நிலங்களில் சிறப்பிடம் பெற்றன. கால்நடைகளின் சாணத்தைத் தாதெரு என்றனர். எருக்களைக் கொட்டி வைப்பதற்கென்றே மன்றங்கள் அமைத்தனர். இதனை,

"தாதொரு மன்றம்"⁷⁶

என்ற தொடரால் அறியலாம்.

நீர்ப் பாய்ச்சுதல்:

நன்செய் நிலங்களில் பரவலாக நீர் நிறைந்து இருக்கும்படிச் செய்வர். விவசாய நிலங்களுக்குக் குளத்திலிருந்தும், கிணற்றிலிருந்தும் நீரிறைத்துப் பாய்ச்சுவர்.

"நீர் தெவ்வு நிரைத் தொழுவர்
பாடு சிலம்பு மிசை யேற்றத்
தோடு வழங்கும் அகலாம் பியிற்
கயன் அகைய வயல் நிறைக்கும்"⁷⁷

என்று மதுரைக்காஞ்சியில் விவசாயநிலங்களுக்கு நீர்ப்பாசனம் அமைக்கப்பட்டதை அறியலாம்.

நாற்று நடுதல்:

பலமுறை நன்றாக உழப்பட்டு களை நீக்கி, உரமிட்டு, நீர்ப்பாய்ச்சப்பெற்ற வயல்களில் நாற்றுகளை நன்றாக அழுந்த நடுவர்.

*"முடிநா றழுந்திய நெடுநீர்ச் செறுவில்"*⁷⁸

எனவும்,

*"நீருறு செறுவில் நாறுமுடி யழுத்த"*⁷⁹

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன மலைபடுகடாம் நூலில் நெற்பயிர் நன்கு பருத்து முதிர்வதற்கு நல்ல காற்று இன்றியமைந்ததாகலின் நான்கு திசைக் காற்றும் ஊடறுத்து வீசப்பெற்றமையால் நன்கு விளைந்தன என்று காற்றின் இயக்கத்தைக் காரணமாக்கி,

*"பால்வார்பு கெழிஇப் பல்கவர் வளிபோழ்வு
வாலிதின் விளைந்தன ஐவனம் வெண்ணெல்"*⁸⁰

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. நாற்று நடும்போது நான்கு திசைகளிலும் காற்று ஊடறுத்துச் செல்லுமாறு இடைவெளிவிட்டு நட்டனர். அவ்விடை வெளியினால் பயிர்கள் கிளைத்துச் செழித்து வளர்ந்தன.

அறுவடை செய்தல்:

நெற்கதிர்கள் நன்கு முற்றியபின் அவற்றை அறுவடை செய்வர் என்பதை,

*"வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெரீஇப்
பழனப் பல்புள் இரிய"*⁸¹

*"கழி சுற்றிய விளைகழனி அரிப்பறையாற் புள்ளோப்பும்"*⁸²

*"நெல் அரிவாளைக் குயம்"*⁸³ என்றனர்.

இவ்வாறு நெற்பயிர் நன்கு முற்றிய நிலையில் அறுவடை செய்யும் முறைகளையும், துணைக்கருவிகளையும் பற்றிய செய்திகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நெல்வகைகள்:

சங்கஇலக்கியத்தில் சிலவகை நெற்களின் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஐவனநெல், தோரைநெல், மூங்கில்நெல் போன்றவைகள் குறிஞ்சி, முல்லை நிலங்களிலும், வெண்நெல், செந்நெல் என்பன மருத நிலங்களிலும் காணப்படுவன என்பதை அறியலாம்.

ஐவன நெல், மூங்கில் நெல் - குறிஞ்சி நிலம் (ஐங்-267:2-3,
குறுந்.100-1, அகம்.397-15)

- தோப்பி நெல் - முல்லை நிலம் (அகம். 267: 10-12)
- தோரை நெல் - மருத நிலம் (மலைப். 120:21)
- சாலிநெல் - மருதநிலம் (பொருந. 246:48)

புன்செய் பயிர்கள்:

புன்செய் பயிர்களைப் பருவம் பார்த்துப் பயிர்செய்தல் வேண்டும். குறிஞ்சியும், முல்லையும் நீர்வளம் குறைந்த பகுதிகளாதலின் பருவமழையை எதிர்நோக்கியே தினை, வரகு, சாமை, அவரை, கொள்ளு, பயறு, உழுந்து போன்றவற்றை விளைவித்தனர்.

- தினை - நற்.26:6 குறுந்.133:1, அகம்.28:3-5,
- வரகு - குறுந்.282:1, புறம்.120:2-9
- உளுந்து - நற்.89:4-5, குறுந்.387:3
- கொள்ளு - புறம்.105-5, 392
- பயறு - அகம். 262: 1-4
- எள் - மலைப்.102:6
- அவரை - மலைப்.108:10, குறுந்.82:4-5
- தென்னை - பதிற்.13:7, பொருந.181.
- பருத்தி - குறுந்.72:4, அகம்.129:7
- கரும்பு - குறுந்.262:7, மலைப்.119, பட்டினப்.9, புறம்.322:7
- மிளகும் மஞ்சளும் - குறிஞ்சி நிலம். பரிபா.16:2, மலைப்.521

"சேம்பையும் மஞ்சளையும் ஒம்பினர் காப்போர்" (மலைப்.343)

இவ்வாறு நிலம் சார்ந்த உற்பத்திப் பொருட்கள் வேறுப்பட்டுள்ளன. மதுரைக் காஞ்சியில் மலைநிலத்தின் விளைபொருட்களைக் கூறுகையில், மணமுள்ள அகில், சந்தன மரங்களை அழித்துத் திருத்திய மேட்டு நிலத்தில் விதைத்த சிறிய கதிர்களையுடைய தோரை நெல்லும், நீண்ட தாளினையுடைய வெண்சிறு கடுகும், ஐவனம் என்னும் வெண்ணெல்லோடு பிணக்கம் கொண்டு வளருமாறு செய்து இஞ்சு, மஞ்சள், பசிய மிளகுக்கொடி ஆகியவற்றை விளைவித்தனர்.⁸⁴ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு ஒரே இடத்தில் அந்நில வளத்திற்கேற்ப பல்வேறு பயிர்களைப் பயிரிடத் தெரிந்திருந்தனர்.

நெசவுத் தொழில்:

பண்டைய தமிழர் தம் நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியின் பஞ்சினை நூலாக நூற்று, ஆடையாக நெய்து, அணியத் தொடங்கிய காலமே மனிதவரலாற்றில் ஒரு நாகரிகமான வாழ்வியல் காலமாகக் கொள்ளலாம். புதிய முயற்சியின் விளைவாகத் தொடங்கிய தொழிலினையே நாம் நெசவுத் தொழில் என்றழைக்கின்றோம்.

"இது வாழ்வியல் தொழில்களில் சிறந்ததாகப் போற்றப் படுகிறது. பண்டைத் தொழில்களுள் ஒன்று. விவசாயத்துக்கு அடுத்தது. மக்கள் நாகரிகம் அடையத் தொடங்கியதும் கையாண்ட முதல் கைத்தொழிலாகும்."⁸⁵

என்பது, சங்க இலக்கியத்தில் நெசவுத் தொழில் வளர்ந்த நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது. நெசவுத் தொழிலுக்குப் பருத்தி மிகவும் இன்றியமையாத ஒரு மூலப்பொருளாக விளங்கியது. தமிழகத்தில் பருத்தி விளையும் நிலப்பகுதிகள் மிகுதியாக இருந்தன என்பதை,

"பருத்தி வேலிச் சீறார்"⁸⁶

"பன்னல் வேலியப் பணை நல்லூர்"⁸⁷

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

"இப்பருத்தியே யன்றி இலவமரம், கோங்குமரம் முதலிய மரங்களிலிருந்து வேண்டிய பஞ்சுகளைச் சேகரித்து நெசவுத் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தினர்."⁸⁸

என்று நெசவுத் தொழிலின் மூலப்பொருளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பல இடங்களில் நெசவுத் தொழில் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. பருத்தி, பட்டு ஆகிய பொருட்களைக் கொண்டு துணிகள் நெய்யப்பட்டன. மகளிர் பருத்திப் பஞ்சினைச் செப்பஞ் செய்து நுண்ணிய நூலாக நூற்பதில் கைத்திறம் பெற்று விளங்கினர். இப்பெண்கள் பருத்திப் பெண்டிர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். மேலும் கணவரை இழந்த மகளிர் இத்தொழிலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.⁸⁹

பெண்கள் நூற்று இழைத்த நூலைப் பாவாக விரித்துத் தறியில் நெய்து ஆடையாகக் கொடுக்கும் கடமை ஆடவர் தொழிலாக இருந்தது.

"நம் தமிழகத்தில் அரிக்கமேடு என்ற இடத்தில் நடந்த அகழாய்வின் மூலம் மஸ்லின் துணிகளுக்குச் சாயம் தோய்க்கப் பயன்பட்ட செங்கற்களால் ஆன இரண்டு தொட்டிகள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவற்றின் காலம் கி.பி.முதல் நூற்றாண்டு எனக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளது."⁸⁰

இவற்றால் சங்க கால மக்கள் வண்ணங்கள் தயாரிக்கும் தொழிலில் சிறந்திருந்ததை அறியலாம். சங்க இலக்கியப்பாடல்கள் சிலவற்றில், பல்வேறு வண்ண ஆடைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அவைகள்,

"நீலநிறத்துணிகள் - "நீலமென்சேக்கை"⁹¹

"செந்நிறத் துணிகள் - துவர்செய் ஆடை"⁹²

"கோபத் தன்ன தோயா பூதுகில்"⁹³

இவ்வாறு நீலநிறத் துணிகளும், செந்நிறத்துணிகளும் இருந்தனவென்று இலக்கியங்கள் வழியாக அறியலாம். பண்டைக்காலத்தில் வண்ணம் தயாரிக்க காடுகளில் முளைத்திருக்கும் செடிகளின் தழைகளும், மரப்பட்டைகளும் குறிப்பாக அவுரிச் செடிகளும் அதிக அளவில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவுரிச்செடிகள் நம்நாட்டிலிருந்து மேலை நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதிச் செய்யப்பட்டன. வண்ணம் தயாரிக்கப் படுவதால்தான் இச்செடிகள் அதிக அளவில் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பதை அறியலாம்.

இவ்வாறு பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தைத் தொடர்ந்து நெசவுத் தொழில் மக்களிடம் பரவலாகவும் வாழ்வியல் தொழிலாகவும் காணப்படுகின்றது.

தச்சுத்தொழில்:

தச்சு என்பது ஒன்றையும் மற்றொன்றையும் பொருத்தி இணைப்பதாகும். இத்தச்சுத் தொழிலைச் செய்வோர் தச்சர் எனப்பட்டனர். இவர்களைக் கல்தச்சர். மரத்தச்சர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவ்விருவகைத் தச்சர்களுக்கும் 'கம்மாள்' என்ற பெயரும் உண்டு. மரத்தொழில் செய்து வந்த தச்சன் சங்ககாலத்து இலக்கிய வழக்கில் 'மரங்கொல் தச்சன்' என்று வழங்கப்பட்டுள்ளான். மரத்தினை வெட்டி அதனை இழைத்துச் செப்பம் செய்து பொருட்களைக் கலைநயத்துடன் வடிவமைப்பவனை மரங்கொல் தச்சன் என்றனர்.⁹⁴

பண்டைத் தமிழகத்தில் திறமை வாய்ந்த தச்சர்கள் இருந்தனர். இவர்கள் தச்சுத் தொழிலைக் குலத்தொழிலாகக் கொண்டனர் என்றும், தச்சர்கள் தம் மக்களை இளம் வயதிலேயே தொழிலில் நன்கு பழக்கி வைத்தனர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன.

"தச்ச சிறார் தச்சப் புனைந்த
ஊரா நற்றேர்"⁹⁵

எனவும்

"மரங்கொல் தச்சர் கைவல் சிறாஅர்
மழுவுடைக் காட்டகத்து"⁹⁶

எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன

தமிழ்நாட்டுத் தச்சர்கள் மக்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பொருள்களையும், வசதிக்குத் தேவையான வண்டிகளையும் செய்து கொடுத்தனர். நால்வகைப் படைகளில் தேர்ப்படையும் ஒன்றாக இருந்ததால் தேர் செய்வது தச்சர்களின் தலையாயக் கடமையாக இருந்தது. தேர்களைப் பெருமளவு செய்வதில் கைத்திறன் தேர்ந்தவர்களாக விளங்கினர். "ஒரு நாளில் எட்டுத் தேர்களைச் செய்யவல்ல தச்சர்கள் இருந்தனர்"⁹⁷ என்பதைப் புறநானூறு வழி அறியலாம் மேலும், தேரின் நேர்த்தியான வடிவமைப்பையும்

"கண்ணோக் கொழிக்கும்
பண்ணமை நெடுந்தேர்"⁹⁸

என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு, கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் நேர்த்தியானத் தேர்கள் செய்யப்பட்டதைச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

நெடுநல்வாடையில் நக்கீரர் அரண்மனை, மதில், கதவு, வாயிலின் நிலைக்கால் அமைப்பு, வாயில் நெடுநிலை ஆகியவற்றைக் குறித்துக் கூறுவதால் தச்சர்களின் தொழில்திறன் மேம்பாட்டை அறியலாம்.

"ஒருங்குடன் வளைஇ ஓங்குநிலை வரைப்பில்
பரு இரும்பு பிணித்துச் செவ்வரக் குரீஇ
துணைமாண் கதவம் பொருத்தி இணைமாண்டு
நாளொடு பெயரிய கோளமை விழுமரத்துப்
போதவிழ் குவளைப் புதுப்பிடி காலமைத்துத்
தாளொடு குயின்ற போரமை புணர்ப்பிற்

கைவல் கம்மியன் முடக்கலிற் புரைதீர்ந்து
ஐயவி அப்பிய நெய்யணி நெடுநிலை"⁹⁹

என்று அரண்மனையின் வனப்பு தச்சனின் கைத்திறனில் அழகுபெற்று விளங்குவதை நக்கீரர் நெடுநல்வாடையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க காலத்தில் பொருளாதார நலனைப் பெருக்கும் வகையில் வாணிபம் சிறந்த நிலையில் விளங்கியது. இவ்வாணிபத்திற்குத் தேவையான படகுகள், கப்பல்கள் கட்டும் தொழிலில் தச்சர்கள் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். மேகத்தால்

சூழப்பட்ட மலைபோல கடலால் சூழப்பட்டு அசையும் இயல்பினை உடைய கப்பல்கள் இருந்ததாகச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

"ஆடியற் பெரு நாவாய்
மழை முற்றிய மலை புரைய"¹⁰⁰

எனவும்,

"வெளில் இளக்கும் களிறு போலத்
தீம்புகார்த் திரை முன்றுறைத்
தூங்கு நாவாய்"¹⁰¹

இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் தச்சத்தொழில் சிறந்து விளங்கியதைப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

மட்கலத் தொழில்:

மட்பாண்டங்கள் முதலில் சுரை ஓடுகள், கூடைகள் முதலியவற்றைப் பார்த்துச் செய்யப்பட்டன. பழங்குடி மக்கள் மட்பாண்டங்கள் செய்வதற்குக் கூடைகளை அச்சாகப் பயன்படுத்தினர். இதனைப் பழைய மட்பாண்டங்களில் கூடைகளின் அடையாளங்கள் மற்றும் பொருள்சார் பண்பாட்டு அடையாளங்கள் இருப்பதன் வழி அறியலாம்.

மட்பாண்டங்கள் மக்களின் தேவைக்கேற்ப பல்வேறு வடிவங்களில் செய்யப்பட்டன. உணவு சமைக்கவும், தண்ணீரைச் சேமித்து வைக்கவும், பிற தேவைகளுக்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டன. இச்சுடு பாண்டங்கள் தண்ணீரில் கரையாமலும், அதிகவெப்பத்தைத் தாங்குபவையாகவும் காணப்பட்டன. மட்பாண்டங்களில் செய்யும் உணவுப்பொருட்கள் தரமானதாகவும், உடல் நலத்திற்கு ஆரோக்கியமானதாகவும் இருந்துள்ளன.

மட்பாண்டங்கள் எளிதில் உடைந்துப் போகும் தன்மையுடையன. இருப்பினும் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சிக்கும், பண்டைக்கால நாகரிகங்களின் சிறந்த கூறுகளை ஆராய்வதற்கும் பயனுடையதாக அமைந்தன.

"புதுச்சேரிக்கு அருகில் உள்ள அரிக்கமேடு என்னுமிடத்தில் கிடைத்த சில அரிடைன் ஓடுகள் ரோமிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டவையாகும். இவற்றோடு கிடைத்த மற்ற ஓடுகளும் மணிகளும் கி.பி. முதல் நூற்றாண்டில் ரோம் வணிகர்களும், தொழிலாளர்களும் தென்னிந்தியாவில் வணிகச் சாலைகள், தொழிற்சாலைகள் நிறுவி வாணிபம் செய்து வந்ததற்குச் சான்றுகள் என்று தொல்பொருள் ஆய்வில் கூறப்பட்டுள்ளன"¹⁰²

இச்சான்றுகள் வழிப் பண்டைய தமிழகத்தில் மட்பாண்டங்கள் செய்யும் தொழில் பரவலாகக் காணப்பட்டதை அறியலாம்.

சோழன் நெடுங்கிள்ளி தனது நாட்டை எந்த அளவிற்குத் தொழில்வளம் உடையதாக்கினான் என்பதைக் குயவர் சமூக நிலையைக் கொண்டு அறியலாம்.

“வேட்கோச் சிறார் தேர்க்கால் வைத்து
பசுமட் குருஉத்திரள் போலவன்
கொண்ட குடுமித் தண்பனை நாடே”¹⁰³

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. வீடுகளில் பயன்படும் சிறிய கலன்களோடு, இறந்தோரை வைத்துப் புதைக்கும் பெரிய தாழிகளும் இவர்களால் செய்யப்பட்டன.

“தாழிச் சுவளை வாடுமலர் சூட்டி”¹⁰⁴

“தாழியும் மலர்பல அணி”¹⁰⁵

“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த”¹⁰⁶

“வியன்மலர் அகன் பொழில் ஈமத்தாழி
அகலிதாக வனைமோ”¹⁰⁷

இவ்வாறு, பல்வேறு அளவுள்ள மண்பானைகள் மக்கள் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன என்பதை அறியலாம்.

குழிசி	- "முரவுவாய்க் குழிசி" ¹⁰⁸
சாடி	- "நனை முதிர் சாடி" ¹⁰⁹
கலன்	- "பெருங்கண் குறுமுயல் கருங்கலன்" ¹¹⁰
கன்னல்	- "தொகுவாய்க் கன்னல்" ¹¹¹
மண்டை	- "கவிழ்ந்த மண்டை" ¹¹²
	"இமிழிசை மண்டை" ¹¹³

இவ்வாறு, பல்வேறு விதமான மட்கலன்கள் மக்களின் அன்றாடத் தேவைகளுக்குப் பயன்பட்டுள்ளன. குயவர்களின் சிறுதொழில் வளர்ச்சி நாகரிக வாழ்க்கையைப் பறைசாற்றும் வண்ணம் காணப்படுகின்றது.

கொல்லர் தொழில் (இரும்பு உருக்குத் தொழில்):

பண்டைத் தமிழரிடையே இரும்புத் தொழில் செய்யும் கொல்லன் இருந்தான். அவன் தொழில் செய்யும் உலைக்கூடம் இருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

“கருங்கை கொல்லன் இரும்புவிசைத் தெறிந்த
கூடத் திண்திணை”¹¹⁴

ஒருவகையில் கொல்லுத் தொழிலைத் தச்சத் தொழிலின் ஒரு பகுதியாகக் கருதலாம். சங்ககால மக்களின் பொருளாதார வாழ்வில் கொல்லரும் தச்சரும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். பயிர்த் தொழிலுக்கு வேண்டிய இரும்புக் கருவிகளை இவர்கள் செய்தனர். போர்த்தொழிலுக்கு வேண்டிய படைக்கருவிகளையும் செய்து கொடுத்துள்ளனர்.

“கொல்லன் தொழில் புரிந்த இடத்தைப் புறப்பாடல்
“கொற்றுரை” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. அதற்கு உ.வே.சா.
அவர்கள் உரை எழுதும்போது “பணிக்களரி” என்று
குறிப்பிடுகின்றார்.”¹¹⁵

சங்க இலக்கியத்தில் கொல்லனது உலைக்களக்காட்சி பல்வேறு நிலைகளில் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. புறநானூற்றில் மருத்துவன் தாமோதரனார் என்னும் புலவர் பிட்டங்கொற்றனின் போர் வண்மையைப் புகழுமிடத்து, கொற்றன் பகைவர்க்குக் கொல்லன் கூடத்தாலெறியும் உலைக்கல் போலும் வல்லண்மை உடையவன் என்னும் பொருளமைய,

இரும்பு பயன் படுக்குங் கருங்கைக் கொல்லன்
விசைத்தெறி கூடமொடு பொருஉம்
உலைக்கல் லன்ன வல்லா ளன்னே”¹¹⁶

என்று வியந்து பாடியுள்ளார். மேலும், கொல்லர்கள் இரும்பைப் பழுக்கக் காய்ச்சிச் சம்மட்டியால் அடித்தனர் என்பதை,

“கருங்கை கொல்லன் இரும்பு விசைத்து எறிந்த”¹¹⁷

என்ற பாடலடியின் வழி அறியலாம். மேலும், இரும்பினால் விளக்குகள் செய்யப்பட்டதை நெடுநல்வாடை குறிப்பிடுகிறது.¹¹⁸ ‘இரும்பு செய் விளக்கின்’ என்றதாலும், இரும்பை மெல்லிய தகடாகச் செய்தனர் என்பதை “இரும்பு வடித்தனன்”¹¹⁹ என்றதாலும் அறியலாம். இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கருவிகள் சங்ககால மக்களிடையே பல்வேறு தொழில்கள் செய்யப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளன. அவைகள்,

- ❖ கத்திரிகை¹²⁰
- ❖ யானையை அடக்கும் தோட்டி¹²¹
- ❖ இரும்புத் தகடு¹²²
- ❖ கவைமுட்கருவி¹²³
- ❖ மத்திகை (சம்மட்டி)¹²⁴

- ❖ உளி அல்லது தொடலை வாள்¹²⁵
- ❖ ஊசிகள்¹²⁶
- ❖ நெடுங்கை நவியம்¹²⁷
- ❖ நெடுவேல்¹²⁸

போன்ற பல்வேறு வகையான இரும்புக் கருவிகள் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன. பிற தொழில்களின் இயக்கத்திற்குத் தாய்மை நிலையில் கொல்லுத்தொழில் சிறப்புற்றிருந்தது.

அணிகலத்தொழில்:

மக்கள் தங்களின் வனப்பு மேம்பட ஒப்பனை செய்து கொள்வதற்கு அணிகலன்களை அணிந்தனர். பண்டைக்கால மக்கள் கடலில் கிடைத்த சங்கு, முத்து, பவளம் போன்றவற்றை அணிகலன்களாகக் கொண்டனர்.

"வாளாந் துமித்த வளை"¹²⁹

"ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்"¹³⁰ (புறம்.63:12)

என்று அணிகலன்கள் செய்யும் தொழில் சமூகத்தில் வளர்ச்சி பெற்றதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று காட்டுகின்றன.

"பண்டைக்கால மக்கள் சங்கு, முத்து, பவளம், பொன், வெள்ளி போன்ற பொருட்களால் தங்களை ஒப்பனைச் செய்து கொண்டனர். கல் இழைத்த பொன் அணிகளைச் செய்யத் தொடங்கினர். படிப்படியாக அணிகலத் தொழிலில் தமிழரின் கைத்திறன் கண்களைக் கவரும் வகையில் சிறப்புற்றது. மக்கள் நிலை, சூழல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்றவாறு அணிகள் செய்யப்பட்டன. மலர் அணியும் வழக்கம் குறிஞ்சி நிலத்திலும், ஐம்படைத்தாலி அணியும் வழக்கம் முல்லை நிலத்திலும், பலகறை, முத்து, பவளம் அணியும் வழக்கம் நெய்தல் நிலத்திலும், மருதங்காய், மிளகு மாலை, மண்ணால் செய்த உருண்டை மணிமாலை போன்றவைகளும், பளிங்குபோன்ற பல வண்ணக் கற்கள் கோத்த மாலைகளும், காப்பு, தடை, தாலை போன்ற நூல் அணிகள் அணியும் வழக்கம் மருத நிலத்திலும் இருந்தன."¹³¹

என்று மக்களின் தேவைக்கேற்ப அணிகலன் செய்யும் தொழில்கள் நிலங்கள் தோறும் வேறுபட்டிருப்பதை பி.டி.சீனிவாச அய்யங்கார் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் பொன்வேலை செய்தலைப் பற்றியும், பொற்கொல்லர் திறமைகளைப் பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொற்கொல்லர் அணிகலன்கள் செய்யப் பயன்படுத்திய கருவிகளுள் 'அரம்' என்ற கருவியும் ஒன்று.

"வாளரந் துமித்த வளை"¹³²

"அரம் போழ்ந் தறுத்த இலங்குவளை"¹³³

என்று கூறப்பட்டுள்ளன. அணிகலன் செய்யும்போது அரக்கால் செய்த கருவி அமைத்துக் கொல்லன் உலையில் வைத்து ஊதிச் செய்வதை,

....மெழுகு ஆன்று

ஊதுலைப் பெய்த பகுவாய் தென்பணி"¹³⁴

என்பதால் புலப்படும். சிலம்பு, கிண்கிணி, கழல், வளை, கழுத்திலணியும் மாலைகள் செய்யும்போது பகுதி பகுதியாகச் செய்வர். பிறகு அவரவர் விருப்பத்திற்கு ஏற்ற வகையில் உருவமும் அளவும் அமையுமாறு பொருத்தப்படும். இவ்வாறு ஓர் அணிகலன் செய்யும்போது அவ்வணிக்குரிய உருக்களைப் பொருத்தும் போது பற்றவைத்தல் வேண்டும். பற்றவைக்கும் முறைக்கு ஐங்குறுநூற்று உரையில் "நன்றாக இணைக்கப்பட்ட வளை" என்று சான்றாகக் காட்டுகின்றார் ஓளவை சு.துரைசாமி பிள்ளையவர்கள்.

புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றில் பொன், பவளம், முத்து, வயிரமணிகள் ஆகியவற்றை இணைத்து அழகிய அணிகலன்கள் செய்தனர் என்பதை,

"பொன்னுந் துகிரு முத்தும் மன்னிய

மாமலை பயந்த காமரு மணியும்

இடைபடச் சேய ஆயினுந் தொடைபுணர்ந்து

அருவிலை நன்கலம் அமைக்கும்"¹³⁵ (புறம். 28,1-4)

என்ற புறப்பாடல் வழி அறியலாம். சங்கப் பாடல்களில் கூறப்படும் அணிகலன்கள் அழகுடன், தொழில் திறம் வாய்ந்ததாகும். அவை பொற்கொல்லரின் நுட்பமான தொழில் அறிவைப் போற்றுவதாய் அமைந்துள்ளன.

"செய்வினை பொலிந்த செறிகழல்"¹³⁶

"நுண்வினை இழை"¹³⁷

"புனைவினைப் பொலிந்த பொலநறுந் தெரியல்"¹³⁸

"கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ் மேல்"¹³⁹

போன்ற சான்றுகளின் வழி பொற்கொல்லர்களின் தொழில் திறத்தை அறியலாம்.

தோல்பொருள் தொழில்:

பண்டைத் தமிழர்கள் தோலின் பயனறிந்து, வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பயன்படு பொருளாகத் தோலைப் பதப்படுத்திப் பயன்படுத்திய முறைகளைப் பாடல்களின் ஊடாக இலக்கியங்கள் சான்று காட்டுகின்றன. தோலின் நிறம், தன்மை, பயன் ஆகியவற்றைத் தோலுக்கு வழங்கிய வேறு பெயர்களான அதள், பச்சி, உரிவை, உரி, சருமம் போன்ற பெயர்களால் அறிய முடிகின்றது. விலங்குகளின் தோலைக் கொண்டு அவற்றின் திண்மை, உறுதிக்கேற்ற வகையில் பயன்படு பொருளாகச் செய்துள்ளனர்.

"உழை அதள்"¹⁴⁰

"மின்னோர் பச்சை"¹⁴¹

"நல்லேற்று உரிவை"¹⁴²

"தைப்பமை சருமத்தில்"¹⁴³

பண்டைத் தமிழ் மறவர்கள் போரினை முறைப்படி வழிநடத்திச் செல்ல போர் முரசைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இப்போர் முரசை வண்மையான மயிர் நீக்கப்படாத தோல்களால் செய்திருந்தனர்.¹⁴⁴

மேற்கூறிய சான்றுகள் வழி பண்டைத் தமிழர் தோலின் பயனறிந்து பல்வேறு நிலைகளில் பயன்படுத்தியதை அறிய முடிகின்றது. போர்க்கருவிகள், இசைக்கருவிகள், அன்றாட வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் பொருட்கள், அணிகலன்கள் எனப் பல்வேறு வகைகளாகத் தோலின் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு பயன்படுத்தினர். பெருமளவில் பல்வேறு விதமான தோல் பொருட்கள் செய்யப்பட்டதால் தோலைப் பதப்படுத்தித் தொழில் செய்த வினைஞர்கள் பரவலாக இருந்துள்ளனர்.

நிலஞ்சார் தொழில்கள்:

குறிஞ்சி

- வேட்டையாடுதல், தேன் எடுத்தல், மலைநெல் அறுவடைத்தல், கிழங்கு வகைகளை உற்பத்தி செய்தல், திணை பயிர் விளைவித்தல்.¹⁴⁵

முல்லை

: கால்நடைகளை வளர்த்தல் மற்றும் அவற்றிலிருந்து வேளாண்மைப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்தல்.¹⁴⁶

மருதம்

- வேளாண்மைத் தொழில் மற்றும் உபரி வேலைப் பிரிவுகள்.

- நெய்தல் - மீன்வளம் பெருக்குதல், உப்பு விளைவித்தல் மற்றும் சங்கறுக்கும் தொழில்.¹⁴⁷
- பாலை - களவுத் தொழில், போக்குவரத்து (அகம். 1:14, நற்.352:1-2, புறம்.3:20-21). இவ்வாறு திணை சார்ந்த தொழில் பிரிவுகள் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மிகுந்திருந்தன.

கைவினைத் தொழில்கள்:

- கூடை முடைதல் - ஐங்.48-2, குறுந்.155:2, கலித்.177:8-9
- ஓலைத் தொழில் - அகம். 194:7, புறம். 290:7, 339:13.
- உண்கலம் செய்தல் - அகம். 37:10, சிறுபா.166,
- ஓலைப்பாய் பின்னுதல் - அகம். 94:4, நற்.142:4, புறம். 246:9,
- பாவை விளக்கு செய்தல் - புறம். 243, 1-2, 11: 2-3, நற். 191: 2-3
- சுண்ணம் தயாரித்தல் - மதுரைக். 399
- கயிறு திரித்தல் - முல்லைப்.12, புறம். 3-10, பதிற்.71:16.
- நூல் தொழில் - மதுரைக். 640, 481-83.

இவ்வாறு கைவினைத் தொழில்கள் சங்க காலத்தில் மிகுந்திருந்ததை அறியலாம்.

உபரித்தொழில் பிரிவுகள்:

கள் தயாரிக்குந் தொழில்:

பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் கள் அருந்தும் பழக்கம் பரவலாகக் காணப்பட்டது. கள் தயாரிக்கும் முறைகள், அதற்குரிய வேறுபெயர்கள், பாதுகாக்கும் முறைகள், கள் விற்பனை செய்தல் பற்றிய செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாக உள்ளன.

கள்வடிக்கும் தொழில் : பெரும்.275-28, சிறுபா. 155-59, பதிற். 81:21. அகம். 348: 6-7.

கள்விறற்றல் : பொருந். 216.

சலவைத் தொழில் : ஆடைவெளுக்கும் தொழில் செய்வோர்
'காழியர்' எனப்பட்டனர். அகம்.89:7-9,
புறம். 311, நற்.90: 2-4.

அட்டில் தொழில் : அறச்சாலைகள் அமைத்தல். (புறம்.10:7-8)

கூவல் தொழில் : நீர்ப்பாசன வசதியைப் பெருக்குவது,
மதுரைக்.245-46,நற்.240:7,அகம்:21:22-23.

கூவல், கூவம், கேணி, கிணறு என்பன மக்கள் வழக்கிலும்,
இலக்கியங்களிலும் பயின்று வந்தாலும், சங்க இலக்கியங்களில்
பெரும்பான்மையாகக் 'கூவல்' என்ற சொல்லே காணப்படுகிறது.

வேலன் வெறியாடுதல் - முருகு.222,தொல்.புறத்.நூ.5,
பரிபா.5:15, நற்.268:8-9.

காரோடன் (சக்கிலியன்) - படைக்கலங்களுக்குத் தோலினால்
உறை தைத்துக் கொடுப்பவன்.
அகம். 1:5

விறகு வெட்டுவோர் - புறம்.70:17.

யானைப்பாகன் - புறம்.14:1-4, அகம். 286.9

தேர் ஓட்டுபவன் - ஐங்.484:3-4,482:2, குறுந்.311.

பாணன், துடியன், பறையன், கடம்பன் - புறம்.335,7-8,269:6,287.

இழிச்சினன் - ஏவல் செய்வோன் அல்லது
பணியாளன் (புறம்.82:1-4)

அறிவுசார் தொழில்கள்:

பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் அமைந்த மக்கள் பிரிவுகள் தொழில்
காரணமாகத்தான் அமைந்துள்ளன. இத்தொழில் பிரிவு முறைகள் அக்காலச்
சமுதாயத்தின் உயர்ந்த நிலையை, நாகரிகத்தின் மேன்மையை
வெளிப்படுத்துகின்றன. பெரும் பிரிவுகளாகிய நால்வகைத் தொழில்களில்
'அந்தணர்' என்போர் முதன்மை பெற்று விளங்குகின்றனர். அவர்கள் தம்
செய்தொழில் கருமத்தால் அந்தணர் என்ற சிறப்புப் பெயரைப் பெற்றனர்.

வள்ளுவர் காட்டும் அந்தணர் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் உண்மையான மதிப்பைப் பெற்றவராவார். மனஅமைதியும், உயிர் இரக்கப்பண்பும், அறிவாற்றலும் உடையவர்களைத்தான் அந்தணர்களாகத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் காலந்தோறும் போற்றி வருகின்றனர். அந்தணர் தொழில்களாக அறுவகையைக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகள்,

- ❖ ஓதல்
- ❖ ஓது வித்தல்
- ❖ வேட்டல்
- ❖ வேட்பித்தல்
- ❖ ஈதல்
- ❖ ஏற்றல்

என்று அந்தணர் தொழில்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

(பதிற்.24:6-8 புறம்.397, மதுரைக்.655, பெரும்.315, பரிபாடல்.27.)

அரசர்:

அரசு என்பதே மக்கள் நலத்திட்டத்திற்காக மக்களால் அமைக்கப் படுவதாகும். அதற்குத் தலைவனாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படுபவன் மக்கள் பிரதிநிதியாகின்றான். அவனே அரசன் எனப்படுகின்றான்.

"நெல்லும் உயிரன்றே; நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யான் உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே" (புறம்.186)

எனவும்,

"குணகடல் வரைப்பின் முந்நீர் நாப்பன்
பகல்செய் மண்டிலம் பாரித் தாங்கு
முறைவேண்டு நார்க்கும் குறைவேண்டு நார்க்கும்
வேண்டுப வேண்டுப வேண்டினர்க் கருளி
இடைத் தெரிந் துணரும் இருள்தீர் காட்சி
கொடைக் கடன் இறுத்த கூம்பா உள்ளத்து
உரும்பில் சுற்றமொடு இருந்தோன்" (பெரும்.441-47)

என்று அரசர்க்குரிய தொழில்களாக ஆட்சி முறை, குடிமக்கள் உறவுநிலை, நீதி, அறநெறி, ஈகை, பண்பு பாராட்டல் போன்ற தகுதி நிலைகளைப் பெற்றுத் திறம்படச் செயல்படுபவன் அரசனாகின்றான்.

அமைச்சர்: (காவிதி மாக்கள்)

அரசு சிறப்புற வேண்டுமெனில் நல்லமைச்சர் தேவை. நாட்டையாளும் மன்னனின் அருகிலே எப்போதும் இருப்பவராக உள்ளவர் அமைச்சராவார். அமைச்சரே தூதுபோதலும் உண்டு. அமைச்சரே காலக் கணிதத் தொழிலைச் செய்தலும் உண்டு.

"நன்றும் தீதிலும் கண்டாய்ந் தடக்கி
அன்பும் அறனும் ஒழியாது காத்துப்
பழி ஓரீஇ உயர்ந்து பாய்புகழ் நிறைந்த
செம்மை சான்ற காவிதி மாக்களும்" (மதுரைக்.496-99)

எனவும்,

"மந்திர மரபின் தெய்வம் பேணி
மெய்யூர் அமைச்சியல் மையூர் கிழானை" (பதிற். 9:10-11)

எனவும் அமைச்சர் தொழில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஒற்றர்:

உள்நாட்டிலும் வெளிநாட்டிலும் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளையறிந்து அரசனுக்கு அறிவிக்க ஒற்றர் தேவையாக அமைந்தனர்.

"வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளின் போகி"¹⁴⁸

"நெடிய என்னாது சுரம்பல கடந்து"¹⁴⁹

இவ்வாறு ஒற்றரின் உளவியல் பணி நுட்பமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தூதுவர்:

அரசின் ஆட்சித்துறையில் ஒன்றாகத் தூதுவர் பிரிவு இடம்பெறுகின்றது. சங்க இலக்கியமும் திருக்குறளும் தூதுவர்க்குரிய தகுதிகளையும், சிறப்புகளையும் புலப்படுத்துகின்றன.¹⁵⁰

காவலர் பணி:

ஊர்க்காவல் பிரிவு	- அகம். 2:14-15., 22-16,
நகர்க் காவல் பிரிவு	- குறுந். 375-6, புறம். 37-9, நற்.255-3, 22-16, மதுரைக். 643-53)
அறங்கூர் அவையத்தார்	- குறள்.118, மதுரைக்.489, புறம்.7-8, அகம்.93:5, 256:21
அறிவர்	- "மறுவில் செய்தி மூவகைக் காலமும் நெறியின் ஆற்றிய அறிவன் தேயம்"

என்று காலத்தை அறிந்து கூறும் காலக் கணக்கரும் இருந்தனர்.¹⁵⁵

ஆவணமாக்கள்

- குடைவோலை முறை அரசியல் தலைவர் அல்லது ஊர்த்தலைவர்.

கணியன் (சோதிடம் பார்ப்பவன்)

- (புறம். 229, பட்டினப்.1-2)

நாழிகைக் கணக்கர்

- ஒரு நாளில் அமையும் பொழுதைக் கணக்கிட்டுக் கூறுபவர் நாழிகைக் கணக்கர் எனப்பட்டனர். (நெடுநல்.73-77, முல்லை.55-58, அகம்.43:69)

புலவர்

- கல்வி, கேள்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், ஆகியவற்றில் சிறந்து விளங்கியவர்.
- கலித். 149:4 புறம். 195, 45, 58, மதுரைக்.761:62, பட்டினப்.169-71)

அறுவை மருத்துவம்

- (பதிற்.42:2-4, புறம்.180:5, நற்.226)

போர்த் தொழில்:

பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் போர் என்பது நாடுகாவல் பணியின் பொருட்டும், அரசியலைப் பரந்துபட்டதாகச் செய்யவும் செய்யப்பட்டது. தமிழர் போர்முறை பெரும்பாலும் அறநெறியின் பாற்பட்டே நடத்தப்பட்டுள்ளன.¹⁵³

முரசு கொட்டுதல்

- (புறம்.50:1-5, பதிற். 34-10, 68:3-4, 69:3-4, 84:1-2).

கூளிப்படை

- இக்கூளிப்படையை இக்காலத்தே பயனீர் (Pioneers) மைனர் (Sappers and Minors) என்றும் வழங்குவர்.¹⁵⁴

யானைப்படை

- (பதிற்.82, 84)

குதிரைப்படை,

- (பதிற். 49: 4-6, மதுரைக்.47-54,)

தேர்ப்படை

- (அகம்.116: 15-19)

வணிகம்:

உற்பத்திப் பொருட்களின் உச்சமதிப்பே சமூக மாற்றத்திற்கு காரணமாகின்றன. உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்தலின் விளைவாகப் புதிய சமுதாயவர்க்கம் தோற்றம் பெறுகின்றது. பொருட்களின் உற்பத்தி

சக்திக்கும் நுகர்வு நிலைக்கும் இடையிலான உறவை இப்புதிய சமூக வாக்கமே தீர்மானிப்பதைக் கைலாசபதி அவர்களின் கூற்று வழி அறியலாம்.

"பொருட்செல்வம் வேகமாக அதிகரித்தது. ஆனால் அது தனிப்பட்டவர்களுடைய செல்வமாக இருந்தது. துணி நெய்வது, உலோகங்களை உருக்கி வார்த்துப் பொருள்களாகச் செய்வது முதலிய கைத்தொழில்களும் இவை போன்ற பிறதொழில்களும் மேலும் சிறப்பான திறன் வாய்ந்த தொழில்களாயின. அந்நிலையிலே படைக்கப்பட்ட பொருட்களின் தரமும் கலைத்திறனும் உயர்ந்தன; பல்வேறு வகையான சிறப்புத் தன்மை பெற்றத் தொழில்களை ஒரே மனிதன் செய்தல் முடியாத காரியமாயிற்று. இரண்டாவது மாபெரும் வேலைப் பிரிவினை இந்நிலையில் நிகழ்ந்தேறியது. விவசாயத்திலிருந்து கைத்தொழில்கள் வேறாகிப் பிரிந்தன... விவசாயம், கைத்தொழில் என இருதுறைகளாக உற்பத்தியிற் பிரிவினை உண்டாகியதைத் தொடர்ந்து, பொருட்களை விற்பனைக்காக உற்பத்திச் செய்யும் முறை தோன்றியது. அதாவது சரக்கு உற்பத்தி முறை பிறந்தது. சிறப்பாக பரிவத்தனைக்காக என்றே சரக்குகளிற் கணிசமான பகுதியை உற்பத்தி செய்யும் நிலைமை வளர்ந்தது. நாளடைவில் தனித்தனி உற்பத்தியாளரிடையே பரிவர்த்தனையாவது சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத தேவையாகிவிட்டது. அத்துடன் வியாபாரஞ் செய்வதும் உடனிகழ்ச்சியாக அமைந்தது. ஒரு மூன்றாவது வேலைப் பிரிவினையும் வந்து சேர்ந்தது. அதாவது உற்பத்தியிலே பங்கு ஆற்றாமல் உற்பத்தி செய்த பொருட்களைப் பரிவர்த்தனை செய்வதில் மட்டும் ஈடுபடும் வாக்கம் தோன்றியது. அந்த வாக்கம்தான் வணிக வாக்கம்"¹⁵⁵

என்று நில உடைமைச் சமூகத்தில் புதிய வாக்கத் தோற்றத்தினைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு பொருட்களின் உச்ச மதிப்பு சமூக அமைப்பை மாற்றியமைக்கும் நோக்கில் அமைந்துள்ளது. புதிய வாக்கப் பிரிவினரான வணிகர்கள் உற்பத்தி முறையில் ஈடுபடாத நிலையில், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களைச் சந்தைப்படுத்தலின் பரிமாற்றத்தைக் கொண்டவராக விளங்கினர். உற்பத்தி சக்திக்கும் நுகர்வு நிலைக்குமான தரத்தில் இவர்களின் தொழில்முறை அமைந்துள்ளது. உற்பத்தி செய்யப்பட்ட வேளாளர்களின் வேளாண்மைப் பொருட்களும், அவற்றைச் சந்தைப்படுத்தலில் வணிகர்களும் சமூக நிலையில் உயர்நிலையில் இருந்தனர்.

வேளாண்மைத் தொழிலும் வணிகத் தொழிலுமே சமூக மாற்றத்திற்கும், நாகரிக வளர்ச்சிக்கும் வழிவகுத்தன. இவ்விரு தொழில்களே சமூக மதிப்பில் உச்ச நிலையில் இருந்தன.

"உழவுத் தொழிலே வரைவு வாணிபம்
வித்தை சிற்பம் என்றிருத் தொழில்
கற்கும் நடையது கருமபூமி"¹⁵⁶

"இருவகையான் இசை சான்ற
சிறுகுடிப் பெருந் தொழுவார்"¹⁵⁷

என்று வேளாண்மைத் தொழிலும், வணிகத் தொழிலும் சமூக மதிப்பில் போற்றப்பட்டன. உற்பத்திப் பொருட்களைச் சந்தைப் படுத்தலின் விளைவாக உள்நாட்டளவில் பண்டங்கள் பரிமாற்ற முறையும், வெளிநாட்டளவில் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும் செய்யப்பட்டன.

உள்நாட்டு வணிகம் - சிறுபா.55, பெரும்பா.64-65, அகம்.350, பட்டினப்.28-30, அகம்.390, 140, குறுந்.269-5) பண்டமாற்று செய்யப்பட்ட உள்நாட்டுப் பொருட்கள்

"நெய்தல் நிலத்து மீன்களைக் கொடுத்து நெல் பெறுவது சங்ககாலச் சமூகத்தில் பெருவழக்காக இருந்துள்ளது.

1. "வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள் வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மணையோள் யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்"¹⁵⁸
2. "சின்மின் சொரிந்து பண்ணெல் பெறுஉம்"¹⁵⁹
3. "பசுமின் நொடுத்த வெண்ணெல்"¹⁶⁰
4. "மீன்நொடுத்து நெற்குவைஇ"¹⁶¹
5. "நறவு நொடை நெல்லின்"¹⁶²
6. மான் தசைக்கும் தயிருக்கும் ஈடாக வெண்ணெல் பெற்றது.¹⁶³
7. கெடிறு மீனுக்கு ஈடாகப் பயறு பெற்றது.¹⁶⁴
8. கள்ளுக்கு விலையாக முத்துச்சிப்பிகளைப் பெற்றது¹⁶⁵

இவ்வாறு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் உள்நாட்டளவில் பரிமாற்றம் அடையும்போது மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள் வலுப்பெறுவதோடு பொருள்சார் பண்பாடும் அச்சமூகத்தில் நிலவுவதை அறியலாம்.

அயல்நாட்டு வாணிபம்:

பொருளாதாரப் பரிமாற்றம் மனிதவளத்தின் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்யவும், ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளத்திற்கு ஆக்கம் தந்து பரிமாற்றங்களை நிகழ்த்தவும் வாணிகத் தொழில் அடிப்படையாகின்றது. பொருளாதார நிபுணர்கள் பொருளாதாரத்திற்கும் வாணிகத்திற்கும் உள்ளத் தொடர்பைப் பற்றிக் கூறும் கருத்தாக்கம்.

"வாணிகம் ஒரு நாட்டின் சாதனை வளங்களின் பெருக்கத்திற்குத் துணைபுரிகின்றது. அது சந்தைகளை விரிவடையச் செய்து, அதன் வாயிலாகச் சிறப்புத் தொழில் தேர்ச்சியை ஊக்குவித்து, ஏற்றுமதிப் பயிர்கள் உள்நாட்டுத் தேவைக்கான விளைவு இரண்டின் உற்பத்தியையும் அதிகரிக்கச் செய்கின்றது. மேலும் வியாபாரப் பயிர்களை உற்பத்தி செய்கின்றவர்கள், உற்பத்தி செய்யக் கூடியவர்கள் இவ்விரு சாராரின் கவனத்திற்கும், புதிய பண்டங்களைக் கொண்டு வருவதுடன், அவர்கள் அப்பண்டங்களை வாங்கிக்கொள்ளும் சாத்தியத்தையும் தருகின்றது. வாணிகம் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும், பண்டங்கள் பரிமாற்றத்திற்கும் ஊக்கமளிப்பதாகும். அவை சிறப்பாக வியாபாரப் பயிர்களை விளைவித்தற்குரிய நிலப்பரப்பை விரிவாக்கும் தன்மையது. அவ்வாறே மூலதனக் குவிப்பிற்கும் தூண்டுதலளிக்கின்றது."¹⁶⁶

இங்குப் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளுக்கும் சந்தைப் படுத்தலுக்கான வணிக உறவிற்கும் உள்ளத் தொடர்பை அறிய முடிகின்றது. பண்டைத் தமிழர்கள் பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தின் மூலம் கடல் கடந்து வணிக உறவையும், பண்பாட்டு பரிமாற்றங்களையும் பெற்று நல்லுறவுக் கொண்டனர். குறிப்பாக,

எகிப்து, சிற்றாசியா, மெசபடோமியா நாடுகளிலிருந்து இன்று தோண்டியெடுக்கப்படும் புதைப்பொருட்கள் பர்ஷியா, மெசபடோமியா, சிற்றாசியா, சிரியா, பாலஸ்தீனம், எகிப்து, கிரிஸ், உரோம் முதலிய மேலைநாடுகளோடு தமிழர் மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே வாணிகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“தமிழகம்	-	எகிப்து
தமிழகம்	-	பாலஸ்தீனம்
தமிழகம்	-	அசிரியா
தமிழகம்	-	கிரேக்கம்
தமிழகம்	-	ரோமானியரும்
தமிழகம்	-	காழகம் (பர்மா)
தமிழகம்	-	அராபியரும்
தமிழகம்	-	யவனரும் (கிரேக்கர்)” ¹⁶⁷

இவ்வாறு, பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தோடு நாடுகளுக்கிடையிலான வணிக உறவையும், மொழிவறவையும், பண்பாட்டுப் புரிதல்களையும் பரிமாற்றம் செய்து கொண்டனர்.

கலையியல் தொழில்கள்:

மனத்தினை மகிழ்விக்கும் மிக நுட்பமானச் செயல்திறன்களைக் 'கலை' என்ற சொல்லால் வழங்குதல் மரபு. ஓவியம், சிற்பம், இசை, கட்டிடம், நாடகம் என்பன நுண்கலைகளாகப் போற்றப்படுகின்றன. இவைகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ள நாட்டினையே நாகரிக நாடாகக் கொள்கின்றோம். இத்துறைகளில் பண்டைத் தமிழகம் முதன்மை பெற்றிருந்ததைச் சங்க இலக்கியங்களும், வரலாற்றுத் தரவுகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

கலை, கலைக்காக மட்டும் அல்லாது மனித வாழ்வின் பயன்பாட்டிற்கும் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாததாகிறது. கலையின் செயல், வடிவம், அழகு, சுவை ஆகிய அம்சங்கள் மனித ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளன.

ஓவியம்:

சங்க இலக்கியத்தில் ஓவு, ஓவம், ஓவியம் என்ற வினையடிச் சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் யாவும் புலவர்களின் அறிவுப்புலம் சார்ந்து பெற்றவையாகும்.

“ஓவுக் கண்டன்ன”¹⁶⁸

“ஓவச் செய்தி”¹⁶⁹

“ஓவத் தன்ன வினைபுனை நல்லி”¹⁷⁰

“வினை ஓவத்து”¹⁷¹

“ஓவியங் கடுப்ப”¹⁷²

இயற்கையின் வடிவமைப்பில் கட்டிலும் செலுத்தி மனக்கண் உதவியின் அறிவின் பாற்பட்டு வரையப்படுவதாக புலவர்கள் உவமைப்படுத்திக் கூறியுள்ளனர்.¹⁷³

ஓவியம் என்பது சுவர், மரம், துணி, உலோகம், தோல் போன்ற ஏதாவது ஒன்றன்மேல் கோடுகளால், நிறத்தால் உருவங்களை எழுதும் தொழிலாகும்.

இவ்வகையான ஓவியங்கள் பெரும்பான்மையாக சுவரிலும், மணலிலும், துணிகளிலும், சுதைகளிலும் வரையப்பட்டன.

ஓவிய வகைகளும் வரையப்பட்ட பொருட்களும்:

- ❖ மணலில் வரைதல் - (பரிபா.7:25-26)
- ❖ சுவரோவியம் தீட்டுதல் - அகம்.167: 15-16, 396: 7-8,
- ❖ அல்லது சுதை ஓவியம் நற்.252:6-7.
- ❖ துணிகளில் சித்திரம் தீட்டுதல் - (நெடுநல்.128-31, கலித்.104: 7)
- ❖ துகிலிகை - (நற்.118:7-8)
- ❖ தொய்யில் வரைதல் - பண்டைத் தமிழர் தாம் கண்டு மகிழ்ந்த காட்சிகளைச் சுவர்களிலும், கிழிகளிலும், தோலிலும் ஓவியங்களாகத் தீட்டினர். இதனையே தொய்யில் வரைதல் என்பர்.¹⁷⁴

சிற்பம்:

பண்டைத் தமிழர் உயிரோட்டமுள்ள சிற்பங்கள் வடிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். மண், மரம், சுதை, கல், பளிங்கு, தந்தம், பித்தளை, வெண்கலம், பொன் போன்ற உலோகங்களைக் கொண்டு சிற்பங்கள் செய்யப்பட்டன.

*"கல்லும் உலோகமும் செங்கல்லும் மரமும்
மண்ணும் சுதையும் தந்தமும் வண்ணமும்
கண்ட சருக்கரையும் மெழுகும் என்றிவை
பத்தே சிற்பத் தொழிற்கு உறுப்பாவன"*¹⁷⁵

என்று, சிற்பங்கள் அமைக்க திவாகர நிகண்டில் கூறப்பட்ட அடிப்படைப் பொருட்கள் சங்க காலத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதை அறியலாம்.

சிற்பத் தொழிலுக்கு அடிப்படையாக அமைவது நடுகல்லாகும். நடுகல் என்பது போரிலே விழுப்புண்பட்டு உயிர் நீத்த வீரர்களுக்கு நடப்படுவதாகும். பீடும் பெயரும் பொறித்து மரத்தின் நிழலிலோ அல்லது காலையில் சூரியஒளிப்படும் பரந்த நிலப்பரப்பிலோ நடுவர்.

வீரர்கள் போர்க்களத்தில் தம்திறம் தோன்றப் போரிட்டு உயிர் நீத்த காலை அவர்கள் நினைவாக கல் நட்டு; தெய்வமாகக் கொண்டு; மாலை அணிவித்து போற்றுதல் பண்டைத் தமிழர் மரபாக அமைந்தன. இம்மரபிலிருந்தே சிற்பக்கலை தமிழகத்தில் தோன்றியிருக்கக் கூடும்.

*"காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்த்தகு சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்த்தல்"*¹⁷⁶

இவ்வாறு நடுகல் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியாகத் தமிழகக் கலை வரலாற்றில் சிற்பக்கலை சிறந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது.

கட்டிடத் தொழில்:

*"மக்களுள் அவரவர் செல்வநிலைக்கு ஏற்ற வகையில் அமைந்த இல்லங்களும், மக்கள் தலைவர்கள், அரசர்கள் வாழ்வதற்கேற்ற மாடமாளிகைகள், அரண்மனை மாடங்கள், மன்றங்கள் போன்ற பொது இடங்களும், மக்கள் வழிபாடு செய்ய கோயில்களும் தோன்றின."*¹⁷⁷

Architecture demands the working in collaboration of many creative minds and the ego is thus soft pedalled. so it is a community art.

என்று கட்டிடக் கலையில் வளர்ச்சி நிலைகளைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. சங்கத் தமிழரிடையே நாகரிகம் வளர வளர கட்டிடங்களை மண், செங்கல், மரம், சுண்ணாம்பு, உலோகம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு அழகுமிக கட்டியுள்ளனர். செங்கற் கட்டிடங்கள் சிறப்புற்று விளங்கின. செங்கற் கட்டிடக் கோயிலைச் சங்கநூல் "சுடுமண் ஓங்கிய நெடுநிலைக் கோட்டம்"¹⁷⁸ எனக் குறிக்கின்றது. சுடுமண் என்றது செங்கல்லைக் குறிப்பதாகும்.

சங்க காலத்தில் கட்டப்பட்ட கோயில்கள் செங்கற் கட்டிடங்களையும், மரவிட்டங்களையும் கொண்டு சுவர் மீது சுண்ணம் பூசப் பெற்றுப் பொலிவுடன் காணப்பட்டன. இச்செங்கற் கட்டிடக் கோயில்கள் அவ்வப்போது செப்பனிடப் படைவிட்டால் சிதைவுபடும் என்பதைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் குறிப்பிடும் செய்தி,

"இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் விட்டம் வீழ்ந்தென
மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடத்து
எழுதணி கடவுள் போகலிற் புல்லென்று
ஒழுக்குபலி மறந்த மெழுகாப் புன்றிணை"¹⁷⁹

என்று கட்டிட அமைப்பின் பாதுகாப்பு முறைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆறுபோல் அகன்ற தெருக்கள் அமைக்கப்பட்டன. நேர் வீதிகளிலிருந்து கிளை வீதிகள் பிரிந்து செல்லுமாறு அமைக்கப்பட்டன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர்களுக்கென தனித்தனி வீதிகள் அமைக்கப்பட்டன.

"ஆறு கிடந்தன்ன அகல்நெடுந் தெரு"¹⁸⁰

"வீதியும் கவலையும் மிகவளம் புகன்று"¹⁸¹

"நால்வேறு தெருவும்"¹⁸²

கட்டிடக் கலையை அமைப்பதற்கு முன்னர் அவற்றைத் திட்டமிட்டு வரைபடம் செய்து, பின் கட்டிடம் அமைக்கும் முறையைப் பற்றி நக்கீரர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"நூலறி புலவர் நுண்ணிதிற் கயிறிட்டுத்
தோங் கொண்டு தெய்வம் நோக்கிப்
பெரும்பெயர் மன்னர்க் கொப்ப மனைவகுத்து"¹⁸³

என்று மனையடி சாத்திரநூல்படிச் சங்கத் தமிழர் கட்டிடக்கலையை அறிந்திருந்தனர். பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அரண்மனை முன்றிலில் நிலவின் பயன்துய்க்கும் நீண்ட வெண்ணிறம் பொருந்திய நிலா முற்றத்தில் மழைநீர் கீழே இறங்கும் வகையில் பொருத்தப் பட்டிருந்த நீர்த்தூம்பு (துவாரம்) மகரமீனின் பிளந்த வாயைப் போன்று அமைந்திருந்ததாக நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மேலும், மலையை ஒத்த பெரிய இல்லங்களைக் கட்டி வாழ்ந்தனர் என்பதை,

"குறும்பல் குழுமிற் குன்றுகண் டன்ன
பருந்திருந்து உகக்கும் பன்மாண் நல்லில்"¹⁸⁴

என்ற மதுரைக் காஞ்சிப் பாடலால் அறியலாம். இத்தகைய பெரிய இல்லங்களில் ஒன்றற்கொன்று அணித்தாகத் தொடுக்கப்பட்ட, படிகளையுடைய நெடிய ஏணிகள் சார்த்தப்பட்ட சுற்றுத் திண்ணைகளையும், பலகட்டுகளையும், சிறுவாயிலையும், பெரிய வாயிலையும், நீண்ட இடைக்கழிகளையுமுடைய மேகம் தவழும்படி உயர்ந்த மேன்மாடங்கள் அமைக்கப்பட்டன.

"குறுந்தொடை நெடும்படிக்கால் கொடுந்திண்ணை
புறகைப்பில் புழைவாயில் போகிடை கழி
மழை தோயும் உயர் மாடத்து"¹⁸⁵

இங்கு மழை தோயும் மேகம் உயர்மாடம் என்றது, மேனிலை மாடத்தின் உயரத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியதாகும்.

"நிலவுப் பயன்கொள்ளும் நெடுவெண் முற்றத்துக்
கிடம்புரிப் பகுவாய் அம்பணம் நிறைய
கலந்து வீழ் அருவி"¹⁸⁶

என்று பண்டைத் தமிழரின் கட்டிட அமைப்புச் சுற்றுச் சூழலைத் தழுவி அமைக்கப் பட்டதற்கானச் சான்றைச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி அறியலாம்.

மதில்கள்:

மதில்கள் பொதுவாக செங்கல், சிமெண்ட் சேர்ந்த கலவையால் கட்டப்படுவது வழக்கம். உறுதி தேவைப்படும் இடங்களில் இரும்புக் கம்பிகளை ஊடமைத்துக் கட்டுவர். ஆனால், சங்க காலத்தில் மதில் சுவர்களுக்கு கூட இரும்பு கம்பிகளுக்குப் பதிலாக செம்புக் கம்பிகளை ஊடமைத்துக் கட்டினர் என்பதை,

"செம்பு உறழ் புரிசைச் செம்மல் மூதூர்"¹⁸⁷

"செம்பு புனைந்தியற்றிய சேனெடும் புரிசை"¹⁸⁸

"செம்புறழ் புரிசைப் பாழி"¹⁸⁹

"செம்பியன் றன்ன செஞ்சுவர்"¹⁹⁰

என்று கட்டிட அமைப்பின் கட்டுமானப் பொருள்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. இல்லம், முன்றில், சிறிய நெடிய படிக்கால்கள், திண்ணை, புழை வாயில்கள், இடைக்கழி, மாடங்கள் என்னும் ஏழு அங்கங்களைக் கொண்டு இடப்பரப்பளவில் பெரிய அளவினதாக மாளிகைகள் அமைக்கப்பட்டதைப் பட்டினப்பாலையால் அறியலாம்.

"எழகத் தகரோடு உகளும் முன்றில்
குறுந் தொடை நெடும் படிக்கால்
கொடுந் திண்ணை பல் தகைப்பின்
புழை வாயில் போகு இடைகழி
மழை தோயும் உயர் மாடத்து"¹⁹¹

என்று கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பதிவு செய்துள்ளார். இத்தகைய மாடத்தில் தென்றல் காற்று வரும் சாளரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இதனை 'வளிநுழையும் வாயில்' என்றனர். நெடுநல் வாடையில் "வேனிற் பள்ளித் தெள் வளி தரும் நேர்வாய்க் கட்டளை"¹⁹² என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

இவ்வகையான சான்றுகளால் பண்டைத் தமிழர் கட்டிடக்கலை வளர்ச்சியிலும் தொழில் நுட்பத்திறனிலும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்ததை அறியலாம்.

இசைக்கலை:

தமிழர் இசைக்கலை வளர்ச்சி பாணர் என்ற இனக்குழுச் சமூக அமைப்பிலிருந்தே தோன்றியுள்ளது. பாணர்கள் இசையறிவு பெற்றிருந்ததுடன், இயல் தமிழிலும் புலமை பெற்றிருந்தனர். சிறுபான்மையினர் வேறுபல தொழில்களைச் செய்தனர். கலைத்துறையில் ஈடுபட்டவர்களை வேந்தர்களும், குறுநில மன்னர்களும் ஆதரித்தனர். இவர்கள் தம் கலைத் திறனால் பொன்னும் பொருளும் பெற்றாலும் அவற்றைத் தமக்கென வைத்துக்கொள்ளாது, அவ்வப்பொழுதே எல்லோருக்கும் வழங்கி மகிழ்வித்தனர். பாண்குடி, பாண்சேரி, பாண்கடன் என்ற சொற்களைக் கொண்டு அவர்களின் தொழில் அமைப்பை அறியலாம்.

“பாணர்களை இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணர், மண்டைப் பாணர் என்று தொல்காப்பியம் மூன்று வகையினரைச் சான்று காட்டுகின்றது.”¹⁹³

இவ்வாறு இசைக் கருவிகளின் அடிப்படையில் பாணர்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளனர்.

தொழிற் பிரிவால் உருவான கலைஞர்கள்:

கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி, (தொல்.புறத்.36)

கூத்தர்	- விழாக்காலங்களில் கூத்துக்கலையை நிகழ்த்துபவர்கள். (மதுரைக்.328)
"துணங்கைக் கூத்து" (நற்.50:2)
"கும்பக் கூத்து" (மலைப்.236-37)
"உரற் கூத்து" (பட்டினப்.252:55)
பாணர்	- பாடலைப் பாடுபவர்.
பொருநர்	- திறம்பட நடிப்பவர், இவர்கள் தடாரி, கிணை ஆகிய தோற்கருவிகளை இசைத்துப் பாடியுள்ளனர். பொருநர்கள் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் என்று

தொழில் அடிப்படையில்
வேறுபட்டுள்ளனர்.

இயவர்

- இயவர் என்போர் தோற்கருவி, வாத்தியக் கருவியை இசைப்பவர்கள். (ஐங்.215:3-4, 425:1-2, அகம்.365:3, புறம். 336:6)

வயிரியர்

- என்ற சொல் பாணர், கூத்தர் போன்ற ஆடல் பாடல் வல்ல கலைஞர்களைக் குறிக்கும். தெருவழியாகப் பாடலை இசையுடன் பாடிச் செல்வர்.(பதிற்.23:8-6, 29:7-9, அகம்.45:11-12)

அகவர்

- : அகவர் என்னும் சொல் பாடுவார், விளித்துப் பாடுவார், சூதகர், பாணர் என்று பலபொருள்படும். வைகறையில் பாடும் பாணர் என்பாரும் உள்ளனர். "அகவுநர்" எனத் தொல்காப்பியத்தில் இச்சொல் இடம்பெறவில்லை. சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகையில்,

"அகவன் மகளே அகவன் மகளே"
என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. (குறுந்.-23)

"சூதர், மாகதர், வேதாளிகர் என்போர் பிறவகை புகழ்பாடிகள். சூதரும், அகவரும் ஒருவரே போலும் அவர்களுக்கு அரசன் தேரும் குதிரையும் பரிசாக அளித்தான்.

இசைக் கருவிகள்:

பண்டைத் தமிழர்களின் இசைக்கருவிகளைக் கொண்டே, அவர்களை இசைக்கலையில் சிறந்து விளங்கியவர்கள், இசைக்கலையைத் தங்கள் வாழ்வியல் தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் என்பதை அறியலாம்.

பண்டைய இசைக்கருவிகளில் முதன்மையானது யாழாகும். இதில் பச்சை, செறிதுணை, போர்வை, வறுவாய், கவைக் குடை, நரம்பு, கோடு, திவவு

முதலியன யாழின் உறுப்புகளாக உள்ளன.¹⁹⁴ இவ்வாறமைந்த இசைக் கருவிகளைக் கூத்தர்கள் ஊர் தோறும் கொண்டு சென்றதைப் பெருங்கௌசிகனார் குறிப்பிடுகின்றார்.¹⁹⁵ முழவு, ஆகுளி, பாண்டில், கோடு, தூம்பு, குழல், தட்டை, எல்லரி, பதலை முதலிய கருவிகளையும் வழிநடையாக எடுத்துச் சென்றுள்ளனர்.¹⁹⁶

இசைக்கருவிகள்:

தோற்கருவி	:	முரசு, பறை, துடி என்பன.
துளைக்கருவி	:	குழல், வங்கியம் முதலியன.
நரம்புக்கருவி	:	யாழ் என்பதைக் குறிக்கும்,
கஞ்சக்கருவி	:	உலோகத்தாலான தாளவகைகளைக் குறிக்கும். ¹⁹⁷

"ஐதுஅமை பாணி வணர் கோட்டுச் சீறியாழ்க்
கைவார் நரம்பின் பாணர்"¹⁹⁸

எனவும்,

"பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
மின்னோர் பச்சை மிஞிறுக்குரல் சீறியாழ்
நன்மை நிறைந்த நயவரு பாணர்"¹⁹⁹

இவ்வாறு எளிய இசைக்கருவிகள் பண்டைத் தமிழரிடையே இருந்ததற்கானச் சான்றையும், கலைத்தொழில் நுட்பத்தையும் காட்டுகின்றன.

யாழின் உறுப்புகளையும், அவற்றின் இயக்கமுறைகளையும் பண்டைத் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர். இவ்வாறான, யாழிசையின் சிறப்பு பொருநராற்றுப்படையில் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

"குளப்புவழி யன்ன கவடுபடு பத்தல்
விளக்கழல் வருவின் விசியறு பச்சை
எய்யா விளஞ்சூள் செய்யோள் அவ்வயிற்று
ஐதுமயி ரொழுகிய தோற்றம் போல
பொல்லம் பொத்திய பெறியறு போர்வை
அளைவாழ் அலவன் கண்கண் டன்ன
துளைவாய் தூர்ந்த தூர்ப்பமை யாணி
எண்ணான் திங்கள் வடிவிற் றாகி
அண்ணா வில்லா அமைவரு வறுவாய்ப்
பாம்பணைத் தன்ன வோங்கிரு மருப்பின்

.....

.....

ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கு மருவின் பாலை
வாரியும் வடித்தும் உந்தியும் உறழ்த்தும்
சீருடை நன்மொழி நீரொடு சிதறி²⁰⁰

இவ்வாறு தமிழகத்தில் ஐந்து வகைப்பட்ட நில அமைப்புகளில் பண்ணும், யாழும், பறையும் வகுத்திருப்பதை அறியும்போது அக்காலத்தில் தமிழகம் முழுவதும் இசைக்கலை பரவியிருந்ததை அறியலாம். யாழின் இன்னோசையும், அமைப்பையும் நோக்கும்போது யாழ் என்ற இசைக்கருவி செய்யப்பட்டதன் தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியையும் திறனையும் அறியலாம்.

மகளிர் தொழில்கள்:

குடும்பவள மேம்பாட்டிற்கும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் மகளிர் தொழில்கள் சிறப்பாக அமைவதைச் சங்க இலக்கியம் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது.

மகளிர் விருந்தோம்பல் செய்தல், நறுமணப் பொருட்கள் தயாரித்தல், மாலை தொடுத்தல், ஓவியம் வரைதல் போன்றவை மகளிர் சிறப்பாகப் பயிலுதற்குரிய வாழ்வியல் கலைகளாக இருந்தன. குடும்பவள மேம்பாட்டிற்குத் துணையாக அமைந்து அன்றாட கடமைகளைச் செய்பவளாகப் பெண் இருந்தாள். குடும்ப வரவுக்குத் தக்கப்படிச் செலவினை அமைத்துக் கொள்ளுதலும் விருந்தினரைப் போற்றுதலும் பெண்களின் நற்குணப் பண்புகளாகப் போற்றப்பட்டன.

"மனைக்கு விளக்கம் மடவார்"

என்று மகளிர் சிறப்பிக்கப்பெற்றனர்.

"வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே" (குறுந்.)

என்று குடும்பவள மேம்பாட்டிற்குப் பொருள் ஈட்டும் கடமை தலைவனைச் சார்ந்தும், குடும்ப நிர்வாகத் திறன் தலைவியைச் சார்ந்தும் அமைதல் வேண்டும் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் வழி அறியலாம்.

மகளிர் தாம்வாழ்ந்த நிலஅமைப்பிற்கு ஏற்ற வகையில் தொழில் முயற்சி உடையவராய் விளங்கினர். தம் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருளீட்டுவதில் ஆர்வமும் முயற்சியும் உழைப்பும் உடையவராய் பொறுப்புணர்வுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். பழந்தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் மகளிர் தம் முயற்சியால் மேற்கொண்ட தொழில்கள் தம் உடல் வலிமைக்குத் தக்க எளிய தொழில்களாகவே உள்ளன. அவைகள்,

ஆயமகள்

- தயிர், மோர், வெண்ணெய் போன்ற பொருட்களை விறற்றல் மற்றும் பண்டமாற்றுப் பொருட்களைப் பெறுதல். (பெரும்.155:60, 165:66, 169:70)

தினைப்புனம் காத்தல்

- (நற்.134:3-8, 306:1-3)

ஏவன் மகளிர்

- அரண்மனைக்கு வரும் விருந்தினரை வரவேற்று உபசரிக்கும் பணிப்பெண் ஏவன் மகளிர் எனப்பட்டனர் (பொருந்.84-87, மதுரைக்.779-80, புறம்.56)

கொண்டி மகளிர்

- கோயிற் பணி செய்பவர்கள். (பட்டினப்.246-49)

அகவன் மகளிர்

- குறி சொல்பவர். (குறுந்.23)

பூவிலைப் பெண்டிர்

- பூ விற்பனை செய்யும் பெண்டிர். 97:6-9, புறம்.293: 6)

விறலியர்

- கலைத் தொழில் புரிபவர்கள், நடனக் கலையை நிகழ்த்துபவர்கள்,

பெருமுது பெண்டிர்

- விரிச்சிக் கேட்டல் (புறம்.32:2-5, மலைப்.532-39, பதிற்.43:21-22)

எயிற்றியர்

- பாலை நிலத்தில் வாழ்ந்த மகளிர் எயிற்றியர் எனப்பட்டனர். இவர்களின் தொழில்களாகப் பாலைப்பண் வாசிப்பதும், பாடுவதும் முக்கியதொழிலாகக் கருதப்பட்டன.

பரதவர்

- மீன்விறற்றல் மற்றும் பண்டமாற்றுப் பொருட்களைப் பெறுதல். (அகம்.320:1-4, 390:8-9, நற்.631:1-2)

அரியல் பெண்டிர்

- கள்ளானது அரித்து எடுக்கப்படுவதால் அரியல் எனப்பட்டது. அதனைக் காய்ச்சி விற்கும் பெண்டிர் அரியல் பெண்டிர்

எனப்பட்டனர். சங்ககாலத்தில்

பெண்களும் கள் காய்ச்சினர் என்பதைப்
பெரும்பாணாற்றுப்படை வழி அறியலாம்.
(பெரும்.339-40)

புலைத்தியர்

- துணி வெளுக்கும் தொழில் செய்பவர்.²⁰¹

பருத்திப் பெண்டிர்

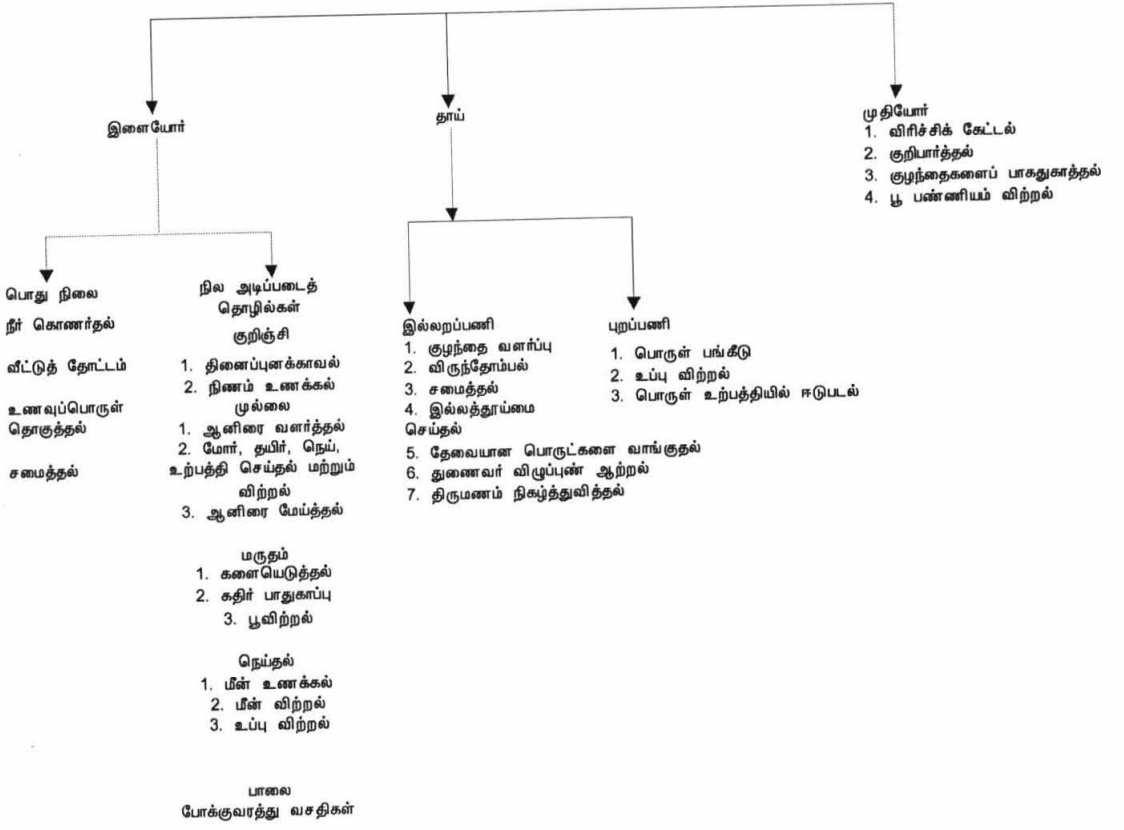
- நெசவுத் தொழில் செய்வதில் திறம்
பெற்றவர்.²⁰²

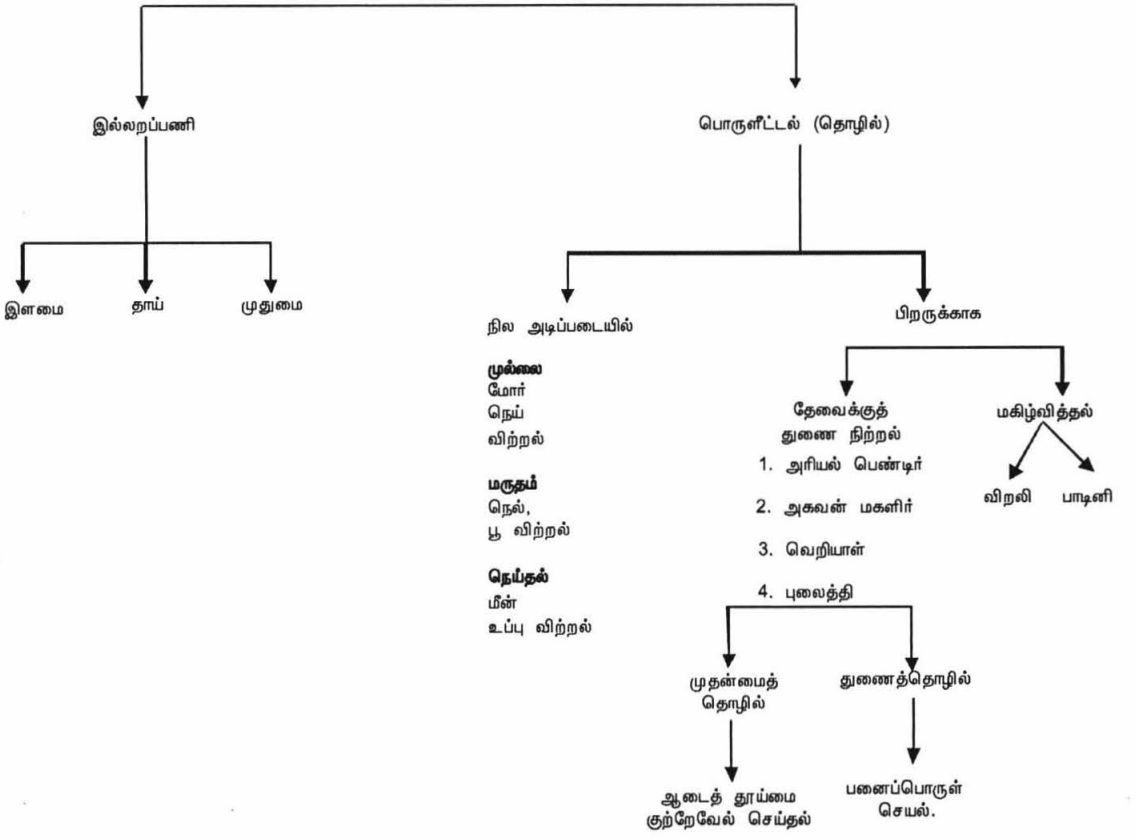
அடுமகள்

- பண்டைக்கால மகளிர் விருந்தோம்பும்
பண்பு மிக்கவராய் வரும் விருந்தினர்க்கு
அரிய பல உணவு வகைகளைச்
சமைத்து விருந்தோம்பும் அறம்
செய்தவர்கள், மிக்க அறமே விழுத்
துணையாவது என்று அறிந்தவர்கள்
அடுமகள் எனப்பட்டனர்.²⁰³

இவ்வாறு கல்வியறிவு ஒழுக்கங்களில் தகுதியுடையோர் பொருள் வரவுக்கு
காரணமான தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுபவர். அந்த வகையில் தத்தம்
அறிவாற்றலுக்கும், உடல் வலிமைக்கும் ஏற்ற தொழில் வளத்தைப் பெற்றவர்கள்
பண்டைத் தமிழர். தொழில் திறமே மக்களது உயிராற்றலாகக் கருதப்பட்டது.
தனிமனிதனின் தேவைதான் சமுதாயத் தேவையாகப் பெறப்பட்டது. அந்த
வகையில் தோன்றியதுதான் சங்கத் தமிழரின் தொழில் வளமாகும்.

தொழில்வளம் பண்டைத் தமிழரிடையே பெற்றிருந்த சிறப்பு, ஒவ்வொரு
மனிதனும் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்று வாழ்ந்த நிலையைக்
காட்டுகின்றது. தனிமனித வளர்ச்சி சமுதாய வளர்ச்சியாகலான், தனிமனிதன்
முயற்சி உடையவனாய், தொழில் வளம் பெற்று குடும்பம், சமுதாயம் என்ற
வளர்தளத்தில் சிறப்புற்று விளங்கினான்.

தொகுப்புரை

மனிதன் தன்னளவில் முழு உரிமையும் சுதந்திரமும் பெற்று உடல்தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை, உடைமைப் பெருக்கம் ஆகியவற்றில் தன்னிறைவு பெற்று பண்டங்கள் உற்பத்தி முறையிலும் நுகர்வுத் தரத்திலும் சிறந்திருக்கும் தன்மை மனிதவளம் என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் வளர்ச்சியடைவதற்கும் நிறைவான தரம் வாய்ந்த நிலையில் வாழ்வதற்கும் ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் உள்ள அறிவாற்றலின் பாற்பட்ட ஆளுமைத்திறன் அடிப்படையாகின்றது. இத்திறனின் வளர்ச்சி நிலையே மேம்பாடாக அமைகிறது.

எனவே, மனித சக்தியின் உழைப்புத்திறன் பண்டங்கள் உற்பத்தி முறையிலும் நுகர்வுத் தரத்திலும் தன்னிறைவு பெற்று உடல் தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை, சுகாதார வாழ்வு, பொருளாதார வளம் ஆகிய அடிப்படை திறன்களைப் பெற்று வளர்ந்து நிற்கும் தன்மையே மனிதவள மேம்பாடாக அமைகிறது.

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் பொருளாதார வளத்திற்கும் மனித உழைப்பு சக்தியே முதன்மையாவதைத் திணை வழிச் சமுதாயம் வழி அறியமுடிகிறது. பொதுவாக, மனிதவள மேம்பாடு ஒரு மாற்றத்திற்கான சிறந்த செயல்முறை என்பதைத் திணைவழிச் சமுதாயம் மற்றும் இதர தொழில் திறன் பெற்ற மக்கள் பிரிவுகள் வழி அறியமுடிகிறது.

மனிதவள அபிவிருத்தித் திட்டத்தில் வளங்களின் பயன்பாடு முதலீடுகளின் வழிகாட்டல்கள், தொழில் நுட்ப விருத்தியின் தோற்றம், நிறுவன வழியான மாற்றம் ஆகியனயாவும் மனிதனின் எதிர்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஆற்றலை மேம்படுத்துவதாக உள்ளன. அந்த வகையில் சங்ககால மக்கள் உடல் தூய்மை, உள்ளத்தூய்மை, உடைமைப்பெருக்கம், பொருளாதாரம், சுகாதார வாழ்வு நிலை ஆகியவற்றில் தன்னிறைவு பெற்றுப் பண்டங்கள் உற்பத்தி முறையிலும், பரிமாற்ற முறையிலும், வேலைப் பகிர்வு முறையிலும், நுகர்வு நிலையிலும் தன்னிறைவு பெற்று வாழ்ந்துள்ளனர். வளங்களைத் திட்டமிட்டு அறிவுப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவதன் ஊடே எதிர்கால மனிதவாழ்வியலைப் திறம்பட நடத்த முடியும் என்பதை இவர்கள் வாழ்வியல் மூலம் அறியலாம்.

மனிதவளம் மேம்பட பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளும், பண்டங்கள் பரிவர்த்தனையும் கிராமத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து செயல்பட வேண்டும். கிராமங்களின் ஒட்டுமொத்த வளர்ச்சியே தேசிய முன்னேற்றத்தையும் மனிதவளத்தையும் குறிக்கும். இதனைச் சங்க இலக்கிய திணை வழிச் சமூக மக்களின் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள் வழி அறியலாம்.

மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான நலத்திட்டங்களை அரசு முறையாகச் செயல்படுத்தும்போது மனித முதலீடுகள் அதிகப்படுத்தப்பட்டு எதிர்கால வருமானம் ஈட்டும் திறனும், மனிதனுக்குள்ள மதிப்பையும் மரியாதையையும் உயர்த்த முடிகின்றது. மக்கள்தொகையானது ஒரு நாட்டின் வளத்தைக் குறிப்பதாகும். குடும்பமே மக்கள் தொகையின் அடிப்படை அலகாக உள்ளது. குடும்பம் என்ற நிறுவன அமைப்பிலிருந்து மனிதவளம் மேம்பாடு அடைவதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. அந்த வகையில்,

1. உடல் சார்ந்த வளர்ச்சி
2. உள்ளம் சார்ந்த வளர்ச்சி
3. அறிவு சார்ந்த வளர்ச்சி
4. சமூகம் சார்ந்த புரிதல்கள்
5. பொருளாதாரச் செயல்பாடுகள்

யாவும் குடும்ப அமைப்பிலிருந்தே தோற்றமடைகின்றன என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

ஒருநாடு இயற்கை வளங்களுக்கு இணையாக மக்கள் வளமும் நிறைந்திருக்க வேண்டுமென்று சங்க இலக்கியமும் தொல்காப்பியமும் சான்று காட்டுகின்றன.

"மக்கள் நுதலிய அகன் ஐந்திணை" (தொல்- அகத்-நூ.57)

என்று பண்பாடும் நாகரிகமும் நிறைந்த மக்கள் வாழ்ந்த சமூக நிலையை வரலாற்றுத் தடயங்களுடன் அறியலாம். குறிப்பாகத் தொல்லியல் ஆய்வின் வழி மதிப்புடைய பழம்பெரும் சின்னங்கள், தங்கம், வெள்ளி, இரத்தினக் கற்கள் போன்ற அரிய மதிப்புடைய தொல்பொருள் ஆதாரங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

மேலும், மிதமான மனிதவளம் இருந்ததற்கான தடயங்களாக மண், கற்கள், குடுவை, எலும்பு துண்டுகள், மண்டை ஓடுகள், உடைந்த சட்டிப்

பானைகள், ஈமத்தாழியல் அடங்கிய சடங்குப் பொருட்கள் மற்றும் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்திய எளிய பொருட்களின் மூலம் சங்ககால மக்கள் தனித்த பண்பாடும் நாகரிகமும் மிக்க வாழ்வை நடத்தியுள்ளனர் என்பதை அறிய முடிகிறது.

இத்தகைய மனிதவளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சங்ககால குறுநில மன்னர்களும் வேந்தர்களும் வளங்களைத் திட்டமிட்டு அறிவுப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவதிலும் பண்டங்களை ஏற்றுமதி- இறக்குமதி செய்வதிலும் முனைப்பாகச் செயல்பட்டுள்ளனர்.

ஒரு நாட்டின் மிதமான மனிதவளமே அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக வரலாற்றைத் தோற்றுவிக்கும் காரணியாக அமைவதைச் சங்க இலக்கியத் திணை வழிச் சமூகம் வழி அறியமுடிகிறது.

கல்வி

சங்ககாலச் சமூக அமைப்பில் கல்வியறிவுடையவர்களே அரசியலமைப்பிலும் சமூகத்திலும் மதிப்புடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். அரசன், அந்தணர், புலவர், அமைச்சர், படைத்தலைவர், தூதுவர், ஒற்றர், சான்றோர் எனப் பலரும் பல்வேறு துறைகளில் பொறுப்பு வகித்துள்ளனர். கல்வியறிவு வாய்க்கப் பெற்றவர்கள் சமூகத்தின் அனைத்துத் துறைகளிலும் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

மனித உரிமையைப் பாதுகாக்கவும், மனித நேயத்தை வளர்க்கவும் கல்வியறிவு இன்றியமையாததாக உள்ளதை அவர்களின் வாழ்வியல் பண்புகள் ஊடே அறியமுடிகிறது.

கல்வியறிவு பெற்றவர்கள் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் புலவர், சான்றோர், மூத்தோர், அறிவர், தக்கோர், திறவோர் என்ற சொல்லாட்சியால் சிறப்பிக்கப்பட்டனர்.

சங்ககால வாழ்வியல் கல்வி முறையின் தாக்கம் தற்காலச் சமூகத்தில் ஆண், பெண் இருபாலருக்கும் இன்றியமையாததாக அமைவதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

தொழில்வளம்

மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளுக்கு ஏற்பவும் நில அமைப்பிற்கு ஏற்பவும் தொழில்வளத்தைப் பெருக்கி நாட்டின் பொருளாதார வளத்திற்கு வழி

வகுத்துள்ளனர். இவர்களின் தொழில் முயற்சிகள் யாவும் அறிவு சார்ந்த முறையிலும் உழைப்பு சார்ந்த முறையிலும் அமைந்ததன் அடிப்படையில் பகுப்புகளைப் பெற்றுள்ளன.

1. அறிவு சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் சமூகத்தின் உயர்குடி மக்களே முதன்மையிடம் பெற்றுள்ளனர்.
2. உழைப்பு சார்ந்த தொழில் முயற்சியில் வேளாளர் மற்றும் பிற தொழில் பிரிவினர் உழைப்பை மூலதனமாகக் கொண்டு பல்வேறு தொழில்களைச் செய்துள்ளனர்.

இவ்வாறு மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் வசதிக்கும் தொழில்வளமே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. அவர்கள் செய்த தொழில்கள் யாவும் பெளதிக வாழ்வில் நடைப்பெறும் பொருள் உற்பத்தி முறையே மனித வாழ்வின், சமுதாய வளர்ச்சிப்போக்கின், அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கின், ஆன்மீக வளர்ச்சிப் போக்கின் பொதுத் தன்மையைக் குறிக்கின்றன.

குடும்பவள மேம்பாட்டில் மகளிர்த் தொழில்கள் சிறப்பாக அமைவதைச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தொழில்வளம் பண்டைத் தமிழரிடையே பெற்றிருந்த சிறப்பு ஒவ்வொரு மனிதனும் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்று வாழ்ந்த நிலையைக் காட்டுகின்றது. தனிமனித வளர்ச்சியே சமுதாய வளர்ச்சியாகலான், தனிமனிதன் முயற்சி உடையவனாய் தொழில்வளம் பெற்று குடும்பம், சமுதாயம் என்ற வளர்தளத்தில் மேம்படுவதே மனிதவள மேம்பாடாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் வசதிக்கும் தொழில்வளமே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

குறிப்புகள்

1. Harbism, Human Resource Development, p.9.
2. Arnold Doyanbe, perspectives on HRD, p.15.
3. Website: H.R.D.Com. -2010.
4. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம்- நூ.1-1, சேனாவரையர் உரை.
5. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்காப்பியம்- பொருளதிகாரம் - மரபியல் நூ.33, பேராசிரியர் உரை.
6. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல்காப்பியம்- அகத்திணையியல் - 1221 நச்சினார்க்கினியர் உரை.
7. Web: www. H.R.D. Com.-2011
8. எஸ். அன்ரனி ரோர்பேட், குழல் புவியியல் ஓர் அறிமுகம், ப.7.
9. புறநானூறு. 93:5-6.
10. புறநானூறு. 13:9.
11. புறநானூறு. 173:1
12. புறநானூறு. 34:23.
13. திருக்குறள். 595.
14. புறநானூறு. 389:12.
15. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, புறநானூறு உரைவிளக்கம், ப.72.
16. Web:www. H.R.D. com, 22 - October - 2011.
17. புறநானூறு. 192:1-5.
18. புறநானூறு. 182: 8-9.
19. புறநானூறு. 195: 6-9.
20. புறநானூறு. 139:5-6.
21. புறநானூறு. 283:1.
22. நற்றிணை. 314: 1-2.
23. கலித்தொகை. 18: 10-11.
24. கலித்தொகை. 133.
25. L.M. Prasad, Human Resource Management, p.168.
26. கார்ல் மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸின் தேர்வு நூல்கள், தொகுதி - 2, ப.42.

27. புதியத் தலைமுறை - மாத இதழ் - 22 அக்-2010. கட்டுரைத் தொகுப்பு - இளைய இந்தியா.
28. அ.கலியமூர்த்தி, இந்திய பொருளாதாரம், ப.56.
29. கலித்தொகை, 133.
30. புறநானூறு.312.
31. R.M. Maciver, Society in Introductory Analysis, p.62.
32.
 - ❖ அகம். 15, 31,35,37,38,45,63,70,79,107,111,
 - ❖ புறம். 36,174,164,169,170,175,177,228
 - ❖ உ.வே. சாமிநாதஅய்யர்(ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் பக்.52-58, இளம்பூரணர் உரை.
 - ❖ எம்.ஓ. கன்னியப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் அரசும் நிர்வாகக் கூறுகளும் - கட்டுரைத் தொகுப்பு, 2011.
 - ❖ அகநானூறு.
33. மு. முருகையன், இரா.அறவேந்தன், சு.தமிழ்வேலு (ப.ஆ.குழு) - சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்.ப.3.
34. கணேசையர்(ப.ஆ) தொல் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.54 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
35. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல் - அகத்திணையியல் நூ.26. - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
36. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல் - மரபியல் நூ.82. - பேராசிரியர் உரை.
37. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல் - மரபியல் நூ.92. - பேராசிரியர் உரை,
38. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்- செய்யுளியல் நூ.490. - பேராசிரியர் உரை.
39. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்- மரபியல் நூ.94. -பேராசிரியர் உரை -
40. மா. இராசமாணிக்கம் (ப.ஆ), கலித்தொகை, ப.10,
41. கல்லாடம். 20-24.
42. சி. இலக்குவணார், இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.144.
43. சி. ஈ. இராமச்சந்திரன், தமிழ்நாட்டு வரலாறு - சங்ககாலம் அரசியல் ஆட்சிமுறை, ப.561.
44. அ. மாரியப்பன், தமிழக வரலாறு ஒரு பொருளாதாரக் கண்ணோட்டம், பக்.19-20.

45. புறநானூறு. 72:13-14.
46. புறநானூறு. 50: 8-13.
47. புறநானூறு. 59: 6-7.
48. புறநானூறு. 183.
49. ந.சஞ்சீவி, சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, ப.86.
50. உ.வே.சாமிநாதய்யர், சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், ப.100.
51. க.ப. அறவாணன், தையல் சொல் கேளீர், ப.14.
52. ந.சஞ்சீவி, சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, ப.32.
53. இரா.பிரேமா, பெண்- மரபிலும் இலக்கியத்திலும், ப.32.
54. இரா.பிரேமா, பெண்ணியம் அணுகு முறைகள், ப.74.
55. மார்க்ஸின்- எங்கல்ஸ் - தேர்வு நூல்கள், தொகுதி, 9, ப.21, N.C.B.H,2005.
56. மார்க்ஸின் - அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விமர்சனம், ப.37.
57. குறுந்தொகை. 135.
58. பாரதியார் கவிதைகள் தொகுப்பு, பா.10, NCBH பதிப்பு.2010.
59. வாழ்வியல் களஞ்சியம், (தஞ்சை தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்) தொகுதி-5, ப.842.
60. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம் - மரபியல் - நூ.80, பேராசிரியர் உரை
61. பரிபாடல். 20: 63-64.
62. இல.செ. கந்தசாமி, தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள்- சங்ககாலம், ப.28.
63. புறநானூறு.18:21.
64. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி- தொகுதி-2, ப.499.
65. நற்றிணை. 311: 1-4.
66. புறநானூறு. 42: 17-18.
67. புறநானூறு. 48 : 2
68. பதிற்றுப்பத்து. 28:7.
69. புறநானூறு. 18: 22-30.
70. புறநானூறு.18:28-30.
71. அகநானூறு. 252:11.
72. புறநானூறு.118:1-3.
73. குறுந்தொகை 371: 1-2, நற்றிணை.5-2.

74. பட்டினப்பாலை.8.
75. அகநானூறு. 26:23-25.
76. கலித்தொகை. 108-60.
77. மதுரைக்காஞ்சி 89:92.
78. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 212.
79. நற்றிணை.60:7.
80. மலைப்படுகடாம்.114-15.
81. நற்றிணை.350.
82. புறநானூறு.396.
83. பொருநராற்றுப்படை.242.
84. மதுரைக்காஞ்சி. 286: 89.
85. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப.215.
86. புறநானூறு. 299:1.
87. புறநானூறு. 345:28.
88. அ.அப்துல் மஜீத், ஆய்வுக் கொத்து, ப.140,
89. நற்றிணை. 353:1-2, 354.
90. அ.அப்துல் மஜீத், ஆய்வுக்கொத்து - ப.144.
91. கலித்தொகை. 72:1.
92. நற்றிணை.33.
93. திருமுருகாற்றுப்படை. 15.
94. புறநானூறு.106.
95. பெரும்பாணாற்றுப்படை, 248: 49.
96. புறநானூறு.206:11-12.
97. புறநானூறு.87.
98. அகநானூறு.234: 8-9.
99. நெடுநல்வாடை. 79:86
100. மதுரைக்காஞ்சி.83:84.
101. பட்டினப்பாலை.173-75.
102. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி.8, ப.43, 2009, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை-5.
103. புறநானூறு.32: 8-10.
104. அகநானூறு.165:11.

105. அகநானூறு.369:6.
106. புறநானூறு.238:1.
107. புறநானூறு.256:5-6.
108. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 99.
109. புறநானூறு.297:6.
110. புறநானூறு.322:5.
111. புறநானூறு.345:3.
112. புறநானூறு.103:3.
113. கலித்தொகை. 106:2.
114. பெரும்பாணாற்றுப்படை.437:38.
115. உ.வே.சாமிநாத அய்யர் (ப.ஆ). புறநானூற்று உரை. ப.20.
116. புறம்.170:15-17.
117. பெரும்பாணாற்றுப்படை.437.
118. நெடுநல்வாடை.42.
119. பெரும்பாணாற்றுப்படை.222.
120. பொருநராற்றுப்படை.117:29, 242
121. திருமுருகாற்றுப்படை.78.
122. பெரும்பாணாற்றுப்படை.222.
123. முல்லைப்பாட்டு.122.
124. முல்லைப்பாட்டு.35:59.
125. மதுரைக்காஞ்சி.635.
126. அகநானூறு.199:8.
127. புறநானூறு.36:7.
128. புறநானூறு.312:3.
129. அகநானூறு.24:1-2.
130. புறம்.63:12.
131. P.T. Srinivasa Ayyangar, Stone age in India, p.64.
132. அகநானூறு. 24:1-2.
133. மதுரைக்காஞ்சி. 316,.
134. குறுந்தொகை. 155:3-4.
135. புறநானூறு. 28:1-4.
136. ஐங்குறுநூறு.389:1.

137. நற்றிணை. 138:8.
138. புறநானூறு.29:3,
139. கலித்தொகை. 85:3.
140. மதுரைக்காஞ்சி.310.
141. புறநானூறு.308:2.
142. அகநானூறு.334.
143. பரிபாடல்.21:3.
144. புறநானூறு.288:1-4.
145. குறிஞ்சிப்பாட்டு 123-34, நற்றிணை. 212:1-2.
146. கலித்தொகை. 110:1, நற்றிணை. 266:3, 266:1.
147. அகம்.70:1, புறம். 381:23-24, நற்.11:13.
148. அகம். 313:1, புறம்.47.
149. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், மரபியல் நூ.587.
நச்சினார்க்கினியர் உரை.
150. புறம்.44-45, 284:1-2, 95:1-5, ஐங்.466:1-3.
151. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல். - புறத்திணையியல் - நூ.75:.
நச்சினார்க்கினியர் உரை.
❖ கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் 182.,
நச்சினார்க்கினியர் உரை.
❖ கலித்தொகை.39.
152. அகநானூறு 77:6-8.
153. புறம்.9:1-6, முருகு.67:69.
154. ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, பதிற்றுப்பத்து உரை, ப.5.
155. க.கைலாசபதி, பண்டைத்தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், பக்.110-111.
156. சேந்தன் திவாகர நிகண்டு.நூ.14.
157. மதுரைக் காஞ்சி. 121:122.
158. ஐங்குறுநூறு.48:1-3.
159. ஐங்குறுநூறு.49:2.
160. அகநானூறு.340:14.
161. புறநானூறு.343:1.
162. அகநானூறு.61:10.
163. புறநானூறு. 33:2-6.

164. ஐங்குறுநூறு.47:1-3.
165. அகநானூறு.296:8-9.
166. க. கலியமூர்த்தி, இந்தியப்பொருளாதாரம், ப.42.
167. சு.வித்தியானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப.235.
168. மதுரைக்காஞ்சி.365.
169. அகநானூறு.5:20.
170. பதிற்றுப்பத்து.61:3.
171. பட்டினப்பாலை.49.
172. நெடுநல்வாடை.147.
173. மதுரைக். 5:6-18, கலித்.22:4-5.
174. அகம்.389:6, கலித்.76:15, பரிபா.6:17, அகம்.389:7
175. திவாகர நிகண்டு. நூ.20.
176. கணேசையர் (ப.ஆ) தொல்.புறத்திணையியல் நூ.5, புறம்.204:3-4, 260:25, 329: 1-5, நெடுநல். 101:103.
177. J.D. Gondhalekar, An article why art. p.263,
178. மதுரைக்காஞ்சி.230.
179. அகநானூறு.167.
180. மதுரைக்காஞ்சி.359.
181. கல்லாடம்.43.
182. மதுரைக் காஞ்சி.520.
183. நெடுநல்வாடை.72-79.
184. மதுரைக்காஞ்சி.501-502.
185. பட்டினப்பாலை.142-144.
186. நெடுநல்வாடை.95-97.
187. புறநானூறு.37:11.
188. புறநானூறு.201.
189. அகநானூறு.375:13.
190. மதுரைக்காஞ்சி.485.
191. பட்டினப்பாலை.141:145.
192. நெடுநல்வாடை.11-12.
193. கணேசையர்(ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.104, நச்சினார்கினியர்க் உரை.

194. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப.164.
195. பெரும்.4-16, பொருந.4-20, மலைப்.:21-37, சிறுபா:221-229,
196. மலைப்படுகடாம்: 3-13.
197. ந.சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.132.
198. புறநானூறு.302:5-6.
199. புறநானூறு.308:1-3.
200. பொருநராற்றுப்படை.4-24.
201. புறநானூறு.311.
202. நற்றிணை.247:4, 294:7.
203. புறநானூறு.399:1-9.

இயல் - 4

மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள்

- 4-1 : பாலின வேறுபாட்டில் மனித உறவு
- 4-2 : குடும்ப அமைப்பு முறையில் மனித உறவு
- 4-3 : சமூகம் மற்றும் சமூகம் வயப்பட்ட அரசு
அமைப்பில் மனித உறவு
- 4-4 : பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தில் மனித உறவு
- 4-5 : தொகுப்புரை

இயல் 4

மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள்

தமிழ்ச் சமூகம் என்பது நீண்ட நெடிய வரலாற்றையும் அறுபடாத தொடர்ச்சியும் கொண்டுள்ள அமைப்பாகும். இந்த நீண்ட நெடிய அறுபடாத தொடர்ச்சியில் அதன் சமூக உறவு முறைகளும் அசைவியக்கமும் பல்வேறு சமூக முறைகளை உருவாக்கியுள்ளன. பழங்குடிச் சமூக முறை தொடங்கி இன்றைய தொழிற் சமூகம் வரை அதன் படிநிலை வளர்ச்சி அனைத்து நிலைகளையும் கொண்டிருக்கின்றது. இந்நிலையில் உலகளாவிய நிலையில் அதன் மிக நீண்ட நெடிய தொடர்ச்சி மனித உறவுகளை ஒப்புநோக்கி ஆராய்வதற்குத் தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு நல்ல முன்மாதிரியாக அமைகின்றது.

மனித உறவு முறையில் ஒரு ஒழுங்கு முறைப்பட்ட நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்ட ஒருவரோடொருவர், ஒரு குழுவினரோடு மற்றொரு குழு, ஒரு நிலையினரோடு இன்னொரு நிலையினர் உறவு கொள்வதனாலே சமூகம் உருவாக்கப்படுகின்றது. பின்னர் அது நீடித்து வாழ்கின்றது. இந்த நீடித்த வாழ்க்கைக்காகவே பாலினம் (ஆண்-பெண்) உறவு, குடும்பம், சமுதாயம், அரசு, பொருளாதாரம் போன்ற பிற சமூக நிறுவனங்கள் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய நிறுவன அமைப்புகள் சமூக மேம்பாட்டிற்கு வழிவகுப்பனவாக அமைகின்றன.

இவ்வாறு சமூகம், அரசியல், பொருளாதாரம் என ஒரு ஒழுங்கு முறையானப் போக்குகளைச் சங்க இலக்கியச் சமூக அமைப்பில் காணலாம்.

வகைமை:

மனித உறவுகள்

1. பாலினம்

-

ஆண்-பெண் (தலைவன் - தலைவி உறவு)

2. குடும்ப அமைப்பு

❖

கணவன்

-

மனைவி

❖

தாய்

-

தந்தை

❖

தாய்

-

குழந்தை

❖

மகன்

-

மகள்

❖

அண்ணன்

-

தம்பி

❖

அக்காள்

-

தங்கை

❖	தமக்கை	-	தம்பி
❖	அண்ணன்	-	தங்கை
❖	தாத்தா	-	பாட்டி
❖	பேரன்	-	பேத்தி
❖	பெரியப்பா	-	பெரியம்மா
❖	சித்தப்பா	-	சித்தி
❖	அண்ணன்	-	அண்ணி
❖	மாமனார்	-	மாமியார்
❖	மருமகன்	-	மருமகள்
❖	கொழுந்தன்	-	கொழுந்தி
❖	மைத்துனன்	-	மைத்துனி

என்று தற்கால மக்கள் குடும்ப அமைப்பு முறையில் பெயர் சுட்டும் முறையில் உறவுச் சொற்பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆனால், சங்ககால மக்களின் குடும்ப அமைப்பு முறையில் உறவு முறைப்பெயர்கள் பேரளவில் சுட்டப்படவில்லை. அகப்பொருள் மரபு சார்ந்த முறையில் இலக்கண வரையரைக்கு உட்பட்டே உறவுப் பெயர்கள் பொதுவாக அமைந்துள்ளன.

3. சமூக அமைப்பிலான மனித உறவுகள்

❖	தனி மனிதன்	-	சமூகம்
❖	மன்னனும்	-	மக்களும்
❖	வேந்தரும்	-	குறுநில மன்னர்களும்
❖	மன்னனும்	-	மறவரும்
❖	புலவரும்	-	மன்னரும்
❖	கலைஞரும்	-	குறுநில மன்னர்களும்

4. பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தில் மனித உறவு

மனித உறவின் வளர்ச்சி பாலினம், குடும்பம், சமுதாயம், அரசு, பொருளாதாரம் என்று ஒரு ஒழுங்கு முறையானப் போக்குகளைக் கொண்டு மனித உறவின் வளர்ச்சிக்கான நிறுவன அமைப்புகளாக உள்ளன.

மனித உறவிற்கு அன்புணர்வே அடிப்படையானது. அவ்வுறவின் வளர்ச்சிக்கு அறிவு துணைப்புகிறது. இவ்விரண்டு புரிதல்கள்களின் பாற்பட்டே கணியன் பூங்குன்றனார் பன்னாட்டு அளவிலான மனித உறவை,

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர் தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன

.....

பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே¹

என்று அறிவின் பாற்பட்ட மனித உறவு பன்னாடு தழுவியும் மனித வளத்தை மேம்படுத்தும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தற்காலத்தில் மனித வாழ்வின் எதார்த்த நிலையில் உறவுகள் புரிதல்களின் அடிப்படையில் அமையவேண்டும். அப்புரிதல்கள் அறிவின் முதிர்ச்சியால் பண்படுத்தப்பட்டு மனிதர்களுக்கிடையே செயல்படும்போது உறவுகள் வளர்ச்சியடையும். உறவு நிலையில் கலங்கம் இல்லாமல் இருப்பதற்கு அறிவின் பாற்பட்ட புரிதல்களே அடிப்படையாக அமைவதை மு. சற்குணவதி அவர்கள் குறிப்பிடும் கருத்து இங்கு ஏற்புடையதாகும்.

"உறவு என்பது அன்பின் வெளிப்பாடு, பண்பின் செயல்பாடு. நல்ல உறவுமுறைகளும் நல்ல உணர்வு முறைகளும் ஆற்றிவு உருவத்தை மனிதனாக்கும். மனித வாழ்க்கையில் உறவுகள் காலங்களையெல்லாம் கடந்து நிற்கின்றன. தொடர்புகள் நிலைக்க ஒன்று பிறிதொன்றுடன் தொடர்பில்லாமல் வாழ்தல் என்பது இயலாது. ஒன்று பிரிதொன்றைச் சார்ந்துதான் வாழவேண்டும். அந்தச் சார்பு நிலையில் ஒழுங்கு அமைய வேண்டும். அதுதான் மனித உறவு. உறவுநிலையில் உண்மை கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டும். கணவன், மனைவி, தந்தை, தாய், ஆசிரியர், மாணவர், அண்ணன், தங்கை, அக்காள், தம்பி, பெரியோர், சிறியோர், தெரிந்தவர், தெரியாதவர், தற்செயலாகச் சந்தித்துக் கொள்வோர், ஒன்றாகப் பயணம் செய்வோர். ஓரிடத்தில் பணிபுரிவோர் எனப் பல்வேறு நிலைகளில் மனித உறவுகள் மலர்கின்றன. அவை அனைத்திலும் உண்மை நிலவ வேண்டும். உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் ஒன்று சொல்வார் உறவு கலவாமை வேண்டும் என்பதன் பொருள் அதுதான். உண்மை இல்லாமல் போகிறபோது உறவுகள் கொச்சைப்படுத்துப்பட்டு மனிதன் மிருகமாகும் நிலை ஏற்பட்டுவிடுகிறது"².

என்று மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவுகள் உண்மையின் பாற்பட்டும், புரிதல்களின் பாற்பட்ட அறிவின் வளர்ச்சியாலும் மேம்படவேண்டும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

4-1 பாலின வேறுபாட்டில் மனித உறவுகள்: (களவொழுக்கம்)

'கட்டியொருவர் பெயர்கொள்ப பெறாஅர்" என்ற தொல்காப்பிய அகப்பொருள் மரபு ஆண், பெண் இருபாலரின் அக ஒழுக்கத்தை ஒத்தப் புரிதல் உணர்வுடன் களவு வாழ்வாகப் புலப்படுத்துகிறது. இத்தகைய களவு வாழ்வில் ஆண்-பெண் இருபாலரின் ஒத்த வயது குடிப்பிறப்பு, கல்வியறிவு, நற்பண்புகள், பொருளாதாரப் பின்னணிப் போன்றவைகள் அவர்களின் உறவை வளர்ப்பதற்கு அடிப்படைக் காரணிகளாக அமைகின்றன. இத்தகைய அடிப்படைக் காரணிகளே உலகம் யாவுமுள்ள தலைமக்களுக்குப் பொருந்துவதாக உள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் புலப்படும் அகப்பொருள் மரபு சார்ந்த களவு வாழ்வில் தலைமக்களின் உள்ளம் ஒத்தப் புரிதல் உணர்வுகளும், அவ்வுணர்வுகளின் வளர்ச்சிக்குத் தோழி, செவிலி, நற்றாய், தந்தை, தமயன், பார்ப்பான், பாங்கன், கண்டோர், அறிவர் போன்றவர்கள் தலைமக்களின் உள்ளம் ஒத்த காதல் வாழ்விற்கு அணுக்கத் தொடர்புடையவர்களாகவும் உள்ளனர்.

தலை மக்களின் களவொழுக்கத்தில் இவர்களின் தொடர்பு பெரும்பாலும் கூற்று வழியாகவும் துறைகள் வழியாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன.

பெயர் சுட்டப்பெறாத மரபு நிலையில் உள்ளம் ஒத்த உணர்வுகளுடன் உறவு கொள்ளும் தலைமக்களின் காதல் வாழ்வு சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுக்கே உரிய தனிச் சிறப்பாகும். இம்மரபு உலகம் யாவும் உள்ள தலைமக்களின் காதல் வாழ்வுக்கு ஏற்புடையதாகும்.

தலைமக்களின் உள்ளம் ஒத்தப் புரிதல்களே அவர்களை உறவு நிலைக்கு உடன் படுத்துகின்றது. இதனை,

"ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பால தானையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோ னாயினும் கடிவரை இன்றே"³

என்று தொல்காப்பியம் ஆண்,பெண் உறவின் வளர்ச்சிக்கு உள்ளம் ஒத்த அன்புணர்வு, அறிவு, உயர்ந்த சிந்தனை ஆகியவற்றின் தேவையைச் சுட்டுகிறது. மேலும் அவர்களுக்குரிய பண்புகளைச் சுட்டும்போது,

"பிறப்பே குடிமை ஆண்மை ஆண்டொடு
உருவு நிறுத்த காம வாயில்

**நிறையே அருளே உணர்வொடு திருஎன
முறையறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே"⁴**

எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டும் ஆண்மை என்பது ஆண்-பெண் இருபாலருக்கும் பொருந்துவதாகும். தொல்காப்பிய மரபினை உள்வாங்கிய வள்ளுவர்,

**"நல்லாண்மை என்பது ஒருவற்குத்தான் பிறந்த
இல்லாண்மை யாக்கிக் கொளல்"⁵**

என்று ஆணிற்கு ஆண்மை என்பது ஆள்வினையுடைமை, குடியாண்மை, இல்லாண்மைகளை குறிப்பிடுவதுபோல் பெண்ணிற்கும் ஆள்வினையுடைமை, குடியாண்மை, இல்லாண்மைகள் வேண்டும் என்று விழைவது இன்றைய தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆண், பெண் உறவின் சமநிலை வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. இவர்கள் உறவின் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதாரப் பின்னணி என்பது இன்றியமையாததாகப் போற்றப்படுகிறது. அதனாலே தலைவன் குறிஞ்சி நிலம் தவிர ஏனைய நில அமைப்பில் பிரிவுநிலை மேற்கொள்கின்றான். பிரிவு நிலை என்பது குடும்ப மேம்பாட்டிற்குப் பொருளாதாரத்தை மையமாகக் கொண்டுள்ளது. இத்தகைய பொருள்வயின் பிரிவே குடும்ப வாழ்வைச் சிறப்பாக நடத்துவதற்கும்-புகழ்பேறு அடைவதற்கும் காரணமாக அமைகிறது.

**"இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை"⁶**

என்று குறிப்பிடுகின்றார் தொல்காப்பியர்.

அறம், பொருள், இன்பம் என்ற மூன்றனுள் வாழ்விற்கு அடிப்படையாக அமைவது பொருளாதாரமாகும். பொருளினால்தான் அறமும், இன்பமும் பெற இயலும் என்பதை,

**"அறன் ஈனும் இன்பமும் ஈனும் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள்"⁷**

என்று குறிப்பிடுகின்றார் வள்ளுவர்.

இவ்வாறு மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலையில் பொருளாதாரப் பின்னணி முக்கிய இடம் பெறுவதை இலக்கியம் இலக்கணம் ஊடாகவும், நடப்பியல் உலக வாழ்விலும் அறியலாம்.

உயர்ந்த எண்ணங்கள்

ஆண்-பெண் இருபாலரின் காதல் வாழ்வில் உள்ளம் ஒத்தப் புரிதல்கள் உயிர் கலந்து ஒன்றிய உறவாகவும், நிலத்தினும் பெரிதாகவும், நீரினும்

ஆழமானதாகவும், வானத்தினும் அளப்பறியதாகவும், செம்புலப் பெயல் நீராகவும் பல்வேறு உயர்ந்த பொருள்களுடன் ஒப்புமைப்படுத்தி தங்கள் உறவை வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர். நடப்பியல் உலக வாழ்வில் குறிப்பாக குடும்ப வாழ்வில் கணவன்- மனைவி இருபாலருக்கும் இத்தகைய உயர்ந்த சிந்தனைகள் வேண்டுமென்று சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

தலைமகன் கூற்றுவழியிலான உறவு:

களவு ஒழுக்கத்தில் தலைமகன், தலைமகளை உள்ளம் ஒன்றிய உயர்ந்த எண்ணங்களால் போற்றுகின்றான் என்பதை அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

"யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயனர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே"⁸

.....யாக்கைக்கு
உயிர் இயைந்தன்ன நட்பின், அவ்வுயிர்
வாழ்தல் அன்ன காதல்
சாதல் அன்ன பிரிவு அரியோளே"⁹

"உயிர் கலந்து ஒன்றிய செயிர்தீர் கேண்மை"¹⁰

என்று அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் தலைமகனின் கூற்று இத்தகைய உயர்ந்த எண்ணங்களையும், உறவையும் புலப்படுத்துகின்றது.

தலைமகள் கூற்று வழி உறவு:

களவு வாழ்விலும், கற்பு வாழ்விலும் தலைமகனின் கூற்றுகள் தலைவியைப் புகழ்ந்துரைப்பது போல் தலைமகளும் உள்ளம் ஒத்த அன்புணர்வால் தலைவனைப் புகழ்ந்துள்ளாள்.

"இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியரென் கணவனை
யானா கியர்நின் நெஞ்சநோர் பவளே!"¹¹

என்று தலைமகள் தன் தலைவன் பால் கொண்டுள்ள அன்பின் பிணைப்பு, இம்மை மறுமை உலகத்தையும் காட்டுகிறது. இத்தகைய உயர்ந்த நற்பண்புகள் இரு உள்ளங்களும் ஒன்று படுதலே 'களவு மணம்' என்று சான்றோர் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

ஒத்தப்புரிதல் உணர்வுள்ள காதலர் இருவரின் அன்பிற்கு எல்லைகள் உண்டா என்று வினா எழுப்பி விளக்கம் தருகின்றது குறுந்தொகைப் பாடல்.

"நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று
நீரினும் ஆரளவின்றே சாரல்
கருங்கோல் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே"¹²

என்று கூறுகின்றாள் தலைவி. தான் காதலனுடன் கொண்டுள்ள உறவு பூமி, வானம், கடல், குறிஞ்சிமலர் போன்ற இயற்கைப் பொருள்களைக் காட்டிலும் உயர்வானதாகக் காட்டுகின்றாள்.

இவ்வாறு ஆண் பெண் இருபாலரின் காதல் வாழ்வு உள்ளம் ஒத்தப் புரிதல்களுடன் அறிவு, ஆண்மை, ஒத்தவயது, அன்பு, அருளுணர்வு, பொருளாதாரம் போன்றவைகள் அவர்களின் உறவை வளர்ப்பதற்குத் தகுதிப்பாடுகளாக அமைகின்றன.

தலைமக்களின் காதல் வாழ்வில் அவர்களின் உறவின் வளர்ச்சி நிலைக்கு அணுக்கத் தொடர்புடையவர்களாக,

"பார்ப்பான் பாங்கன் தோழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பின் கிழவன் கிழத்தியொடு
அளவியல் மரபின் அறுவகை போரும்
களவினிற் கிளவிக் குரியர் என்ப"¹³

என்று பலரைக் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கு உரியவர்களாகக் காட்டுவதுடன் தலைமக்களின் ஊடல்களைத் தீர்த்து வைக்கும் சான்றோர்களாகவும் சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியர் வகுத்துக்கூறிய பார்ப்பான் முதலியோரை முறைப்பட வைத்து மொழிந்தமைக்கு விளக்கவுரைத்தரும் பேராசிரியர் பின்வரும் காரணங்களைக் காட்டுகின்றார்.

"பார்ப்பான் என்பான் நன்றும் தீதும் ஆராய்ந்து உறுதி கூறுவான் எனப்படும். பாங்கன் என்பான் அவ்வாறன்றித் தலைமகன் வழி நின்று ஒழுகி வருமாகலின் அவனை அவன்பின் வைத்தான். தோழி அவன் போன்றும் பெண்பாலாகலின் அவளைப் பின் வைத்தான். செவிலி மாற்றம் சிறுவரவிற்பு ஆதலின் அவளை அவளின் பின் வைத்தான். அவரிற் சிறந்தமையின் சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவனையும் கிழத்தியையும் அவர்பின் வைத்தான். அவ்விருவருள்ளும் தலைமகளது கூற்றே பெருவரவாயிற்று ஆதலின் அவளை ஈற்றுக்கண் வைத்தான் என்பது பெறப்படும்"¹⁴

என்று பேராசிரியரின் உரைக் கருத்துவழி ஒருவர்பின் ஒருவர் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர். தலைமக்களின் களவொழுக்க வாழ்வில் உறவின் வளர்ச்சிக்குக் கூற்று நிகழ்த்துபவர்களாகத் தோழி, செவிலி, நற்றாய், பரத்தை, பார்ப்பான், பாங்கன், கண்டோர் என்று கூற்று நிகழ்த்துபவர்களின் ஊடாகவே தலைவன் தலைவியின் உறவுப் பிணைப்பும் அணுக்கத் தொடர்பும் துறைகள் ஊடாகப் புலப்படுகின்றன.

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்து திணைகளின் ஊடாகப் புலப்படும் நிகழ்ச்சிகள் தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, நற்றாய் முதலியோரின் கூற்றுகள் ஊடாக வளர்ந்துவரும் தலைமக்களின் உறவு நிலஅமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. இவ்வாறு நில அமைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்ட பேச்சுகளைக் கூற்றுவகையாகவும், சூழலைத் துறை என்றும் பெயரிட்டு அழைப்பர்.

*"அவ்வவ் மாக்களும் விலங்கும் அன்றிப்
பிற அவண் வரினும் திறவதின் நாடித்"*

*தம்தம் இயலான் மரபொடு முடியின்
அத்திரம் தானே துறை எனப்படுமே"¹⁵*

என்று துறை என்பதன் பொருளை விளக்குகிறார் தொல்காப்பியர். மக்கள், விலங்கு முதலியோர் வந்து நீருண்ணும் நீர்த்துறை போல மரபு வழிப் பொருள்களை வகைப்படுத்தி உரைப்பது துறையாகக் கொள்கின்றார். நீர்ப்பயன் கொள்ளும் துறைபோல இதுவும் பொருட்பயன் அறிய உதவும் துறையாகும் என்று விளக்கம் தருகின்றார் பேராசிரியர்.

தோழி கூற்றுவழி உறவுகள்:

குடும்ப வாழ்வில் ஆண்-பெண் இருபாலரின் மனப்போராட்டங்களைத் தீர்த்து தக்க சமயத்தில் நெறிப்படுத்துபவளாகத் தோழிப்பாத்திரம் அமைந்துள்ளது. இத்தோழி இல்லையேல் தலைமக்களின் காதல் வாழ்வும், குடும்ப வாழ்வும் செம்மையாக நடைபெறஇயலாது. குடும்ப வாழ்வில் தலைமக்களின் நடத்தை விதிகளைச் சரிகாணும் சான்றோர் மரபாகத் திகழ்கின்றாள் தோழி.

சங்க இலக்கியத்தில் தோழியின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, குடும்ப வாழ்க்கை முறை என்று எந்தக் குறிப்பும் காணப்படவில்லை. ஆனால் தொல்காப்பியர்,

"தோழிதானே செவிலி மகளே"¹⁶

என்று கூறும் ஒரு குறிப்பால் தோழி செவிலி மகள் என்பது அறியப்படுகிறது.

"தோழியின் கூற்றுகள் அவளைப் பற்றிய செய்தியாகவோ அவள் வாழ்க்கைக்குரிய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாகவோ அமையவில்லை, மாறாகத் தலைவன், தலைவி, செவிலி, தமர் ஆகியவர்களைப் பற்றியதாகவும், அவர்களுடைய மன உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதாகவும், அவர்களின் மனப் போராட்டங்களுக்குத் தீர்வு காண்பவளாகவும் உள்ளாள்."¹⁷

தோழி, தலைவன் தலைவியின் களவு வாழ்விற்குத் துணையாகவும் வழிகாட்டியாகவும் விளங்குகிறாள். கற்பு வாழ்வில் குடும்பம் சிறக்கவும் பலரும் போற்றும் வண்ணம் அவர்தம் இல்லறவாழ்வு அமையத் துணை புரிகின்றாள். தோழியின்றேல் தலைவியில்லை. தலைவி தலைவனிடம் பேசவேண்டியவற்றைத் தோழியே தலைவியாக இருந்து அவள் உணர்வுகளைத் தன் உணர்வாக வெளிப்படுத்துகிறாள். அதனால்தான் தலைவி தலைவனிடம் பேசும் கூற்றுகள் மிக குறைவாகக் காணப்படுகின்றன.

குடும்ப வாழ்வில் தலைவனின் பொருள்வயின் பிரிவு, செலவழங்கு வித்தல், கூற்றுகள் யாவும் தோழியின் மூலம் நடைப்பெறுகின்றன.

"தோழி செவிலிக்கு மகளாய், நன்மையும் தீமையும் ஆய்தலுடன் தலைமகளுக்கு உசாத்துணையாய் அவளது வருத்தம் தீர்த்தற்குரிய அன்பு பொருந்திய துணைவியாம்"¹⁸

என்று தோழியின் உறவு முறையையும் நற்பண்புகளையும் அபிதான சிந்தாமணி குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாய்வுக் களத்தில் தோழி களவு வாழ்வில் தலைவி, தலைவன், செவிலி, சுற்றத்தார், கட்டுவிச்சி, உழவர் ஆகியோருடனும், குடும்ப வாழ்வில் தலைவி, தலைவன், செவிலி, பாணன், விறலி, வாயில்கள், பாங்காயினார், அறிவர், குயவன் ஆகியோருடனும் தனக்குள்ளும் கூற்று நிகழ்த்தும் நிலைகளில் உறவு முறைகள் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

தலைவியிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

களவு வாழ்வில் தோழி, தலைவன் தலைவியின் காதல் உறவுக்குப் பாலமாகத் திகழ்பவள். தலைமக்களின் களவொழுக்கம் கற்பாக மலர, தலைவியின் குடும்ப உறவினர்க்கு அறத்தொடு நின்று முறையாக அறிவுறுத்தி நிற்கின்றாள். தலைவியின் தமர் திருமணத்திற்கு உடன்படாத போது

தலைவனுடன் அவளை உடன்போக்குக்கு உடன்படுத்தி மணக்கச் செய்பவளாகவும் தோழி விளங்குகிறாள்.

தலைமக்களின் களவு வாழ்விலும், குடும்ப வாழ்விலும் ஈடுபட்டுச் சுற்றத்தார்க்கு முறையாகத் தெளிவுப்படுத்தி செவிலித்தாய், நற்றாய், தந்தை, தமயன் என அனைவருடனும் நம்பிக்கைக்குரியச் சான்றோளாகத் திகழ்கின்றாள்.

வரைவு கடாதல்:

களவு ஒழுக்கத்தில் ஊரலர் எழுதல், தாயின் இற்செறிப்பு, தலைவனது ஆற்றாமை ஆகியவற்றால் துன்புறும் தலைவியின் சூழ்நிலையைக் காரணங்காட்டி, தலைவன் அவளை விரைந்து மணத்துக்கொள்ளுமாறுத் தோழி வேண்டுவது வரைவுகடாதலாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

தன்னிகரில்லாத் தலைவனின் நாடு, ஊர், இல்லம், குடிபிறப்பு, செல்வம், சிறப்பு, புகழ் போன்ற பேறுகளின் சிறப்புகளைக் கூறி, இத்தகைய பெருமைகளை அழியாமல் நிலைப்படுத்த தலைவியை விரைந்து மணம் முடிக்க வேண்டுமென, வரைந்துக் கொள்ள வேண்டியதன் கடமைகளைச் சுட்டிக் காட்டுவது தோழியின் கடமையாக உள்ளது.

பகற்குறியில் சிறைப்புறமாகத் தோழி சொல்லியது:

பகற்குறிக்கண் தலைவன் சிறைப்புறமாக இருக்க தோழி தலைவியிடம், தலைவன் அண்மையிலிருந்து போகாத காரணத்தால் தாய் நம்மை இற்செறித்துக் காவல் செய்யும்படி ஆயிற்று. (குறுந்.294) இவ்வாறு பல காரணங்களைக் கூறி பொய்யாகப் புனைந்துரைத்தேனும் தலைவனின் இரவுக் குறியைத் தவிர்த்துத் திருமணத்தை நிகழ்த்த விரும்பும் தோழியை,

"அறிவுச் சான்ற அக்காலப் பெண்ணுலகிற்கு
எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்கின்றாள்"¹⁹

என்று புலவர் குழந்தையின் சான்று தோழியின் சான்றாண்மைப் பண்பினைப் புலப்படுத்துகிறது.

வரைவு நீட்டிக்குமிடத்து:

தலைவன் வரைவு செய்துக் கொள்ளாது காலம் நீட்டித்த வழியும், சிறைப்புறமாக வந்திருந்தப் போது காட்டாற்றில் வரும் இனிய புதிய நீர் இவள் நோய்க்கு மருந்தாகும். அதனைக் கண்ணாரக் கண்டு தண்ணென உண்டு வெறுக்காது நீராடின் இவள் நோய் நீங்கிவிடும். எனவே இவளை அங்கு

அழைத்துச் செல்க என்று அன்னைக் கூறியது யாது கருதியோ என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுவதன் ஊடாகத் தலைவனை வரைந்திடத் தூண்டுகின்றாள்.²⁰

அறத்தொடு நின்றல்:

தலைவி தன் களவொழுக்கத்தைத் தான் அறத்தொடு நின்று கூறாத பொழுது, தோழியே சில அணுகு முறைகளின் வழி தலைமகளின் களவொழுக்கத்தை அறிய முயல்கின்றாள்.

**"மறைத்தற் காலையோ அன்றே
திறப்பல் வாழி வேண்டு அன்னை நம் கதவே"²¹**

இது தம் களவொழுக்கத்தை மறைக்காமல் மனம் திறந்து தாயிடம் சொல்லப் போவதைத் தலைவி வெறுப்பின்றி விரும்பவேண்டும் எனத் தோழி கூறுகின்றாள்.

வேலனை வினவும் செவிலி கேட்குமாறு தலைவியிடம் தோழி, வேலன் நாடனுடன் நாம் கொண்ட நட்பை அறிவானோ அறியானோ²² என்று வினவும் நிலையில் அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

உன் துன்பத்திற்கு காரணம் வெறியென எண்ணி அன்னை துயர் கொண்டாள். அவள் நம் காதலை அறியாது இருத்தல் நன்றன்று. எனவே அதனை அறியச் செய்தல் வேண்டும்.²³ எனக்கூறும் தோழியின் கூற்றுத் தாயின் துன்பத்தைக் கண்டு ஆற்றாத அவளுடைய உறவைப் புலப்படுத்துகிறது.

இவ்வாறு தோழி தலைவியின் களவைத் தானாகவே அறிந்து பிறருக்கு அறிவிக்க எண்ணித் தலைவன் தலைவியது களவு கற்பாக மலர்ந்து நலம் பயக்கும் வகையில் தலைவியிடம் கூற்று நிகழ்த்துவதால் அவளது அறிவும் அறச்செயலும் குடும்ப வாழ்வை மேம்படுத்துகிறது.

**"அறிவே உருவாய் வந்து அறமே வழங்கும்
உள்ளம் கொண்டு விளங்கும் தோழிபால்
சொல்லாற்றல் அளவின்றி அமைந்திருந்தது"²⁴**

என்று தோழியின் ஆளுமைத் திறன் தலைமக்களின் வாழ்வியலில் திறத்தை உண்டாக்குகிறது.

வரைவிடை ஆற்றாத தலைவியை ஆற்றாவித்தல்:

தலைவன் வரைதல் பொருட்டு, தலைவியைப் பிரிந்து பொருள் ஈட்டிச் செல்கின்றான். அதனால் தலைவி அப்பிரிவை ஆற்றாதாகிறாள். அப்பொழுது தலைவியைத் தோழி அவன் பிரிவை ஆற்றுமாறு கூறுகிறாள். தலைவனிடம்

உன் நிலையை நான் எடுத்துச் சொன்னேன். இக்களவொழுக்கம் மேலும் நீடிக்கா வண்ணம் அவன் நாணம் அடைந்தான். அவன் உன்னை வரைந்துக் கொள்ளும் நன்நெஞ்சம் கொண்டவன் என்று கூறித் தோழி தலைவியை ஆற்றுவாக்கிறாள்.

தலைமகளின் அன்பும், தலைவி அவனிடம் கொண்ட நட்பும் உலகம் கீழ்மேல் ஆனாலும், நீரும், தீயும் உதவாமல் தீமை அளித்தாலும், கடலின் ஆழம் அறியப்படிலும், அவர்களின் நட்பு என்றும் மாறாது நிலைப்பெற்றிருக்கும்²⁵ என்று கூறி ஆற்றுவாக்கிறாள்.

தலைவன் பிரிந்த அண்மையிலேயே நின்நெற்றிப் பசலை கொள்வதேன்? நின் நலம் கெடுதலைத் தலைவன் அறியாதவனா? அவன் விரைந்து வருவான்.²⁶ நின் உடல் நலத்தைக் கவர்ந்துக் கொண்ட தலைவன் இப்போது வந்துள்ளான் காண்பாயாக எனக் கூறி ஆற்றுவாக்கிறாள்.²⁷

தலைவனிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

தலைவன் தோழியிடம் குறைவேண்டிய இடத்தும், தலைவியை விரைந்து திருமணம் செய்துக் கொள்ள தலைவனிடம் அறிவுறுத்துமிடத்தும், உடன்போக்கு நிகழ்த்துமிடத்தும், தோழி தலைவனிடம் கூற்று நிகழ்த்துகிறாள். இவற்றுள் திருமணத்தொடர்பான வரைவு கடாதல் நிலையில் அதிகமான கூற்றுகளைத் தோழி நிகழ்த்துகிறாள்.

"தோழியின் கூற்று எண்ணிக்கை யளவில் அறிஞரிடையே கருத்து வேறுபாடு உள்ளது. வ.கப. மாணிக்கம் அவர்கள் 842 இடங்களையும், தமிழண்ணல் 785 இடங்களையும், க. இரத்தினம் 784 இடங்களையும் குறிப்பிடுகின்றார்."²⁸

குறியிடத்து வரைவு கடாதல்:

பகற்குறியிடத்து வந்து நீங்கும் தலைவனிடம் தோழி, இவள் நீ திரும்பி வரும் சிலநாள் அளவும் வாழாள், அதனை நீ நன்கு அறிந்துக்கொண்டு செல்வாயாக,²⁹ நீ யாம் வாழும் ஊரில் இன்று இரவில் தங்கினால் என்ன? குரவைக் கூத்தினைக் கண்டு மகிழ்ந்து செல்வாயாக³⁰ என்கிறாள்.

....சிறுகுடி

நல் கூர்ந்தார் செல்வ மகள்³¹ (கலித்-50)

தலைவி ஆவாள். எனவே உன்னைப் பிரிந்து வருந்துவதற்கு ஆற்றாள். அலர் ஏற்பட்டதால் நினைவு வருந்துமாறு நீ செல்வது கொடியதாகும்.³² இத்துறையில் தேரொன்று பல முறை வருகிறது செல்லாதீர் எனக் கூறி தாய் இல்லிடைப் படுத்தினாள்.³³ இவள் துறை நோக்கி தன் நலம் கெட உறக்கமின்றி

வருந்துவாள்; ஆனால் நீ இரவிலும் உம் ஊர் செல்ல எண்ணுகின்றீர்; யான் அதற்கு வருந்துகின்றேன்.³⁴ நீ எம் தலைவியுடன் எம் இல்லத்துக்கு வந்தால் எம்மவர் அன்புடன் வரவேற்று நல் விருந்து அளிப்பர்.³⁵ தலைவியின் நிலை, ஊரிடை எழுந்த அலர், தாயின் இற்செறிப்பு, இல்லத்தார் போற்றும் அன்பு ஆகியவற்றைக் குறிப்பாகவும், நேரடியாகவும் எடுத்துக்கூறி வரைவு கடைவுகின்றாள்.

குறியிடம் நிறுத்தி வரைவு கடாதல்:

பகற்குறி, இரவுக்குறி ஆகியவற்றில் நிறுத்தி தலைமகனை வரைவு கடாதல் என்பதற்கான ஆற்றலும் துணிவு நிலையும் தோழியிடம் மட்டுமே அமைந்திருக்கிறது. பகற்குறி வந்த தலைவனிடம் தோழி தினை முற்றியதால் அறுவடை செய்தனர். எனவே யாம் வீட்டில் இருப்போம்.³⁶ தாய் வெறியாட்டு எடுத்தும் தலைவி நோய் தீராது அவள் அழுமாறு தலைவிக்குப் பசலை நோய் உண்டானதற்கு காரணம். நின்னுடன் யாம் கொண்ட தொடர்பேயாம்.³⁷ நீ அன்பற்றவன் என்பதை முன்னமே அறிந்திருப்பின் இவளை நின் கூட்டத்திற்கு இசைந்திருக்க மாட்டேன்.³⁸ தந்தையின் காவல் வலியது ஆதலால் நீ சென்று வருக. நீ கூறிய சூளுரையும் பொய்யே! தலைவியின் இற்செறிப்பு, தந்தையின் காவல், தாயின் நிலை, தலைவனது சூளுரை ஆகியவற்றைக் காட்டியும் இடித்துரைக்கிறாள்.

குறியிடம் மாற்றி வரைவு கடாதல்:

பகற்குறி வந்த தலைவனைத் தோழி மறுக்க தலைவன் இரவுக்குறி வேண்ட அதையும் மறுத்து தலைவனிடம்,

"யாயே கண்ணினும் கடுங் காதலனே
எந்தையும் நிலன் உறப் பெறாஅன் சீறடி சிவப்ப
எவன் இல குறுமகள் இயங்குதி என்னும்
யாமே பிரிவு இன்று இயைந்த துவரா நட்பின்
இருதலைப் புள்ளின் ஓர் உயிரம்மே"³⁹

என்று தாய் தந்தையின் பாதுகாப்புச் செயலையும், இருதலைப் பறவையாக உள்ள தம் நிலையையும் எடுத்துக்கூறி வரைய வேண்டுகிறாள்.

இவ்வாறு பகலில் வருவானை இரவில் வா என்றும், இரவில் வருவானைப் பகலில் வா என்றும் ஏதுகாட்டிக் கூறுவது தோழி தலைமக்கள் மீது கொண்ட அன்பையும், தலைவன் வரையாது காலம் நீட்டிக்கும் போக்கைத் தடைசெய்வதையும் காட்டுகிறது.

குறியிடம் மறுத்து வரைவு கடாதல்:

இரவுக்குறி வேண்டிய தலைவனிடம் தோழி, காமமானது நீங்குவதாக இருப்பினும் உம்மிடத்தில் யாம் கொண்ட நட்பு அழியாது.⁴⁰

தோழியானவள் குறியிடம் மறுப்பில் தன் தோழியின் மணநிகழ்வைக் காண ஆவல் கொண்டிருப்பவள், அவளின்றி தான் இல்லை என்ற உயிரும் உணர்வும் ஒத்த அன்பும் கொண்டவள் என்பது புலனாகிறது.

தலைவியின் ஆற்றாமை கூறி வரைவு கடாதல்:

அன்னை பழமையாகக் காத்துவந்த அழகு, புதியதாய்க் கண்ட தலைவன் மேல் தான் கொண்ட காதலால் அழிந்தது.⁴¹ நெற்றி, மேனி ஆகிய உறுப்புகள் பசலை நோயினின்றும் நீங்கி மீண்டும் முன்னைய அழகைப் பெற விரைவில் மணப்பாயாக என்று தோழி தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கூறி விரைந்து மணக்குமாறு தலைவனை வேண்டுகிறாள்.

தலைவியிடம் உடன் போக்கு உணர்த்துதல்:

தலைவன் தலைவியை அவளுடைய உறவினர் அறியா வண்ணம் அழைத்துப் போக எண்ணியதைத் தோழியிடம் கூறினான். தோழி தலைவிக்கு அதனைக் கூறி அவள் உடன்பாட்டினைக் குறிப்பாலறிந்து வந்து தலைவனிடம் கூறுவதாக அகநானூற்றில் காரிக் கண்ணனார் பாடல் ஒன்று புலப்படுகிறது.⁴²

உடன்போக்கும் தோழி தலைவனிடம் கூறல்:

தலைவியின் மேனி தளர்ந்தும், கூந்தல் நரைத்தும் காணப்படும் முதுமையிலும் இவளைக் கைவிடாது காப்பாயாக.⁴³ இவள் நின்னை யன்றி வேறு பற்றுக்கோடு இல்லாதவள். ஆகையால் இவளின் முதுமைக் காலத்திலும் நின்னோடு விருப்பம் மிகக் கொண்டு கருத்து வேறுபடனும் இவளுடைய பிணக்கம் நீக்கிப் பாதுகாப்பாயாக,⁴⁴ தலைவிக்கு உன் உடன்போக்கு குறிப்பை விளங்க உரைத்து உடன்படுமாறு இரந்து கூறி யான்வரும் வரை விரையாமல் நிற்பாயாக.⁴⁵

தலைவி நும்மோடுவரின் அவளுக்குப் பாலையிலமும் இனிதே யாகும். நும்மோடு வாராளாயின் வீடும் இன்னாதது ஆகும் என்று கூறி, தலைவியைத் தலைவனுடன் உடன் போக்குக்கு உடன்பட வைக்கின்றாள்.⁴⁶

செவிலியிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

தலைவன் சிறைப்புற மிருக்க தோழி செவிலிக்குக் கூறுபவளாய் அமைந்த கூற்றுகள்: தலைவிக்குத் தலைவனுடன் உண்டான புணர்ச்சியால் அவளுக்குப் புதிய நறுமணம் ஏற்பட அதையறிந்த செவிலி இது எதனால் உண்டாயிற்று? என்று வினவுகிறாள். அதற்குத் தோழி, வண்டினம் பல மலர்களிலுள்ளது தேனை மிகுதியாக உண்டு புதுமணம் விரும்பி இவள் கூந்தலில் மொய்க்கின்றன என்று உள்ளூரையாகச் செவிலித்தாயிடம் குறிப்பிடுகின்றாள்.⁴⁷ தலைவன் வரைவு கொள்ளும் கருத்தின்றிப் பகல்குறி, இரவுக்குறி இரண்டிலும் வந்து போகின்றான். அப்போது தோழி செவிலியிடம் தாயே! இவள் இரவில் தனியே தோட்டத்துக்குச் சென்று வருகிறாள் என வருந்தாதே! இரவில் நீ கண்டது இவள் வடிவில் வந்ததொரு தெய்வம் அல்லது நனவு போன்ற கனவாகும். இவள் இரவில் செல்ல அஞ்சுவதுடன் நம் தந்தையும் வீட்டில் உள்ளார். இவ்வாறு தலைவியின் களவு மணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாது வேறொருப் பொருளை உள்ளூறுத்தி நயமாகக் குறிப்பிடுவது தோழியின் சொல்லாற்றலையும் சான்றாண்மையையும் புலப்படுத்துகிறது.

இக்கூற்றுகள் வழி தலைமகளைப் பருவமாறுதல்கள் தோறும் சீராக வளர்த்து வருவதையும், நடத்தை விதிகளைப் பருவமாறுதலுக்கு ஏற்றவாறு உணர்த்துவதும் தாயின் கடமையாக உள்ளது. மேலும், தோழி கூற்றால் சிறைப்புறமாக உள்ள தலைவன் கேட்பதால் விரைவில் தலைவியை மணம் செய்துக்கொண்டு குடும்ப வாழ்வில் சிறப்புறவேண்டும் என்பதே தோழியின் நோக்கமாக உள்ளது.

செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றல்:

"களவையும் கந்தருவத்தையும் இனங்கண்டு அறியக் கூடிய துறையொன்று களவியற் பகுதிக்குரியதாய் உள்ளது. அந்தத் துறைதான் அறத்தொடு நின்றலாகும்."⁴⁸

என்று ம.ரா.போ. குருசாமி உரைப்பது களவு நிலையிலிருந்து கற்பொழுக்க வாழ்விற்கு மாற்றமடைய தோழி அறத்தொடு நின்றல் என்னும் சான்றாண்மைப் பண்புடன் விளங்குகிறாள். தொல்காப்பியர்,

"அறத்தொடு நிற்குங் காலத் தன்றி
அறத்தியல் மரபிலன் தோழி என்ப"⁴⁹

என்கிறார்.

“ஐயச் செய்கை தாய்க்கெதிர் மறுத்துப்
பொய்யென மாற்றி மெய்வழிக் கொடுப்பினும்
அவள் விலங் குறினுங் களம்பெறக் காட்டினும்
பிறன்வரை வாயினும் அவன் வரைவு மறுப்பினும்
முன்னிலை அறிமெனப் படுதலென் றிருவகைப்
புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்”⁶⁰

என்று அறத்தொடு நின்றலின் தன்மை, தலைவியின் களவு ஒழுக்கத்தைப் பெற்றோர்க்கு முறைப்படி தீங்குறாத வண்ணம் எடுத்துரைத்தலில் உள்ளது என்று இறையனார் அகப்பொருள் உரைச் சான்று வழி அறியலாம்.

“அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லி நின்றல்
தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு: அல்லதூஉம் பெண்டிர்க்கு
அறமென்பது கற்பு, கற்பின் தலை நின்றல்”⁶¹

என்பது தோழியின் சான்றாண்மைப் பண்பைப் புலப்படுத்துகிறது. தோழி தலைவியின் பெற்றோர்க்கு அறத்தொடு நின்றல் பற்றி வ.சுப. மாணிக்கம் அவர்கள்.

“பெற்றோர்க்கு அறிவித்தல் தோழியின் நோக்கம்
இல்லை. தலைவி ஏற்கனவே கற்பு நெறிப்பட்டு
விட்டாள் என்பதனை முதன்மையாக வலியுறுத்துவதே
அவள் நோக்கம்”⁶²

அறத்தொடு நின்றல் என்பது மிகவும் நுட்பமானதாகவும், கேட்பவர் மனங் கொள்ளுமாறும், காதல் வயப்பட்டவர் மனம் பாதிக்காதவாறும் அமைவதோடு சொல்பவர் திறம்பட கையாளும் துறையுமாகும்.

“அறத்தொடு நின்றேனைக் கண்டு திறம்பட
என்னையர்க் குயத்துரைத்தாள் யாய்”⁶³

என்று கூறுகிறது கலித்தொகைப் பாடல்.

தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட காதலை அறத்தொடு நின்று கூறும் தோழி செவிலியிடம்,

“அன்னாய் வாழி வேண்டு அன்னை
செப்பல் ஆன்றிசின் சினவாதிமோ”⁶⁴

என்று செவிலித்தாயைக் கோபம் கொள்ளாதவாறு அன்பாக அன்னாய் என்று பலமுறை அழைக்கின்றாள். மேலும்,

“இகழ் மிக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல்
இருபேர் அச்சமொடு யானும் ஆற்றல்”⁶⁵

என்று களவு ஒழுக்கம் கொண்ட தலைவி, நோயை வெளிப்படுத்தாவிடின் அவள் என்ன ஆவாளோ என அஞ்சியும் வெளிப்படுத்தின் செவிலித்தாய் சினம் கொள்வாளோ என அஞ்சியும் தடுமாற்றம் கொண்ட மனத்தவளாய்க் காணப்படுகிறாள்.

"எளித்தல் ஏத்தல் வேட்கை யுரைத்தல்
கூறுதல் உசாவுதல் ஏதீடு தலைப்பாடு
உண்மை செப்பும் கிளவியொடு தொகைஇய
ஏழு வகையே என்மனார் புலவர்."⁶⁶

இந்நூற்பாவில் உண்மை செப்பும் கிளவி என்பது பட்டாங்கு கூறுதல். இவ்வகையெல்லாம் தத்தம் குடிமைக்கேற்ற வழிக்கொள்க என்று கூறுவதிலிருந்து தோழி குடியின் நிலைக்கேற்ப எடுத்துக்கூறி அறத்தொடு நிற்பாள் என்பது புலனாகிறது. தோழி அறத்தொடு நிற்கும் நிலையைக் குறிப்பிடும் இளம்பூரணர் உரை,

"எளித்தல் என்பது தலைவன் நம்மாட்டு எளியன்
என்று கூறுதல்.

"ஏத்தல் என்பது தலைவனை உயர்த்திக் கூறுதல்"

"வேட்கை உரைத்தல் என்பது தலைவன் மாட்டுத்
தலைவி வேட்கையும், தலைவி மாட்டுத் தலைவன்
வேட்கையும் கூறுதல்,

"கூறுதல் என்பது தலைவியைத் தலைவற்குக்
கொடுக்க வேண்டும் என்பது படக் கூறுதலாகும்.

"உசாவுதல் என்பது வெறியாட்டுங் கழங்கும்
இட்டுரைத்துழி வேலனோடு ஆடுதல்,

"பிறரோடாதல், தோழி உசாவுதல்; ஏதீடு
தலைப்பாடு என்பது யாதாணுமோர் ஏதுவை
இடையிட்டுக் கொண்டு தலைப்பட்டமை கூறுதல்.

என்று அறத்தொடு நின்றலின், சிக்கல்களின் தீர்வைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

செவிலித்தாய் வெறியாட்டு நிகழ்த்தியவிடத்து அறத்தொடு நின்றல்:

தலைவியின் உடல்நலம் இன்றி வேறுபடுவதைக் கண்டு தாய் வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்தும்போது தோழி அறத்தொடு நிற்கிறாள். தோழி, தாய் முதலியோர் வெறியாட்டு எடுத்தவிடத்துத் தலைவன் ஒருவன் தலைவியின் தினைப்புனக் காவலில் ஆடையைக் கொடுத்துச் சென்றமையைக் குறிப்பாகவும்,

(குறுந்.-214) ஊரன் பொருட்டு இவள் தொடி நெகிழ தோள்கள் பசந்து வேறுபடுவது ஏன்?⁵⁷ என வினவியும், அவர் நாட்டிலுள்ள பூக்களுடைய குன்றத்தை நோக்கி நிற்கும் நிலையினைத் தலைவி பெற்றால் அவள் நோய் தணியும் என அறிவுறுத்தியும்,⁵⁸ இவள் உற்ற நோய்க்கு மருந்து வெறியன்று என்று தெளிவு பெறுவாய் எனச் செவிலித்தாயின் அறியாமையைச் சுட்டியும் இவளிடம் உள்ள கற்பு நலம் நன்று, அதனை வேலன் கழங்கால் அளத்தற்கரியது எனத் தலைவியின் கற்பின் சிறப்பைப் புலப்படுத்தியும் வெறியாட்டை விலக்கி அறத்தொடு நிற்கிறாள்.

கட்டுவிச்சியிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

தோழி கட்டுவிச்சியிடம் கூறும் கூற்றுகள் வாயிலாக தலைவியின் காதல் நோயை அறிதல் பற்றிக் குறுந்தொகைப் பாடல்கள்⁵⁹ குறிப்பிடுகின்றன.

தோழி கட்டுவிச்சியிடம் 'நீ' பாடிய பாட்டில் தலைவன் குன்றைப் பாடிய பாடலை இன்னும் பாடுக என்கிறாள். தெய்வத்தால் வந்த தீங்கு எனக் கட்டுவிச்சி உரைத்ததும், மலையிலுள்ள குரங்கானது தலைவனை அறியும். அது தன் கண்ணால் கண்ட நிகழ்ச்சியைக் காணேன் என்று பொய் கூறாது என்று கூறுவதன் மூலம் தலைவன் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைக் கட்டுவிச்சியிடம் குறிக்கேட்டலின் வழி குறிப்பாக உணர்த்துகிறாள்.

தோழியின் அறத்தொடு நின்றல் கூற்றுகள் வழி தோழியின் துணிவு, பிறர் மனம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வண்ணம் கூறி அவர்களை உடன்படுமாறு செய்வது ஆகிய யாவும் அவளின் தனித் திறன்களாக வெளிப்படுகின்றன.

நற்றாய் செவிலித்தாய் கூற்றுவழி உறவுகள்:

உலகில் மனித உறவுகள் அனைத்தினும் தாயின் உறவுநிலையே அனைத்து உறவு நிலைக்கும் முதன்மையானதாய் போற்றப்படுகிறது. பின் தந்தையின் உறவு மக்கட் செல்வத்தை அறிவுள்ளவர்களாக வளர்ப்பதில் இரண்டாம் இடத்தை வகிக்கிறது. இக்கருத்து நிலையின் ஊடாகவே சான்றோர்கள்

எனவும், "தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை,"

எனவும், "தந்தை சொல் மிக்க மந்திரம் இல்லை"

எனவும்,

அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்⁶⁰

எனவும் வகுத்துள்ளனர். சங்க அகப்பொருள் இலக்கியங்கள் நற்றாய் ஈனும் ஆண்-பெண் ஆகிய இருபால் குழுவினருள் தாய்க்கும் மகளுக்கும் உள்ள உறவு நிலை பற்றிய செய்திகளையே பெரிதும் பேசுகின்றன.

தொல்காப்பியர் நற்றாயையும் செவிலித்தாயையும் குறிப்பிடுகின்றார். தலைவியை ஈன்றெடுப்பவள் நற்றாய்; அவளைப் பேணி வளர்ப்பவள் செவிலித்தாய்; மகளிர் நலத்தில் நற்றாய் கொண்டுள்ள ஆர்வம் செவிலித்தாய் மாட்டும் நிறைவாகக் காணப்படுகிறது. அதைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

"ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளப்பின்
தாயெனப் படுவாள் செவிலி யாகும்."⁶¹

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

நற்றாயும் செவிலித்தாயும் உணர்வு ஒருமைப்பாடுடையவர்கள் என்பதை அவர்தம் செயல்பாடுகளில் அறியலாம்.

"தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடம் படினே"⁶²

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

நற்றாய், தலைவியாக இருந்த காலத்து அவளுக்குத் தோழியாக இருந்தவளே பிற்காலத்துச் செவிலித்தாயாகிறாள். நற்றாயின் மகளாகிய தலைவியின் குழந்தைப் பருவக் காலத்தும் சிறப்பாக அவளின் இளமைப் பருவக் காலத்தும் அவளைப் போற்றி வளர்ப்பவள் செவிலித்தாய் ஆகிறாள்.

"நற்றாயின் உடல்நலம் பாலுட்டும் காலத்தில் தாய்ப்
பாலைத் தவிர்க்க வேண்டிய தனிக் காரணம்,
குழந்தையைத் தாயிடமிருந்து பிரிக்க வேண்டிய குழந்தைநிலை,
செல்வச் செழிப்பு இவற்றில் ஒன்றின் காரணமாய் வளர்ப்புத்
தாய் முறை ஏற்பட்டது."⁶³

என்று செவிலித்தாய் உறவின் இன்றியமையாமையைக் சிங்காரவேலு குறிப்பிடுகின்றார். மிகப் பழங்காலத்தில் வளர்ப்புத் தாய், தாதி என்ற இருவரையும் செவிலி என்ற ஒரே சொல்லால் சுட்டினர். ஆனால் காலப் போக்கில் குழந்தைக்கும் வளர்ப்புத் தாய்க்கும் இடையில் இயற்கையான பாசம் வேருன்றி உறுதிப்பட்டதனால் இலக்கண நூலோர் 'செவிலி' என்ற சொல்லுடன் 'தாய்' என்பதை இணைத்துக் குடும்ப உறவுத் தொடரில் மற்றுமோர் சொல்லை உருவாக்கினர். அவள் "ஈனாத் தாயார்"⁶⁴ என்று சிறப்பிக்கப்படுகிறாள்.

"சங்க இலக்கியத்தில் தலைவியோ தோழியோ பெற்றவளை நற்றாய் என்றோ வளர்த்தவளைச் செவிலித்தாய் என்றோ சுட்டவில்லை. உரையாசிரியர்கள்

தாம் இவ்வாறு பாகுபடுத்திக் கூறுகின்றனர். செவிலி தலைவியின் குடும்பத்துடன் மிகவும் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டவள். அவள் பணத்திற்காக வேலை செய்யும் தாழ்ந்த பணிமகள் போலன்றிக் குடும்பத்தில் மேம்பாடான நிலையில் இருந்தாள். தலைவியை வளர்ப்பதில் அன்புணர்வும் சிறந்த கடமையுணர்வும் கொண்டிருந்தாள். தலைவியின் வளர்ப்பு நிலையில் மட்டுமின்றி அவளது புதிய குடும்ப அமைப்பிலும் செவிலித்தாயும், அவளது மகளான தோழியும் முக்கிய பங்கேற்றனர். எஸ். சிங்காரவேலு அவர்கள் செவிலித்தாய்குரிய கடமைகளாக குறிப்பிடுமிடத்து,

"குழந்தையை ஊட்டி வளர்த்தல், ஓம்புதல், குடும்பத்தாரின் ஓம்புதலுடன் அவள் விரும்பும் தலைவனை மணந்து கொள்ளும் வரை அவளுக்குக் கற்பித்தல் என்பவற்றுடன், தலைவி மணப்பருவம் உற்றபோது செவிலித் தாயின் பொறுப்பு பன்மடங்கு ஆகிவிடுகிறது. தலைவியின் ஒழுக்கலாறு தோழியின் நடத்தை இவர்கள் தலைவனுடன் பழகுதல் முதலியன குடும்ப நிலையைப் பாதிப்பதால் அவற்றைச் செவிலித்தாய் கூர்ந்து கவனிக்கிறாள். இவை செவிலித்தாயின் கடமைகளாகின்றன"⁶⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

"இத்தகைய கடமைகளால் அவள் நற்றாய்க்குச் சமமான நிலையைப் பெற்றிருக்கிறாள். எனவே தலைவிக்கு எவ்வளவு நட்புரிமை உடையவளோ அதே வகையில் நற்றாய்க்குச் செவிலி தோழமை உடையவள்".⁶⁶

என்கிறார் கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள்.

நற்றாய் நிலையிலிருந்து செவிலி செயற்படுவதால், தொல்காப்பியம் தலைவிக்குள்ள சிறப்புகள் தோழிக்குத் தரப்படுவதைப் போல நற்றாய்க்குரிய சிறப்புகள் செவிலிக்கு வழங்கப்படுகின்றன என்று குறிப்பிடுகிறது.⁶⁷

நற்றாய் கூற்றுவழி உறவுகள்:

தொல்காப்பியர்,

"கிழவன் தன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடும்
நற்றாய் கூறல் முற்றத் தோன்றாது"⁶⁸

என்று கூறுவதிலிருந்து நற்றாய், தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரிடமும் நேராகக் கூற்று நிகழ்த்தாமை புலப்படுகின்றது. மேலும் செவிலி கூற்று நிகழ்த்துமிடத்து,

"களவல ராயினுங் காமமெய் படுப்பினும்; அளவுமிகத்
தோன்றினுந் தலைபெய்து காணினும்; கட்டினும் கழங்கினும்

வெறியென இருவரும் ஓட்டிய திறத்தாற் செய்திக் கண்ணும்; ஆடிய சென்றுழி அழிவுதலை வரினும்; காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றலும்; தோழியை வினாவலும்; தெய்வம் வாழ்த்தலும்; போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக் கற்பின் ஆக்கத்து நின்றற் கண்ணும்; பிரிவின் எச்சத்து மகள் நெஞ்சு வலிப்பினும்; இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்; இன்ன வகையிற் பதின்மூன்று கிளவியோடு அன்னவைப் பிறவுஞ் செவிலி மேன." செவிலித்தாய் தானே கூறப்படுவனவும்; தலைவியும் தோழியும் கொண்டு கூற்றாகக் கூறப்படுவனவுமென இருவகையாம். இக்கூறப்பட்ட பதின்மூன்று கிளவியும் அவை போல்வன பிறவும்; செவிலி தானே கூறப்படுவனவும்; தலைவியும் தோழியும் அவள் கூற்றாகக் கொண்டு மொழியப்படுவனவும்; செவிலிக்குக் குரியவாம் என்றவாறு; இன்னவகை என்றார் தொல்காப்பியர். மேலும் தன் கூற்றுங்கொண்டு கூற்றுமாய் நிகழும் என்றற்கு" என்கிறார் நச்சினார்க்கினியர்.⁶⁹

மகட்போக்கிய தாய் கூற்று நிகழ்த்துதல்:

இத்துறை சார்ந்தவையாக நற்றிணையில் பா:29,279, ஐங்.371-379, அகம்-15, 105, 195 பாடல்கள் உள்ளன.

மனை மருண்டு தலைவயின் தோழிக்கு நற்றாய் சொல்லியது:

இத்துறையில் கயமனாரின் நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று மட்டும் உள்ளது.

தெருட்டும் அயலிலாட்டியார்க்கு நற்றாய் உரைத்தது:

இத்துறையில் மாமூலனாரின் அகநானூற்றுப் பாடல் மட்டுமே இடம் பெற்றுள்ளன.⁷⁰

செவிலி ஆற்றாமை கண்டு நற்றாய் அவளுக்குச் சொல்லியது:

இத்துறையில் ஓதலாந்தையாரின் ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல் ஒன்று மட்டும் இடம் பெற்றுள்ளது.⁷¹

உடன்போய் மீண்டவித்து நற்றாய் கூறியது:

இத்துறையில் ஓதலாந்தையாரின் ஐங்குறு நூற்றுப் பாடல்கள் மூன்றில் இடம் பெற்றுள்ளன.⁷² இத்துறைகள் சார்ந்த நற்றாயின் கூற்றுகள் யாவும் சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்ட இடத்தில் மட்டுமே நிகழ்கின்றன. பிறகுழ்நிலைகளில் நற்றாயின் கூற்றுகள் நிகழவில்லை. தொல்காப்பியர், உடன்போக்கு நிகழ்வின்போது நற்றாய் கூற்று நிகழுமிடங்களாகக் கூறுவன.

"தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி
மன்னும் நிமித்தம் மொழிப்பொருள் தெய்வம்,
நன்மை தீமை அச்சம் சார்தலென்று,
அன்ன பிறவும் அவற்றொடு தொகைஇ,
முன்னிய கால மூன்றொடு விளக்கித்
தோழி தேயத்துங் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்
ஆகிய கிளவியு மவ்வழி உரிய" (தொல். அகத்திணை. நூ.39)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரைக்காணும் இளம்பூரணர்.

"நற்றாய், தலைவி தலைவனுடன் சென்ற காலை
தன்னையும் அவனையும் அவளையும் சுட்டி, நிலையான
நிமித்தம், மொழிப்பொருள், தெய்வம், தனக்கும்
அவர்களுக்கும் உள்ள நன்மை, தீமை, அச்சம், சார்தல்
என்று அத்தன்மையான பிறவும் அவற்றுடன் கூட்டி முன்பு
இவ்வாறு இருந்தாள். இன்று இவ்வாறு உள்ளாள்; இனி
என் ஆவாளோ என்று மூன்று காலத்தையும் ஒன்றாக
எண்ணியவிடத்தும், தோழி இடத்தும் கண்டோர் இடத்தும்
புலம்புவதும் அவ்வழி நிகழும் கூற்றுகளாகும்,"⁷³

இவ்வாறு நற்றாயின் கூற்றுகள் செவிலித்தாய், தோழி, கண்டோர், பிறர்
எனப் பல்வேறு நபர்களிடத்தும் கூற்று வழி உறவுகள் புலப்படுகின்றன.

செவிலியிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

தலைவன் தலைவியரிடையே நிகழும் களவுப் புணர்ச்சிக் காலத்து
அவர்தம் உடன்போக்கின் போது நற்றாய்க்கும், செவிலிக்கும் ஏற்படும் துன்ப
உணர்வில் மட்டுமே இவர்தம் உறவின் உறுதிப்பாடு வெளிப்படுகின்றது.
கற்பொழுக்கக் காலத்து தலைவி தலைவனுடன் கூடிவாழும் மனையற மாட்சிமை
கண்ட செவிலி நற்றாயிடம், அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டு உணர்ந்தனள்
கொல்"⁷⁴ எனக் கூறி பெருமிதம் அடைகின்றாள்.

தோழியிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

மனைமருண்டு தோழிக்குக் கூறும் நற்றாய் பாலை வழியில் சென்ற தன்
மகள் பொருட்டு வருந்துவதும்.⁷⁵ மகள் சென்றபோது இரங்கும் நற்றாய் மகள்
பொருட்டன்றி அவளை எண்ணிக் கண்களில் நீர் வடிக்கும் தோழியின்
பொருட்டு வருந்துவதும் நிகழ்கின்றன.⁷⁶ இவற்றால் நற்றாயின் மனநிலை
அன்பின் வெளிப்பாட்டில் உறவு நிலைக் கொள்வதைக் காணலாம்.

அயலாரிடை நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகள் பொருட்டுப் பலவாறாகத் துன்புற்ற தாயை, அவள் வீட்டின் அயலாரும் அவள் துன்பத்தைக் கண்டோரும் ஆறுதல் கூறித் தேற்றுகின்றனர். தனக்கு ஆறுதல் கூறும் அயலாரைக் கண்ட தாய்,

*"இனியே தாங்குநின் அவலம் என்றிர் அதுமற்று
யாங்ஙனம் ஒல்லுமோ அறிவுடையீரே"*⁷⁷

என்று தன்னால் மகளைப் பிரிந்த துன்பத்தை எவ்வாறு தாங்கிக் கொள்ள முடியும் என்று கேட்கின்றாள். மேலும் உடன்போக்குச் சென்று மகள் திரும்பி வந்தபோது ஊரலர் கேட்டும், மகளைப் பிரிந்தும் வருந்திய தாய் என் மகளைக் காட்டுகிறேன் வாருங்கள் எனச் சுற்றத்தாரிடம் கூறுகின்றாள்.⁷⁸

உடன்போக்கைத் தன்மகள் மேற்கொள்ளினும் அவள் கற்பு ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டாள் என்ற தாயின் குடிஒழுக்கம் போற்றும் குணத்தைக் காட்டுகிறது. இவ்வாறு நற்றாயின் கூற்றுவழி தோழி, செவிலித்தாய், அயலார் என ஒரு எல்லைக்குட்பட்ட முறையில் உறவு நிலை அமைகின்றன.

செவிலித்தாய் கூற்றுவழி உறவுகள்:

செவிலித்தாய் காட்டும் அன்புறவு வெளிப்படும் காலமும் தன்மையும் பற்றிய தொல்காப்பியர் கருத்து இங்கு நோக்கத் தக்கது.

*"கழிவினும் நிகழ்வினும் எதிர்வினும் வழிகொள
நல்லவை உரைத்தலும் அல்லவை கடிதலும்
செவிலிக் குரிய ஆகும் என்ப."*⁷⁹

என்னும் கூற்று, முக்காலத்தும் தன்குல முன்னோர் வழியைப் பின்பற்றுமாறு நல்லவற்றைக் கூறுவதும், தீயவற்றைக் கடிவதும் என இருவகைத்து ஆகும் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

மகட்போக்கிய செவிலி கூற்று:

இத்துறையில் குறுந்தொகையில் பா; 84, 144, 356, 378, 396, ஆகிய பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

தலைவி உடன்செல்ல செவிலி தன்மகளுக்குச் சொல்லியது:

இத்துறையில் அகநானூற்றில் கருவூர் கண்மை புல்லனாரின் ஒரு பாடல் மட்டும் உள்ளது.⁸⁰

இடைச் சுரத்துப் பின்சென்ற செவிலி கண்டார்க்குச் சொல்லியது:

இத்துறையில் நற்றிணையில் பா: 198, குறுந்-44, ஐங்-389, கலித்.9 ஆகியன இடம் பெற்றுள்ளன.

செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றல்:

இத்துறையில் குறுந்தொகையில் ஓளவையார் பாடல் ஒன்று மட்டும் உள்ளது. (குறுந்.15)

இல்லறம் சென்று வந்து நற்றாய்க்கு உரைத்தல்:

இத்துறையில் நற்றிணையில் போதனார் பாடல் ஒன்று உள்ளது. (நற்.110)

நற்றாயிடம் நிகழ்த்தும் கூற்று வழி உறவு:

செவிலிக்கும் நற்றாய்க்கும் இடையிலான கூற்று வழி உறவைத் தலைவன் தலைவியர் களவுக்கால உறவு என்றும், கற்புக்கால உறவு என்றும் இருவகைப்படுத்தலாம்.

தலைவன் தலைவியர் தம் களவுக் காலத்தில் செவிலிக்கும் நற்றாய்க்கும் இடையில் நிகழும் கூற்றுவழி உறவு பெரிதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் கற்புக் காலத்து நிகழும் செவிலி நற்றாய் இடையிலான கூற்றுவழி உறவு பெரிதும் பேசப்படுகிறது.

தலைவன் தலைவி உடன்போக்கு மேற்கொண்டதைத் தன் மகளாகிய தோழியால் அறிந்த செவிலி அவர்தம் காதல் நட்பு உலகறிய உறுதி பெற்றதாகுமாறு அவர்கள் மணம் செய்துக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று நற்றாய்க்குக் கூறுகிறாள். இது குறித்து உ.வே.சா. அவர்கள்,

**"கொடுப்போரின்றியும் கரணம் நிகழ்த்துவதுண்டாதலின்
உடன்போக்கின் பின் இருவரும் மணம் புரிந்து
கொள்வதனால் மடந்தையினது நட்பானது
உலகறிய உண்மையாகுமென்றாள் செவிலி"⁸¹**

எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

உடன்போக்குச் சென்ற தலைவிக்குத் தலைவன் இல்லத்தில் திருமணம் நிகழ்ந்து அவள் தன் இல்லத்திற்கு வரும்நாள் அறிய நற்றாய் விழைகின்றாள். நற்றாயின் உள்ளம் உணரும் செவிலித்தாய் தலைவி தன் தலைவனுடன் இன்ன நாளில் வருவாள் எனத் தூதுவர் உரைத்ததாகக் கூறுகின்றாள். (ஐங்-400) இதனால் மகளைப் பிரிந்த நற்றாயின் துன்பம் உளமறிந்து அத்துன்பத்தைப்

போக்கும் வகையில் அவளைத் தேற்றும் செவிலியின் நட்புறவுத் திறம் வெளிப்படுகிறது.

களவுக் காலம் மட்டுமன்றித் தலைவன் தலைவியின் கற்புக் காலத்தும் செவிலித்தாய் தன் தோழியாகிய நற்றாய்க்குத் துணையாகிறாள். களவு மலர்ந்து கற்பு மணம் பூண்ட தலைவியின் இல்லற மாண்பைக் காணச் செல்கிறாள் செவிலி. அவளைக் கண்டு மகிழ்ந்து தலைவியின் இல்லற மாண்பை நற்றாயும் கேட்டு மகிழுமாறு அவளுக்கு உரைக்கின்றாள்.

"மணமனைச் சென்று வந்த செவிலி
பொற்றொடி கற்பியல் நற்றாய்க் குணர்த்தலும்
நன்மனை வாழ்க்கைத் தன்மை யுணர்த்தலும்
அன்னவர் காதல் அறிவித் தலுமெனும்
இன்னவை பத்தும் இல் வாழ்க்கை விரியே"⁸²

என நம்பியகப் பொருள் விரித்துரைக்கிறது. இவ்வாறு கற்புக் காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் நட்புறவையும், குடும்ப மாண்பையும் குறித்துச் செவிலித்தாய் நற்றாயிடம் எடுத்துக் கூறி பெருமிதம் கொள்கின்றாள்.

தன் மகளிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

செவிலி தலைவியின் தோழியாகிய தன் மகளிடத்துக் கூற்று நிகழ்த்துவதிலும் உறவு வெளிப்படக் காணலாம். செவிலி உடன்போக்குச் சென்ற தலைவி பொருட்டுத் தான் வருந்தாமல் வழியில் ஒலிக்கும் தண்ணுமை ஒலியைக் கேட்டுத் தலைவி வேறுப்பாளோ என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறி வருந்துவதாக உரைக்கிறாள்.⁸³ தலைவியை அழைத்துச் சென்ற இளையவனுக்குத் தகுதியானவளாய் சிற்றூர் வரியமனையில் சிலம்பைக் கழித்து அதனுடன் மணம் கொண்டாளோ எனச் செவிலித்தாய் தன் மகளிடம் கூறுகின்றாள். தலைவியின் தோழியாகத் தன் மகள் விளங்குவதால் தன்நெஞ்சம் பற்றியோ அன்றித் தன் மகள் பற்றியோ செவிலித்தாய் வருந்துவது இயற்கையாகும்.

கண்டோரிடம் நிகழ்த்தும் கூற்றுவழி உறவு:

தலைவி உடன்போக்குச் சென்ற பின்னர் அவர்களைத் தேடி இடைச்சுரத்துச் செல்கிறாள் செவிலித்தாய். அவள் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் மாட்டு அக்காட்டு வழியில் காளையொடுச் சென்ற தன் மகளை அவர்கள் கண்டிருப்பின் தனக்குக் கூறுமாறு வேண்டுகிறாள்.⁸⁴ தன் மகளைத் தேடிச் செல்லும் இடைச் சுரத்து எதிர்ப்பட்ட துறவியரிடம் காளையொடு சென்ற தன்

மகள் பற்றி வினவுகிறாள். அவர்களைத் தாம் கண்டதாகவும் அவர்கள் செயல் அறம் பொருந்தியது ஆதலின் அவர் பொருட்டு வருந்த வேண்டாம் என அத்துறவியர் வாழ்வியல் உண்மையைக் கூறுகின்றனர்.

உடன்போக்குச் சென்ற தலைவியை நற்றாய் தேடிச் செல்வதாகச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்றுகள் இல்லை. அதே போன்று உடன்போக்குச் சென்ற தலைவனை அவளை ஈன்ற தாயோ அன்றித் தந்தையோ தமரோ தேடிச் செல்வதாகச் சான்றுகள் குறிப்பிடவில்லை.

இவ்வாறு செவிலித்தாயின் கூற்று வழியிலான உறவு தன்மகளானத் தோழி, தலைவி, நற்றாய், கண்டோர் என்று வரையறைக்கு உட்பட்ட நிலையில் தலைமகளின் நடத்தையைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்புள்ளவளாகச் செவிலியின் உறவுமுறை அமைந்துள்ளது.

4-2. குடும்பம்:

ஆண் பெண் இரும்பாலரின் ஒப்பந்தத்தின் அடிப்படையில் உருவானதே குடும்பம் என்ற அமைப்பாகும். இதனை இல்லறம், இல்வாழ்க்கை என்று அழைக்கப்படுகின்றனர்.

"குடும்பம் என்ற கருத்து வழக்கமாகத் திருமணத்துடன் இணைந்திருக்கிறது. அதிலிருந்து ஏற்படுகிறது. ஆனால் அதை நேரடியாகத் திருமணத்துடன் குறுக்கிவிட முடியாது. குடும்பம் என்ற சொல் உணவு, உடை, இருப்பிடம், குழந்தைகளை வளர்த்தல், சொத்துடைமைகளை மரபு வழியாகப் பெறுதல் போன்ற இதர தேவைகளைத் தனிநபர்கள் இடைச்செயல் புரிகின்ற நிகழ்ச்சிப் போக்கை முன்னிருத்துகிறது. குடும்பம் திருமணம் என்ற ஆதாரத்தின் மீது அமைந்திருக்கிறது. அதுபல தலைமுறைகளைச் சேர்ந்த மரபுவழி இணைப்புகளின் பல்வேறு அம்சங்களையும் நெருங்கிய மற்றும் தூரத்து உறவுகளில் கிளைகளின் பிரதிநிதிகளையும் சேர்த்துக் கொண்டிருக்கும். குடும்பம் திருமணத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான சமூகத் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. திருமணம் தன் பங்கிற்கு அதிகமான உயிரியல் தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறது. திருமணம் மற்றும் குடும்ப உறவுகளின் வரலாற்று ரீதியான மாற்றப்போக்கு பரஸ்பரம் இவற்றின் பங்கில் ஏற்படும் மாற்றங்களிலும் குடும்ப அமைப்பு பலப்படுத்துவதிலும் அடங்கியுள்ளது. மெய்யான நடைமுறையிலும், குழுமண முறையின் எதிர்முனை இருபாலருக்கும் இடையில் உறவுகளைக் கண்டிப்பாக, சடங்கு முறையாக ஒழுங்குப்படுத்தலாம். இந்த ஒழுங்குபடுத்தல் பூர்விகப்

பொதுவுடைமைக் குடும்பம் என்றும் அதன் பொருளாதார அடிப்படையே வழக்கமாக மறைத்தது.⁸⁵

என்று குடும்ப அமைப்பின் பரஸ்பர உறவுகளைக் காட்டுகின்றார் எங்கெல்ஸ் அவர்கள். குடும்ப வாழ்க்கையின் ஆதாரமாக உள்ள அன்பைப் பற்றிக் கூறும் இரா.தண்டாயுதம் அவர்கள்,

"உயிர் வாழ்க்கைக்கு அன்பு அடித்தளம் என்றாலும், அது தன்னளவில் சுருங்கி நிற்கும்போது யாருக்கும் பயன்படுவதில்லை. படிப்படியாக அது வளர்ந்து படரும் போதே உலகம் செழிக்கின்றது. இதற்குப் படிக்கற்களாக அமைவனவே இல்லறமும், மக்கட்பேறும் தன்னளவில் சுருங்கி நிற்கும் அன்பு திருமணத்திற்குப்பின் மேலும் விரிந்து அதுவே சுற்றும், ஊர், நாடு எனப் படிப்படியாக விரிந்து முழுமையுறும்".⁸⁶

என்று மனித உறவின் வளர்ச்சிக்கு அன்புணர்வு அடிப்படையாக அமைந்து அது பல்வேறு வகையில் உறவுகளைப் பிணைத்துக் காட்டுகிறது. இந்த அன்பின் வெளிப்பாடே கணவன் மனைவியின் குடும்ப வாழ்வை மேம்படுத்துவதாக உள்ளது. கணவன் மனைவியின் குடும்ப வாழ்வில் அவர்களின் அன்பினை வளர்ப்பதிலும், இருவருக்குமான ஊடல்களைத் தீர்த்துவைப்பதிலும் முனைப்பாகச் செயல்படுகின்றனர்.

"பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
யாணம் சான்ற அறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பின் பார்ப்பான் முதலா
முன்னுறக் கிளந்த அறுவரொடு தொகைஇத்
தொல்நெறி மரபின் கற்பிற் குரியர்".⁸⁷

என்று குடும்ப வாழ்வில் தலைமக்கள் உறவின் வளர்ச்சியில் அணுக்கத் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர். இவர்களின் அணுக்கத் தொடர்பைத் துறை, கூற்றுகள் ஊடாகவே அறியமுடிகிறது.

4-3 சமூக அமைப்பில் மனித உறவுகள்:

சமூக அமைப்பு என்பது ஒரு ஒழுங்கு முறையான மக்கள் வாழ்வியலைக் குறிக்கும். இவ்வாழ்தளத்தில் ஒவ்வொருவரும் பிறரைச் சார்ந்தே வாழும் உறவுநிலை ஏற்படுகிறது. ஒருவனோடு மற்றொருவனும், மற்றொருவனோடு இன்னொருவனும் தொடர்புக் கொண்டு வாழும் ஒரு கூட்டு வாழ்க்கையில் சமூக அமைப்பு அடங்கியுள்ளது. இவ்வமைப்பில் தனிமனிதனின் சமூக உறவும், சமூக வயப்பட்ட அரசு அமைப்பில் மனித உறவுகள், பொருளாதார பரிமாற்றத்தில்

மனித உறவுகள் என அடங்கியுள்ளன. இவ்வமைப்புகள் ஊடான மனிதனின் பரஸ்பர உறவுகள் சமூக மேம்பாட்டிற்கு இலக்காக அமைகின்றன.

தனிமனிதனின் சமூக உறவு:

"மனிதன் இயல்பாகவே சமூகத்தில் வாழும் ஆர்வமுள்ளவன். இதனாலேயே அவன் சமூக விலங்கு எனப்படுகிறான்."⁸⁸

தனி மனிதர்கள் ஒன்று சேர்ந்த சில நெறிகளின் அடிப்படையில் வாழ்வது சமூகம். சமூகத்தின் உறுப்புகளாக அமையும் தனி மனிதர்களின் பண்பைப் பொறுத்தே சமூகத்தின் பண்பும் அமைய முடியும். இவ்வுண்மையை.

"நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே."⁸⁹

என்ற ஒளவையார் பாடல்வழி அறியலாம். தனிமனிதன் தன்னைச் சூழ்ந்து வாழும் பிற உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்பின்றி மகிழ்ச்சியாக வாழ முடியாது. தம்முடைய கவலையற்ற இன்ப வாழ்விற்குத் தம் மனைவியின் மாட்சிமையும், மக்களின் அறிவுடைமையும், ஏவலரின் பொறுப்புணர்ச்சியும், காவலனின் பொறுப்புணர்வும், சான்றோர்களின் பண்புநலன்களும் காரணமாக அமைகின்றன.⁹⁰ சங்கப் பாடல்கள் பல உயர்நெறிப்பண்புகளை உணர்த்தினாலும், அவற்றுள் தனிமனிதப் பண்பை இன்றியமையாததாக வலியுறுத்துகின்றன. அவை பிறர்க்கென வாழும் பெரும் பண்பேயாகும். தமக்கென வாழாது பிறர்க்கென வாழும் பெற்றியுடையோர் வாழ்வதாலே உலகம் நிலைப் பெற்றுள்ளது என்கிறார் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெரும் வழுதி.⁹¹ தம்மைச் சூழ்ந்த சமூகத்தையும் வாழ்விக்கும் உயர்நெறியைப் போற்றுவார் வலிய முயற்சியாளராய் விளங்க வேண்டுமென்று புலவர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். பல இடையூறுகளையும் பொறுத்துக் கொண்டு தமிழகத்தின் எல்லையைக் கடந்தும் பொருளீட்டச் செல்லும் தலைமகன் இத்தகைய உயர் நோக்கத்தால் இயங்குபவனாகப் புலவர்கள் படைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

"இசையும் இன்பமும் ஈதலும் மூன்றும்
அசையுட னிருந்தோர்க் கரும்புணர்வில்"⁹²

எனவும்,

"இரப்போர் ஏந்துகை நிறையப் புரப்போர்
புலம்பில் உள்ளமொடு புதுவதந் துவக்கும்
அரும்பொருள் வேட்டம்"⁹³

எனவும்,

"அறந்தலைப் பிரியா தொழுகலும் சிறந்த
கேளிர் கேடுபல ஆன்றலும் நாளுந்
வருந்தா உள்ளமொடு இருந்தோர்க்கில்"⁴

முதலிய பாடல்கள் சமூக உணர்வுடைய தனிமனிதனின் உறவைப் புலப்படுத்துகின்றது. தனிமனிதனின் செயல்பாடு சமூகத்தவரோடு தொடர்பு படும்போது அவன் சமூகத்தில் பொறுப்புடையவனாக மாற்றம் பெறுகின்றான். சமூகத்தின் உறுப்பினராக அங்கிகரிக்கப்படுகின்றான்.

சங்க இலக்கியத்தில் தனிமனிதனின் செயல்பாடுகள் குறித்து ஆய்வு நிகழ்த்தும் போது பாரி, ஓரி, காரி, நள்ளி, அதியமான், பேகன், ஆய்அண்டிரன் போன்றோரின் அறங்கள் சார்ந்த செயல்பாடுகள் தனிமனிதப் பண்பையும் சமூக மேம்பாட்டின் சிறப்பையும் புலப்படுத்துகின்றன.

மனிதநேய சிந்தனையாளர்க்குப் பெயரும் புகழும் மறுமைப் பயனும் அமைதல் இயல்பாக உள்ளதை ஆய்வள்ளல் பாடல் காட்டுகின்றது.

"இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கு ஆமெனும்
அறவிலை வாணிகன் ஆயலன்"⁵

எனப் பாராட்டப் பட்டுள்ளான்.

மனிதனின் நல்ல செயல்பாடுகள் இம்மை மறுமைப் பயன்களை எண்ணாது உதவுவதாக இருக்க வேண்டும் என்பது சான்றோர் அறநெறியாக உள்ளது.

"எத்துணை யாயினும் ஈதல் நன்றென
மறுமை நோக்கின்றோ அன்றே
பிறர் வறுமை நோக்கின் றவன்
கைவண் மையே"⁶

எனப் பேகன் பாராட்டப்பட்டுள்ளான்.

இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறிவரும் உலக வாழ்வில் அவற்றைப் பகிர்ந்துக் கொள்ளும் உரிமையும் கடமையும் உடையவர் உறவினரும் நண்பருமாவார். உறவோடும் நட்போடும் சேர்ந்து வாழும் வாழ்வியலின் இன்பத்தைச் சங்கப் பாடல்களில் பெரிதும் போற்றியுள்ளனர்.

நற்றிணை, குறுந்தொகை, அகநானூறு, ஐங்குறுநூறு ஆகியத்தொகை நூல்களில் இடம்பெறும் முல்லைத் திணைப் பாடல்களில், சமூக நலனைக் காக்கப்போர் மேற்ச்சென்று மீளும் தலைவர்களைக் காணலாம். இச்செய்யுட்களில் இடம்பெறும் தலைமக்கள் பிரிவுத்துயர் கொண்டு வருந்துகின்றனர். எனினும் தம்

பிரிவுத்துயருக்குக் காரணமானப் போரையோ, போரில் தம்மையீடுபடுத்திய வேந்தனையோ குறைவுபடுத்திப் பேசுதலைக் காட்டவில்லை. தலைவன் போர்மேற் செல்லத் தயங்குவதாகவும் பாடவில்லை. அவ்வாறே போர் மேற்செல்ல வேண்டாமெனத் தலைவனை வேண்டும் பெண்ணையும் காணமுடியவில்லை. பொதுநலனுக்கு இடையூறாக ஒருவனுடைய வாழ்க்கைப் பற்றிய எண்ணம் அமையலாகாது என்றும் சமூகக் கடமைச் செய்யும் ஆடவனுக்குக் குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் ஒத்துழைக்க வேண்டுமென்றும் இச்செயுள்கள் உணர்த்துகின்றன.

இதுகாறும் கூறியவற்றால் சமூகத்தின் ஒருறுப்பாக அமையும் மனிதனொருவன் வறியவர், நண்பர், உறவினர் ஆகியோர்க்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்து பயனுள்ள வாழ்க்கையை வாழ வேண்டுமென்பதே பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் குறிக்கோளாக உள்ளது. எதிர்கால மனித வாழ்விற்கும் உணர்த்தியுள்ளனர்.

சமூக வயப்பட்ட அரசு அமைப்பில் மனித உறவுகள்:

குடும்ப அமைப்பிலிருந்தே சமுதாயமும் வளர்ச்சியடைகின்றது. இவ்வளர்ச்சியிலிருந்து உருவாக்கப்படும் உடைமைகளை ஈட்டுவதன் மூலம் சமுதாயத்திற்கும் உடைமைக்கும் நெருங்கியத் தொடர்பு ஏற்படுகின்றது. இத்தொடர்புத் தலைமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலாக வளர்ச்சிப் பெற்றதே 'அரசு' ஆகும்.

*'இயற்றலும் ஈட்டலும் காத்தலும் காத்த
வகுத்தலும் வல்ல தரசு'*¹⁷

என்று அரசின் செயல்பாடுகளாகக் குடிகளைக் காத்தலும், பொருளாதாரத்தை உற்பத்தி செய்தலும், மக்களின் வறுமை போக்க அவற்றைப் பகுத்து வழங்குதலும் அரசின் செயல்பாடுகளாக உள்ளன. இவை மக்களின் நலத்திற்காகவே செய்யப்படும் அரசு என்பதால் மக்கள் உறவில் அரசின் தலைமைப் பண்பு ஏற்படுகிறது. அரசு பற்றிப் பல்வேறு வகையான விளக்கங்கள் அறிஞரிடையே தோன்றியுள்ளன. அவைகள்,

*"ஓர் இறைமையின் கீழ் வரையறுக்கப் பெற்ற புவியியல் பகுதியிலுள்ள மக்கள் சமூகத்தின் மேலாண்மையே அரசு எனப்படும். அரசு, மக்கள் சமூகம் முழுவதுக்குமோ அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட ஒரு பகுதிக்கோ உரியதாகும்."*¹⁸

இவ்வரசமைப்பில் மக்கள், நிலப்பரப்பு, ஆட்சி, இறைமை, நிர்வாகம் என அடங்கியுள்ளன. இவற்றில் இருவகையானப் போக்குகள் காணப்படுகின்றன.

"ஒன்று அரசு ஆட்சியமைப்பில் அமைந்த மக்களுக்குரியது;
மற்றொன்று அரசாங்கத்தின் நிறுவனமாக விளங்குவது"⁹⁹

இவ்விளக்கத்தின் படி அரசு என்பது மக்கள் மற்றும் ஆட்சியமைப்பு என இரண்டையும் தொடர்பு படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

"சமுதாயத்திலிருந்து தோன்றிய, சமுதாயத்திற்கு மேலாகத் தன்னை உயர்த்தி வைத்துக்கொண்டு, சமுதாயத்திலிருந்து மேலும் மேலும் தன்னை வேறாகப் பிரித்துக் கொண்டு செல்லும் சக்தியே அரசு"¹⁰⁰

என்று அரசுக்கு ஏங்கெல்ஸ் தரும் விளக்கம் ஆகும்.

சமுதாயத்தில் தோன்றி சமுதாயத்தை விட வலிமை பெற்று மக்கள் உறவு முறையில் அமைவது அரசு எனக் கொள்ளமுடிகிறது. இவ்வரசு அமைப்பில் மன்னன்-மக்கள், வேந்தர்-குறுநிலத் தலைவர், மன்னன்- மறவர், புலவர்- வேந்தர் எனத் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர்.

மன்னனும்- மக்களும்:

சமூகத்தின் தலைவனாக மன்னனையே சங்கஇலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. 'மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்"¹⁰¹ என்பது மன்னனின் தலைமைப் பண்பு சமூக இயக்கத்தின் மணிமுடியாக அமைவதைக் குறிப்பிடுகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் பல குடிகளைச் சார்ந்த மன்னர்கள் அறியப்படுகின்றனர். ஆண்ட நிலப்பரப்பாலும், நிலத்தின் தரத்தாலும், பிறந்த குடியாலும், செல்வ வளத்தாலும், அரசியல் வளர்ச்சியாலும் அவர்கள் தம்முள் வேறுபட்டுள்ளனர். இவர்களைப் பாகுப்படுத்திக் காட்டும் பெ.மாதையன் அவர்கள்,

"சங்ககாலத் தலைவர்களைச் சீறார் மன்னர், முதுகுடி மன்னர், குறுநில மன்னர், வேந்தர்"¹⁰²

என்று நான்கு வகைகளாகக் குறிப்பிடுகின்றார். சங்க கால சமூக அமைப்பில் தொழில் அடிப்படையிலான பறையன், துடியன், பாணன், கடம்பன் என்னும் குடிகள் பேசப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்குத் தலைமைதாங்கும் அரசு என்னும் அமைப்பு தனக்குரிய இயல்புகளுடன் வளரத்தலைப்பட்ட மருதநிலச் சமுதாயத்தில் அரசர் முதலான நால்வருணம் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இந்நிலையில் அரசின் இன்றியமையாமை அறிவறுத்தப்படுகின்றது.

"நெல்லு முயிரன்றே நீரு முயிரன்றே
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்"¹⁰³

என்னும் பாடலடிகள் மன்னன் உலகிற்கு உயிர் போன்றவன் என்பதை மக்களுக்கு உணர்த்துகின்றது.

"முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்"¹⁰⁴

என்ற குறளில் மக்களிடமிருந்தே மக்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஆளும் திறன் தோன்றுகிறது. அரசின் பல்வேறு உறுப்புகளில் மக்கள் குழு என்பது முதன்மை இடத்தைப் பெறுகின்றது. எனவே ஆளுமைத் திறனுக்கு உட்பட்டு வாழும் மக்கள் குழு ஒவ்வொரு தலைவனிடத்தும் உள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியே குறுநில மன்னர்கள் தோற்றமாகும். இது குறித்துச் சமூகவியல் அறிஞர் P.சரண் அவர்கள்,

"மக்களின் எண்ணிக்கை, அடர்த்தி, பகிர்வு, இனக்குழு,
இடப்பெயர்வு அல்லது நிலைப்பேறு ஆகியவற்றின்
அடிப்படைக்கு ஏற்ப அரசும் அமையும்"¹⁰⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதன் அடிப்படையில் வேந்தன், குறுநில மன்னன் இவர்களுக்குட்பட்ட மக்கள் குழு அமைந்திருக்கவேண்டும்.

மன்னன் தலைமையிலான மக்கள் உறவு பல்வேறு சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும், பல்வேறு தலைமையின் கீழ் உறவுடையவர்களாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். இதைப்பற்றித் தொல்காப்பியமும், சங்க நூல்களும் விரிவானத் தகவல்களைத் தருகின்றன.

"ஆயர், வேட்டுவர், வயிரியர், கோடியர், பரதவர்,
முனைஞர், பார்ப்பனர், பொருநர், மனையோர், அந்தணர்,
சான்றோர், ஐயர், பாகர், பெண்டிர், பாணர், கூத்தர்,
விறலியர், காமக்கிழத்தியர், அறிவர், இளையோர்,
வைசிகன், வேளாண் மாந்தர் போன்ற பல பிரிவினரைக்
குறிப்பிடுகின்றது தொல்காப்பியம். பல்வேறு வகையான
மக்கட்குழுவும் பல்வேறு தலைமையின் கீழ் அக்காலத்தில்
உறவுடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். மன்னர் பாங்கின்
பின்னோர் என்ற தொடருக்கு உரையாசிரியர் இளம்பூரணர்
மன்னனது ஏவல் வழிவரும் வணிகரும் வேளாளரும் எனப்
பொருள் தருகின்றார்."¹⁰⁶

சங்க இலக்கியத்தில் பார்ப்பான், பெண்டிர், பிணியுடையோர், மகப்பேறுபெறாதோர், பாணன், பாடினி, கொங்கர், கோசர், வேளிர், ஆவியர், ஓவியர், வடுகர், ஆரியர், மழவர், பொதுவர், யவனர், மிலேச்சர், எயினர்,

தொண்டையர், பரதவர், பூழியர், குட்டுவர், அதியர், செம்பியர், சேரலர், சோழர், தென்னவர், விச்சியர் போன்ற குழுப் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இக்குழுப்பெயர்கள் யாவும் அக்காலத்து மன்னர்களின் தலைமையின் கீழ் வாழ்ந்த மக்களின் உறவைக் குறிப்பதாக உள்ளன.¹⁰⁷ தொண்டையர், பூழியர், மழவர் போன்றவை இடத்தால்பெற்றப் பெயர்களாகும். செம்பியர், சேரலர், சோழர், தென்னவர், பரதவர், குட்டுவர், அதியர், ஆவியர், ஓவியர், கோசர் போன்ற பெயர்கள் குடியின்பாற் பட்டதாகும். யவனர், மிலேச்சர் போன்ற பெயர்கள் அயல்நாட்டார் உறவாகவும் உள்ளன. இவ்வாறு பல்வேறுப்பட்ட குழுவினரும் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்த நிலையைச் சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகின்றது.

அரசு அமைப்பிற்கு இன்றியமையாத மக்கள் அரசால் காக்கப்பட வேண்டியவராவர். அரசனது செங்கோல் தவறுமாயின் குடிமக்கள் பழித்தூற்றுவர் என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மக்களாட்சியின் இன்றியமையாமையைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

*"கொடியன்எம் இறைஎனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிப்பழித் தூற்றும்"*¹⁰⁸

என்று குடிமக்களைக் காக்க வேண்டுவது அரசின் கடமையாக உள்ளது. அரசின் குடை நிழல் மக்கட்குக் குளிர்ச்சியுடையதாய் இருக்கவேண்டும்.¹⁰⁹ இருப்பிடங்களை அமைத்துக் குடிமக்களை நிலைக்க வைக்கவேண்டும்.¹¹⁰ இவ்வாறு மக்களை ஆட்சியின் கீழ்க்கொணர்ந்து அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்தல் என்பது அரசின் கடமையாக உள்ளது.

எல்லா வளங்களும் பெற்றுத் தன்னிறைவுடன் நல்லத் தலைமையைப் பெற்ற மக்கள் வேற்றிடங்களுக்குக் குடிப்பெயர்ந்துச் செல்லத் தேவையில்லை. புகார், மதுரை, வஞ்சி போன்ற இடங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் இத்தகைய வாய்ப்புடன் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதைச் சங்க இலக்கியம் புலப்படுத்துகின்றது.

மக்கள் வாழ்வதற்கு வேண்டிய அடிப்படை வசதிகளில் மன்னனின் பாதுகாப்பை வேண்டியே நம்பியிருப்பார். பகைவேந்தன் படையெடுப்பாலும், வறச்சியாலும் கலங்குபவர் மக்கள்தான்.

எனவே பாதுகாப்பு விரும்பும் மக்கள் குடிபெயர்ந்துச் செல்லும் வாய்ப்பும் ஏற்படலாம். இதன்பொருள் மக்கள் நிலப்பரப்பை நம்பி வாழ்வதைக் காட்டிலும், பெரும்பான்மையாகப் பாதுகாப்பைக் கருதியே மன்னனிடம் உறவுடையவர்களாக இருந்தனர். அரசின் அமைப்பும் மக்களை நம்பியே உறவுடையதாக இருந்தது.

மன்னன் தன்னாட்சியை நிலைநாட்ட மக்களிடமிருந்துதான் வரிபெறல் வேண்டும். மக்கள் நலன் கருதியே அவ்வரியை அளவோடு ஈட்டல் வேண்டும்."¹¹¹ மன்னன் நேர்மையற்றுக் கொடுங்கோலாட்சி செய்யின் குடிமக்கள் பழத்துற்றுவர். அரசு அழிந்துவிடும் என்று அரசுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ளத் தொடர்பு குறித்து சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகிறது.¹¹² மேலும், அடிப்படை வசதிகளாக மக்கள், நிலப்பரப்பு, பாதுகாப்பு, பொருளாதார உற்பத்தி மற்றும் பகிரும் முறைகள் போன்றவற்றையும் குறிப்பிடுகின்றது.

புலவரும்- மன்னர்களும்:

சான்றோர் இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்கள் புலவர்களின் மொழியாளுமையும், அறநெறிப் பண்புகளும் மிகுந்துள்ளதால் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றன. சான்றோர் எனப்படும் சான்றாண்மைக்கு உட்பட்ட புலவர்களும், மன்னர்களும் நட்புடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். இவ்வுறவுகள் மொழியுணர்வாலும், அறநெறிப் பண்புகளாலும், மக்கள் நலத்திட்டத்தாலும்; தேசிய உணர்வாலும்; கடமை மற்றும் ஆட்சி சிறப்பாலும் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மன்னரின் ஆட்சியமைப்பில் குறையேற்படுமாயின் தயங்காது எடுத்துரைத்து திருத்தம் செய்யும் பொறுப்பு புலவர்களிடமே இருந்தது. இத்தகைய பொறுப்பின் பார்பட்டே சமூகத்தில் பெருமதிப்புடையவர்களாக விளங்கினர்.

"மிகப் புராதனச் சமூகங்களில் புலவர்களே சமயச் சடங்குகளைச் செய்த மாந்தரீகராகவும் இருந்தனர். நல்லது கெட்டது அறிந்தவராயிருந்தனர். அதனாலே அறிவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அவர் நாக்கிலே மந்திர சக்தி இருந்தது என மக்கள் நம்பினர். பெண்களுக்கு வந்த நோயை அறிந்து சொல்ல வந்த கட்டு விச்சியை 'அகவன் மகள்' என்று பழம் பாடல் ஒன்று (குறுந்-23) கூறும். இத்தகைய நம்பிக்கையின் அடிப்படையாகவே புலவரைப் பொய்யா நாவினன் செய்செந்நாவினன் அஞ்சொல் நுண்தேர்ச்சிப் புலவர், செந்நாப் புலவர், பொய்யா மொழி என்றெல்லாம் வழங்கினர். புலவன் மனம் நொந்து சினந்தால் சினக்கப் பட்டவருக்குத் துன்பம் ஏற்படும் என்னும் நம்பிக்கை பெருவழக்கானதாகும், புலவன் அறம்பாடினால் அழிவுண்டாகும் என்னும் அடிப்படைக் கருத்தே நந்திக் கலம்பக வரலாற்றுடன் தொடர்புடையது. அறம்பாடினால் பாடப்பட்ட ஊர் வறண்டு போகும் என்று பண்டைய மக்கள் நம்பினர்."¹¹³

இவ்வாறு புலவர்கள் மீது இருந்த நம்பிக்கை சங்க காலத்தில் சமூக மதிப்பாகப் போற்றப்பட்டது. அரசு அமைப்பின் செயல்பாட்டிற்குப் புலவர்களின்

பரிந்துரையே ஆட்சியாளரின் செயல்பாடாகவும் இருந்துள்ளது. சர்வ வல்லமையும், ஆதிக்க மனப்பான்மையும் கொண்டிருந்தாலும் அறநெறியைப் பின்பற்றி ஆட்சி நடத்தல் வேண்டும் என்று மன்னனுக்கு எடுத்துரைக்கப்பட்டது. மன்னன் எவ்வழியோ மக்கள் அவ்வழி என்பதனால், மக்கள் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் அறக்கருத்துகளையும் மன்னனின் வழியாக நெறிப்படுத்தினர். அறநெறியைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பண்பினால் பிறரை மதிக்கும் பண்பும் நட்புணர்வும் மேலோங்கி பகைவனுக்கும் அருளும் மனித உயர்நெறிப் பண்புகள் வலுப்படுத்தப்படுகின்றன.

உயர்ந்தவன், தாழ்ந்தவன், நற்பண்புடையவன், தீயப்பண்புடையவன் என்னும் கருதுக்கோள்கள் சூழ்நிலையால் உருவாக்கப்படுபவை. தற்காலிகத் தரநிலைகளைக் கண்டு மதிப்பிடும் மனப்போக்கு மன்னர்களிடம் இருந்ததால் அவற்றை நீக்கி அறத்தின் வழியாக நீதி கூறுவதே மன்னர்களின் செங்கோன்மையாகப் போற்றப்பட்டது.

"நான்குடன் மாண்டது ஆயினும் மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்;
அதனால் நமர்எனக் கோல் கோடாது
பிறர் எனக் குணம் கொல்லாது"¹⁴

என்ற அறநெறியின் பாற்பட்ட ஆட்சியமைப்பே மக்கள் சமுதாயத்தில் நிலைபெற்றிருக்கும் என்பது மன்னர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டது. நாட்டின் இறையாண்மையும் அறநெறியின் பாற்பட்டே அமையும் என்பதை மருதன் இளநாகனார் பாடல்வழி அறியலாம்.

மொழியுணர்வின் பாற்பட்ட மனித உறவைப் புலவர் மோசிகீரனார் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைவழி அறியலாம். புலவரின் அயர்ந்த சோர்வு மன்னரின் அவைக்களத்தில் முரசு கட்டிலென்றும் அறியாது அயர்ந்து உறங்கச் செய்தது. மன்னர் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை வாள்கொண்டு துணிய வேண்டிய நிலையில், புலவரின் அயர்ந்த உறக்கத்திற்குக் கவரிகொண்டு வீசினார் என்பதை,

"நுரைமுகந் தன்ன மென்பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவா
இருபாற் படுக்குநின் வாள்வாய் ஒழித்ததை
அதுவும் சாலும் நற்றமிழ் முழுதும் அறிதல்
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்தநின்
மதனுடை முழுவுத்தோள் ஒச்சித் தண்ணென
வீசியோயே வியலிடம் கமழ்"¹⁵

என்பதால் மொழியுணர்வால் புலவர்களும் மன்னர்களும் ஒன்றுபட்டு நட்புடையவர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதை அறியலாம். நட்பிற்கு அடிப்படை இரண்டு மனங்களின் உணர்ச்சி ஒத்துப் போதலே ஆகும்.

.....உணர்ச்சிதான்
நட்பாம் கிழமை தரும்"¹⁶

என்று நட்பின் புரிதலைத் தெளிவு படுத்தியுள்ளார் வள்ளுவர். மனிதர்களுக்கிடையிலான ஒத்த உணர்வலைகள் அவர்களை உறவுடையதாக்கும்.

"கால மாற்றத்திற்கேற்ப சமுதாயப் பண்பு நெறிகள் உயர்வையும் தாழ்வையும் பெற்று வருகின்றன. சில மதிப்புகள் தேவை கருதி புதியதாகவும் பல மதிப்புகள் காலத்தின் சக்கரத்தில் நசுக்குண்டும் சென்று கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் காலத்திற்குக் காலம் மெருகேறிய சொல்லாட்சியுடன் நீண்ட பொருளாழத்துடன் மனிதச் சமுதாயத்தை இணைத்துப் பார்ப்பது நட்பு என்னும் மதிப்பு ஆகும். சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்டு தனிமனிதன் உணர்வில் தூண்டப்பட்டு மனித சமூகத்தை ஒன்றுபடுத்தும் மனித உறவுகளின் உடையாதப் பாலமாக நட்பு செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த நட்பே மனிதச் செழுமையின் வளர்ச்சியை மேலும் மேலும் சிறப்படைய வைக்கின்றது."¹⁷

என்று மனித உறவுகளின் பன்முகத் தன்மைகளில் உணர்வலைகளை மையமிட்டு நட்பு வளர்கின்றதை கு.சிவப்பிரகாசம் அவர்களின் கருத்து வழி அறியலாம். இந்த உணர்வலைகளால் கவரப்பட்டு நட்புடையவர்களாக வாழ்ந்தவர்களே புலவர்களும் மன்னர்களும் ஆவர்.

1. கோப்பெருஞ்சோழன்	-	பிசிராந்தையார்.
2. குமணன்	-	பெருஞ்சித்திரனார்.
3. அதியமான்	-	ஒளவையார்.
4. பாரி	-	கபிலர்.
5. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்	-	மாங்குடி மருதனார்.
6. பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	-	மோசிக்கீரனார்.

போன்றவர்கள் மனித உறவின் வளர்ச்சிக்கு நல்ல அணிகலனாகத் திகழ்ந்துள்ளனர். இவ்வாறு புலவர்களும் மன்னர்களுக்குமான உறவின் பன்முகத் தன்மைகளில் அறநெறிப்பண்பு, கடமையுணர்வு, மொழி உணர்வுப் போன்றவைகள் அடிப்படையாக அமைகின்றன.

வேந்தரும் குறுநிலமன்னரும்:

பரந்துப்பட்ட நில அமைப்பிற்கு தலைமைத் தாங்கும் இறைமைத்துவம் கொண்டவர்களே வேந்தர்களாகக் கருதப்பட்டனர். இவர்கள் இனக்குழுச் சமுதாய அமைப்பிலிருந்து தோன்றியுள்ளனர். இவர்களின் ஆட்சியமைப்பு நிலப்பரப்பு சார்ந்தும், மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டும் அமைந்துள்ளது. பிற மன்னர்களைக் காட்டிலும் தகுதிப்பாடு உடையவர்களாகவும் இலட்சினைகள் பொருந்தியிருப்பவர்களாகவும் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

"படையும் கொடியும் குடையும் முரசும்
நடை நவில் புரவியும் களிறும்தேரும்
தாரும் முடியும் நேர்வன பிறவும்
தெரிவு கொள் செங்கோல் அரசர்க்கு உரிய"¹¹⁸

என்று பத்துவகையான இலட்சினைகள் வேந்தர்க்குரிய அடையாளங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவையே பிற மன்னர்களைக் காட்டிலும் தலைமைப் பண்புடையவர் என்பதைச் சுட்டுகிறது. இவர்களின் பரந்துப்பட்ட பேரரசில் துறைமுகங்கள் நகர அமைப்புகள், ஆற்றுவளங்கள், மலைவளங்கள் எனப் பரந்த நிலப்பரப்பை ஆட்சியமைப்பிற்கு உட்படுத்தி ஆள்கிறது. இவர்களின் அதிகாரப் பண்பில் உள்ளடங்கிய சிறுசிறு நிலப்பகுதிகளை ஆட்சி புரிந்தவர்களே குறுநில மன்னர்களாவர். நிலப்பரப்பின் அடிப்படையிலே வேந்தருக்கும் குறுநில மன்னர்க்குமான உறவு வலுப்பெறுகின்றது. நிலப்பரப்பே பொருளாதார வளத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவதை,

"நிலத்தின் தன்மைக்கேற்பப் பொருளாதாரமும், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப அரசியலும் வளர்ந்தன. ஆறுகள் பாய்ந்த வளம் செழித்த மருதநிலப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட உழவுத் தொழில் வளர்ச்சியும், வணிகப் பெருக்கமும் பேரரசு உருவாகத்துணைப் புரிந்தன. வன்புலப்பகுதிகள் (மலைநிலம்) சிற்றரசுகளாகவே நிற்க தக்க நிலைமை இருந்தது."¹¹⁹

என்று பேரரசு உருவாக்கத்திற்கு நிலப்பரப்பு அடிப்படையாக அமைந்து அவை வணிக வளர்ச்சிக்கும், சிற்றரசுகள் தோற்றத்திற்கும் மூலமாக அமைவதை கே.என்.சிவராசப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார்.

சேர, சோழ, பாண்டியர் ஆகிய மூவர் மட்டுமே முடி சூடியாளும் நிலையை எய்தினர். வேந்தர் என்னும் பெயர் இவர்களுக்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்தது. 'தண்பணையாளும் வேந்தர், முரசு கெழு செல்வர், முற்றிய திருவின்

மூவர், துன்னரும் சிறப்பிற்செல்வர் என இவர்களின் செல்வ வளம் பாராட்டப்படுகிறது.

தமிழ் நிலப்பரப்பு பலருக்குரியதாக இருந்த போதிலும் அது இம்மூவர்க்கு மட்டுமே கட்டுப்பாட்டில் அடங்கியிருந்தது.

"பொதுமை சுட்டிய மூவருலகம்"¹²⁰

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு"¹²¹

"தமிழ்கெழு மூவர் காக்கும்"¹²²

என்ற இலக்கியச் சான்றுகள் வழி மூவேந்தர்களின் அதிகாரத்துவமும் ஆளுமைத் திறமும் தமிழ்நாட்டை அவர்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டுவந்து ஆட்சிப் புரிந்ததை அறியலாம். வேந்தர் அல்லாத பிற ஆட்சியாளரைக் குறுநில மன்னர் என்று அழைத்தனர். இவர்கள் மலைநிலப்பகுதிகளையும் சிறிய ஊர்களையும் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இவர்களுல் பல பிரிவினர் பல்வேறு குடியினராக இருந்தனர் என்பதை வேளிர் மரபினர், வேளிரல்லாத தொழில் பிரிவினர் என்பதால் அறியலாம். பரதவர், ஆயர், வேட்டுவர், குறவர், கொங்கர், மழவர், பூழியர், கங்கர், கட்டியர், கோசர் என்ற நிலப் பிரிவினரும் அறியப்படுகின்றனர். மரபறியப்படாத மன்னர்களே பெரும்பான்மையோராகக் காணப்படுகின்றனர்.

புலவர்கள் ஆட்சியாளரை மன்னன், இறை, இறைவன், அரசு, வேந்து, வேந்தன், கோ, கோன், காவலன், புரவலன், கிழவன், பொருநன் எனப் பல பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்குறியீடுகளுள் அரசு, அரசன், வேந்து, வேந்தன் என்பவைகள் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்னும் மூவர்க்கு மட்டுமே உரியதாக இருந்தன. பிற சுட்டுப் பெயர்கள் பேரரசுக்கும் குறுநில மன்னர்களுக்கும் பொதுவானவையாகும்.

வம்ப வேந்தன் (புறம். 287: 13, 345:7) என அழைக்கப்பட்ட மூவேந்தர் கொடி, முடி, முரசு (புறம். 38:3, 35: 4, 75:12) வெண்கொற்றக்குடை (புறம். 3:1, 31:3, 75:11) ஆணைச் சக்கரம் (புறம்.3:4) பனம்பூ, வேப்பம்பூ, அத்திப்பூ என்னும் அடையாளப் பூக்கள் (புறம்-45:1-3) என்னும் இவற்றை உடையவராயும் ஏனையக்குறுநில மன்னரைத் தம் கீழ்க்கொண்டுவந்து ஆள்பவராகவும் இருந்தனர்.

"வேந்து மேம்பட்ட பூந்தார் மாற"¹²³

"சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
அருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுமொடு
ஒருங்கு அகப்ப்டேன் ஆயின்"¹²⁴

என எஞ்சிய இரு வேந்தர்களை அடக்கியாள ஆளவிரும்புவராகவும் பாண்டிய அரசு விளங்குகிறது. சங்ககாலத்தைப் பொறுத்தவரையில் மேல் நிலையில் இருந்த அரசர்கள் மூவேந்தர்களே ஆவர். சில குறுநில மன்னர்கள் இவர்களின் கீழ் இருந்து இவர்களுக்குக் கட்டுப்பட்டும் திறைகள் செலுத்தியும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர்.

குறுநில மன்னர்கள்:

ஆட்சியாளர்கள் தலைமை:

மலையமான் திருமுடிக்காரி

- மூவேந்தர்க்கும் உதவியாக இருந்தவன்.

"வீயாத் திருவின் விறல் கெழுதானை
மூவருளொருவன் துப்பாகியர் என
ஏத்தினார் தருஉங் கூழே நம்குடி"¹²⁵

நாஞ்சில் வள்ளுவன்

- சேரர் கீழிருந்த சிற்றரசன்

"ஈத லானான் வேந்தே வேந்தர்க்குச்
சாதல் அஞ்சாய் நீயே"¹²⁶

ஏனாதி திருக்குட்டுவன்

- சோழ நாட்டு குறுநில மன்னன்.¹²⁷

பிட்டங்கொற்றன்

- சேரமான் கோக்கோதை மாப்பனின்
படைத்தலைவன்.

"வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்
ஆரமர் கடக்கும் வேலு மவனிறை
மாவள் ளீகைக் கோதையும்
மாறுகொண் மன்னரும் வாழியர்
நெடிதே"¹²⁸

சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணன்

- சோழர் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி
வளவனுடன் நட்பு கொண்டவன்.¹²⁹

மலையமான் சோழிய ஏனாதி

- சோழர்க்குத் துணையானவன்.

திருக்கண்ணன்

'வளவன் மதிமருள் வெண்குடை காட்டி
அக்குடை புதுமையின் நிறுத்த புகழ்
மேம்படுந்"¹³⁰

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன்

- பாண்டியர் கீழிருந்த குறுநில மன்னன்.¹³¹

நாலைகிழவன் நாகன்

- பாண்டியர் கீழிருந்த குறுநில மன்னன்.

"திருவீழ் நுண்பூட் பாண்டியன் மறவன்"¹³²

ஈர்ந்துார் கிழான் தோயன்மாறன் - சோழர்படைக்குத்துணை புரிந்தவன்.¹³³

நம்பி நெடுஞ்செழியன் - பாண்டியர்க்கு உதவியவன்.

"வேந்துடை யவையத் தோங்கு புகழ்த்
தோற்றினன்"¹³⁴

இவ்வாறு பல குறுநில மன்னர்கள் மூவேந்தர்களின் ஆட்சியமைப்பிற்கு உட்பட்டு உறவுடையவர்களாக ஆட்சி புரிந்தனர்.

"தமிழகத்தில் முடிமன்னர் மூவர் சங்ககாலத்தில் ஆண்டு வந்தனர். இம்மூவர் தவிர பல குறுநில மன்னர்கள் நாட்டின் ஆட்சியைப் பகிர்ந்துக் கொண்டனர். சிற்றரசர்கள் ஒவ்வோரமயம் முடிமன்னர்தம் அடி சாராது சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்தனர். ஆயினும் கொள்கையளவிலேனும் அவர்கள் மூவரில் ஒரு மன்னர்க்குக் கீழ்ப் படிந்தவராகக் கருதப்படுவார். அத்தகைய சிற்றரசர்களின் தொகை நூற்றிருபது என்று ஸ்மித் கணக்கிடுகிறார்"¹³⁵

என்று ந. சுப்ரமணியன் கூற்று இந்தப் படித்தர ஆட்சி முறையைக் குறிப்பிடுகின்றது. வேந்தர்களின் ஆட்சியமைப்பு துறைமுகங்கள், நகரங்கள் என அடங்கியிருந்தது. குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சியமைப்பு நாடு, ஊர், எல்லை என அதிகாரப் பண்பை நிலைநாட்டியது.

குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சி பரப்பு பெரும்பான்மையாக நாடு என்றே வழங்கப்படுகிறது. இயற்கை வளம் சார்ந்த மலைப்பகுதிகளின் தலைவர்களான குறுநில மன்னர்கள் நாடாள்பவராகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர்.

"முந்நூ றுர்த்தே தண்பறம்பு நன்னாடு" (புறம்.110:3)

"நாடுங் குன்று மொருங்கீ யும்மே" (புறம். 109:18)

"ஆய்தொடி யாரிவையர் தந்தை நாடே" (புறம். 117:10)

"தோர்வன் பாரிதண் புறம்பு நாடே" (புறம். 118-5)

எனப் பாரி ஆண்ட பகுதியும்,

"கழல் புனை திருந்தடிக் காரிநின் னாடே" (புறம்.172:2)

"பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே" (புறம். 126:23)

எனக் காரியாண்டப் பகுதியும்,

"விளங்கு மணிக் கொடும்பூணாஅய் நின்னாட்டு
இளம்பிடி ஒருசூல் பத்தீ னும்மோ" (புறம்.130: 1.2)

"மலைகெழு நாடன் மாவேளாய்" (புறம்.135-13)

என ஆயின் மலை நிலப் பகுதியும்,

"வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்" (புறம். 172:8)

எனப் பிட்டங்கொற்றன் ஆண்ட பகுதியும் நாடு எனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதன்படி பரந்துப்பட்ட நிலப்பரப்பில் வேந்தர்களின் ஆட்சியமைப்பும் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சியமைப்பும் நாடு என்ற முறையிலே வழங்கப்பட்டது. இந்த நிலப்பரப்பின் அடிப்படையிலே வேந்தர்களின் தலைமைப் பண்பும் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சி முறையும் அமைந்தன. இதன் பாற்பட்டே உறவு முறையும் வளர்ந்துள்ளதை அறியலாம்.

மன்னரும் - மறவரும்:

ஆட்சியமைப்பில் பாதுகாப்பிற்கான இராணுவத் துறைபோல் மன்னராட்சியின் வலிமைக்கு வீரர்களின் பங்களிப்பே ஆட்சியின் நிலைப்பேற்றிற்கு வழி வகுத்தது. மன்னரின் நால்வகைப் படைகளை இயக்கும் ஆற்றல் மறவர்களிடமே இருந்தது. மன்னரின் மேற்பார்வையில் தலைமை தாங்கிய குடியினராக மறவர்கள் விளங்கினர். இம்மறவர்கள் பெரும்பான்மையாக அடித்தளச் சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்களாக உள்ளனர் என்பதைத் தொல்காப்பியம், மற்றும் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

"வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும்
தாரும் மாலையும் தேரும் வாளும்
மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கும் உரிய"¹³⁶

என்று நால்வகை சமூகப் பிரிவினருள் வேளாளருக்கு உட்பட்ட இதர அடித்தள மக்களைத் தொல்காப்பியர் மன்பெறு மரபின் ஏனோர் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என்று
இந்நான் கல்லது குடியும் இல்லை"¹³⁷

என்று மறவர் குடியினராக இவர்களைக் குறிப்பிடுகின்றார் மாங்குடிக்கிழார். இவர்களின் தேசிய உணர்வே நாடுகாக்கும் பணியில் மன்னருக்கு உதவிசெய்து நாடு போற்றும் நடுகல் வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமாக்குகின்றது.

மறவர்களின் நாட்டுப்பற்றே அவர்களைச் சமூகப் பொறுப்பு உடையவர்களாகவும் நாடுபோற்றும் சான்றோராகவும் உருவாக்கியுள்ளது. சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மக்கள் நலனுக்காகவே வாழ்ந்து நாட்டின் பாதுகாப்பிற்குத் தம்மை அர்பணித்துக் கொண்ட மறவர்களைச் சான்றோன் என்று அழைத்தனர்.

"நோன்புரித் தடக்கைச் சான்றோர்"¹³⁸

என்று போர்வீரர்கள் மன்னராட்சியின் நிலைப் பேற்றிற்கும் மக்கள் நலம் குறித்து நாட்டின் பாதுகாப்பிற்கும் காவலராக இருந்ததால் அவர்களைச் சான்றோன் என அழைத்தனர். இது குறித்துக் கைலாசபதி அவர்கள்,

"வீரயுகத்திலே சான்றோர் என்னும் சொல் போர் வீரரையே குறித்தது. காலக்கிரமத்தில் போரில் புகழ் எய்திய தலைவர்கள் வீரராகவும், சான்றோராகவும் கருதப்படலாயினர்."¹³⁹

என்கிறார். இங்குச் சான்றோர் எனப்படுபவர் வேளாளர் சமூகத்திற்கு உட்பட்ட இதர மறக்குடி மரபினரை அடிப்படையாகக் கொள்ளலாம்.

இம்மறக்குடி மரபினரே சங்ககால சமூகத்தில் மன்னருக்கு உறவுடையவராகவும் போர்கள் பணிக்குத் தலைமை தாங்கி வழி நடத்துபவர்களாகவும் காணப்பட்டனர்.

**"வென்றி வேந்தன் பணிப்பவும் பணிப்பின்றியும்
சென்றி கல்முனை ஆதந் தன்று"¹⁴⁰**

என்பது வீரரின் கடமை நாடுகாத்தல் என்ற நிலையிலிருந்து சமூகத்தில் மதிப்புடையவராகவும் போர்க்களத்தில் வீரமரணம் அடைந்தால் நடுகல் வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமாகவும் போற்றப்படும் நிலைக்கு உயர்ந்ததைப் புலப்படுத்துகிறது.

**"பரலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி
மரல் வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு
அணிமயிற் பீலி சூட்டிப் பெயர் பொறித்து
இனி நட்நனரே கல்லும்"¹⁴¹**

என்பதால், போர்வீரர்களின் கடமையுணர்வே மன்னர்களிடத்தும் சமூகத்தவரிடத்தும் மதிப்புடையவராக்கியதை அறியலாம். ஒளவையார் குடிநிலையுரைத்தல் என்னும் துறையின் பாற்பட்ட ஒரு பாடலில் அவர்களின் சமூக மதிப்பையும் மன்னர்களோடு கொண்ட உறவையும் குறிப்பிடுகின்றார்.

**"இவற்கு ஈந்து உண்மதி கள்ளே சினப்போர்
இனக்களிற்று யானை இயல்தோர்க் குருசில்**

தந்தை தந்தைக்கு இவன் தந்தை தந்தை
எடுத்து எறி ஞாப்பின் இமையான்; தச்சன்

.....
“உறைப்புழி ஒலை போல
மறைக்குவன் பெருமநிற் குறித்துவரு வேலே”.¹⁴²

என்று சிறப்பிக்கப் பட்டுள்ளார். போர்ப்பறை கேட்டு மறவர்கள் குழுமினர், மன்னன் உண்டாட்டு ஒன்றினை நிகழ்த்தினான். அப்பொழுது புலவர் தனது கடமையைச் செய்கின்றார். 'மன்னே! இக்கள்ளை முதலில் இவனுக்குத் தந்து பின்னர் நீ உண்பாயாக, இவன் தந்தைக்குத் தந்தை உனது தந்தை, தந்தைக்கு கண்ணிமையாது காத்து தச்சனால் ஆக்கலைச் சேர்த்து எறியப்பட்ட குடம்போலப் பகைவர் எறிந்த கலங்களைத் தான் தாங்கி நின்று மாண்டான். அவன் பெயரைத் தாங்கும் இவனும் மழையைத் தடுத்துப் பாதுகாக்கும் குடைபோல உன்மீது குறிவைத்து எறியப்படும் வேலைத் தான் குறுக்கிட்டுத் தாங்குவோன்; போர் பல கண்ட வீர்புகழ் நிறைந்தவன் இவ்விளைஞன் என்று பாடுகின்றார். வீரப்பண்புள்ள இளைஞர்களே மறவர்களாக இருந்தனர். இவர்களே சமூகத்தில் மதிப்புற்றவராகவும் மூதீன் மகளிரை மணம் செய்துக் கொள்வதற்கு தகுதி உடையவராகவும் கருதப்பட்டனர். மன்னரின் படைகலத்திற்குத் தலைமை தாங்கும் பொறுப்பு மறக்குடியினரையே சார்ந்திருப்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

கலைஞரும் மன்னர்களும்:

கலைஞர்கள் என்போர் அன்றாட வாழ்வில் இசையும் நாடகமும் நிகழ்த்தி தத்தம் கலைத்திறன்களை மன்னர்கள் அவையில் அரங்கேற்றம் செய்யும் சமூகத்தவராகத் தொல்காப்பியத்திலும் சங்க இலக்கியத்திலும் பதிவாகியுள்ளனர்.

“கூத்தரும் பாணரும் பொருநரும் விறலியும்
ஆற்றிடை காட்சி உறழத் தோன்றி
பெற்ற பெருவளம் பெறாஅர்க்கு அறிவுரிஇ
சென்று பயனெதிர் சொன்ன பக்கம்”¹⁴³

என்று கலைஞர்கள் தமக்கே உரிய கலைத்தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு மன்னர்களுக்கு உறவுடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். புலவர்கள் தங்கள் கல்வியிலேயே நாட்டம் செலுத்தி மன்னர்களுக்கு உறவுடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். ஆனால் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலியர் போன்றவர்கள் தங்கள் கலைத்திறனை வெளிப்படுத்தி அதன்மூலம் தங்கள் வாழ்வை மேம்படுத்தி சமூகத்திற்கு உறவுடையவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளனர்.

அன்றாட வாழ்விற்குத் தேவையானப் பொருட்களை ஈட்டுவதற்கும், வறுமையைப் போக்குதற்கும் குறுநில மன்னர்களையும், வேந்தர்களையும் நாடிச் சென்று பரிசில் பெறும் வாழ்க்கை உடையவர்களாகவும், நிலப்பரப்பு சார்ந்தப் பயண அனுபவம் உடையவர்களாகவும் ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

நாட்டின் பொதுநலம் போற்றும் கலைகளை வளர்க்கும் அவர்களின் வாழ்வியல் ஒரு கலைக்கூடமாகும். ஆதலால் குறுநில மன்னர்கள் வரிசையறிந்து பரிசில் நல்கி அவர்களை வாழ்வித்தனர். கலைகளை வளர்த்தலும் அவர்களைப் பாதுகாத்தலும் மன்னர்கள் கடமையாக இருந்தன.

"பாண் கடன் ஆற்றிய" ¹⁴⁴

"பாண்கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய்" ¹⁴⁵

என்று அடித்தள மக்களின் கலைத்திறன்களை வளர்க்கும் நிலையில் கலைஞர்- மன்னர்கள் உறவுச் சமூகத்தில் மேலோங்கியிருந்தது.

பாணர்களும் புலவர்களும் ஒப்ப மதிக்கத்தக்க சூழ்நிலையில் மன்னன் முதலியோரது வள்ளல் தன்மைப் பெருகியது. யாது வேண்டினும் வரையாது கொடுத்தலில் இம்மன்னர்கள் மகிழ்ச்சி கொண்டனர்.

*மெல்ல வந்தெனது நல்லடி பொருந்தி
ஈயென இரக்குவர் ஆயின் சீருடை*

*முரசுகெழு தாயத்து அரசோடு தஞ்சம்
இன்னுயிர் ஆயினும் கொடுக்குவென்" ¹⁴⁶*

என்பதால் அறிய முடிகிறது. பாணர்களிடத்தே உள்ள இசைக்கலை அவர்களைச் சமூகத்தில் மதிப்பிற்குரிய கலைஞர்களாக உருவாக்கியது. அவர்கள் கண்டம் கருவி என்ற இருவகை இசை கருவிகளிலும் பயிற்சிப் பெற்றிருந்தனர்.

கண்டத்தால் பாடியவர்கள் பாடினிகளாகவும், கருவியால் இசை வளர்த்தவர்கள் பாணர்களாகவும் இருந்தனர். கருவியும் பேரியாழ், சீறியாழ் என்று இருவகையாக இருந்தன.

"வள்ளுயிர் பேரியாழ் அமைவரப் பண்ணி" ¹⁴⁷

சீறியாழ்ப் பாணன் (புறம்.70) என வருவதால் இவர்களின் கலைப்பயிற்சியைப் புலப்படுத்தும் குழல் முதலிய பக்க வாத்தியங்களோடு கூடியது பேரியாழ் என்பதை,

“குழலினும் யாழினும் குரல்முத லேழும்
வழுவின் இசைத்து வழித்திறங் காட்டும்
அரும்பெறல் மரபிற் பெரும்பாண் இருக்கையும்”¹⁴⁸

என்று வரும் சிலப்பதிகாரப் பகுதியாலும் அதன் உரையாலும் அறியலாம். இங்ஙனமாக இசைக்கலையை வளர்த்துத் தம்மை இன்புறுத்தியமைப் பற்றி பாண்மக்களை அரசர்கள் பெரிதும் ஆதரித்தனர். மன்னர் வாழிடங்களில் வைகறை பாடுவோரும் பாணராயினர்.¹⁴⁹ இவர்களோடு நெருங்கியத் தொடர்பு கொண்டு அரசர் முதலியோர் வருவிருந்தயர்ந்தார்கள். (புறம்- 326)

“தாமும் பாண்பசிப் பகைஞர்”¹⁵⁰

எனவும்,

“பாணர் புரவல”¹⁵¹

எனவும்,

பாராட்டப்படுதலில் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டனர். நெருங்கியத் தொடர்பினால் மன்னர் முதலானோர்க்கு மெய்ச் சேவகராகும் நிலையும் பாணர்களுக்கு உண்டாயிற்று.

கலைஞர்கள் மன்னர்களை அடைந்ததும் பசியாறிய பின்பு அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்ந்து பாண்மகளிர் பாட, பாண் மகனும் பின்பாடுவான்”¹⁵² இவர்களோடு உடன் சென்று பாடும் மகளிர் பாடினி எனவும், பாட்டியர். பாணிச்சியர்¹⁵³ எனவும் பெயர் பெறுவர். இங்ஙனமே இவரோடு சென்று ஆடும் மகளிர் விறலியர்.¹⁵⁴ என்பர். இங்ஙனம் பாடி ஆடிய அளவில் அரசன் மகிழ்ந்து இவர்களுக்குப் பரிசில் நல்கி அனுப்புவான்.¹⁵⁵ பாணர்கள் களிறுகளைப் பரிசிலாகப் பெறுதலும், பட்டுடைப் பெறுதலும், பாண்மகளிர் பொன்தொடி முதலிய கனகாபரணங்களைப் பரிசாகப் பெறுதலும் உண்டு. இவர்களுக்கு விருந்து செய்வதில் மதுபானமும் காணப்படுகிறது.

“பெறலருங் கலத்திற் பெட்டாங்கு உண்கென
பூக்கமழ் தேறல் வாக்குபு தரதர”¹⁵⁶

என்று கலைஞர்களும்- மன்னர்களும் கலைப்பண்பு வாழ்வில் உறவுடையவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

4:4. பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தில் மனித உறவு:

மனித வாழ்வின் சீரான இயக்கத்திற்கு உறவுமுறை இன்றியமையாதது போல் அவற்றின் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதாரம் என்பது அடிப்படையாகும். பொருளாதார வளமே மனிதவள மேம்பாட்டிற்கு அடிப்படையானது. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே மனிதவாழ்வு உறவு முறையைத் தொடர்கிறது.

"பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லாகி யாங்கு" ¹⁵⁷

என்று வள்ளுவத்தின் வாழ்வியல் தத்துவமும் பொருளாதாரப் பின்னணியைச் சார்ந்தே இவ்வுலகம் இயங்கி வருவதைக் குறிப்பிடுகின்றது. இற்றைச் சமுதாயத்தில் பொருளாதார மதிப்பைச் சார்ந்தே மனித மதிப்பும் அடங்கியுள்ளது. பண்டங்களின் பரிமாற்ற உறவிற்கு உற்பத்திக் காரணிகளே மூலமாக அமைகின்றன.

"பொருளாதார உற்பத்திச் சக்திகளுடைய வளர்ச்சியின் ஒரு திட்டமான கட்டத்துக்குப் பொருத்தமாக உற்பத்தி உறவுகள் அமைகின்றன. இந்த உற்பத்தி உறவுகளின் மொத்தத் தொகைதான் சமுதாயத்தின் பொருளாதார உறவாக அமைகிறது. அது சமுதாயத்தின் உண்மையான அடித்தளமாக அமைகிறது. அந்த அடிப்படைக்குப் பொருத்தமாகத்தான் சமுதாய உணர்வின் குறிப்பிட்ட வடிவங்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருளாதார வாழ்வின் உற்பத்தி முறைதான் பொதுவாகவே சமூக அரசியல், அறிவுத்துறை வாழ்வின் இயக்கப் போக்கை வரையறுக்கிறது." ¹⁵⁸

என்று காரல்மாக்ஸ் கூறும் கருதுகோள், உலகளாவிய நிலையில் மனிதனின் பரஸ்பர உறவு வளர்ச்சி பொருளாதார வளத்தை மையமிட்டுள்ளதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"உலகின் ஒற்றுமை என்பது அதன் வாழ்நிலையில் அடங்கியிருக்கவில்லை, உலகின் உண்மையான ஒற்றுமை அதன் பொருளாதாரத் தன்மையில் அடங்கியிருக்கிறது. தத்துவ ஞானம், இயற்கை விஞ்ஞானம் ஆகியவற்றின் நீண்டநெடிய வளர்ச்சி இதை நிரூபிக்கிறது. இயக்கம் என்பது பொருளின் வாழ்முறையாகும். இயக்கம் இல்லாமல் பொருள் எங்கும் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. அதேபோல் பொருளின்றி இயக்கம் என்பதும் எங்கும் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை. இப்படி அவை இருக்கவும் முடியாது. சிந்தனை, அறிதல் என்பன மனித மூளை விளைவிக்கும் பொருட்களாகும். மனிதனே இயற்கையில் அதன் சூழ்நிலையுடன் கூடவே வளர்ந்து வந்திருக்கிற ஒருவிளைப் பொருட்கள்தான் என்பதும் தெளிவாகத் தெரிந்துவிடுகிறது. மனித மூளையின் விளைப்பொருட்கள் இயற்கையின் விளைப்பொருட்களாகவே இருப்பதினால் அவை இயற்கையின் மற்றெல்லா அம்சங்களோடும் பொருந்தியுள்ளன." ¹⁵⁹

மனிதர்களுக்கிடையிலானப் பரஸ்பர உறவுகள் உற்பத்தி சக்தியை மையமிட்டுள்ளன. அவை வேலையின் மூலம் பகிர்வு செய்யப்படும் போது நாட்டின் ஒட்டு மொத்த வருவாய்க்கு வழி செய்கின்றது. இந்த உற்பத்தி

சக்திகளே உள்நாட்டு வாணிபத்தையும் வெளிநாட்டு வாணிபத்தையும் தீர்மானிக்கின்றன.

உள்நாட்டு வணிகத்தில் அடித்தள மக்களின் பொருளாதாரம் உபரிநிலையில் வேற்றுார்களுக்குச் சென்று பண்டங்களைப் பரிமாற்றம் செய்யப்படுகிறது.

வெளிநாட்டு வணிகத்தில் விலை உயர்ந்தப் பொருட்களை நிலப்பிரபுத்துவ அரசு (வேந்தர்கள்) ஏற்றுமதி செய்யும் உரிமை பெற்றிருந்தது. உள்நாடு, வெளிநாடு என்ற இவ்விரண்டிற்குமான மதிப்பறுத்திறன் பொருட்களின் தரத்தையொட்டியே நிலப்பிரபுத்துவ அரசில் நிலவியது.

நாடுகளுக்கிடையே பண்டங்கள் பரிமாற்றத்தின் மூலம் பண்பாட்டு உறவையும் மொழியுணர்வையும் வளர்த்துக் கொண்டுள்ளனர்.

"சமுதாய ரீதியான உற்பத்தியில் மனிதர்கள் ஈடுபட்டு வரும்போது சில திட்டவட்டமான உறவுகளிலே அவர்களனைவரும் சம்பந்தப் படுகிறார்கள். சமுதாய உற்பத்தி நடைபெற வேண்டுமானால் இந்த உறவுகள் இருந்தே தீர்வேண்டும். மேலும், இந்த உறவுகள் இவர்களின் சித்தத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையாகும். பௌதீக உற்பத்திச் சக்திகள் எந்தெந்தக் குறிப்பிட்ட மட்டத்திற்கு வளர்ந்துள்ளனவோ, அந்தந்த மட்டத்திற்கும் பொருத்தமாகவே இந்த உறவுகள் அமைகின்றன. இந்த உற்பத்தி உறவுகளின் மொத்த தொகைதான் சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பாகும். இந்த உண்மையான அடித்தளத்தின் மேலேதான் சமயம், அரசியல் என்னும் மேல்தளங்கள் தோன்றுகின்றன. இந்த உண்மையான அடித்தளத்துக்குப் பொருத்தமாகத்தான் சமுதாய உணர்வில் திட்டவட்டமான வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. பௌதீக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறையே மனித வாழ்வின், சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின், அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கின், ஆன்மீக வளர்ச்சிப் போக்கின் பொதுத் தன்மையை நிர்ணயிக்கிறது."¹⁶⁰

அரசியல் அமைப்பிலான பொருளாதார உற்பத்திமுறை நாட்டின் வளர்ச்சிக்கான கருவூலமாக அமைந்தது. துறைமுகங்கள், நகர அமைப்புகள் யாவும் வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பணியில் உள்ளடங்கியிருந்தன. வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பணியில் வேந்தர்களே பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டனர் என்று க.சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து மனித உறவுகள் பொருளாதாரப் பரஸ்பரநிலையில் உலகம் யாவும் பரவியுள்ளதை அறிய முடிகின்றது.

"பேரரசுகளின் செல்வச் செழுமை அவற்றின் வெளிநாட்டு வாணிகத்துடன் இணைந்திருந்தமையும் விவரிக்கப்படுகிறது. செந்நெறி இலக்கியங்களில் குறிப்பிடப்படும் துறைமுகங்கள் யாவும் பேரரசுப் பகுதிகளாகவே இருந்தன. கொச்சி, முசிறி என்பன சேரநாட்டில் இருந்தவை. குமரி, நாகப்பட்டினம் என்பன பாண்டியராச்சியத்திலும், புகார் என்பன சோழ நாட்டிலும் இருந்தன. சோழப்பட்டினம் திரையரின் வாழிடமான காஞ்சிக்கு அருகில் இருந்தது. பின்னர் பல்லவருக்குரியதாயிற்று. பட்டினப்பாலையில், சுங்க அதிகாரிகள், பண்டகச் சாலைகள், சுங்க முத்திரைகள், இறக்குமதி ஏற்றுமதிக்கானப் பலவகைப் பண்டங்கள் பற்றி கூறும். (பட்டினப். 120-35, 184-93) அது சோழரின் கருவூலத்தை நிறைத்தன. மதுரைக் காஞ்சியில் வரும் நாவாய்கள், வங்கங்கள் யாவும் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து வந்த வணிகர்கள் பற்றிய குறிப்பு பாண்டிய நாட்டின் செழுமையைக் காட்டுகின்றது. முத்து எடுக்கும் துறைமுகமான கொற்கை பாண்டிய நாட்டிலேயே இருந்தது. ஒரு பாண்டிய மன்னன் ரோமுக்குத் தூதனுப்பியதாகப் புகழப்படுகிறான். பதிற்றுப்பத்து 59, 76 ஆகியப் பாடல்கள் அரசின் வர்த்தகச் செழுமையைக் காட்டும். சேரரும் தூதனுப்பினர்."¹⁶¹

இவ்வாறு பேரரசுகளின் செல்வவளம் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் துறைமுகங்களும் நகர அமைப்புகளும் பரவலாகக் காணப்பட்டதால் அயல் நாட்டவர்களின் தொடர்பு தமிழகத்தில் நிலவியது.

**"யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்"**¹⁶²

என்பதால் தமிழ்நாட்டின் புவியியல் அமைப்பின் வளங்களும் அவற்றுள் முத்தும், பவளமும், ஆரமும், அகிலும், வெண் துகிலும், சங்கும், மிளகும் குறிப்பிடத்தக்கனவாக இருந்தன என்ற செய்திபெறப்படுகிறது.

யவனர்கள் (கிரேக்கர்கள்) இவற்றின் பால் மிகுந்த விருப்பம் கொண்டு தம்நாட்டு பொருட்களைக் கொணர்ந்து பண்ட மாற்றாக வேற்றுப் பொருட்களைக் கொண்டுச் சென்றனர். இவற்றின் ஊடாகவே மொழி மற்றும் பண்பாட்டு உறவும் வளர்ந்துள்ளன என்று ந.சி. கந்தையா அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

"சாலமன் அரசனுடைய காலத்தில் பினீசிய நாட்டுக்கு அரசனாக இருந்தவன் வஹீராம், பினீசியர்கள் மாலுமித் தொழிலில் சிறந்தவர்கள். இவர்களைத் துணைக்கொண்டு சாலமன் அரசனுடைய கப்பல்கள் கிழக்குத் தேசங்களுக்குச் சென்று ஓபீர் என்னும் துறைமுகத்தில் பொன், வெள்ளி, யானைத் தந்தம், மயில், நவமணி முதலியவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு திரும்பினான். எபிரேய அரசனான சாலமன் கி.மு. 1000 வரையில் வாழ்ந்தவன்.

தமிழ்நாட்டிலிருந்துச் சென்ற ஒவ்வொரு பண்டங்களும்
எபிரேய நாட்டில் தமிழ்ப் பெயர்களாலேயே அறியப்பட்டன.

தமிழ் பெயர்கள்	எபிரேய மொழியில்
அகில்	: அவரல்
தோகை	: துகிம்
குரங்கு	: கொல்
அரிசி	: கிரேக்கமொழியில் ஒரைசா
திப்பிலி	: பெப்பரி ¹⁶³

இவ்வாறு தமிழர்கள் பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தில் பன்னாட்டுடனும்
தொடர்புகொண்டு நல்லுறவையும், மொழித் திறனையும் வளர்த்துக்
கொண்டுள்ளனர்.

உள்நாட்டு வாணிபம்:

உள்நாட்டு வாணிபத்தில் தமிழர்கள் தங்கள் நாட்டின் நிலப்பரப்பின்
பகுதிகளிலே பொருட்களை உபரி முறையில் உற்பத்தி செய்து, தங்களின்
தேவைகளுக்கேற்றவாறு பரிமாற்றம் செய்துள்ளனர். பெரிய பட்டினங்களிலும்
நகரங்களிலும் காசுகொடுத்துப் பொருளை வாங்கும் முறை இருந்த போதிலும்,
கிராமங்களிலும், ஊர்களிலும் பொதுவாகப் பண்டமாற்றுமுறையே வழக்கத்தில்
இருந்தது.

நெய்தல் நில மக்கள் தங்கள் உப்பங்கழியிலுள்ள உப்பை நெல்லிற்கு
ஈடாக விற்றனர் என்பதை,

"வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லோடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி"¹⁶⁴

என்பதால் அறியலாம். மேலும், தேனும், கிழங்கும் வாங்கிக் கொண்டு
மீனின் கொழுப்பினையும், நறவத்தையும் கொடுத்தனர். அவை போலவே
கரும்பையும் சோற்றையும் கொடுத்து மான் இறைச்சியையும் மதுவையும்
வாங்கினர். (பெரும்-214-215)

உப்பை நெல்லுக்கு மாற்றியதை,

"சமணர்தந்த உப்பு நொடை நெல்"¹⁶⁵

என்று அறியமுடிகிறது. உப்பு மற்றும் மீனைக் கொடுத்துவிட்டு நெல்லைப்
பெற்றுச் சென்ற செய்தியை,

"வலை வல் பாண்மகன் வாரிலயிற்று மடமகள்
வரா அல் சொரிந்த வட்டியுண் மனையோள்"¹⁶⁶

"நெல்லும் உப்பும் நேரே யூரிர் கொள்ளீரோ"¹⁶⁷

"உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய"¹⁶⁸

என்பதால் அறியலாம். பண்டைத்தமிழரின் பண்டமாற்று முறை உபரிமுறை உற்பத்தியில் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவேற்றக் கூடியதாக இருந்தது. இத்தகைய பொருளாதாரத் தேவையை முன்னொட்டியே உள்நாட்டில் நில அடிப்படையிலான மனித உறவுகள் அமைந்திருந்தன. தற்போது காலமாற்றங்களாலும் சமூகத் தேவைகளை ஒட்டியும் பொருட்கள் பணத்தின் மதிப்பீட்டில் அளவிடப்படுகின்றன. பொருட்களின் தரம் பணத்தின் மதிப்பீட்டில் அளவிடப்படுவதால் நுகர்வோர்களுக்கிடையும் உற்பத்தியாளர்களுக்கிடையும் உள்ள உறவுநிலை மிதமான நிலையிலே காணப்படுகிறது. பணத்தின் மதிப்பீட்டால் இடைத் தரக்களின் தொடர்பு நுகர்வோரைப் பெருமளவில் பாதிக்கத்தான் செய்கிறது. இவ்விடத்தில் உறவுநிலை என்பது முதலாளித்துவ நிலையில் செயல்படுகிறது. பணத்தின் மதிப்பே மனிதர்களுக்கிடையிலான உறவை வளர்க்கிறது என்பது உண்மையாகும்.

தொகுப்புரை:

மனித உறவின் வளர்ச்சி நிலைகள் என்னும் இவ்விடத்தில் அகம் புறம் சார்ந்த மனித உறவுகள் எவ்வாறு வாழ்வியல் சூழல்களால் தொடர்புடையதாகின்றன என்பதை திணை, துறைகள், கூற்றுகள் வழியாக அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் கிடைத்துள்ள சான்றுகளின் அடிப்படையில் குருதி தொடர்பான உறவுகள் தலைவி, நற்றாய், தமர், ஐயன் ஆகியோரிடத்து அமைகின்றன.

வாழ்வியல் சூழல்களால் கட்டமைக்கப்பட்ட நட்புத் தொடர்பான உறவுகள் தலைவன், தலைவி, தோழி, பாங்கன் என்னும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. இவர்களின் உறவுமுறைகளைத் திணை, துறை, கூற்றுகள் வழியே அறியமுடிகிறது.

இவ்வகையான புரிதல்களின் வழியே அகப்பொருள் மரபு சார்ந்த நிலையில் தலைவன் - தலைவிக்கு இடையிலான உறவுகள் அமைகின்றன. அவ்வுறவின் வளர்ச்சிக்கு அகப்பொருள் மரபு சார்ந்த முறையில் தோழி, பார்ப்பான், பாங்கன், செவிலி, அறவோர், கண்டோர் என்று வாழ்வியல் சூழல்

சார்ந்த நிலையில் உறவின் வளர்ச்சிக்கு அணுக்கத் தொடர்புடையவர்களாக உள்ளனர்.

மனித உறவுமுறையில் ஒரு ஒழுங்கு முறைப்பட்ட நெறிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு ஒருவரோடொருவர், ஒரு குழுவினரோடு மற்றொரு குழு, ஒரு நிலையினரோடு இன்னொரு நிலையினர் உறவு கொள்வதனாலே சமூகம் உருவாக்கப்படுகின்றது. பின்னர், அது நீடித்து வாழ்கின்றது. இந்த நீடித்த வாழ்க்கைக்காகவே பாலினம் (களவு வாழ்வு) கற்புநிலை, (குடும்ப வாழ்வு) சமூகம், சமூகவயப்பட்ட அரசு அமைப்பில் மனித உறவுகள் அமைகின்றன.

மன்னனும்	-	மக்களும்
புலவரும்	-	மன்னர்களும்
வேந்தரும்	-	குறுநில மன்னரும்
மன்னரும்	-	மறவரும்
கலைஞரும்	-	மன்னர்களும்

என்று உறவின் வளர்ச்சி சமூகம் சார்ந்த நிலையில் பல்வேறு பிரிவினரிடமும் நிலைகொண்டு வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது.

திணைகள் சார்ந்து வாழும் மக்களின் உறவுமுறைகளைப் பொருளாதாரப் பரிமாற்றத்தால் அறியமுடிகிறது.. அவர்கள் உறவின் வளர்ச்சியை உள்நாட்டளவிலும், பொருளாதார உற்பத்தியின் உச்ச மதிப்பு அரசு உடைமை ஆக்கப்படும்போது நாடுகள் கடந்த நிலையிலும் மேலும் வலுப்பெறுவதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

குறிப்புகள்

1. புறநானூறு. 192.
2. மு.சற்குணவதி, தமிழ் இலக்கியங்களில் மனித உறவுகள், ப.2.
3. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம்- பொருளதிகாரம் - களவியல் நூ.2. நச்சினார்க்கினியர் உரை,
4. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - உவமவியல் நூ.273, பேராசிரியர் உரை.
5. திருக்குறள்.1026.
6. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.92: 1-2. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
7. திருக்குறள். 754.
8. குறுந்தொகை. 40.
9. அகநானூறு. 339: 11-14.
10. ஐங்குறுநூறு. 419: 1.
11. குறுந்தொகை. 49.
12. குறுந்தொகை. 3.
13. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - நூ.501- பேராசிரியர் உரை
14. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - நூ.501- பேராசிரியர் உரை
15. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - நூ.521- பேராசிரியர் உரை
16. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.125, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
17. வ.கப. மாணிக்கம், தமிழ்க் காதல், ப.58.
18. ஆ. சிங்காரவேலு, அபிதான சிந்தாமணி, ப.905.
19. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப.130.
20. நற்றிணை, 53.
21. குறுந்தொகை, 321.
22. ஐங்குறுநூறு, 241.
23. ஐங்குறுநூறு, 242.
24. புலவர் குழந்தை, தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், ப.136.
25. குறுந்தொகை, 373.
26. ஐங்குறுநூறு. 225.
27. ஐங்குறுநூறு. 226.
28. சரளா இராச கோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.4.

29. நற்றிணை. 19.
30. நற்றிணை. 276.
31. கலித்தொகை.50: 13-14.
32. கலித்தொகை. 132.
33. ஐங்குறுநூறு.18.
34. அகநானூறு. 270.
35. அகநானூறு. 300.
36. ஐங்குறுநூறு. 260.
37. அகநானூறு. 156.
38. அகநானூறு. 172.
39. அகநானூறு. 12: 1-5.
40. கலித்தொகை. 52.
41. நற்றிணை. 23.
42. அகநானூறு. 107.
43. நற்றிணை. 10.
44. குறுந்தொகை. 115.
45. ஐங்குறுநூறு. 364.
46. குறுந்தொகை. 388.
47. ஐங்குறுநூறு. 93.
48. ம.ரா.போ.குருசாமி, சங்ககாலம், ப.109.
49. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல், பொருளதிகாரம் - பொருளியல் - நூ.206, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
50. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - களவியல்- நூ.114. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
51. பவானந்தம் பிள்ளை (ப.ஆ), இறையனார் அகப்பொருள் உரை, ப.15.
52. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.79.
53. கலித்தொகை. 39:20-25.
54. குறிஞ்சிப் பாட்டு. 30-31.
55. குறிஞ்சிப் பாட்டு. 27-29.
56. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம்-இளம்பூரணர் உரை, ப.42.
57. குறுந்தொகை. 214.
58. ஐங்குறுநூறு. 210.
59. குறுந்தொகை. 23,26.
60. இராம. சுப்பிரமணியன், அறமலர்க் கொத்து, பக்.20-21.

61. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.124, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
62. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.116, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
63. S. Singaravelu, Social Life of Tamils The Classical Period, p.184.
64. அகநானூறு.105
65. S. Singaravelu Pillai, Social Life of Tamils the classical Period, p.19.
66. கி.வா. ஜெகந்நாதன், தாமரைப் பொய்கை, ப.34.
67. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.136, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
68. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம்- பொருளியல் - நூ.154, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
69. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - களவியல் - நூ.113. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
70. அகநானூறு. 55.
71. ஐங்குறுநூறு. 313.
72. ஐங்குறுநூறு. 39, 394, 399.
73. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - இளம்பூரணர் உரை. ப.70.
74. நற்றிணை. 110.
75. நற்றிணை. 305.
76. ஐங்குறுநூறு.378.
77. நற்றிணை. 184.
78. ஐங்குறுநூறு.394.
79. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - கற்பியல் - நூ.151, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
80. அகநானூறு.63.
81. உ.வே. சாமிநாதய்யர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.39.
82. நம்பியகப் பொருள் - கற்பியல் - நூ.203.
83. அகநானூறு. 80.
84. நற்றிணை. 198.
85. இலி.அந்திரேயல், எங்கெல்சின் குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு தோற்றம். ப.161.
86. இரா. தண்டாயுதம், சங்க இலக்கியம் - எட்டுத்தொகை, ப.31.
87. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் - நூ.502, பேராசிரியர் உரை -

88. A.C. Kapoor, Principle of Political Science, p.3.
89. புறநானூறு. 187.
90. புறநானூறு. 191.
91. புறநானூறு. 182.
92. நற்றிணை. 214.
93. அகநானூறு. 389.
94. அகநானூறு. 173.
95. புறநானூறு. 134.
96. புறநானூறு. 141.
97. திருக்குறள். 385.
98. International Encyclopaedia of Social Sciences, Vol.15, p.150.
99. The New Encyclopaedia Britanica, Vol.17, p.609.
100. எங்கெல்லின் - குடும்பம் தனிச்சொத்து அரசு தோற்றம். ப.263.
101. புறநானூறு. 186.
102. பெ. மாதையன், சங்ககால இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.14.
103. புறநானூறு. 186: 1-2.
104. திருக்குறள்.388.
105. P. Sharan, Political organization and comparative Government, p.52.
106. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - இளம்பூரணர் உரை, ப.63.
107. புறநானூறு. 9, சிறுபாணாற்றுப்படை. 86,
108. புறம். 72: 11-12.
109. நற்றிணை. 146.
110. பட்டினப்பாலை. 286.
111. நற்றிணை. 226.
112. கலித்தொகை. 11:34.
113. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.35.
114. புறநானூறு.55:9-12.
115. புறநானூறு.50:7-13.
116. திருக்குறள்.785.
117. கு. சிவப்பிரகாசம், புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள், ப.139.
118. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - மரபியல் நூ. 626 - பேராசிரியர் உரை.
119. K.N. Sivaraja Pillai, The Chronology of the early Tamils, p.64.

120. புறநானூறு. 357:2.
121. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூ.118:2, பேராசிரியர் உரை.
122. அகநானூறு. 31-14.
123. புறநானூறு. 55:6
124. புறநானூறு. 72: 7-9.
125. புறநானூறு. 122: 5-7.
126. புறநானூறு. 139: 11-12.
127. புறநானூறு. 167.
128. புறநானூறு. 172: 8-11.
129. புறநானூறு. 70.
130. புறநானூறு. 174: 14-16.
131. புறநானூறு. 178.
132. புறநானூறு. 179:5.
133. புறநானூறு. 120.
134. புறநானூறு. 239: 10.
135. நா. சுப்பிரமணியன், சங்ககால வாழ்வியல், ப.32.
136. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - மரபியல் நூ.683, பேராசிரியர் உரை.
137. புறநானூறு. 335: 7-8.
138. பதிற்றுப்பத்து. 14-12.
139. க.கைலாசபதி, பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும். ப.32.
140. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை - வெட்சிப் படலம் நூ.2.
141. புறநானூறு. 264: 1-4.
142. புறநானூறு. 290.
143. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்- பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல் - நூ.91, நச்சினார்க்கினியர் உரை,
144. புறநானூறு. 201.
145. புறநானூறு. 203.
146. புறநானூறு. 73: 1-4.
147. மலைப்படுகடாம். 78:8.
148. சிலப்பதிகாரம். 5:35-37.
149. மதுரைக் காஞ்சி. 224.
150. புறநானூறு. 180:7.
151. பதிற்றுப்பத்து. 65.

152. புறம்.11, பொருநராற்றுப்படை, 47.
153. மதுரைக்காஞ்சி, 749.
154. புறநானூறு. 135.
155. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 468.
156. பொருநராற்றுப்படை. 156.
157. திருக்குறள்.247.
158. K. Markx, A contribution to the critique of Political Economy, p.37.
159. கார்ல் மார்க்ஸ் அவரது போதனைகள், ப.14.
160. கார்ல் மார்க்ஸ் - அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விமர்சனம், ப.184.
161. க.சிவத்தம்பி, பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம், ப.176.
162. அகநானூறு. 149:9-10.
163. ந.சி. கந்தையா, தமிழகம், ப.117.
164. பட்டினப்பாலை. 29:30.
165. நற்றிணை. 254:6.
166. ஐங்குறுநூறு. 48.
167. அகநானூறு.390:80.
168. குறுந்தொகை. 269.

இயல் - 5

சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனித வளம்

- 5-1 : சூழலியல் காரணிகளும் பயன்பாட்டு முறைகளும்
- 5-2 : முதற்பொருள் சூழ்நிலைக் காரணிகள்
- 5-3 : கருப்பொருள் சூழல்வளம்
- 5-4 : உரிப்பொருள் சூழல்வளம்
- 5-5 : திணைச் சமுதாயச் சூழல்கள்
- 5-6 : தொகுப்புரை

இயல் -5

சூழலியல் பாதுகாப்பில் மனிதவளம்

உலகத் தோற்றத்திற்குக் காரணமான ஐம்பூதப் பொருள்களே சூழலியலாக அமைகின்றன. நிலம், நீர், காற்று, வெப்பம், ஆகாயம் ஆகிய ஐந்தும் சூழலியல் தன்மைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவைகளைச் சார்ந்து வாழும் உயிரின மண்டலங்களின் வாழ்க்கைச் சுழற்சி, சூழல் சார்ந்த செயல்பாடுகள், வளர்ச்சிகள் யாவும் சூழலியல் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

"ஒருவரது சூழல் பாதுகாப்பு என்பது பிறந்தது முதல் இறப்பது வரை அவர் பெறுகின்ற அனைத்துத் தூண்டல்களின் தொகுப்பாகும். சூழலியல் என்பது உயிரினங்களின் வாழ்க்கை, அவற்றின் தன்மை, நடத்தை மற்றும் வளர்ச்சி, மேம்பாடு, முதிர்ச்சி ஆகிய அனைத்திலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்ற, பாதிப்பை உண்டாக்குகின்ற வெளிச் சக்திகள், நிலைமைகள் போன்ற யாவற்றையும் குறிக்கும்"¹

என்று சூழலியல் தன்மைக்கு விளக்கம் தருகின்றார் சுற்றுச் சூழல் அறிஞர் டௌக்ளாங் ஹாலந்த் அவர்கள். மனிதவளம் சூழலியல் சார்ந்து செம்மையடையவும், பாதுகாப்புச் சூழலில் வாழ்வியலை மேற்கொள்ளவும், நீர்வளம், நிலவளம் இயற்கை அமைப்புகளான மலைகள் யாவும் புறசக்திகளாக அமைவதை குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றின் இயக்க நிலையே உயிரின மண்டலங்களையும், மனித வாழ்வியல் போக்கையும் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன.

"நிலம் தீ நீர் வளி விசும்போடு ஐந்தும்
கலந்த மயக்கம் ஆதலின்"²

என்று உலகத் தோற்றத்தின் தன்மைகளைக் குறிப்பார்.

"மண் திணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசும்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித் தலைஇய தீயும்

தீ முரணிய நீரும் என்றாங்கு
ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை"³

எனவும்,

"கரு வளர் வானத்து இசையின் தோன்றி
உரு அறிவாரா ஒன்றன் ஊழியும்
உந்து வளி கிளர்ந்த ஊழும் ஊழியும்
செந் தீச் சுடரிய ஊழியும் பனியொடு

தண்பெயல் தலைஇய ஊழியும் அவையிற்று
உள்முறை வெள்ளம் மூழ்கி ஆர்தருபு
மீண்டும் பீடு உயர்பு ஈண்டி அவற்றிற்கும்
உள்ளீடு ஆகிய இரு நிலத்து ஊழியும்"⁴

என்று உலகம் ஐம்பூதங்களினால் ஆனது என்பதோடு, எதிலிருந்து எது உருவானது என்பதைச் சங்கப்பாடல்கள் தெளிவாகக் கூறுகின்றன.

ஐம்பூதங்களில் ஒன்றின் தன்மை இயல்பான நிலையில் மனித செயல்பாடுகளால் மாறுபடுமாயின் அனைத்து உயிரின மண்டலங்களையும் பாதிப்படைய செய்யும் என்பதை இயற்கைச் சீற்றங்களால் அறியலாம்.

இன்றைய சுற்றுச் சூழலில் மனித இனம் மட்டுமின்றித் தாவரங்களும், விலங்குகளும் கூட சவாசிக்கவோ வாழ்வோ முடியாத நிலைக்கு ஆளாகியுள்ளன. மக்கள் தொகைப்பெருக்கம், (மக்கள்தொகை வெடிப்பு நிலை) இயற்கையின் உதவியில்லாமல் செயற்கையைக் கொண்டே சாதித்துக்கொள்ளும் வாழ்க்கைமுறை, வளர்ந்துவிட்ட தொழில் நுட்பங்கள் இவைகளே சுற்றுப்புறத் தூய்மைக் கேடுகளின் காரணிகளாக உள்ளன.

இயற்கை வளங்களை எல்லையின்றிப் பயன்படுத்துதல், சூழலியல் சமன்பாட்டைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளாதிருத்தல் ஆகியன வளத்தையும் நலத்தையும் குறைத்துத் தூய்மைக் கேடுகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

தற்காலத்தில் சூழலியல் தன்மைகளைப் பாதிக்கும் காரணிகள் பல உள்ளன. தண்ணீர் மாசடைதல், நிலம் மாசடைதல், காற்று மாசடைதல் போன்றவை மனித சமுதாயத்திற்கு மட்டுமின்றி ஒட்டுமொத்த உயிரின மண்டலங்களையும் பாதிக்கச் செய்கின்றன. இவை தவிர பயிர்களுக்கு அதிக மகசூல் பெறவேண்டி செயற்கை உரங்களைப் பயன்படுத்துதல், வேதி உரங்கள், பூச்சிக்கொல்லிகள், சல்பர் மற்றும் நைட்ரஜன் ஆக்ஸைடு, ஒசோன் படலம் பாதிப்படைதல், அதிக வெப்பம் ஆகியவை தாவரங்கள் மற்றும் விலங்குகள் அழிவதற்கு முக்கிய காரணிகளாக உள்ளன.

மனிதனின் முறை தவறிய பகட்டான ஆடம்பற வாழ்வே இயற்கை அழிவிற்கும், சூழல் மாசுபடுவதற்கும் முக்கிய காரணமாகின்றன என்பதை,

"உள்ளதை சிதைப்போர் உளரெனப் படாஅர்"⁵

எனவும்,

"காய் நெல் அறுத்துக் கவளங் கொளினே
தானும் உண்ணா உலகமும் கெடுமே"⁶ (புறம்:184)

என்ற சங்கப் பாடலடிகள், உலகளாவிய சுற்றுச்சூழல் மாசுபாட்டிற்கு மனிதனின் பகட்டான செயல்பாடுகளும், பேராசைகளும் சீரழிவினைத் தோற்றுவிப்பதை உணர்த்துகின்றன. 'உலகமும் கெடும்' என்ற தொடர் மக்கள், உயிரினங்கள், இயற்கைக் காரணிகள் (நிலம், நீர், காற்று, வான்) யாவும் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் முறையற்ற செயல்களால் அழிவைத் தோற்றுவிக்கும் என்பதை உணர்த்துகின்றன.

கி.பி. 18,19 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் நிகழ்ந்த தொழில் புரட்சியும் பொருளாதார வளர்ச்சியும் இதுவரை இருந்த நிலைகளில் மிகப்பெரும் சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தின. ஆனால் இப்புரட்சிகளின் பின்னர் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் என்பதைக் கடந்து மக்கள் தொகை வெடிப்பாக மாறியுள்ளது. இதன் காரணமாகவே பல்வேறு நிலைகளில் சூழலியல் பாதிப்புகள் ஏற்படத் தொடங்கின. இதனால் உலகம் இன்று சூழலியல் தொடர்பானப் பல சிக்கல்களை உடையதாக மாறியுள்ளது. சான்றாக,

1. மக்கள் தொகை பெருக்கம் வளர்ச்சி கடந்த நிலையில் மக்கள் தொகை வெடிப்பு நிலை.
2. சூழலியல் பாதுகாப்பு குறித்த விழிப்புணர்வு இன்மை.
3. வறுமை நிலை.
4. தனியார் துறைகளின் துரிதமான வளர்ச்சி.
5. புதிய தொழில் நுட்பங்களின் பயன்பாடு.
6. சாதகமில்லாத உலகப் பொருளாதார நிலையும் உலகமயமாக்கலும்,

இத்தகைய காரணிகளில் சூழலியலின் தன்மைகள் வளம் இழக்கப்படுகின்றன. சூழலுக்கு மாறானப் பொருளாதார உற்பத்தி முறைகளும், தொழில் நுட்பங்களும் வாழ்வியல் மாற்றத்தைக் கொண்டுவந்தாலும், நிலைத்த வாழ்வியல் சூழல் அங்கு நிலவாது. எனவே, தற்கால மனித உலகில் சூழலியல் பாதுகாப்பில் கட்டமைக்கப்பட்ட சமூக, பொருளாதார நடவடிக்கைகளில் சீரான வளர்ச்சி என்ற கருத்தாக்கம் மிகவும் முக்கியமானதாகும். வளர்ச்சி என்பதைச் சுற்றுச் சூழலின் முக்கியத்துவத்தையும் இணைத்துதான் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். சுற்றுச் சூழலைப் புறக்கணித்து விட்டு வளர்ச்சியை மட்டும் பார்க்க முடியாது. வளர்ச்சியை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டால் சுற்றுச் சூழல் பெரிதும் பாதிப்படையும்.

சீரான வளர்ச்சி என்னும் கருத்தாக்கமானது, வளர்ச்சியை ஒரு நிலைத்த தொடர்ச்சியான முறையாகக் கருதுவதுடன் மூலவளங்களை நல்லமுறையில் ஒழுங்குபடுத்தித் தீர்ந்து போகாமல் எதிர்காலத் தேவையை மனதில் கருதி மறு உற்பத்தி செய்து கொள்ளக் கூடிய வகையில் பயன்படுத்தவேண்டும்.

தற்காலத்தில் இயற்கை மூலங்களின் தேவை அதிகரிப்பும், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு வசதிகளும் வாழ்வியல் மேம்பாட்டுத் தரத்தில் இன்றியமையாததாகும். சூழல் பாதுகாப்பு இன்றி மனிதவாழ்வு இல்லை என்பதை எஸ்.அன்ரனிநோர்பேட் அவர்களின் கூற்றுவழி அறியலாம்.

"சூழலியல் விழிப்புணர்வு இயற்கையானதும், மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டதுமான சூழ்நிலையை உள்ளடக்கிய சமுதாய, உயிரியல், உளவேதியல் காரணிகளைத் தனித்தனியாகவோ, ஒட்டு மொத்தமாகவோ உள்ளடக்கிய ஒரு பரந்து விரிந்த சொல்லாகும். சூழலியலின் அடிப்படைக் கூறுகளாக நிலம், நீர், காற்று, ஒளி, வெப்பம், ஈரப்பதம் போன்றவைகள் அமைந்துள்ளன."⁷

என்று இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் உள்ள உறவைப் புலப்படுத்தும் முகமாக சூழலியல் தன்மைகள் அமைந்துள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

"எல்லாச் சூழல்களும் நிலைமைகளும் மற்றும் சுற்றுச் சூழல்களும் தாக்கத்திற்கு உள்ளாகி, அவைகளில் உள்ள உயிரினங்கள் அல்லது உயிரினக் குடும்பங்களைப் பாதித்துவிடும் செயல்பாட்டை சூழலியல் மாசு எனலாம்."⁸

'சூழலியல்' என்பது இயற்கைக்கும் - உயிரினங்களுக்கும் இடையே உள்ள வளர்ச்சிப் பரிணாமங்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. சூழலியல் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப மனித வாழ்வியல் போக்கு அமையுமாயின், அவைகள் பாதுகாப்பு அரண்களாக அமையும். மனித வளத்திற்கான அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு, நாகரிக வளர்ச்சி, சமூக ஒருமைப்பாடுப் போன்றவைகளைச் சூழலியல் காரணிகளே தீர்மானிக்கின்றன.

சூழலியல் தன்மைகளுக்கு மாறுபாடான மனிதவாழ்வு மரணத்தைதான் அடையும் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

"நீர்மிகின் சிறையும் இல்லை தீமிகின்
மன்னுயிர் நிழற்றும் நிழலும் இல்லை
வளிமிகின் வலியும் இல்லை".⁹

1. வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தால் அதைத் தடுத்துக் காக்கும் அரணும் இல்லை.
2. தீமிகுந்தால் உலகத்தில் நிலைப்பெற்ற உயிர்களை நிழல் செய்கின்ற நிழலும் இல்லை.
3. காற்று மிகுந்ததனால் அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் வலியுமில்லை.

எனவே நிலம், நீர், தீ, காற்று நான்கும் மனிதனின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டவை. பயன்படுத்தும் விதத்தில் உறவுடையவை. அவற்றின் தன்மைகளைச் சீரழிக்கும் விதத்தில் மனித உலகிற்கு மட்டுமல்லாது, ஒட்டுமொத்த உயிரின மண்டலங்களையும் சீரழிக்கும்.

**"பல்வளம் பகர்வு ஊட்டும் பயன்நிலம் பைது அற
செல்கதிர் ஞாயிறு செயிர் சினம் சொரிதலின்
தணிவு இல் வெங்கோடை"¹⁰ (கலித்.20:1-2)**

என்று சூழலியலின் தன்மைகள் மாறுபடும் நிலையில் ஞாயிற்றின் வெப்பக் கதிர்வீச்சு நிலவளம் திரிபடைந்து வளம் இழக்கும் சூழல் நிலவுவதை வெங்கோடைக் காலமாக நிலவுகின்றது. மனித உலகில் உயிரிரக்கப் பண்பு மேலோங்கவும், வளங்கள் பெருகவும் சூழலியல் தன்மைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாம்.

நிலம், நீர், காற்று, வெப்பம் அதனைச் சுற்றியுள்ள அங்கமான பல்லுயிர்ப் பெருக்கம், வாழ்வதற்கு உதவும் உயிர்க் கோளப் பகுதிதான் சூழலியல் என்கிறோம்.

மொத்தத்தில் சூழலியல் பாதுகாப்பு என்பது உயிரினங்கள் வாழும் பூமித்தாயைப் பாதுகாப்பதாகும்.

**"மணிநீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடையது அரண்"¹¹**

என்று சூழலியல் வளத்தின் இன்றியமையாமையை வள்ளுவத்தின் வழி அறியலாம். சூழலியலுக்கு மாறான மனித வாழ்வு மனிதவளத்தையும் உயிரினமண்டலங்களையும் பாதிப்படைய செய்வதோடு, அதன் தன்மைகள் மாறுபடுவதால் பருவமழையும் தவறுகின்றது. இயற்கைச் சீற்றங்களைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

**"நில அரிப்பு (Land Slide) வெள்ளம் (Flood), கடும்
வறட்சி (Drought) புயல் காற்று (Tropical Cyclone) மணற்
புயல், பனிப்புயல், நிலநடுக்கம் (Earth Quake), எரிமலைக்
குமுறல்கள் எல்லாம் ஏற்படுகின்றன"¹².**

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தாலன்றி எதிர்கால மனிதவளத்தை மேம்படுத்த இயலாது. இயற்கைச் சூழலுக்கு மாறான மனித வாழ்க்கை இடையூறுகளை ஏற்படுத்தும். எனவே, மனிதவள மேம்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சூழலியல் பாதுகாப்பு இல்லையேல் வாழ்க்கைத் தரம் உயராது என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

இற்றைக் காலத்தில் சுற்றுச் சூழல் அறிவியல் புலத்தார் குறிப்பிடும் சூழலியல் காரணிகள் யாவற்றையும் தொல்காப்பியர் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் பகுத்துச் சூழலியல் காரணிகளாக வகைப் படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியரின் சூழலியல் காரணிகளின் வகைப்பாடு சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்திணையாக உள்ளது. இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவு உள்ளுறை, உவமம், இறைச்சி, துறை, கூற்று வழியாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

"அறிவியலும், போக்குவரத்தும், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியும் பெருகி வரும் சூழ்நிலையில் இயற்கை வளங்களை உற்பத்தியிலும் சந்தைக்கும் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றோம். உள்நாட்டுச் சந்தைக்கும் பன்னாட்டுச் சந்தைக்கும் சூழ்நிலையில் அமைந்துள்ள வளங்களைப் பயன்படுத்துகின்றோம். இயற்கை ஏற்படுத்தியுள்ள சூழலியலைப் பின்னணியாகக் கொண்டு வளங்களைப் பயன்படுத்தி, சமுதாயத்தை வளர்த்து, பொருளாதார முன்னேற்றத்தை உருவாக்கிக் கொள்கின்றோம். எனவே பூமி, பூமியின் மேற்பகுதி, காற்று, நீர், சூரியஒளி, ஆறுகள், மலைகள், இயற்கையான நிலப்பகுதிகள், கடற்கரை, காடுகள், மரம், செடி, கொடிகள், பறப்பன, உயிர்கள் வாழ்கின்ற அண்டவெளிப் போன்ற யாவையும் சூழலியல் தன்மைகளாக அமைந்துள்ளன."¹³

இவைகள் யாவும் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் அடங்கியுள்ளன. நிலவியல் காரணிகளைச் சார்ந்து வாழ்வியல் போக்கும், பொருளாதார உற்பத்தியும், கால உணர்வுகளும் புலப்படுகின்றன.

நிலவியல் அமைப்புகளும் காலவுணர்வுகளும் முதற்பொருளாகவும்; இவற்றைச் சார்ந்து இயங்கும் உயிரின மண்டலங்களைக் கருப்பொருள் சூழலாகவும்; மனித உணர்வுகள் நிலவியலையும் காலவுணர்வையும் சார்ந்து உரிப்பொருள் ஒழுக்கமாகவும் புலப்படுகின்றன.

இவ்வாறான சூழலியல் புரிதல்களைத் தொல்காப்பியர் நன்கு அறிந்து, உணர்ந்து முப்பொருள் பண்புகளில் விளக்கியுள்ளப்பாங்கு சுற்றுச்சூழல் அறிவியல்துறை ஆய்வுக்கு முன்னோக்கு அறிவியல்புல ஆய்வாக அமைந்துள்ளது.

தொல்காப்பியரின் முதற், கரு, உரிப்பொருள் அமைப்புகள் சூழலியல் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளதை க.கோ.வெங்கடராமன் அவர்கள் விளக்குகிறார்..

"முதற்பொருள் ஒரு நாடக நிகழ்ச்சியின் கால இடச் சூழல்களைப் போல்வது, இவற்றை ஒட்டியே கருப்பொருள் சூழல்களும், உரிப்பொருளில் மனிதர்களின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடும் புலப்படுகின்றன."¹⁴

என்று முதற், கரு, உரிப்பொருள் அமைப்புகள் இடச் சூழல், காலச்சூழல், உயிரினச்சூழல், மனித உணர்வு சார்ந்த வெளிப்பாடுகள் யாவும் சூழலியலை விளக்குவதாக உள்ளன என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

மனிதவள மூலதனத்திற்கு நிலவளமும், அவற்றைச் சார்ந்து உருவாகும் காலநிலைகளும் பண்பாட்டுக் காரணிகளைத் தீர்மானிக்கும் கருப்பொருளாக அமைகின்றன.

"நிலமும், நீர், நில வளங்களுக்கேற்ப அந்நிலத்து வாழும் மக்கட்குப் பண்பும் செயலும் இயைபு படுகின்றன."¹⁵

என்று நிலவியல் சூழலைக் குறிப்பிடுகின்றார் ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள்.

"நிலத்தின் தன்மையும் காலச்சூழ் நிலையுமே வாழ்வின் அடிப்படையாகின்றன. நிலமும் காலமும் பொருந்தி அமையாவிட்டால் மனித வாழ்வே இல்லை"¹⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார் ந.சஞ்சீவி அவர்கள். ஒரு நிலத்து வாழும் மக்களுக்கு அந்நிலத்து நீரும், காற்றும், விளைப்பொருளும் உடல் வளர்த்து உயிர் காக்கப் பெரிதும் பயன்படுவது போலவே அங்குள்ள மரம், செடி, கொடிகளும், விலங்குகளும், பறவைகளும் அம்மக்களுக்கு இயற்கையில் பல பண்பாட்டுப் புரிதலை உணர்த்துகின்றன. அவற்றின் அறிவுறுத்தல்களால் வாழ்வியல் முறைகளைச் செம்மைப்படுத்தும் நோக்கில் சூழலியல் சார்ந்த புரிதல்கள் அமைந்துள்ளன.

"எந்நிலம் மருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதொடு வாரா ஆயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும்"¹⁷

என்று, தொல்காப்பியர் இலக்கண விதிக்கு ஏற்பவே உயிரினங்களின் வாழிடச் சூழல் அந்தந்த நில அமைப்பைச் சார்ந்து இயங்குவதைப் பறவைகள் சரணாலயம், விலங்குகள் சரணாலயம் என்று வாழிடச் சூழலுக்கு ஏற்ப உயிரினங்களை வகைப்படுத்தும் அறிவியல் முறையில் (உயிரின வாழிடச் சூழல்) அமைந்துள்ளன.

இவ்வாறு கருப்பொருள் அமைப்பில் கூறப்பட்டவைகளுள் அந்தந்த நிலத்திற்கேற்ற தகவமைப்புகளைப் பெற்ற உயிரினங்களாகிய மக்கள், விலங்குகள் தாவரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றை அறியும் போது அறிவியல் புலம் சார்ந்த உயிரின வாழிடச் சூழலை அறியலாம்.

5-2 முதற்பொருள் சூழ்நிலைக் காரணிகள்:

உயிரின மண்டலம் யாவற்றிற்கும் மூலதனமாக அமைவது நிலவியல் சூழலாகும். உயிரினங்களின் தோற்றம், வளர்ச்சி, செயல்பாடு ஆகிய அனைத்து நிகழ்வுகளும் நிலவியல் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

"நிலம் என்பதற்கு இடம், தலம், நானிலத்தின்பொது, தேசம், பூமி என்னும் பல பொருள்களைத் தருகின்ற ஒரு சொல்லாக விளக்கம் தருகின்றது மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி"¹⁸

"சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ் அகராதியில் நிலம் என்பதற்கு முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்னும் நான்குவகைப்பட்ட நிலமுடையது என்று விளக்கம் தருகின்றது."¹⁹

இவ்வாறு தொல்காப்பியர் விதிப்படி நிலம் என்பதற்கு நானில வகையே கூறப்பட்டுள்ளன. பருவகால மாறுபாடுகளால் நிலவளம் திரிபடைந்து பாலையாகும் சூழலைச் சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகளாகப் பகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஐந்திணைகளும் முறையே முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று பெயரிட்டழைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு திணைக்குரிய பெயரினை வழங்கும் முறை ஓர் அறிவியல் முறை ஆய்வு நோக்கில் அமைந்துள்ளது. நிலங்களின் தன்மைக்கு ஏற்பத் தோன்றி வளரும் தாவரங்களின் பெயர்களைக் கொண்டு ஐந்திணைகளுக்குப் பெயரிட்டுள்ளனர்.

ஒவ்வொரு திணைக்கும் முதற், கரு, உரிப்பொருள் என்று இலக்கணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. நிலமும், பொழுதும் எல்லா வகை உயிர்களும் வாழ்வதற்கு ஏற்ற அடிப்படைக் காரணிகளாக உள்ளன. மண் திணிந்த இந்த பூமியை நிலம் என்று கூறினாலும், குறிப்பாக நிலம் என்பது பூகோளத்தின் மேற்பரப்பையே

குறிக்கும். நிலத்தைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள இயற்பியல், சுற்றுச் சூழல், தனிமங்கள் யாவும் நிலம் என்பதில் அடங்கும். இதில் மண் மட்டுமின்றிப் புவியியல் தன்மைகளும், நீரியல், தாவரங்கள், விலங்குகள், நுண்ணுயிரிகள் முதலியவையும் அடங்கும். இவைகளைக் கருப்பொருளமைப்பில் உயிரினச் சூழல் மற்றும் பண்பாட்டு காரணிகளாகக் கொள்ளலாம்.

நிலத்தின் தரம் மண்ணின் தன்மையைப் பொறுத்துள்ளது. நிலங்களை மண்ணின் தன்மைக் கேற்றவாறு ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

அவைகள்,

1. குறிஞ்சி நிலம் - சரளை மண்.
2. முல்லை நிலம் - செம்மண்.
3. மருதம் - கரிசல் மண், வண்டல் மண்.
4. பாலை - மணற்பாங்கான நிலம்.

இவ்வாறு மண்வளத்தின் தன்மைகளைக் கொண்டே பண்டைத் தமிழர் பூகோளத்தை ஐந்து வகையாகப் பகுத்துள்ளனர். நிலவியல் சூழலை நன்கு அறிந்து தம் வாழ்வாதாரத்திற்கான மூலதனவளமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

"ஐந்து வகையான நிலவியல் சூழலும், அந்தந்த நில அமைப்பிற்கு ஏற்ப உயிரின வாழிடம், சுற்றுச் சூழல், பொருளாதார உற்பத்தி முறைகள், நிலத்தின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப பண்பாட்டு பரிமாணங்கள், நில அமைப்பிற்கேற்ப மக்கள் உணவு, உடை, பழக்க வழக்கங்கள், உயிரினங்களின் வாழிடச் சூழல், மக்கள் தொழில் வளங்கள் யாவும் நில அமைப்புகளைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளன."

The perception with which the Tamils divided land into the five regions which from the environment of the five basic types of culture and enunciated that since a different way of life was conditioned by each environment, therefore different types of poetry should correspond to the different regions is baffling both in its antiquity and singularity, it seems almost incredible that more than two thousand years before le play and the Regionalists. The Tamils could have focussed their attention on Natural environment and on the Nature- occupations which are the foundations of material culture."²⁰

என்று விளக்கம் தருகின்றார் தனிநாயகம் அவர்கள்.

நிலத்தின் அடிப்படையில் ஐந்திணையாகக் கூறப்பட்டாலும், இயற்கை நிலமாக நானிலத்தையே தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகம்
சேயோன் மேய மைவரை உலகம்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்
மூல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையான் சொல்லவும் படுமே"²¹

இங்கு 'உலகம்' என்ற சொல் நிலத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது. திணை என்பதற்கு நிலம் என்ற மற்றொருப் பொருளும் உண்டு என்பதை இறையனார் களவியல் உரை நூல் வழி அறியலாம்.²² தொல்காப்பியர் நானிலமாக நிலத்தை வகைப் படுத்தியதன் மூலம் அவர் நிலவியல் தன்மைகளைக் கூர்ந்து நோக்கி அறிவியல் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியுமையை அறியலாம்.

ஐந்தாவது நிலமாகிய பாலை நிலத்தை 'நடுவனது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவனது ஒழிய
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே"²³

என்று கூறுவர். தொல்காப்பியர் இயற்கையின் அமைப்பு அதன் தன்மைகள் செயல்பாடுகள் யாவற்றையும் கூர்ந்து நோக்கி, உணர்ந்து சூழ்நிலைத் தாக்கத்தால் நிலத்தின் தன்மையும் பாதிக்கப்படும் என்பதை அறிந்தே பாலை நிலத்தைச் செயற்கை நிலமாகக் கொண்டு நான்குவகை நிலத்தை மட்டும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

"வாகை தானே பாலையது புறனே"²⁴

என்று கூறுகின்றார். இவர் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்ட இன்றைய அறிவியல் துறையினரும் தொல்காப்பியர் கருதுகோளையே முதன்மையாகக் கொண்டு சூழலியல் பற்றிய கொள்கையில் விரிவான ஆய்வை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

நடுவனது ஒழிய என்று பாலை நிலம் சுட்டப்பட்டுள்ளதால்
அவ்வொழுக்கமாகிய பண்பியல்பின் அடிப்படையில்
பெற்ற காரணக் குறியீடு ஆகும். நடுவுநிலைத்
திணை எனினும் பாலை எனினும் ஒக்கும் என்பர் இளம்பூரணர்."²⁵

இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் இன்றைய அறிவியல்புல வல்லுநர்களும் சூழலியல் பற்றிய கொள்கையில் பாலை நிலச் சூழலையும் அங்கு வாழும் உயிரினச் சூழலையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்கியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்னர்த் தோன்றிய சிலப்பதிகாரத்தில் இத்தகைய அறிவியல் பார்வையோடு கூடிய செய்தி அமைந்துள்ளது.

"மூலலையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து நல்லியல் பழிந்து
நடுங்கு துயருறுத்தும் பாலை என்பதோர் படிவங் கொள்ளும்"²⁶

என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறான நிலஅமைப்பு முறைகள் சூழலியல் கோட்பாட்டாரோடு பொருத்திக் காணும் நிலை அறிவியல்முறை ஆய்வுப் புலத்தோடு ஒத்துள்ளன.

காலநிலைச் சூழல்:

காலநிலைச் சூழல்கள் உலக உயிரினங்களின் இயக்கநிலையைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக அமைந்துள்ளன. ஐந்திணைகளுக்கும் காலவுணர்வுகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அந்தந்த நிலவியல் சார்ந்த தட்ப வெப்ப பருவகால நிலைகளுக்கேற்ப, அந்நிலத்தில் வாழும் உயிரின மண்டலங்கள் யாவும் காலவுணர்வோடு செயல்படும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளன.

"பொழுது" என்ற பாகுபாடு இன்றைய காலநிலை என்ற சூழ்நிலைக் காரணியுடன் ஒப்பிட்டு நோக்குமளவிற்கு அறிவியல் சிந்தனையுடன் ஒத்துள்ளது.

பூமி தன்னைத்தானே சுற்றுவதால் சிறுபொழுதுகளும், சூரியனை நோக்கிச் சுற்றுவதால் பெரும் பொழுதுகளும் ஏற்படுகின்றன. காலநிலையே உலகில் தோன்றும் உயிரினங்களின் செயல்களுக்கு அடிப்படைக் காரணமாக உள்ளன. ஆண்டின் பிரிவுகளாகப் பெரும்பொழுதுகளும், நாளின் பிரிவுகளாகச் சிறுபொழுதுகளும் அமைந்துள்ளன. கார்காலம், கூதிர்காலம், முன்பனி, பின்பனிக் காலம், இளவேனில், முதுவேனில் காலம் என்னும் இவையாவற்றையும் பெரும்பொழுதுகளாகப் பகுத்துள்ளனர்.

வைகறை, விடியல், நண்பகல், மாலை, ஏற்பாடு, யாமம் என்பனவற்றைச் சிறுபொழுதுகளாகப் பகுத்துள்ளனர். மனித வாழ்வின் எல்லா நிகழ்ச்சிகளுக்கும் இடமும், இடத்தைச் சார்ந்து காலவுணர்வும் இன்றியமையாததாக உள்ளன. இவைகள் அன்றி மனித வாழ்வும், மானிட உயிர்களின் இயக்கமும் நடைப்பெறாது.

பண்டைய தமிழ்ச் சமூகத்தில் மக்கள் வாழ்வியல் முறைகள் முதற், கரு, உரிப்பொருள் வழியாக அகம் புறம் என்ற பொருளமைப்பில் புலப்படுத்துகின்றன. மக்களின் அகவாழ்விலும்/புறவாழ்விலும் முப்பொருள் தன்மைகள் பண்பாடு, நாகரிகம் போன்ற விழுமியங்களின் பிறப்பிடமாக உள்ளன. ஐந்திணைகள் சார்ந்த மக்களின் ஒழுக்க நடவடிக்கைகள் துறைகள், கூற்றுகள் ஊடாக காலவுணர்வுகளைப் புலப்படுத்துகின்றன. சான்றாக,

- ❖ தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி தோழிக்குப் பருவம் உணர்த்தித் துன்புறுதல்.
- ❖ பிரிவால் வாடும் தலைவிக்குத் தோழி பருவம் காட்டி ஆற்றுவித்தல்.
- ❖ குறித்த பருவம் வந்ததைக் கண்டு தலைவன் பொருளிட்டி மீளுதல்.
- ❖ மலர்கள் அரும்புவதைக் கண்டு பருவத்தையும் பொழுதையும் அறிதல்.
- ❖ நாழிகை வட்டிலைக் கொண்டு பொழுதை அளந்து கணக்கிடுதல்.

இவ்வாறு நிலவியல் சார்ந்து மனித நடத்தைகள், உயிரினங்களின் இயக்க நிலைகள் யாவும் காலவுணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியரும் கால நிலைகளை நிலவியல் சார்ந்தே வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

"காரும் மாலையும் முல்லை, குறிஞ்சி
கூதிர் யாமம் என்மனார் புலவர்"²⁷

"வைகுறு விடியல் மருதம் ஏற்பாடு
நெய்தல் ஆதல் மெய்பெறத் தோன்றும்"²⁸

"நடுவுநிலைத் திணையே நண்பகல் வேனிலொடு
முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே"²⁹

இவ்வாறு நிலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பொழுதினை அதனோடு இயைத்து, மனிதவாழ்வு நிலவியல் சூழலைச் சார்ந்து செயல்படுவதைக் குறிப்பிடுகின்றார். காலநிலை என்பது பொதுவாகத் திணைப்பகுப்புகளின் அடிப்படையில் தொகுத்துக் கூறப்படும் ஒரு கருத்தாகும்.

"ஆண்டு முழுவதிலும் ஒவ்வொரு நாளும் நிலவும்
வானிலையைக் குறித்து அதன் மூலம் கண்டறிந்த
விவரங்களின் தொகுப்பை அப்பருவத்தின் கால நிலை
என்பர். பூமத்திய ரேகைக்கு அண்மையிலுள்ள
பிரதேசங்களில் வானிலை எப்போதும் மாறாதிருப்பதால்
அந்தப் பகுதிகளை வானிலை என்பர்"³⁰

எனவே, காலநிலை வானிலை என்னும் இரு கருத்தாக்கங்களும் பெரும்பொழுதுகளான பருவக்காலங்களையும், சிறுபொழுதுகளான ஒரு நாளின் கால அளவுகளையும் வரையறுத்துக் காட்டுகின்றன.

நிலவியல்	பருவகாலம்	நாள்பொழுதுகள்
குறிஞ்சி (மலை நிலம்)	கூதிர்காலம் (ஆவணி, புரட்டாசி)	யாமம்
முல்லை (காட்டு நிலம்)	கார்காலம் (ஐப்பசி, கார்த்திகை)	மாலைநேரம்

மருதம் (வயல்கள் நிறைந்த ஊர்கள்)	பெரும்பொழுதுகள் ஆறும்	வைகறைப்பொழுது மற்றும் விடியல்
நெய்தல் (கடல் மற்றும் அதைச் சார்ந்த பட்டினம் பாக்கம்)	பெரும்பொழுதுகள் ஆறும்	மாலைப்பொழுது
பாலை (குறிஞ்சியும், முல்லையும் வளம் திரிபடைந்தப் பகுதி)	சித்திரை, வைகாசி	நண்பகல்

இவ்வாறு அறிவியல் நோக்கில் பண்டைத் தமிழர் கால அளவுகளை நிலவியல் கூறுகளோடு ஒப்பிட்டு வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

தொல்காப்பியம் சிறப்புப் பாயிரத்தில் கூறப்பட்டுள்ள எல்லைப் பகுப்பு தமிழக நிலப்பகுதியான,

"வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடை
தமிழ் கூறும் நல் உலகம்"³¹

என்று பரந்து பட்ட நிலப்பரப்பைத் தமிழ்நாடாக வரையறுத்துள்ளது.

"தென்குமரி வடபெருங்கல்
குண குட கடலா எல்லை
குன்று மலை காடு நாடு
ஒன்று பட்டு வழி மொழிய"³²

என்று பரந்து பட்ட நிலப்பரப்பை உடையதாகப் பண்டைத் தமிழகம் இருந்துள்ளதை அறியலாம். கிழக்கும் மேற்கும் அமைந்த கடல் எல்லை வரையிலும் குன்று, மலை, காடு, நாடுகள் பற்றிய புவியியல் அறிவினைப் பண்டைத் தமிழர் நன்கு அறிந்திருந்தனர்.

இவ்வாறு குறிப்பிட்ட நிலத்திற்கு வரையறுக்கப்பட்ட கால நிலைகளை, இதுவரை கூறியுள்ளதை நோக்குமிடத்து இயற்கையறிவுடன் நிலவியல் சூழலைப் பற்றிய சிந்தனையோடு பருவகால (தென்மேற்கு பருவகாலம் & வடகிழக்கு பருவகாலம்) நிலைகளை நன்கு அறிந்திருந்தனர். நிலவியல் சூழலை நன்கு போற்றிப் பாதுகாத்துள்ளனர். எனவே மனித வாழ்வில் நிலவியல் சூழலும் காலவணர்வுகளும் முக்கியத்துவம் பெறுவதோடு, சூழலியல் காரணிகளை ஒழுங்குப்படுத்துவதாகவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றை அறிந்து உணர்ந்து மனிதர்கள் சூழலியலுக்கு ஏற்ப வாழ்வார்களேயானால் வாழ்வு செம்மையடையும் வளம் பெறும் என்பது உறுதி.

5:3 கருப்பொருள் - சூழல்:

முதற்பொருள் நிலையில் நிலத்தில் உள்ள உயிரின மண்டலம் யாவும் கருப்பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

**"தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப"³³**

என்னும் நூற்பாவில் கருப்பொருள் என்பது, நிலவியல் தன்மைகளைச் சார்ந்து வாழும் உயிரின மண்டலங்களைக் குறிக்கும் வாழிடச் சூழலாகும். வாழும் மனிதனுக்குத் துணையாக அமையும் உயிர் சார்ந்த மண்டலமாக தெய்வம், உயிரையும் உடலையும் காக்கும் உணவு, இயற்றும் தொழில் முதலியவற்றோடு விலங்கு, மரம், பறவை, பறை, யாழ், பண் முதலான நிலத்தியல்போடு ஒட்டிய உயிரின மண்டலங்களைக் கருப்பொருளாகக் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட கருப்பொருள் மரபுகளே சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைகள் வழி உயிரின மண்டலம், திணைகள் சார்ந்த உணவுப்பொருள் உற்பத்தி முறைகள், மக்களின் தொழில்வளம், வழிபாட்டு மரபுகள், நீர்வள ஆதாரங்கள், பண்பாட்டு கட்டமைவுகளாக பறை, யாழ், பண் முதலிய இசைக் கருவிகள் போன்றவை யாவும் திணைகள் தோறும் வேறுபட்டு வாழிடச் பண்பாட்டுச் சூழலையும் புலப்படுத்துகின்றன.

கருப்பொருளமைப்பில் உயிருள்ள மற்றும் உயிரற்ற பொருட்கள் ஒன்றையொன்று சார்ந்து தனித் தொகுப்பாகச் செயல்படுவதைச் சூழ்நிலை மண்டலம் (Eco-System) என்று கூறுவர். இஃது குறிப்பிட்ட ஒரு வாழ்விடத்தில் தோன்றும் உயிரினங்களின் கூட்டமைவும், உயிரற்ற பொருள்களும் இணைந்து செயல்படுவதாகும்.

கருப்பொருள்களாகக் கூறப்பட்டவைகளுள் உயிருள்ளத் தாவரம், விலங்குகள் இன்ன பிறவும் அடங்கும். இவ்வகைக் கருப்பொருள்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணம் நிலமும் பொழுதும் அடிப்படையாகின்றன. தொல்காப்பியம் கருப்பொருளில் உள்ள உயிரின மண்டலம் அந்தந்த நிலத்திற்குரியனவாக இருப்பினும் தாவரங்களும் விலங்குகளும் நிலம், நீர், காலநிலை இவற்றின் தொடர்புகள் காரணமாக ஏற்படும் விளைவுகளுக்கு ஏற்ப

(உயிரின வாழிடச் சூழலும்) வேறுபடுகின்றன. இத்தகைய மாற்றம் நிலம் மற்றும் காலநிலை சார்ந்த சூழ்நிலையில் அறிவியல் புலத்தோடு ஒத்துள்ளன.

சூழ்நிலைக் கேற்பவே உயிரினங்கள் தனக்கேற்ற சாதகமான வாழிடச் சூழ்நிலையில் மாறும்போது, தனக்கேற்ற சாதகமான சூழ்நிலையை உடைய நிலங்களுக்கு இடம் பெயரும் என்ற அறிவியல் உண்மையினைத் தொல்காப்பியர் கருப்பொருளில் ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

குறிஞ்சி நில கருப்பொருள் சூழல் வளம்:

நிலத் தெய்வம்	:	முருகன்
மக்கள்	:	ஆண்பாற் பெயர், வெற்பன், பொருப்பன், கானவர், குன்றுவர், வேடர், சிலம்பன்.
பெண்பாற்பெயர்	:	குன்றுவித்தியர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர்.
ஊர்	:	சிறுகுடி, முதுகுடி
தொழில்	:	தேன் எடுத்தல், கிழங்கு அகழ்தல், தினைப்புனம் காத்தல், வேட்டையாடுதல், மலைநெல் பயிர்செய்தல்.
விலங்குகள்	:	புலி, கரடி, பன்றி, யானை.
மலர்கள்	:	காந்தள், வேங்கை, குவளை, குறிஞ்சி மலர், பீர்க்கம்.
உற்பத்தி பொருட்கள்	:	எள், தினை, அவரை, வரகு, மூங்கில் நெல், வெண்சிறுகடுகு, இஞ்சி, மஞ்சள், வாழை, கூவைக்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, ஆசினிப் பலா, ஜவன நெல், வெண்ணெல் போன்ற மலைநிலம் சார்ந்து உற்பத்தி செய்யப்பட்டன. (பட்டினப்- 102-117)
இசைக் கருவிகள்	:	முருகியம், தொண்டகப் பறை, குறிஞ்சியாழ், குறிஞ்சி பண் முதலியன நில அமைப்பு சார்ந்து இசைக்கப்பட்டன
மரங்கள்	:	அகில், ஆரம், தேக்கு.
நீர்வளம்	:	அருவிநீர், சுனைநீர், காட்டாறு

இவ்வாறு, குறிஞ்சி நிலம் சார்ந்த மக்கள் வாழ்வியல், தாவரச் சூழ்நிலை, விலங்குகள், நீர்நிலைகள், பண்டங்கள் உற்பத்தி முறைகள் யாவும் சூழலியல் பண்பாட்டு வளத்தை உணர்த்துகின்றன. இவை போன்றே ஒவ்வொரு திணை சார்ந்தும் கருப்பொருள் சார்ந்த பண்பாட்டுச் சூழலமைவுக் காணப்படுகின்றது.

முல்லை நில கருப்பொருள் சூழல் வளம்:

- தெய்வம் - திருமால்
- மக்கள் - ஆயர், இடையர், கோவலர்.
- ஊர் - பாடி, சேரி,
- தொழில் - ஆநிறைகளை மேய்த்தல், காட்டு வேளாண்மை, வரகு, களைக் கட்டல் முதலியன.
- விலங்குகள் - பசு, புல்வாய், ஆடு, முயல், மான்.
- மலர்கள் - கொன்றை, கோடல், பிடவம்.
- மரங்கள் - கொன்றை, குருந்தம்.
- உற்பத்திப் பொருட்கள் - வரகு, சாமை, முதிரை.
- இசைக் கருவிகள் - ஏறுகோட்பறை, முல்லையாழ், முல்லைப்பண்.
- நீர்வளம் - காட்டாறு.

மருதநில கருப்பொருள் சூழல்வளம்:

- தெய்வம் - இந்திரன் (வேந்தன்)
- மக்கள் - களமர், உழவர், வேளாளர், ஊரன், மகிழ்நன், கடையர், உழுத்தியர், கடைசியர்.
- ஊர் - சீறூர், மூதூர், பேரூர்
- தொழில் - நிலத்தை உழுதல், விதைத்தல், களை எடுத்தல், நீர்பாய்ச்சுதல், அறுவடை செய்தல், கடைவிடல், ஆறுகளிலும் பொய்கைகளிலும் நீராடல்.
- விலங்குகள் - எருமை, நாய், பசு.
- மலர்கள் - தாமரை, செங்கழுநீர்மலர், குவளை மலர்.
- உற்பத்திப்பொருட்கள் - நெல்வகைகள், நன்செய் பயிர்கள், புஞ்சைப் பயிர்கள்.
- மரங்கள் - மருத மரம், வஞ்சி, காஞ்சி.
- இசைக்கருவிகள் - மணமுழவு, நெல்லரிகிணை, மருதயாழ், மருதப்பண்.
- நீர்வளம் - ஆறு, கிணறு, பொய்கை, ஏரி, குளம்.

நெய்தல் நில கருப்பொருள் சூழல்வளம்:

- தெய்வம் - வருணன்
- மக்கள் - நுளையர், மீனவர், பரதவர், நுளைச்சியர், செம்படவர், வலைஞர்.
- ஊர் - பட்டினம், பாக்கம், (சிறுபா.153)
- தொழில் - மீன்பிடித்தல், உப்புவிளைவித்தல், பொருட்களைப் பண்டமாற்றம் செய்தல்.

விலங்குகள்	- உப்பு கமக்கும் கழுதை, எருது முதலியன.
உற்பத்திப் பொருட்கள்	- மீன்வளம் பெருக்குதல், உப்பு விளைவித்தல்.
மரங்கள்	- புன்னை, ஞாழல், காண்டல்.
இசைக் கருவிகள்	- மீன் கோட்பறை, நெய்தல் யாழ், நெய்தல் பண், செவ்வழிப்பண், விளரிப்பண், காஞ்சிப்பண்.
நீர்வளம்	- மணல் கிணறு, உவர்க்குழி நீர், கடல் நீர்.
பறை	- மீன்கோட்பறை
யாழ்	- விளரியாழ்
பண்	- நெய்தற் பண்
பாலை நில கருப்பொருள் சூழல் வளம்:	
தெய்வம்	- கொற்றவை
மக்கள்	- மறவர், எயினர், வேட்டுவர், ஆறலைக் கள்வர், விடலை, காளை, மீளி, எயிற்றியர், மறத்தியர் எனப்பட்டனர்.
ஊர்	- பறந்தலை, குறும்பு, குறும்பை, மிளை.
தொழில்	- களவுத்தொழில், உயிர்க்கொலை செய்தல். மற்றும் போக்குவரத்துத் தொழில்.
விலங்குகள்	- ஒட்டகம்
மரங்கள்	- இருப்பை, ஓமை, உழிஞை, நெமை, பாலை, யாமரங்கள் இங்கு சிறந்தவைகளாகும்.
இசைக்கருவிகள்	- சூறைக் கோட்பறை, நிரை கோட்பறை, பாலையாழ், பழம் பஞ்சுரம்.
நீர் நிலைகள்	- கூவல், சுனைநீர், கானாறு.
யாழ்	- பாலை யாழ்
பண்	- பழம் பஞ்சுரம்

5:4 உரிப்பொருள் சூழல்:

மனித உணர்வுகளின் வெளிப்பாடே உரிப்பொருள் ஒழுக்கமாக அமைகின்றது. இவ்வகையான மனித உணர்வுகள் நிலத்தின் தட்பவெட்ப மற்றும் பருவகால நிலைகளைச் சார்ந்து அந்தந்த நிலத்து வாழும் மக்களுக்கு உணர்வு வெளிப்பாடுகள் தோன்றுகின்றன. நிலமும் பருவகாலச் சூழ்நிலையும் மக்கள் வாழ்வியல் போக்கைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக அமைவதால், மக்களிடம் காலநிலைக்கேற்ப உணர்வுகளைக் காணமுடிகின்றது. உணர்வுகளின்

வெளிப்பாடே ஐந்திணைகள் சார்ந்து மக்களிடம் வேறுபடுகின்றன. இதனை நிலத்தையும் காலநிலைகளையும் கொண்டு உரிப்பொருள் ஒழுக்கத்தை அறியலாம்.

குறிஞ்சி நிலம்	-	புணர்தல்	-	கூதிர் காலம்
பாலை நிலம்	-	பிரிதல்	-	வேனிற்காலம்
முல்லை நிலம்	-	இருத்தல்	-	கார்காலம்
நெய்தல் நிலம்	-	இரங்கல்	-	பெரும் பொழுதுகள் ஆறும்.
மருத நிலம்	-	ஊடல்	-	பெரும் பொழுதுகள் ஆறும்.

இவ்வாறு மனிதர்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகள் நிலவியலையும் பருவகால (தட்ப - வெப்ப) நிலைகளையும் சார்ந்து அமைந்துள்ளன.

காலவுணர்வு சார்ந்த புரிதல்களில் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் மனிதர்கள் அன்புடையவர்களாகவும்; வீரவுணர்வுடையவர்களாகவும்; செம்மாந்த மனிதநேயப் பண்பாளர்களாகவும்; கொள்கைப் பிடிப்பில் உறுதிதளராது வஞ்சினம் மொழிபவர்களாகவும் சங்ககால மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர்.

இவ்வாறு முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் வழியாகப் புலப்படும் சூழலியல் பாதுகாப்பு முறைகளை எதிர்கால மனித சமூகத்திற்கு உணர்த்தும் வகையில் சூழலியல் பாதுகாப்பு குறித்த அறிவும், வளங்களைத் தேவைகளுக்குத் தகுந்தவாறுப் பயன்படுத்தும் விழிப்புணர்வைச் சங்க இலக்கியம் வழி மக்களிடம் கொண்டுச் செல்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

5:5 திணைச் சமுதாயச் சூழல்:

மனிதகுலத்தின் பண்பாட்டு கட்டமைப்பும் நாகரிக வளர்ச்சியும் நிலஅமைப்பைச் சார்ந்தே உருவாகின்றன. சங்க கால மக்களின் வாழ்வியல் மரபு திணைச் சமுதாயச் சூழலைச் சார்ந்து அமைந்ததாகும். மக்களின் வளமான வாழ்விற்கு நிலவியல் சூழலே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. மனிதனுக்கும்-இயற்கைக்குமான உறவு நில அமைப்பைச் சார்ந்து அமைந்துள்ளதை.

“செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”³⁴

என்று மனிதர்களுக்கு இடையிலான மனிதநேயம், உறவின் வளர்ச்சி, பண்புகள் யாவும் நிலவளம் சார்ந்தே வளர்ச்சியடைவதைக் குறுந்தொகைப் பாடல் வழி அறியலாம்.

திணைச் சூழலைப் பொறுத்தே மக்களின் வளமான வாழ்வு மேம்பட்டுள்ளதை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் வழி அறியலாம். சூழ்நிலைக் கேற்பவே மக்கள் வாழ்வியல் மரபு அமைதல் இயல்பு. ஆதலின், திணைகளுக்கேற்ப மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளிலும் மாற்றங்கள் இருந்தன.

ஆனால் அம்மாற்றங்கள் உயர்வு, தாழ்வு என்னும் வேறுபாட்டுணர்வைத் தோற்றுவித்து மக்களை அலைகழிக்கவில்லை. பிறப்பாலும் தொழிலாலும் உயர்வுத்தாழ்வு தோன்றப்பெறாது தத்தம் ஆற்றலுக்கேற்ப உழைத்து வளமாக வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்களின் வளமான வாழ்வில் நிலவியல் சூழல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

சங்க கால மக்களின் குலமரபு அடையாளங்களும் பெயர்வைப்பு முறைகளும் நிலவியல் சூழலைப்பொருத்தே அமைகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியம் வழி அறியலாம்.

"நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே
வினைப்பெயர் உடைப்பெயர் பண்புகொள்பெயரே
பல்லோர் குறித்த முறைநிலைப் பெயரே
பல்லோர் குறித்த சினைநிலைப் பெயரே
பல்லோர்க் குறித்த திணை நிலைப் பெயரே
கூடிவரு வழக்கின ஆடு இயற்பெயரே
இன்று இவர் என்னும் எண்ணியற் பெயரோடு
அன்றி அனைத்தும் அவற்று இயல்பினவே."³⁵

இவ்வாறு மக்கட்பெயர்கள், குடிப்பெயர்கள், பண்புநிலைப் பெயர்கள், குழுவின் பெயர்கள் எனப் பெயர்வைப்பு முறைகள் யாவும் நிலவியல் சூழலைப் பொறுத்தே அமைந்துள்ளன.

மக்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சியும், மாற்றமும் திணைச் சமுதாயச் சூழலைச் சார்ந்தே காணப்படுகின்றன. மக்களின் உணவு, உடை, பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு கட்டமைவுகள், நாகரிக வளர்ச்சி, தொழில் வளங்கள் யாவும் ஐந்திணைகள் சார்ந்து வேறுபட்டுள்ளன. இத்தகைய வேறுபாட்டிற்கு நிலவியல் சூழலே காரணமாகின்றன.

"பண்டைய தமிழ்நாடு பல்வேறு வகையான இயற்கைச் சூழல்களும், சூழல் தொகுதிகளும், தாவர வளங்களும் காணப்பட்டதால், தமிழ்ச் சமுதாயம் மேற்கூறிய இணைவுகளின் காரணமாகப் பல்வேறுபட்ட சமுதாய மாற்றங்களைப் பெற்றன. மலையிலே வாழ்ந்த வேட்டுவ வாழ்க்கையை விடவும், கால்நடை வளர்க்கும் காட்டு வாழ்க்கையை விடவும், நன்செய் வேளாண்மையை மையமாகக் கொண்ட மருத நில வாழ்க்கை வேகமாகத் தழைத்தது. அங்குதான் செல்வம் குவிந்தது, வளமும் பெருகியது, நாகரிக வளர்ச்சியும் காணப்பட்டது."³⁶

என்று கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி கூறுவதன் வழி நிலவியல் சூழலின் இன்றியமையாமையை அறியலாம். நிலவியல் அமைப்பைச் சார்ந்தே மனித வாழ்வியல் தரமும், நாகரிக வளர்ச்சியும் படிப்படியாக மாற்றம் அடைந்துள்ளன. எனவே, நிலஅமைப்பில் பொதிந்துள்ள வாழ்வியல் மரபுகள் அந்நிலத்தின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வரலாற்றுச் சான்றுகளைப் புலப்படுத்துவனவாக உள்ளன. குறிஞ்சி நில மக்களின் வாழிடச் சூழல்:

புராதன மக்களின் வாழிடச் சூழல் குறிஞ்சி நிலமாக அமைகின்றது. குறிஞ்சி நிலத்தின் பூ மலையில் மலரும் பூவாக விளங்குவதைக் கொண்டு மலை நிலத்திற்குக் குறிஞ்சி என்று பெயர் சூட்டியுள்ளனர். குறிஞ்சி பூ பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை மலரும் மலராகும். பண்டைக் காலத்தே பன்னிரண்டு அகவை பெண்கள் திருமணத்திற்கு ஏற்ற பருவமாகக் கருதினர். எனவே, கூடலொழுக்கத்திற்குப் (உரிப்பொருள் - புணர்ச்சி) பொருத்தமான குறியீடாகக் குறிஞ்சி நிலம் என்று கொள்ளப்பட்டது.

குறிஞ்சி நிலம் உண்மையான காதல் வாழ்விற்குப் பண்பாட்டு அரணாக விளங்குவதால், தலைமக்கள் களவு வாழ்க்கை மலை நிலம் சார்ந்து அமைகின்றது. மேலும் ஒரு நாட்டின் வளமானச் சூழலுக்கு நிலவளமும், நீர்வளமும் சிறப்பிடம் பெறுவதைப் போல் மலைவளமும் மனித சமுதாயத்திற்கு அரணாக விளங்குகின்றது. இதனை,

"மணி நீரும் மண்ணும் மலையும் அணிநிழல்
காடும் உடையது அரண்"³⁷

என்று வள்ளுவர் கூறுவதன் வழி மலை வளத்தின் இன்றியமையாமையை அறியலாம். ஒரு நாட்டின் மலைவளமே எல்லைப் பாதுகாப்புச் சூழலாக அமைவதோடு பல்வேறு இயற்கை வளங்களையும் வழங்குகின்றது. மணியும்,

பொன்னும், ஆரமும், அகிலும், சந்தனம், தேக்கு எனப் பல்வேறு வளமான பொருட்களும் கிடைக்குமிடமாக மலைவளம் அமைகின்றது.

"வரைவெள் அருவி மாலையின் இழிதர
கூலம் எல்லாம் புலம்புக, நாளும்
மல்லற்று அம்ம, இம்மலை கெழு வெற்பு!"³⁸

மலைநெல், வரகு, புல்லரசி, சாமை, தினை, இராகி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுந்து, அவரை, துவரை, கடலை, மொச்சை, சோளம், கம்பு (கூலம் - 18 வகைகள்) எனப் பல்வேறு பண்டங்களும் விளையும் இடமாக மலைவளம் அமைவதை இரா.இராமையாப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு குறிஞ்சி நிலத்தில் பல்வேறு பண்டங்களும் அளவில்லாது விளையும் இடமாக நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

"உழவர் உழாதன நான்குபயன் உடைத்தே
ஒன்றே சிறியிலை நெல்விளை யும்மே
இரண்டே தீஞ்சுளைப் பலவின் பழம் மூழ்க் கும்மே
மூன்றே கொழுங்கொடி வள்ளிக்கிழங்கு வீழ்க்குமே
நான்கே அணிநிற ஓரி பாய்தலின் மீது அழிந்து
திணிநெடுங் குன்றம் தேன்சொரி யும்மே"³⁹

என்று மலைநெல், பலாப்பழம், வள்ளிக்கிழங்கு தேன் முதலியன உணவாக அமைந்து, மலைவளத்தினின்று பெறப்பட்டதைக் கூறுகின்றது. அந்நில அமைப்பிற்கு ஏற்பவே இயற்கையான உணவுப்பொருட்கள் கிடைத்துள்ளன.

"சிறுகுடி யீரே சிறுகுடி யீரே
வள்ளி கீழ்விழா வரைமிசைத் தேன்தொடா
கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்நர்
அல்ல புரிந்தொழுக லான்"⁴⁰

என்ற கலித்தொகை பாடல்கள் மலைவளத்தின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகின்றன. மனித வாழ்வியலின் ஒழுங்கமைவான நடத்தைகள் இயற்கையோடு இயைந்து செல்வதற்கு அடிப்படையாகும் வாழிடச் சூழல் சரியாக அமையுமாயின் அங்குப் பண்பாடு வளர்ந்துள்ளதை அறியலாம். அதன்பொருட்டே வேட்டையாடித் திரிந்த மக்கள் சிறுகுடியினர், முதுகுடியினர் என்று அந்நிலம் சார்ந்து பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

"சேம்பும் மஞ்சளும் ஒம்பினர் காப்போர்"⁴¹
"குடலைப் பிறந்த தண் பெருங் காவிரி"⁴²
"மணஇல் கமழும் மாமலைச் சாரல்
தேனினர் கிழங்கினர் ஊன் ஆர் வட்டியர்"⁴³

"திரைபடக் குழிந்த கல் அகழ் கிடங்கின்
வரை வரை நிவப்பின் வான்தோய் இஞ்சி"⁴⁴

மலைசார்ந்த இடங்களில் புனத்தில் படர்ந்து வளர்கின்ற அவரைக்கொடி,
மொச்சை எனப் பல்வேறு புஞ்சைப் பயிர் பொருட்களும் தினைகள் ஊடே
விளையும் பயிராக உள்ளன.

"தினைவிளை சாரற் கிளிகடி பூசல்
மணிப்பூ அவரைக் குரு உத்தளிர் மேயும்"⁴⁵

"பெரும்புனக் குறவன் சிறுதினை மறுகாற்
கொழுங்கொடி யவரை பூக்கும்"⁴⁶

இவ்வாறு மலையில் விளையும் முக்கிய உணவுப் பொருட்கள் மலைநிலச்
சூழல் சார்ந்த இயற்கை உணவுப் பொருட்களாகக் காணப்படுகின்றன.
அவைகள்,

சிறுதினை	-	நற்: 147:2, 156:7, 213:9
செந்தினை	-	நற்: 344:11
மெந்தினை	-	ஐங். 261: 1
பைந்தினை	-	நற். 22:1

என்று பொருளின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப தினைகளுக்குப் பெயர்
வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மலைவளம் பல்வேறு பண்டங்களையும்,
கனிமப்பொருட்களையும் வழங்குவதோடு ஒரு நாட்டின் எல்லைப் பாதுகாப்பு
அரணாகவும் விளங்குகிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டே பண்டைத் தமிழர்
மலைநிலச் சூழல் சார்ந்த வாழ்வியலில் வாழ்ந்துள்ளனர். குறுநில மன்னர்கள்
மலைநிலம் சார்ந்து அரசு உருவாக்க முறையைத் தோற்றுவித்துள்ளனர்.

ஒரு நாட்டின் பல்வேறு வளத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவதோடு பருவ
கால மழையை வழங்குவதில் மலை வளம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. மனித
வாழ்வுக்குத் தேவையான எல்லாப் பொருள்களும் அங்கு கிடைக்கின்றன.
தேனும் கிழங்கும், காயும் கனியும், மணியும் பொன்னும், ஆரமும் அகிலும்
என்று பல்வேறு பொருட்களை வழங்குகின்றன. தண்மை மிக்க சுனை நீரும்
அலைத்து வரும் அருவி நீரும், கருங்குயிலின் பாட்டும், தோகை மயிலின்
ஆட்டமும், புள்ளி மானின் துள்ளலும், பறவைகளின் ஓசையும், விலங்கினத்தின்
கூட்டமும் நிறைந்து உயிரினச் சூழல் சமன்பாட்டை வழங்குகின்றன.

சங்ககாலத் தமிழக மலைகள் கண்டாரை ஈர்க்கும் கவின்மிகு காட்சியைத்
தருவனவாகச் சங்க இலக்கியத்தில் மலைவளச் சூழல்கள் பதிவாகியுள்ளன.

மலைவளத்தை மனித வாழ்வின் பிறப்பிடம் என்றே கூறலாம். இதனை ந.சி. கந்தையாவின் கூற்றுவழி அறியலாம்.

*"மனிதன் தோன்றி வளர்ந்த வரலாறு எப்படியிருப்பினும்
அவன் நிலைத்து இணைந்து வாழக்கற்றுக் கொண்ட
இடம் மலைப் பகுதியே ஆகும். முதன்முதலாக
மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்த இடம் மலைநிலம்"⁴⁷*

என்று விளக்கம் தருகின்றார். மனித வாழ்வின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்து பல்வேறு இயற்கைப் பொருட்களின் பிறப்பிடமாக உள்ள மலைவளச் சிறப்பைத் தமிழ்ப் புலவர்கள் பெரிதும் போற்றியுள்ளனர். புலவர்கள் இயற்கைச் சூழலைக் கருத்தில் கொண்டே மக்கள் வாழ்வியல் மரபோடு மண், மலை, காடு, தாவரம் மற்றும் உயிரினச் சூழல்களை இணைத்துக் கவிதைகளாகப் பாடியுள்ளனர்.

பண்டைத் தமிழக மலைவளச் சிறப்பு:

- இமயம் : பதிற்று. 5: 43/7-8. புறம். 17/1-2, மதுரைக். 70-71. புறம். 214:11, பட்டினப். 190.
- வேங்கடமலை : அகம். 61:12, அகம். 83:9, 209: 9, 393: 18-20. வேங்கடமலை புல்லி என்ற குறுநில மன்னனால் ஆளப்பட்டதைப் புறநானூறுவழி அறியலாம். (புறம்: 385: 10-2) இம்மலை இன்று கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையோடு இணைந்துள்ளது.
- பொதிய மலை - பாண்டிய மன்னரின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட மலையாகப் பொதிய மலை விளங்குகின்றது. மேற்குமலைத் தொடரின் சிகரங்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. இம்மலை சிலகாலம் ஆய் என்னும் குறுநில மன்னர் மரபினர் ஆண்டதாக தனிநாயக அடிகளார் விளக்கம் தருகிறார்.⁴⁸ குறுந்: 376:1, 84:3, புறம் 128: 5, அகம் : 25/20, அகம் 138/7.
- அயிரை மலை : சேரநாட்டு மலைகளுள் ஒன்று. இன்றைக்கு யானைமலை, ஐவர் மலை என்றும் வழங்கப் படுகின்றன. பதிற்று. 21/28-29, பதிகம் 3:9 பதிற்று.190:19, 79:15-19
- கொல்லிமலை : இம்மலை சேரநாட்டிற்குரியது என்று புறநானூறு விளக்கம் தருகின்றது. புறம். 22:28, அகம்.33:14,62:13,புறம்.153: 31.
- நவிர மலை : நவிரமலை திருவண்ணாமலை மாவட்டம் (வடஆற்காடு) என்னும் ஊருக்கு

- வடமேற்கில் உள்ளது. இம்மலை திரிகுலகிரி, பருவதமலை என்றும் வழங்கப்படுகின்றது.⁴⁹
- முதிரமலை : குமணன் என்னும் குறுநில மன்னர் ஆண்டதாக ஒளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். முதிரமலை பழனி மலைத் தொடர்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. (புறம்.158,160/13,168/14.) ஒளவை சு.துரைசாமி பிள்ளை உரை: ப.332.)
- குதிரை மலை : மலையமான் திருமுடிக்காரி என்னும் குறுநில மன்னன் ஆண்ட பகுதியாக இம்மலையைக் குறிப்பிடுகின்றார் பெருஞ்சித்திரனார். (புறம். 158:8,168:14,அகம்.143:12-13)
- பறம்பு மலை : பறம்பு மலை சார்ந்து முந்நாறு ஊர்களை வேள் பாரி என்னும் குறுநில மன்னன் ஆண்டதாக பாடல்கள் வழி அறியலாம். இன்றைக்கு புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் பிரான்மலை என்று வழங்கப்படுகின்றது.
 "பறம்பின் கோமான் பாரி" (புறம்.158:4)
 "பருமணி யானைப் பறம்பிற் கோமான்" (புறம். 196:9)
 "பாரி பறம்பிற் பனிச்சனைத் தெண்ணீர்" (சிறுபா.91)
 "உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி பறம்பின்" (அகம். 303:10)
 "பாரி பறம்பின் பனிச்சனை" (புறம்.201:4)
 "தேர்வண் பாரி தண் பறம்பு நாடு" (புறம். 337:6)
 என்றெல்லாம் பாரியின் பறம்பு மலையைப் புலவர்கள் பெரிதும் சிறப்பித்துள்ளனர்.
- நேரிமலை : சேரநாட்டிற்குரியது. இம்மலையைச் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆண்டுள்ளான். (பதிற். 67: 22-23, 40:20)
- நாஞ்சில் மலை : நாஞ்சில் வள்ளுவன் என்னும் குறுநிலமன்னன் சேரமன்னர்க்கு கீழிருந்து ஆண்டதாக ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை குறிப்பிடுகின்றார். இம்மலை மருந்துவாழ்மலை என்று வழங்கப்படுகிறது.⁵⁰
- குடமலை : இம்மலை சேர நாட்டிற்குரியது. மேற்கு தொடர்ச்சி மலையாகவும் வழங்கப்படுகிறது. காவிரியாறு உற்பத்தியாகும் இடமாக விளங்குகிறது. (மலைப்.527,பட்டினப்.188, நற்.215:2, மதுரைக். 546-547,நற்.105:8.)

சைய மலை	:	சைய மலையில் பொழிந்த நீரால் வைகையாற்றில் வெள்ளம் பெருகிற்று என்பதால், இம்மலை மேற்கு தொடர்ச்சி மலைத் தொடரில் ஒன்றாக உள்ளது. (பரிபா.11: 14-15)
ஏழில் மலை	:	ஏழில் மலை நாடு சங்க காலத்தில் நன்னன் என்னும் குறுநில மன்னனுக்கு உரியதாக அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. (அகம்.152:12-13, நற்.391:6-7, அகம்.349:8-9, 345:7) இம்மலை 'எலிமலை' என்று இக்காலத்தில் வழங்குவதாக ஓளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.
பாழிமலை	:	எழில் மலைக்கு பக்கத்தில் உள்ள பாழி மலையும் நன்னனுக்குரியதாக அகநானூற்றுப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது. நற்.391, ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை உரை)
தோட்டி மலை	:	கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனான கோப்பெரு நள்ளி ஆண்டதாக புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. (புறம்: 150:25-28, 148: 1)
குமரி மலை	:	பஃறுளி ஆற்று பன்மலை அடுக்கம் என்று வழங்குவர். பதிற்.11:24, புறம்.6:1-2, மதுரைக். 70-71,
ஏரகம்	:	முருகு.188-189.
சிறுமலை	:	அகம்.47:16-18.
விச்சி மலை	:	புறம்.151.
செங்கோடு	:	அகம்.9:7-8.
மேருமலை	:	பரிபா.19:19

இவ்வாறு பண்டைத் தமிழகம் மலைவளச் சூழல் நிரம்பிய நாடாக பரந்துப்பட்டு விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம். மலைவளமே ஒரு நாட்டின் வளத்திற்கும் மக்கள் நல்வாழ்விற்கும் அரணாக அமைந்து, வரலாற்றிலும் பண்பாட்டு சிறப்பிலும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

வானளாவி உயர்ந்தோங்கிய மலைகள் மழை மேகத்தைத் தடுத்து நிறுத்திப் பருவமழை பொய்க்காமல் பொழியச் செய்கின்றன. மலைகளின் மீது பொழிவதால் அங்கிருந்து வரும் அருவிகளும் ஆறுகளும் பெருக்கெடுத்து ஓடிவருகின்றன.

அவ்வாறு வரும் நீர்வள ஆதாரமே வேளாண்மைக்கும் மக்கள் பயன்பாட்டிற்கும் பயனாகின்றன. வளமிக்க குன்றுகளும், மலைகளும் குறுநில

மன்னர்களுக்கு ஆட்சியிடங்களாக அமைந்து மக்கள் நல்வாழ்விற்கு வளமாக அமைந்தன.

இவ்வாறு மலைநிலச் சூழல் ஒரு நாட்டின் புவியல் வரலாற்றிலும், பண்பாட்டு சிறப்பிலும் எண்ணற்ற இயற்கை வளங்களின் பிறப்பிடமாகவும் உள்ளன. பருவ கால மழையைப் பொழியச் செய்வதில் மலைவளம் மிகுந்த பயனளிக்கிறது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு மனிதவாழ்வை இயற்கை வளத்தோடு இயைந்த நிலையில் கொண்டுச் செல்ல மலைவளச் சூழலைப் பாதுகாப்பது ஒவ்வொருவரின் அடிப்படைக் கடமையாகும்.

முல்லை நில மக்களின் வாழிடச் சூழல்:

முல்லை நிலத்து மக்களை ஆயர், இடையர், பொதுவர், கோவலர், ஆய்ச்சியர், குறும்பொறைநாடன் என்று வழங்குவர். இவ்வாறான பெயர்வைப்பு முறைகள் முல்லை நிலத்தொழில் சார்ந்த நிலையில் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

"நிலப்பெயர் குடிப்பெயர் குழுவின் பெயரே"⁵¹

என்று முல்லைநில மக்கள் பெயர் தொல்காப்பியர் இலக்கண விதியோடு ஒத்துள்ளன. இவர்களின் முக்கியத் தொழிலாக ஆநிறைகளை மேய்த்தல், அதிலிருந்து பெறப்படும் பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் போன்ற பொருட்களை உற்பத்திச் செய்தனர். இவர்கள் கார்காலத்தில் ஆடுமாடுகளை ஓட்டிச் சென்று மேயவிட்டுத் தலையில் காந்தள் கண்ணி சூடிக் குளிரால் நடுங்குவவராக அந்நிலச் சூழலில் காணப்படுவதாக நக்கீரர் குறிப்பிடுகின்றார்.⁵²

விடியற் காலையில் பறவைகள் எழும்போதே எழுந்து தன் குடும்ப மேம்பாட்டிற்கு கடமை செய்கின்றாள் முல்லை நிலப்பெண். காளானின் முகிழ் போலும் முகிலையுடைய உறையிட்டு இறுகிய தயிரைக் கடைந்து தலையின்மேல் சுமட்டின்கண் அம்மோர்ப் பாணையை ஏற்றிச் சென்று புதிய மோரை விற்கும் குடும்ப பெண்ணாக முல்லைநில மகள் கடமைவாழ்வில் சிறந்துள்ளாள்.

முல்லைநிலச் சூழலைச் சார்ந்து அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாடு, தொழில், காலநிலைப் போன்றவைகள் புலனாகின்றன. முல்லை நிலத்தில் மலர்கள் மலர்தல் பருவகாலத் தொடக்கத்தைக் குறிக்கின்றது. கார்கால மழையினால் முல்லை நிலம் செழிப்புற்று விளங்கியதை அறிய அப்பருவ காலச் சூழலே காரணமாகின்றன.

**"முல்லை முகைவாய் திறப்ப பல்வயின்
தோன்றி தோன்றுபு புதல்விளக்கு உறாஅ"⁵³**

என்று குறிப்பிடுகின்றது நற்றிணைப் பாடல்.

"மறந்து கடல் முகந்த கமஞ்சூல் மாமழை
பொறுத்தல் செல்லாது இறுத்த தேர்வு இல
பிடவமும் கொன்றையும் கோடலும்
மடவ ஆகலின் மலர்ந்தன பலவே"⁵⁴

முல்லை நிலத்தில் மழை பெய்ததன் விளைவாக பிடவமும் கொன்றையும் காந்தளும் பிறமலர்களும் மலர்ந்திருந்த தன்மையினை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

"மலையிடத்தில் உள்ள சுனைகளில் குவளை
மலர்கள் மலர்ந்தன; வேங்கை மரங்களில்
மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன"⁵⁵

காடுகளில் பிடவஞ்செடிகள் அரும்பினை ஈன்றல்: முல்லைக் கொடிகள் படர்ந்து காணப்படுதல்; பொன்னிறமானக் கொன்றை மலர்கள் காயாமலர்கள் மலர்தல் என்று அனைத்து நிகழ்வுகளும் கார்கால பருவத்தை உணர்த்துகின்றன. தலைவியை விட்டு பொருள்வயின் பிரிந்த தலைவன் மீண்டும் குடும்பக் கடமையை ஆற்றுவதற்கு விரைவில் தேரோரி வருவதை அப்பருவ காலச் சூழல்கள் உணர்த்துவதை நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.⁵⁶

கார்கால பருவத்தால் இயற்கை வனப்புற்ற தன்மைக்கு முல்லை நிலச் சூழலே காரணமாவதை ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் வழி அறியலாம்.

"காயா கொன்றை நெய்தல் முல்லை
போதவிழ் தளவமொடு பிடவு அலர்ந்து கவினிப்
பூ அணி கொண்டன்றால் புறவே"⁵⁷

"பொன்னென மலர்ந்த கொன்றை மணியெனத்
தேம்படு காயா மலர்ந்த தோன்றியொடு"⁵⁸

"நன்றே காதலர் சென்ற ஆறே
நிலன் அணி நெய்தல் மலர
பொலன் அணி கொன்றையும் பிடவமும் உடைத்தே"⁵⁹

இப்பாடல்கள் வழியாக முல்லை நிலச் சூழலைச் சார்ந்து அங்கு வளங்கள் யாவும் வனப்புடன் காணப்படுவதை அறியலாம். தலைமக்களின் காதல் வாழ்வும் குடும்ப கடமையுணர்வும் முல்லை நிலச் சூழலைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளன.

முல்லைநிலச் சூழலைச் சார்ந்து கார்காலம் தொடங்கி நிலைப்பெற்றபோது பெருமுது பெண்டிர் தலைவியின் வருத்தத்தைப் போக்க விரிச்சி கேட்டனர். துன்பத்தைச் செய்யும் மாலைப் பொழுதில் வயது முதிர்ந்த பெண்கள் காவல் கொண்டனர். பழமையான ஊரின் புறத்தே சென்று அங்கு வண்டுகள் சூழ்ந்து

ஆரவாரிக்கும்படி அரும்புகள் மலர்ந்த முல்லைப் பூக்களை நாழியில் கொண்ட நெல்லொடுத் தூவித் தெய்வத்தை வணங்கி நற்சொல் கேட்டு நின்றனர்."⁶⁰

இவ்வாறு முல்லை நிலச் சூழலே அங்கு வாழும் மக்களின் பண்பாட்டு காரணிகளையும் வாழ்வியல் மரபையும் தீர்மானிக்கின்றன.

குடியிருப்பு:

ஆயர்களின் குடியிருப்பு முல்லை நிலச் சூழல் சார்ந்து அமைந்ததைப் பாடி, சேரி என வழங்கப்பட்டன.

"படுநீர்ப் புணரியின் பரந்த பாடி"⁶¹

நச்சினார்க்கினியர் ஆயர் குடியிருந்த பகுதியைச் சேரி, பள்ளி என்னும் பெயர்களால் குறிப்பிடுகின்றனர்.⁶²

அவர்கள் வாழ்ந்த இல்லம் குரம்பை எனப்பட்டது. இது வரிந்து கட்டப்பெற்ற கழிகளின் மேல் வரகு வைக்கோலால் மூடப் பெற்றிருந்தது. முற்றத்தில் குறுகிய கால்களைக் கொண்டது. சிறு தூணினை உடைய வாயிலையும் கழிகளால் கட்டப்பெற்ற கதவினையும் உடையது. குறுகிய முனைகள் கொண்ட முற்றங்களில் ஆட்டுமறிகள் நின்று உணவினைத் தின்னும்படி தட்டிகள் கட்டப்பெற்றிருந்தன.⁶³

*"தீந்தயிர் கடைந்த திரள்கால் மத்தம்
கன்றுவாய் சுவைப்ப முன்றில் தூங்கும்
படலைப் பந்தர் புல்வேய் குரம்பை"⁶⁴*

என்று ஆயர்களின் குடியிருப்புகளைச் சார்ந்த வாழ்வியல் சூழல் ஆடு மாடுகளை மேய்த்தும் செடி, கொடி, மரங்கள் நிறைந்த இயற்கைச் சூழலில் ஆயர் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். ஆயர்களைத் தொழில் அடிப்படையில் மூவகையாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

"கோவிடையர், பசுவிடையர், ஆட்டிடையர் என்னும் முத்திறத்தவராவர். நல்லேறுகளைத் தழுவி அடக்குபவர்கள் பெருங்குடி இனத்தவர். இவர்கள் மாமை நிறமுடையவர்கள், துவர் ஆடைகளை அணிபவர்கள், கையில் வளைகோல் உடையவர்கள், ஆனிரைகளை மேய்ப்பதைத் தவிர பிற தொழில்களைக் கல்லாதவர்கள், முல்லை நிலத் தலைவர்கள் புன்புல நாடன் புறவணி நாடன் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்படுகின்றனர். காடுறை வாழ்க்கையர், பால்விற்கும் தொழிலினர், பண்பட்ட வாழ்க்கை நெறியினர்"⁶⁵

என்று முல்லை நில மக்களின் இன அடையாளமும் பண்பாடும் நிலச் சூழலைச் சார்ந்து காணப்படுகின்றன.

ஏறுதழுவுதலை விளையாட்டுப் பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்தனர். அது பின்னர் மண நிகழ்விற்கு துணைப் புரிந்தது. ஏறு தழுவி வெற்றிப்பெறும் ஆண்மகளின் வீரத்தைப் பொறுத்தே அக்கால மகளிர் ஆண்களை மணம் செய்து கொண்டனர். முல்லை நிலத்தின் வளம் ஆண்களிடமும், பெண்களிடமும் வீரவுணர்வை வளர்ந்தன.

இசைத்துறையில் புலமைகொண்டு தமக்கென ஒரு பண்ணை உருவாக்கிக் கொண்டனர். அது முல்லைப்பண், சாதாரிப் பண் என்று வழங்கப்பட்டன. இசைக்கருவி முல்லையாழ் எனப்பட்டது. அவர்களுக்கு அப்பகுதியிலுள்ள உழை, புல்வாய், முயல் முதலிய விலங்குகளுடன் நெருங்கியத் தொடர்புண்டு. காட்டாறு அவர்களின் நீர்நிலைப் பயன்பாடாக இருந்தது. ஆநிரைகளால் பெறப்படும் பொருட்கள் பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் முதலியவற்றைப் பிற பகுதிகளுக்கு கொணர்ந்து விற்பனர். அப்பகுதியிலிருந்து தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றனர். ஆடவர்கள் மேய்ச்சல் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். மகளிர் பால், தயிர் முதலியவற்றைப் பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனர்.

ஆநிரைகளால் பெற்றப் பொருட்களைத் தாமும் உண்டு, தம்மைச் சூழ்ந்தவர்களுக்கும் கொடுத்துப் பண்பாட்டு உணர்வுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் பண்பாட்டு உணர்வின் வெளிப்பாடு முல்லை நிலத்தில் அங்குள்ள பொருளாதார வளத்தால் காணப்படுவதாக ஆ.வேலுப்பிள்ளை குறிப்பி்கின்றார்.

"குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்து முல்லை நிலத்திற்கு மக்கள் குடிபெயர்ந்த காரணத்தால் பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் சிறிது முன்னேற்றம் அடைந்தனர். முல்லை நில வளம் பொருளாதாரத்தையும் பண்பாட்டு உணர்வையும் வளர்த்தது"⁶⁶

என்று நிலச்சூழலே அங்குள்ள மக்களின் வாழ்வியல் தரத்தைத் தீர்மானிக்கும் காரணியாக அமைவதை அறியலாம். குடும்ப வாழ்வில் கடமையுணர்வும் கற்பொழுக்கமும் மேலோங்கி காணப்படுவதற்குக் கூட முல்லை நிலச் சூழலே காரணமாவதை வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிடுவதன் வழி அறியலாம்.

"ஒரு சமுதாயக் கட்டமைப்பில் ஒரு பெண் எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதைச் சமுதாயம் வரையறுத்திருக்கிறது. அவ்வரையறுக்கப்பட்ட சமுதாய எதிர்பார்ப்பு அந்நிலத்தில் மலரும் மலரைக் கொண்டே குறிப்பிடப்பட்டது. இங்கு முல்லை மலரின் தூய்மை

பெண்களின் கற்பைக் குறிக்கும். கணவன் பொருள்வயின் பிரிந்த சூழலிலும் இம்மலர் பண்பாட்டுச் சூழல் சார்ந்த குறியீட்டுப் பொருளாக அமைந்துள்ளது⁶⁷

என்று தாவரச் சூழலைச் சார்ந்த பருப்பொருள் நிலைகள் அவர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ்வாறு முல்லை நில மக்களின் பண்பாடும் வாழ்வியல் தரமும் அந்நிலச் சூழலைப் பொறுத்தே காணப்படுகின்றன.

மருத நில மக்களின் வாழிடச் சூழல்:

நீர்பாசன வசதிகள் (ஆறு, குளம், ஏரி, கிணறு) உள்ள நிலப்பகுதியை மருத நிலமாகக் கொண்டனர். இந்நிலத்தில் மருத மரங்கள் மிகுதியாதலின் இதனை மருத நிலம் என்று அழைத்தனர். மென்மையான நிலப்பகுதி என்பதால் மருதநிலம் மென்புலம் என்று அழைக்கப்பட்டது. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோவின் மூன்று பாடல்களில்⁶⁸ மருத நிலப்பகுதிகளைப் பழனம், கழனி என்ற சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மருத நிலம்தான் நாகரிகத்தின் வளர்ப்புப் பண்ணையாக அமைந்து மக்கள் வாழ்வில் பொருளாதார வளத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. உழவுத் தொழிலில் சிறந்து உணவுப் பொருட்களை நிறைய பெற்றுள்ளனர். அரசு உருவாக்க முறையும், நிர்வாகக் கூறுகளும் நிலத்தின் பொருளாதார வளத்தைச் சார்ந்து அமைந்தன.

நீர்வளம் மிக்க நிலப்பரப்பில் வாழும் மக்கள் உழவர், உழுத்தியர், கடையர், கடையியர், ஊரன், மகிழ்நன், களமர், வேளாளர் என்று நிலவளம் சார்ந்த தொழிலால் பெயர் பெற்றுள்ளனர். மருத நிலத்தைப் பண்ணை நிலம் என்று அழைத்தனர்.⁶⁹

மருத நிலத்தின் சிறப்பு மரங்களாக வஞ்சியும், காஞ்சியும், மருதமும் அமைந்துள்ளன. இந்நிலத்தவரின் இசைமரபில் மணமுழாவும், நெல்லரிக் கிணையும் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. விரும்பி போற்றியப் பண் மருதம் என்று அழைக்கப் படுகிறது. மக்கள் வாழும் பகுதிக்கு 'ஊர்' (சீறூர், மூதூர்) என்ற பெயர் முதன் முதலில் இந்நிலத்தில்தான் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஊர் என்றால் குடியேறுதல், புரவு என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. மக்கள் விரும்பிக் குடியேறுவதற்குரிய பகுதியென்றும், சிறிது சிறிதாக விரிவடையும் பகுதியென்றும் பொருள்தரும். மருதநிலம் நீர்வளம் மிக்க பகுதியாக விளங்கியதால் ஆறும்,

குளமும், கிணறும் நிறைந்து மக்களைப் புறத்தூய்மைபெறச் செய்து அகத் தூய்மையுடன் வாழத் துணைபுரிந்தன.

வேளாண்மைப் பொருட்களை ஒன்றாகக் குவிக்கும் இடத்திற்குக் 'களம்' என்று அழைத்தனர். எனவே களம் என்பதன் பொருள் இடம் என்பதாகும். இடம் என்பது இங்கு நெல் வயலைக் குறிக்கும். வேலை செய்து களைத்துச் சேற்றில் வீழ்ந்த எருதுகளைத் தூக்கும் 'களாளர் களமரின் ஆர்ப்பொலியைப்' பற்றி மதுரைக்காஞ்சி வழி அறியலாம்.

*"அள்ளல் தங்கிய பகடுறு விழுமம்
களாளர் களமர் பெயர்க்கும் ஆர்ப்பே"*⁷⁰

என்று உழவுத் தொழில் செய்து பொருள் வளம் பெருக்கி நாட்டின் நிதிவள ஆதாரத்திற்கு அடிப்படையாக வாழ்ந்துள்ளனர்.

நிலம் சார்ந்த வேலைப்பிரிவுகள்:

1. மாடுகளினால் நிலத்தை மிதித்தல் மற்றும் பண்படுத்துதல்.⁷¹
2. உழுத நிலத்தைக் காலால் மட்டம் செய்தல்.⁷²
3. "நாற்று நடுதல்".⁷³
4. "தொடுப்பினாற் களை பறித்தல்".⁷⁴
5. "அறுவடை செய்தல்".⁷⁵
6. நெற்கட்டுகளைக் களத்தில் சேர்த்தல் இத்துடன் தெய்வங்களுக்குப் பலி கொடுத்தலும் நிகழும்.⁷⁶
7. "சூடு மிதித்தல்"⁷⁷
- 8 "காற்றிலே தூற்றுதல்"⁷⁸

என்று உழவுத் தொழில் சார்ந்து பல்வேறு உபரி வேலைப் பிரிவுகள் மருத நில மக்களிடம் பெருகியுள்ளன. வேலை வாய்ப்புகள் பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்தின. பொருளாதார வளத்தால் சமூகக் கட்டமைவு, வாழ்வியல் மேம்பாடு, சந்தைகள், அரசு உருவாக்கச் சூழல் போன்றவை தோற்றம் பெற்றன. மருத நிலச் சூழல் நாகரிக வளர்ச்சியின் பண்ணையாக உள்ளது என்பதை அங்கு வாழும் மக்களின் வாழ்வியல் தரத்தைக் கொண்டே அறியலாம்.

நீர்நிலைகள்:

ஏரி கிணறு, ஆறு முதலிய நீர் நிலைகளிலிருந்தும் நெல் வயல்களுக்கு நீர்இரைத்தனர். கரிகாலன் ஏரிகள் வெட்டி நிலத்தை வளப்படுத்தி வேளாண்மைத் தொழிலைப் பெருக்கினான் என்று புலவர் உருத்திரங்கண்ணனார் குறிப்பிடுகின்றார்.⁷⁹

அக்கால மக்கள் வயலுக்கு நீர் பாய்ச்சுதலில் இரண்டு வகையைக் கையாண்டுள்ளனர்.

1. வரிசையாக நின்று குளங்களிலிருந்து பட்டையினால் இறைத்து வயலிலே நீர் பாய்ச்சுவர் அவ்வாறு இறைக்கும் போது பாட்டுகள் பாடுவர்.
2. மாடுகளைக் கொண்டு 'ஆம்பி' என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தி நீர் இறைக்கும் முறையைக் கண்டறிந்தனர்.⁸⁰

இவ்வாறு நீர்ப்பாசன வசதியும் கருவிகளின் பயன்பாடும் மருதநில மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சியைக் காட்டுகின்றது. தலைமக்களின் காதல் வாழ்வும் குடும்பப் பொறுப்புணர்வும் நிலம் சார்ந்த வாழ்வாதாரத்தில் அமைந்துள்ளதை அகநானூற்றுப்பாடல் வழி அறியலாம்.

*"மிக்கப் பெயலாகிய குளிர்த மழையை
ஏற்றுக்கொண்ட பல முறையும் உழுதிட்ட
செம்மையாகிய செய்யின் மண்போல என்
நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தது"*⁸¹

என்று தலைவன் அன்பை ஏற்கும் தலைவி கூற்றாகப் பாடுகிறார் கானப்பேரெயில் தந்த உக்கிரப் பெருவழுதி. இங்கே மண்ணின் தன்மையும் பெண்ணின் அன்புள்ளமும் இயைந்துள்ளதைக் காட்டுகின்றதோடு மக்கள் நில அமைப்பின் சூழலறிவைப் பெற்றவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

மருதத் திணைப் பாடல்கள் பலவற்றில் உள்ளுறையாக அந்நிலச் சூழ்நிலையும், அந்நிலத்து வாழும் உயிரினங்களின் இயக்கத் தன்மைகளையும் கூறி வாழ்வியல் சூழல் நிலஅமைப்பைச் சார்ந்தே அமையும் பாங்கினைப் புலவர்களின் உலகியல் அறிவால் அறியலாம்.

நெய்தல் நில மக்களின் வாழிடச் சூழல்:

கடலோரப் பகுதி பெருமணல் நிலத்தை 'நெய்தல்' என்ற தாவரத்தின் பூவால் அழைத்தனர். நெய்தல் நிலத்தின் முதற்பொருள், கடல் மற்றும் கடற்கரை நிலம் பெரும்பொழுதுகளும் சிறுபொழுதுகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. நெய்தல்

நிலக்கடவுளை வருணன் என்று அழைத்தனர். நெய்தல் நில மக்கள் பரதவர், நுளையர், வலைஞர், துறைவன், சேர்ப்பன், புலம்பன் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.⁸²

நெய்தல் நிலத்திற்கு நீர்ப்பூ சிறப்பானது. நெய்தல் நிலத் தாவரங்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை தாழை, ஞாழல், புன்னை, காவி போன்றன சிறப்பிடம் பெறுகின்றன.

**"கழியே சிறுகுரல் நெய்தலொடு காவி கூம்ப
எறிதிரை ஓதம் தரல் ஆளாதே"⁸³**

என்று கடற்கரை வழங்கும் தாவரச் சூழலே அங்கு வாழும் உயிரினங்களையும் மக்களையும் சூழல் சார்ந்து செயல்பட வைக்கின்றது.

கடலில் கிடைக்கும் முத்து விலையுயர்ந்தப் பொருளாக அமைந்து வளம் சேர்க்கின்றன. கடற்கரையில் வளநகர் தோன்றி வளர்வதற்கும், கடலில் கலங்களைச் செலுத்துவதற்கும் அடிப்படைக் காரணமாக இருந்த நெய்தல்நில மக்கள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர். வணிகச் செல்வர்கள் மிகுதியாக வாழும் நாகரிக மேம்பாடுடைய பட்டினங்கள் தோன்றுவதற்கு நெய்தல் நிலச் சூழல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது.

கடற்கரை வழங்கும் இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயக்கமும் மனித உணர்வோடு தொடர்புடையதாகச் சங்கப் புலவர்கள் சூழல் அறிவோடு கவிதையாகப் பாடியுள்ளனர்.

**"விளையாடு ஆயமொடு வெண் மணல் அழுந்தி
மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய
நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்து
நும்மினும் சிறந்தது; நுவ்வை ஆகும் என்று
அன்னை கூறினள், புன்னையது நலனே"⁸⁴**

என்று நெய்தல் நிலத் தாவரமான புன்னை மரத்தை, ஒரு தாய் தன் மகளைவிட உயர்வாகக் கருதி வளர்த்ததை அறியும்போது பண்டைத் தமிழர் தம் இருப்பிடம் சார்ந்த தாவரச் சூழலை நன்கு பாதுகாத்துப் போற்றியுள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

ஊர் மற்றும் குடியிருப்புகள்:

கடற்கரையோரங்களில் வாழ்ந்த நெய்தல் நிலமக்களின் குடியிருப்புகள் பட்டினம், பாக்கம், சிறுகுடியிருப்புகள் என்று வழங்கப்பட்டன.

**"குளிர்ச்சி பொருந்திய நீரையுடைய பட்டினம் என்று
சிறுபாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது."⁸⁵**

கள்ளாகிய உணவினையருந்தும் குடிகளைக் கொண்ட பாக்கம் என்று மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகின்றது.⁸⁶ செம்படவர்கள் வாழ்ந்த நிலப் பகுதியைப் பட்டினம் என்று அழைத்தனர். பெரும்பான்மையாக நெய்தல் நில மக்களின் குடியிருப்புகள் அந்நிலம் சார்ந்த இயற்கைப் பொருட்களால் வடிவமைக்கப்பட்டன.

வஞ்சி மரத்தின் கொம்புகளாலும், வெண் காஞ்சியின் கொம்புகளாலும் குறுகிய குடிசைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. வரிச்சு தாழை நாரால் கட்டப்பட்டு ஒழுங்காக இருந்தன. குடிசைகள் தருப்பைப் புல்லினால் வேயப்பட்டிருந்தன. சுரைக்காய் முதலியவற்றின் கொடி தவழும் மணற் பரப்பினையும், வளைந்த புன்னையது கொம்பினைக் கால்களாகவும் கொண்ட குடிசைகளின் முற்றத்தே மீன் கூடைகள் இருக்கும். இவ்விடத்தில் இளையவரும் முதியவரும் சுற்றத்துடன் கூடியிருப்பர்⁸⁷ என்று நெய்தல் நில மக்களின் வாழிடச் சூழலைப் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. நெய்தல் நிலம் தரும் இயற்கைச் சூழலில் குடியிருப்புகள் பலவகையாக இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ளன. அவைகள்,

"கானலம் சிறுகுடி"⁸⁸

"கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி"⁸⁹

"சிறுகுடிப் பாக்கம்"⁹⁰

"பெருமீன் கொள்ளும் சிறுகுடிப் பரதவர்"⁹¹

"புலவு நாறு சிறுகுடி"⁹²

"இரும்புலாக் கமழும் சிறுகுடிப் பாக்கம்"⁹³

"கல்லென் சிறுகுடி"⁹⁴

"அவ்வலைப் பரதவர் கானலம் சிறுகுடி"⁹⁵

"புலா அல் மறுகின் சிறுகுடிப் பாக்கம்"⁹⁶

"சிறுகுடிப் பரதவர்"⁹⁷

என்று குடியிருப்புகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளன. ஊர், சீறார், சிற்றூர் என்று நெய்தல் நில மக்களின் இருப்பிடச் சூழல் அமைந்துள்ளது.

"நச்சினார்கினியர் தொல்காப்பிய உரையில் தெய்வம்,
உணாவே குறித்த குத்திர விளக்கத்தில் நெய்தல்
திணைக்கு ஊர் பட்டினமும் பாக்கமும் என்று
கூறியுள்ளார்"⁹⁸

பட்டினமும் பாக்கமும் நெய்தல்நில ஊர்களாக இருப்பினும் இங்குதான் பன்னாட்டுப் பொருளாதார உறவும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிக்கான வாணிபமும், நாடுகளுக்கிடையே பண்பாட்டு நல்லுறவும் வளர்ந்துள்ளன. நாகரிக வளர்ச்சியின் நிலமாக சங்க இலக்கியத்தில் மருத நிலத்தையும் இரண்டாவதாக நெய்தல் நிலத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

இரவில் மீன் பிடிக்கச் செல்லும்போது படகில் விளக்கினைப் பயன்படுத்துதல், முத்துக்குளித்தல், சங்குகளைச் செய்தல் போன்ற மரபானத் தொழில்கள் இந்நில மக்களிடம் அமைந்திருந்தன.⁹⁹ இவர்களின் பொருளாதாரத்தில் உப்பு வணிகம் உள்நாட்டு அளவில் சிறப்பிடம் பெற்றன. உப்புக்குப் பதிலாக வேற்றுநிலப் பண்டங்களைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றனர். கடற்படு பொருளான உப்பு விளைத்தமையின் இவர்களையும் உழவர் என்றே அழைத்தனர்.

"உழா நாஞ்சில்"¹⁰⁰

"புகழா வாகை"¹⁰¹

"உவர்விளை உப்பின் உழவம்"¹⁰²

என்று நெய்தல் நிலப் பொருள்களை அகழ்ந்தெடுப்பதில் சிறந்த கடல் நில உழவர்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். கிளிஞ்சல்களில் மீன்நெய்யை இட்டு விளக்கேற்றினர். உப்பைவிற்று அதற்கீடாக வெண்ணெயலைப் பெறுதல் போன்றவை பண்டமாற்று முறைகளாக இருந்தன.¹⁰³

நெய்தல் நிலம் சார்ந்த பாக்கம், பட்டினம் ஆகிய ஊர்களில் நெல்லிற்கு ஈடாக உப்பைப் பெற்றுக் கொண்டு செல்லும் உள்நாட்டுப் பண்டமாற்று முறையும், மக்கள் உறவின் வளர்ச்சியும் நெய்தல்நிலப் பொருளாதாரச் சூழலைச் சார்ந்து அமைந்துள்ளன.

"விலங்கு பகை அல்லது கலங்கு பகை அறியா
கொழும் பல் குடிச் செழும் பாக்கத்து
குறும் பல் ஊர் நெடுஞ் சோணாட்டு
வெள்ளை உப்பின் கொள்ளை சாற்றி
நெல்லொடு வந்த வல்வாய்ப் பஃறி"¹⁰⁴

நெய்தல் நிலம் வணிகத் தொழிலுக்கு ஏற்ற நிலமாக அமைந்ததால் செல்வ வளம் நிறைந்த மக்கள் ஏற்றுமதி இறக்குமதி பணியில் பண்டங்களைப் பெறுவதும் விற்பதுமாக வளமான வாழ்வில் வாழ்ந்தனர்.

"நீரினின்றும் நிலத்து ஏற்றவும்
நிலத்தினின்றும் நீர்ப் பரப்பவும்
அளந்து அறியா வந்து ஈண்டி" ¹⁰⁵

என்று பிறநாட்டு நல்லுறவும் பொருளாதார வளமும் நெய்தல் நிலமக்களை நாகரிக வாழ்விற்கு உயர்த்தியது. அவ்வகையில் நெய்தல் நிலம் இயற்கையான பொருளாதாரச் சூழலைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது.

பாலை நில மக்களின் வாழிடச் சூழல்.

குறிஞ்சியும் முல்லையும் வளம் இழந்த பகுதியே பாலை நிலமாகப் பெயர் வழங்கினர். காய்ந்த பாலை நிலத்து வாழும் மக்கள் எயினர், மறவர், மீளி, விடலை, காளை என வழங்கப்பட்டனர்.

"கொடுவில் எயினர் கோட்குரம் படர்" ¹⁰⁶

"உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறிக்
கொடுவில் எயினர் பகழி மாய்க்கும்" ¹⁰⁷

"முளவுமா வல்சி எயினர்" ¹⁰⁸

"வீங்கு சிலை மறவர்" ¹⁰⁹

"சுற்றத் தன்ன கொலை வேல் மறவர்" ¹¹⁰

என்று எயினர் பற்றிய செய்திகள் சங்கப் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ளன. மறவர் கொடுமை மிக்கவர் என்பதனைக் கடுங்கண் மறவர் ¹¹¹ கொடுஞ்சிலை மறவர் ¹¹², கொலைவேல் மறவர் ¹¹³, ஏறுழ்த்தோற் மறவர் ¹¹⁴ முதலான பெயரடைகளால் பாலை நில மக்களின் தன்மைகளைக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பாலை நிலத்தின் வறட்சியான தன்மைக்கேற்ப இந்நிலத்து மக்களும் வறுமை நிலையில் வாழ்ந்துள்ளனர். வறுமை நிலைப்பட்ட இந்நிலத்து வாழும் மக்கள் வேற்றுப்புலங்களுக்குச் சென்று பொருள் ஈட்டி வந்து வாழும் நிலையினராக வாழ்ந்துள்ளனர்.

"வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே வாள்நுதல்
மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்" ¹¹⁵

என்று இந்நிலத்து வாழும் மக்கள் கடமை வாழ்வில் சிறந்துள்ளனர். குடும்ப மேம்பாட்டிற்குக் கணவன் வேற்றுப்புலம் சென்று பொருள் ஈட்டும் முயற்சி உடையவனாகவும் தலைவி குடும்ப வாழ்வில் பொறுப்புடையவனாகவும் விளங்கினர்.

வளம் இழந்த நிலத்தின் தன்மையே இங்கு வாழும் மக்களை வறுமை நிலைக்கு ஆளாக்கியுள்ளது. சமூகத்தில் களவு, கொலை, பொய், வஞ்சனை

செய்தல் போன்ற சமூகச் சீர்க்கேடுகள் நிகழ்வதற்கு அவர்கள் வாழும் பகுதியில் போதிய வளமின்மையே காரணமாகும். எனவே, நிலவளம் மாசு அடையுமேயானால் மக்கள் பஞ்சம், பசி, கொலை, களவு போன்ற சமூகச் சீர்க்கேடுகளைச் சந்திக்க நேரிடும் என்பதை உணர்த்தவே பண்டைத்தமிழர் ஐந்தாவதாக வளம் இழந்த பகுதியைப் பாலை நிலம் என்று வழங்கினர்.

"வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கை புலிநோக்கிற்
கற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பித்தையர்
அற்றம்பார்த் தல்கும் கடுகண் மறவர்தாம்
கொள்ளும் பொருளில ராயினும் வம்பலர்
துள்ளுநர்க் காண்மார் தொடர்ந்துயிர் வெளவலின்
புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொள் ஆரிடை"¹⁶

என்று பாலை நில எயினரின் இருப்பிடச் சூழலைப் பற்றிக் கடியலூர் உருத்திங் கண்ணனார் விரிவாகக் கூறியுள்ளார்.

"ஊன் தின்னும் பொருட்டுப் பருந்துகள் வந்து படியும்
தம்மொடு பொருந்தாத பகைவர் அஞ்சும் படியும் குத்திக்
கூரிய முனை மழுங்கிய, புலால் நாளும் வாயையுடைய,
வேல்களை வடித்த, மணி கட்டின பலவகைகளோடே
நிரல்பட வைத்துத் தலையிலே முடிந்த நாணையுடைய,
வில்ல்களைச் சார்த்தி வைத்த, அம்புக் கட்டுகள் கிடைக்கும்
அகன்ற வீடுகள் புல்லால் வேயப்பட்டது. உயர்ந்த
நிலைமையினை உடைய மதிலையும் மலையில் தேனிறாலை
ஒக்கும் குதையினையுடைய அம்புக் கட்டினையும், கடிதாக
ஒலிக்கும் துடிகள் தொடங்குகின்ற திரண்ட காலையுடைய
பந்தரினையும், சங்கிலியால் நாய்களைக் கட்டி வைத்துள்ள
கிட்டுதற்கரிய காவலும் உடையவை அவர்களின் குடியிருப்பு
ஆகும். முள்வேலியும் அதனைச் சூழ்ந்த காவல் காட்டுக்
கதவினையும், செவ்வேள் நிற்கின்ற நிரைத்த ஊர்
வாயிலையும் உடையது அவர்கள் இருப்பிடம்"¹⁷

இவ்வாறு அவர்களின் இருப்பிடச் சூழல் காட்டரண்களைச் சூழ்ந்த நிலையில் விளங்கியது. இவர்கள் வாழ்ந்த காட்டரண் சூழலே நிலப்பிரபுத்துவச் சமுதாயத்தில் அரசுடைமையானது. படைப்பிரிவுகளின் பாதுகாப்பு இடமாக மன்னர்கள் அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். இதன் தொடர்ச்சியாகவே காட்டரண் சூழ்ந்த பாலை நிலம் போரிடுவதற்குரிய இடமாகத் திகழ்ந்தது. சங்க காலத்திற்குப் பிறகு பாலை நிலத்தைப் போர் செய்வதற்குரிய இடமாகப் பயன்படுத்தி வந்ததைக் கலிங்கத்துப்பரணி இலக்கியம் வழி அறியலாம்.

பாலை நிலம் என்று தமிழ்நாட்டில் இல்லை என்பதை உணர்த்தவே தொல்காப்பியர் முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்று நான்கு வகையாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பருவகால மாறுபாடுகளால் நிலவளமும் திரிபடைந்து

வறுமையாகும் சூழலை உணர்த்தவே சங்க இலக்கியத்தில் முதற், கரு, உரிப்பொருள் வழியாக பாலைத் திணைப் பாடல்கள் உயிரின சூழலையும் மக்கள் வாழிடச் சூழலையும் புலப்படுத்துகின்றன.

பிரிவினால் வருந்தும் தலைவியை நோக்கி தோழி கூற்றாக, பிரிந்த தலைவன் உன் மீது எண்ணம் மீதுரப்பட்டவன் விரைவில் திரும்பி வருவான் அஞ்ச வேண்டாம் என்று ஆறுதல் மொழி கூறுகின்றாள். தலைவன் சென்ற பாலை நில வழியின் சூழலை நிரல்பட கூறுகின்றாள்.

1. களிறு தன் பிடிக்கு எங்கோ தேங்கியிருக்கும் கலுழி நீரைக் குடிக்கச் செய்து பின் தான் குடிக்கும்.
2. ஆண் புறாக்கள் தன்பெடைகளுக்கு வெயிலின் வெம்மையைப் போக்குவதற்கு நிழலாகத் தன்னுடைய சிறகினைப் பயன்படச் செய்யும்.

எனவே இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும் உன் தலைவன் உள்ளம் உன் நினைவு வரப்பெற்றவனாய் விரைந்து வந்து விடுவான் என்று பொருள்படக் கூறித் தலைவியைத் தேற்றுகின்றாள். எனவே நிலவியல் சூழலே அங்கு வாழும் மக்களின் வளமான வாழ்விற்கும் வறுமை நிலைக்கும் காரணமாவதைத் திணைகள் சார்ந்த பாடல்கள் வழி அறியலாம். இது குறித்துச் சமூகவியல் ஆய்வாளர் ஏ. வீரப்பன் அவர்கள் கூறும் கருத்து இங்கு ஏற்புடையதாகும்.

"மழையை நம்பியிருக்கும் நிலங்கள் குறிஞ்சியும் முல்லையுமாகும். மழையில்லை என்றாலும் ஓரளவு வறுமைவாய்ப்படாமல் வாழும் வளம் மருதநிலத்திற்கும் நெய்தல் நிலத்திற்கும் உண்டு. எனவே முல்லையும் குறிஞ்சியும் வறுமை வாய்ப்பட்ட நிலையிலே பாலை நிலத்தைக் காண வேண்டியுள்ளது. இந்த அடிப்படையில் பாலை நில வாழ்க்கையை வறுமை வாழ்வு என்று கூறலாம். வறுமையின் காரணமாகவே களவு, கொலை போன்றவைகள் அந்நிலச் சமூகத்தில் மிகுந்துள்ளன. களவுக்கு காரணமானவர் கள்வர் என்றழைக்கப்பட்டனர். கள்வராகக் காரணம் வறுமை அல்லது பொருளாதாரச் சமநிலை இன்மையே ஆகும்".¹¹⁸

என்று பாலை நிலத்தின் வறுமைச் சூழலைச் சுட்டுகின்றார். நிலச் சூழலமைப்பால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் வறுமை நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர் என்பதை உணர்த்தவே சங்க இலக்கியத்தில் பாலைத்திணைப் பாடல்கள் பதிவாகியுள்ளன.

எனவே எதிர்கால மனிதவளம் வறுமையின்றி வளமாக வாழ ஒவ்வொருவரும் நிலவியல் சூழலை நன்கு பாதுகாத்துப் பாராமரிக்க வேண்டும். நிலவளச் சூழலே ஒட்டுமொத்த வளங்களின் மூலதனமாகும். நிலமும் நீரும் மாசு அடையுமானால் அனைத்து உயிரின மண்டலங்களும் பாதிக்கப்படும்.

நிலவளத்தின் இன்றியமையாமையை ஒவ்வொருவரும் அறிந்து அதன் தேவையை உணர்ந்து பாதுகாப்பது ஒவ்வொருவரின் அடிப்படைக் கடமையாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப மனிதர்களின் வாழ்வியல் தரமும், கருப்பொருளமைப்பில் புலப்படும் உயிரினங்கள் சூழலைச் சார்ந்து இயங்கும் வாழ்க்கைச் சூழற்சியும் நிலவியல் சூழலைப் பொறுத்தே அமைந்துள்ளன.

எனவே, சங்க புலவர்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயக்க ஆற்றலையும் அறிந்தே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் சூழலியல் தன்மைகளைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். அதன் இன்றியமையாமையை எதிர்கால மனித சமூகத்திற்கு உணர்த்தவே சங்கப் பாடல்கள் திணைகள் சார்ந்து பாடப்பட்டுள்ளன.

தொகுப்புரை :

நிலம், நீர், காற்று, வெப்பம், ஆகாயம் ஐந்தும் சூழலியல் தன்மைகளாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. இவைகளைச் சார்ந்து வாழும் உயிரின மண்டலங்களின் வாழ்க்கைச் சூழற்சி சூழல் சார்ந்த செயல்பாடுகள் வளர்ச்சிகள் யாவும் சூழலியல் காரணிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

மனித வாழ்வு சூழலியல் சார்ந்து செம்மையடையவும், பாதுகாப்புச் சூழலில் வாழ்வியலை மேற்கொள்ளவும் நீர்வளம், நிலவளம், இயற்கை அமைப்புகளான மலைகள் யாவும் புற சக்திகளாக அமைந்துள்ளன. இவைகளின் இயக்க நிலையே உயிரின மண்டலங்களையும் மனித வாழ்வியல் போக்கையும் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக அமைந்துள்ளன.

இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவைப் புலப்படுத்தும் வகையில் சூழலியல் காரணிகள் அமைந்துள்ளன.

சூழலியல் தன்மைக்கு மாறுபாடான மனித வாழ்வு மரணத்தைதான் தோற்றுவிக்கும் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

இற்றைக் காலத்தில் சுற்றுச் சூழல் அறிவியல் புலத்தார் குறிப்பிடும் சூழலியல் காரணிகள் யாவற்றையும் தொல்காப்பியர் முதற், கரு, உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் பகுத்துச் சூழலியல் காரணிகளை வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

தொல்காப்பியரின் சூழலியல் காரணிகளின் வகைப்பாடு (முதற், கரு, உரிப் பொருள் அமைப்புகள்) சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்று ஐந்திணைகள் வழியாக இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

நிலவியல் அமைப்புகளும் காலவுணர்வுகளும் முதற்பொருளாகவும், இவற்றைச் சார்ந்து இயங்கும் உயிரின மண்டலங்களைக் கருப்பொருள் சூழலாகவும், மனித உணர்வுகள் நிலவியலையும் காலவுணர்வையும் சார்ந்து உரிப்பொருள் ஒழுக்கமாகவும் அமைந்துள்ளன.

திணைச் சமுதாயச் சூழல்:

சங்ககால மக்களின் வாழ்வியல் மரபு திணைச் சமுதாய சூழலைச் சார்ந்து அமைந்ததாகும். மக்களின் வளமான வாழ்விற்கு நிலவியல் சூழலே சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்குமான உறவு நில அமைப்பைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது.

மக்கள் வாழ்வின் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் திணைச் சமுதாயச் சூழலைச் சார்ந்தே காணப்படுகின்றன. மக்களின் உணவு, உடை, பழக்க - வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டுச் சிறப்புகள், நாகரிக வளர்ச்சி, தொழில் வளங்கள் யாவும் ஐந்திணைகள் சார்ந்து வேறுபட்டுள்ளன. இத்தகைய வேறுபாட்டிற்கு நிலவியல் சூழலே காரணமாவதைச் சங்கப் பாடல்கள் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள ஒவ்வொரு நிலத்தின் தன்மைகளுக்கு ஏற்ப மனிதர்களின் வாழ்வியல் தரமும், கருப்பொருளமைப்பில் புலப்படும் உயிரினங்கள் சூழலைச் சார்ந்து இயங்கும் வாழ்க்கைச் சுழற்சியும், உரிப்பொருளமைப்பில் மனிதர்களின் உணர்வு வெளிப்பாடுகளும் நிலவியல் சூழலைச் சார்ந்தே அமைந்துள்ளன.

எனவே, சூழலியலின் இன்றியமையாமையை அறிய தொல்காப்பியரின் முதல், கரு, உரிப்பொருள் வழி சங்க இலக்கியத் திணைச் சமூக மக்களின் வாழ்வியல் சூழலை ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

குறிப்புகள்.

1. கி. நாகராசன், சுற்றுச்சூழல் கல்வி, ப.4.
2. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - மரபியல் - நூ.644-பேராசிரியர் உரை.
3. புறநானூறு. 2:16.
4. பரிபாடல்: 2:5-12.
5. குறுந்தொகை. 283: 1.
6. புறநானூறு. 184: 1-11.
7. எஸ். அன்ரனிநோர்பேட், சூழல் புவியியல் - ஓர் அறிமுகம்.ப.3.
8. ப. பிரபாகரன், சுற்றுச்சூழல் பொருளாதாரம், ப.5.
9. புறநானூறு. 51: 1-3.
10. கலித்தொகை. 20:1-2.
11. திருக்குறள்.742.
12. இராம.சுந்தரம், சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு. ப.295.
13. ப.பிரபாகரன், சுற்றுச் சூழல் பொருளாதாரம், ப.36.
14. க.கோ.வேங்கடராமன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.81.
15. ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, புறநானூற்று உரை, ப.40.
16. N. Sanjeevi, Geography - A prime Factor in ancient tamil poetry, p.3.
17. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல். நூ.19, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
18. மதுரைத் தமிழ்ப் பேரகராதி. Vol.2. ப.5.
19. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி-4, ப.120.
20. S. Thaninayagam, Landscape and Poetry, p.38.
21. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.5. நச்சினார்க்கினியர் உரை.
22. பவானந்தம் பிள்ளை (ப.ஆ), இறையனார் களவியல் உரை, ப.24.
23. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் நூ. 2, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
24. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல் - 73 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
25. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - இளம் பூரணர் உரை, ப.26.
26. சிலப்பதிகாரம் - காடுகாண்காதை - 64:66.
27. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.6- நச்சினார்க்கினியர் உரை.

28. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல்-நூ.8 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
29. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்.பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.9 - நச்சினார்க்கினியர் உரை.
30. மனோரமா இயற்புக் - பொதுஅறிவு, ப.302.
31. தொல்காப்பியம் - பாயிரம் பகுதி.
32. புறநானூறு, 17: 1-4.
33. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.18.
34. குறுந்தொகை. 40: 4-5.
35. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். சொல்லதிகாரம் - பெயரியல். நூ.11.
36. கு.வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமிழரும் தாவரமும் ப.130.
37. திருக்குறள்.742.
38. நா. இராமையாப் பிள்ளை, நற்றிணை - உரை. பா.96: 2-4.
39. புறநானூறு. 109:3-8.
40. கலித்தொகை. 39:11-14.
41. மலைபடுகடாம். 343.
42. மலைபடுகடாம். 527.
43. மலைபடுகடாம். 151.
44. மலைபடுகடாம். 91-92.
45. மதுரைக்காஞ்சி. 291-292.
46. குறுந்தொகை.82:4-5.
47. ந.சி.கந்தையா பிள்ளை, திராவிட இந்தியா, ப.39.
48. S. Thaninayagam, Nature in Ancient Tamil Poetry, p.55.
49. உ.வே. சாமிநாதய்யர் (ப.ஆ), பத்துப்பாட்டு உரைவளம், ப.64.
50. ஓளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, புறநானூறு - தொகுதி-1 - பா.283, 137: 12, 139:8.
51. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல். சொல்லதிகாரம் - பெயரியல். நூ.11:1 சேனாவரையர் உரை.
52. நெடுநல்வாடை, பா.வரி.2-8.
53. நற்றிணை. 69: 6-7
54. நற்றிணை. 99: 6-10.
55. நற்றிணை. 161: 1-3.
56. நற்றிணை. 242: 1-5.
57. ஐங்குறுநூறு. 412: 1-3.

58. ஐங்குறுநூறு. 420: 1-3.
59. ஐங்குறுநூறு. 435.
60. முல்லைப்பாட்டு. 12-17, 7-11, 17-23.
61. முல்லைப்பாட்டு, 28.
62. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - அகத்திணையியல் - நூ.18, நச்சினார்க்கினியர் உரை.
63. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 147-152.
64. அகநானூறு.87: 1-3.
65. ஏ.வீரப்பன், சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு, ப.53.
66. ஆ.வேலுப்பிள்ளை, தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், ப.10.
67. கு.வி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமிழரும் தாவரமும், ப.43.
68. அகம்.96, 176, புறம்.50.
69. மதுரைக்காஞ்சி. 270, பெரும்பாணாற்றுப்படை, 242.
70. மதுரைக்காஞ்சி. 259-260.
71. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 209-211.
72. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 209-11
73. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 212.
74. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 201-202.
75. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 228.
76. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 201-211, 228-240.
77. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 228.
78. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 228.
79. பட்டினப்பாலை. 284.
80. மதுரைக்காஞ்சி. 91: 92.
81. அகநானூறு. 26:13-16.
82. நற்றிணை. 38, 127, 163. 4, 49, 31.
83. அகநானூறு. 350: 1-2.
84. நற்றிணை. 172: 1-5.
85. சிறுபாணாற்றுப்படை, 153.
86. மதுரைக்காஞ்சி. 137.
87. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 263-268
88. நற்றிணை. 4:1, 254: 12, அகம்: 320-5.
89. நற்றிணை. 45:1, 298:5.
90. நற்றிணை. 219:6.

91. நற்றிணை. 219:6.
92. நற்றிணை. 338:8.
93. அகம். 70: 2.
94. அகம். 110-113.
95. அகம். 250-11.
96. அகம். 270:2.
97. அகம். 330:15, 140: 1
98. கணேசையர் (ப.ஆ), தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - நச்சினார்க்கினியர் உரை, பக்.54-56.
99. அகம். 280, 350.
100. புறம். 139: 8.
101. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 109.
102. நற்றிணை. 331:1.
103. அகம். 240: 8-4.
104. பட்டினப்பாலை. 26-30.
105. பட்டினப்பாலை. 129-132.
106. அகம். 79: 14.
107. குறுந்தொகை. 12: 2-3.
108. ஐங்குறுநூறு. 364: 1
109. அகம். 377: 4.
110. குறுந்தொகை.283: 5.
111. கலித்தொகை. 413.
112. குறுந்தொகை. 331:3.
113. குறுந்தொகை. 283:5.
114. மதுரைக்காஞ்சி. 739.
115. குறுந்தொகை. 135:
116. கலித்தொகை. 4:1-6.
117. பெரும்பாணாற்றுப்படை. 117-133.
118. ஏ. வீரப்பன், சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு, ப.66.

முடிவுரை

'சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்பும் மனிதவள மேம்பாடும்' என்னும் இவ்வாய்வுக் களத்தில் சமூகம் என்பதன் பொருண்மையும், அது கொண்டுள்ள பல்வேறு பரிமாணங்கள் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 'அமைப்பு' என்ற சொல்லாட்சி உயிரினங்களின் உடலமைப்பின் கூறுகளைப் போல் சமூகத்திலும் பல்வேறு பரிமாணங்கள் கொண்டு ஒரு ஒழுங்கு முறைகளுக்கு உட்பட்ட நிலையில் விதிமுறைகளையும், பல்வேறுபட்ட பிரிவுகளையும் கொண்டு இயங்குவதால் சமூக அமைப்பு குறித்த பொருண்மைப் புலப்படுகின்றது.

சமூக அமைப்பு குறித்த ஆய்வுக் களத்தில் பண்டைய தமிழ்ச் சமூகம் நீண்ட நெடிய வரலாற்றையும் அறுபடாத தொடர்ச்சியையும் கொண்டு புதிய சமூகத் தோற்றத்திற்கு நிலைகளானாக அமைந்துள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ள சமூக அமைப்பு மூன்று வகையானப் போக்குகளில் காணப்படுகின்றன. அவைகள்,

1. தொல்குடிச் சமூகம்
2. இனக்குழுச் சமூகம்
3. நிலப்பிரபுவத்துச் சமூகம்

என்பன. சங்ககால சமூக அமைப்பின் பரிமாண வளர்ச்சி இடையுறவுகளும்- மாற்றங்களும் கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது.

தொல்குடிச் சமூகம் குறித்த கருத்தாக்கத்தில், புராதன மக்களின் நீண்ட இடைவினை உறவுகளாகவே இன்றைக்குத் தொல்குடிச் சமூகத்தின் வளர்ச்சியையும், வாழ்வியல் மாற்றத்தையும் அறியவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. அத்தேவையை நிறைவேற்றும் வகையில் தொல்குடிச் சமூகம் பற்றிய புரிதல்கள் இவ்வாய்வுக்களத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் தனித்தபண்பாட்டு அடையாளமாக ஐந்திணைப் பாகுப்பாடே முதன்மைப் பெறுகின்றன. மக்கள் வேட்டைச் சமூக வாழ்வாதாரத்திலிருந்து மாற்றமடைந்து நாகரிக வளர்ச்சி பெற்றவர்களாகவும் நிலைத்த வாழ்வாதாரத்தையும் - பொருளாதார உற்பத்தி முறையில் புதிய மாற்றங்களைப் பெற்றவர்களாகவும் திணைச் சமுதாய வாழ்வில் சிறப்பிடம் பெற்றுள்ளனர். பொதுவுடைமைச் சிந்தனையில் மேலோங்கியவர்களாகத் திணைச்

சமுதாய வாழ்வில் குறுநில மன்னர், முதுகுடி மன்னர் என்று சிறப்பிடம் பெறுகின்றனர்.

குழுவாகச் சேர்ந்து வாழும் பண்பின் வெளிப்பாடாகவே சங்க இலக்கியத்தில் ஐந்திணைக் கோட்பாடுகள் அமைந்துள்ளன. அக்குழுவில் சேர்ந்து வாழும் மக்கட்பெயர்களும் பொதுவான நிலையில் திணைப் பெயர்களாக இடம் பெறுவது இனக்குழுச் சமூகத்தின் பொதுப்பண்புகளை அடையாளப் படுத்துகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் அச்சமூகத்தில் உடைமைப் பங்கீட்டு விதிகளை ஒழுங்கான முறையில் மதித்துப் போற்றியுள்ளனர். சமூக வாழ்வில் கடமையுணர்வு ஒவ்வொருவருக்கும் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் கடமைகளை எற்றுக்கொண்டு செயல்பட்டனர். தனி மனித கடமைகள் ஆளுமைத் திறனுக்கும் சமூக மேம்பாட்டிற்கும் அடிப்படையாக உள்ளன.

தமிழின் தொன்மையான இசைமரபும் - பாணர் சமூக மரபும் இனக்குழுச் சமூகத்தில்தான் புலப்படுகின்றன.

இனக்குழுச் சமூகத்தின் படிப்படியான மாற்றங்கள் மக்களிடையே பிரிவினைகளை வளர்த்து அவற்றை நிர்வகிக்கும் தலைமைப் பண்பைத் தோற்றுவித்துள்ளன. இத்தகைய தலைமைப் பண்பு உற்பத்தி முறைகளாலும், பொருளாதார வளர்ச்சியாலும் நிலவுடைமைச் சமூகத்தில் காணப்படுகின்றது.

சமூக மாற்றமும் வர்க்கப் பிரிவினைகளும் தோற்றுவித்த மருத நிலமும், நெய்தல் நிலமும் நிலவுடைமை ஆதிக்கத்தைத் தோற்றுவித்தன. இத்தகைய நிலவுடைமை ஆதிக்கம் தோன்றுவதற்கு வேளாண்மைப் பொருளாதாரமும், பண்டங்கள் மீதான பரிமாற்றமும் காரணமாக அமைந்தன.

நாளடைவில் இனக்குழுச் சமுதாயம் வர்க்கப் பிரிவினைகளால் பேதமடைந்து மாறுகின்ற காலமாக இருப்பதால் பொருளுடைமைப் பண்புகள் மிகுதியாகவும், பொதுநலப் பண்புகள் குறைவாகவும் காணப்படுகின்றன.

இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் பண்புகளைத் தாங்கிய குறுநில மன்னர் சமுதாயத்தில் உடைமையாளர்களின் ஆதிக்கத்தைக் காணமுடிகிறது.

நிலப்பிரபுத்துவ அரசு பொருளாதாரத்தை முதன்மைப்படுத்தும் நோக்கில் சமுதாயத்தைப் பல்வேறு பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளது. சாதிய கட்டுமானம்-

தொழில்பாகுபாடு - வைதீகச் செல்வாக்குகளான வருணப்பாகுபாடு - அந்தணர் மேலாண்மை - வேள்விச் சடங்குகள் நிகழ்வித்தல் - வழிபாட்டு மரபில் வைதீகத்தின் தாக்கம் - வேலைப் பிரிவினைகள்- கள்வர் - பரத்தையர் - வேந்தர் மரபின் தோற்றம் ஆகியோர் பற்றியச் செய்திகளை நிலப்பிரபுவத்துவச் சமூகத்தின் வழி அறியமுடிகிறது.

இத்தகைய மாற்றங்களும் - இடையுறவுகளும் சமூகப் பொருளாதார அரசியல் காரணிகளால் ஏற்பட்டுள்ளன.

சமூக அமைப்பில் நிலைக்கொண்டுள்ள மக்களின் ஒழுகலாறுகளும் - வாழ்வியல் சார்ந்த மதிப்புகளும் பண்பாட்டு அடையாளங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவைகள் தனிமனிதன் - குடும்பம் - சமுதாயம் சார்ந்த வளர்நிலையில் சிறந்த கருத்தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. புதிய சமூக உருவாக்கத்திற்கான அதன் விழுமியங்கள் கால தேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து மனிதம் என்ற உணர்வை வளர்ப்பதற்கும் பண்பாட்டு மரபினை வெளிப்படுத்துவதற்கும் நிலைக்களமாக அமைகின்றன.

தற்காலச் சூழலில் மனிதவள மேம்பாடு தனிமனித நலனிலும் - குடும்பம்- சமுதாயம் சார்ந்த வளர்நிலைகளிலும் அடங்கியுள்ளது. உலக வாழ்வில் மனிதவளம் - கல்வி - தொழில்வளம் இவைகளின் இன்றியமையாமையும், மனித வாழ்வில் இவைகள் ஏற்படுத்தும் மாற்றத்தையும் தேவைகளையும் முன்னிறுத்தும் வகையில் சங்கப் பாடல்களில் மனிதவள மேம்பாட்டுக் கூறுகள் பதிவாகியுள்ளன.

உலக வாழ்வில் மனித உறவு மேம்பட அதன் வளர்ச்சி நிலைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பதை உணர்த்தும் வகையில் பாலினம் (ஆண்- பெண்- உறவின் உள்ளம் ஒத்த புரிதல்கள்) குடும்ப வாழ்வில் கணவன் மனைவிக்கு அமைய வேண்டிய உயர்ந்த பண்புகள் சமுதாய வாழ்விலும் போற்றப்படுவதைத் திணை, துறை, கூற்றுகள் வழியாகச் சங்கப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

சமுதாய வாழ்வில் மனிதர்களுக்கு இடையிலான உறவுகள் மேம்பட கடமையுணர்வு, அன்புணர்வு, அறநெறிப்பண்புகள், மொழியுணர்வு, கலையுணர்வு போன்றவை அடிப்படைத் தேவையாக அமைகின்றன.

சமூக வயப்பட்ட அரசு அமைப்பில் மனித உறவுகள் என்னும் நிலையில் ஆராய்ந்தால், மக்கள் வாழ்வின் வளமும் நலமும் அரசின் ஆட்சியமைப்பைச்

சார்ந்தே அமைந்தமையை அறியலாம். ஆட்சி சிறப்பைப் பொறுத்தே மக்கள் வாழ்வின் சிறப்பும், வீழ்ச்சியும் அமைந்திருந்தமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் பிரதிபலித்துகாட்டுகின்றன.

மனிதர்களுக்கு இடையிலான உறவுநிலைகளில் பொருளாதாரமும் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. பொருளாதார வளமே மனிதவள மேம்பாட்டிற்கு அடிப்படையாகின்றது. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே நடப்பியல் வாழ்வில் மனித உறவுகள் தொடர்கின்றன. இதனைச் சங்ககால மக்களின் உள்நாட்டு வணிகத்திலும், வேந்தர்களின் துறைமுகங்கள் ஊடான அயல்நாட்டு வாணிகத்திலும் அறியலாம். நாடுகளுக்கு இடையிலான உறவைப் பொருளாதார வளத்தால் மேம்படுத்தியுள்ளனர்.

இவ்வாறு உலகியலில் அகவாழ்விலும் புறவாழ்விலும் மனித உறவுகள் மேம்பட பாலினம், குடும்பம், சமூகம், அரசு, பொருளாதாரம் போன்ற நிறுவன அமைப்புகள் அடிப்படையாக அமைவதைச் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

மனித வாழ்வு சமச்சீரான நிலையில் அமைவதற்குச் சூழலியல் பாதுகாப்பின் இன்றியமையாமையும் அதன் பயன்பாடுகளையும் சங்க கால மக்கள் வாழ்வியல் முறைகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியரின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் குறித்த சூழலியல் காரணிகளின் வகைப்பாடுகளையும், சங்க இலக்கியத்தில் குறிஞ்சி முல்லை, மருதம், நெய்தல் பாலை என்று ஐந்திணைகள் வழியாக இயற்கைக்கும் உயிரின மண்டலத்திற்கும் இடையே உள்ள உறவுகளையும் உள்ளுரை உவமம் இறைச்சி, துறை, கூற்றுகள் வழியாக அறிய முடிகிறது.

தற்காலச் சூழலில் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தாலன்றி எதிர்கால மனிதவாழ்வை மேம்படுத்த இயலாது. இயற்கைச் சூழலுக்கு மாறான மனித வாழ்வுமுறை மரணத்தைதான் அடையும். எனவே, மனிதவள மேம்பாட்டிற்குப் பயன்படுத்தப்படும் சூழலியல் பாதுகாப்பு இல்லையேல் வாழ்க்கைத் தரம் உயராது என்பதை உணர்த்தவே சங்கப் பாடல்களில் திணைச் சமுதாயச் சூழல் சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

சங்க கால புலவர்கள் இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயக்க ஆற்றலையும் அறிந்தே முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைப்புகளில் சூழலியல்

தன்மைகளைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர். அதன் இன்றியமையாமையை எதிர்கால மனித சமூகத்திற்கு உணர்த்தவே சங்கப் பாடல்கள் திணைகள் சார்ந்து பாடப்பட்டுள்ளன.

எனவே மனிதவள மேம்பாடு குறித்த இவ்வாய்வுப் புலத்தில் மனிதவளம் மேம்படுவதற்கான அடிப்படைக் கூறுகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. உலக வாழ்வில் மனித உறவில் அமையவேண்டிய பண்புகள் அதன் தேவைகள் குறித்தும், குடும்பம், சமூகம், அரசு, பொருளாதாரம் போன்ற நிறுவன அமைப்புகள் மனித உறவு முறைகளில் சிறப்பிடம் பெறுவது குறித்தும் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம்.

மனித வாழ்விற்கும் சூழலியல் சமன்பாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்பையும் அதன் பாதுகாப்பு குறித்த விழிப்புணர்வையும் மக்களிடம் ஏற்படுத்தும் வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் திணை சமூகச் சூழல் அமைந்துள்ளது.

இவ்வாய்வேட்டின் தலைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, மேலும் சங்க இலக்கியம் தொடர்பாகச் செய்ய வேண்டிய மேல் ஆய்வுத் தலைப்புகள் தரப்பட்டுள்ளன. அவைகள்,

1. சங்க இலக்கியத்தில் தொல்குடிச் சமூகமரபும் தற்காலப் பழங்குடி மக்கள் உறவும்
2. இனக்குழுச் சமூகத்தில் பாணர் மரபு உருவாக்கம் - சங்க இலக்கியப் பதிவுகள்
3. சங்க இலக்கியத்தில் திணைச் சமூக மரபு உருவாக்கமும் அதன் சமூக முக்கியத்துவமும்.
4. சங்க இலக்கியத்தில் - குடும்பக் கோட்பாடு பற்றிய சிந்தனைகள்
5. சங்க இலக்கியத்தில் சமுதாய பண்பாட்டு மரபும் - மாற்றமும்.
6. சங்க இலக்கியத்தில் திணைச் சமூக அமைப்பும் - சுற்றுச் சூழலும்.

துணை நூற்பட்டியல்

முதன்மை நூல்கள்

1. அகநானூறு (களிற்றுயானை நிரை) (1970) சோமசுந்தரனார், பொ.வே., தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, மறுபதிப்பு-1981.
2. அகநானூறு (நித்திலக் கோவை), சோமசுந்தரனார். பொ.வே., தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, மறுபதிப்பு-1970.
3. அகநானூறு (மணிமிடைப் பவளம்), சோமசுந்தரனார், பொ.வே., தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, மறுபதிப்பு-1976.
4. ஐங்குறுநூறு, சோமசுந்தரனார். பொ.வே., தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை- 18.
5. கலித்தொகை - மூலமும் உரையும், இராசமாணிக்கம்., மா., முதல் பதிப்பு, வள்ளுவர் பண்ணை, சென்னை-7, 1958.
6. குறுந்தொகை - மூலமும் உரையும், சாமிநாதையார். உ.வே., முதல் பதிப்பு, கபீர் பதிப்பகம், சென்னை, 1962.
7. தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகார மூலமும் - சேனாவரையருரையும், கணேசையர் (ப.ஆ), இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2007.
8. தொல்காப்பியம் - பொருளதிகார மூலமும் - நச்சினார்க்கினியர் உரையும், கணேசையர் (ப.ஆ), பின்னான் கியல்கள், பாகம்- 2, இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2007.
9. தொல்காப்பியம் பொருளதிகார மூலமும் - நச்சினார்க்கினியர் உரையும், கணேசையர் (ப.ஆ), முன் ஐந்தியல்கள் - பாகம்-1, இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்.
10. நற்றிணை - மூலமும் உரையும், இராமையாப்பிள்ளை, நா., முதல்பதிப்பு வர்த்தமானப் பதிப்பகம், சென்னை-13, 2002.
11. பத்துப்பாட்டு மூலமும் - உரையும், பொதுவன் அடிகள், முதல்பதிப்பு, தில்லை கங்கா நகர், சென்னை-61, 2009.
12. பதிற்றுப்பத்து - மூலமும் உரையும், (பதிப்புக்குழு), முதல் பதிப்பு, நியூசெஞ்சூரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2007.
13. பரிபாடல் மூலமும் - உரையும், சோமசுந்தரனார், பொ.வே., முதல் பதிப்பு, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 1969.
14. புறநானூறு மூலமும் - உரையும், துரைசாமிப்பிள்ளை, ஓளவை.சு., இரண்டாம் பதிப்பு, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 1987.
15. புறநானூறு - மூலமும் உரையும், சாமிநாதையார், உ.வே., இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2002.

துணைமைச் சான்றுகள்

1. அனவரத
விநாயகம் பிள்ளை (ப.ஆ) - கழகத் தமிழ் அகராதி, இரண்டாம் பதிப்பு, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 2002.
2. அன்னி நோர்பேட், எஸ். - சூழல் புவியியல்- ஓர் அறிமுகம், முதல் பதிப்பு, குமரன் பதிப்பகம், சென்னை-26, 2007.
3. அந்திரேயெல். இலி - எங்கெல்சின் குடும்பம் - தனிச்சொத்து - அரசு தோற்றம், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூ செஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை - 89, 2002.
4. அப்துல் மஜீத். அ - ஆய்வுக் கொத்து, முதல்பதிப்பு, ஆராய்ச்சிப் பேரவை, சென்னை-29, 1983.
5. அறவாணன், க.ப. - தமிழிலக்கியச் சமூகவியல், முதல் பதிப்பு, தமிழ்க் கோட்டம், புதுச்சேரி, 1992.
6. இராமலிங்கம், சி. - அறிவியல் சார்ந்த மெய்ப் பொருளியலின் தோற்றம், முதல் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 1998.
7. இலக்குவனார், சி. - இலக்கியம் கூறும் தமிழர் வாழ்வியல், முதல் பதிப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1986.
8. ஜகந்நாதன் கி.வா. - தாமரைப் பொய்கை, மூன்றாம் பதிப்பு, அமுதா பதிப்பகம், சென்னை-18, 2003.
9. ஜான் மோனகன்-பீட்டர் ஜஸ்ட் - சமூகப் பண்பாட்டு மானிடவியல், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2007.
10. கன்னியப்பன் ஊ. - சங்க இலக்கியத்தில் மக்கள் அரசும் நிர்வாகக் கூறுகளும், முதல் பதிப்பு, மயிலம் செம்மொழித் தமிழ் மாநாட்டுப் பதிப்பு, 2011.
11. கடிகாசலம், ந. - சங்கச் சமூகம், மூன்றாம் பதிப்பு, அமுதா பதிப்பகம், சென்னை-14, 2006.
12. கந்தசாமி, இல.செ. - தமிழர் வேளாண்மை மரபுகள், இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-89, 2005.

13. கந்தையா, ந.சி.
 - தமிழகம், இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2002.
 - திராவிட இந்தியா, இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2007.
14. கலியபெருமாள் கா.
 - வளர்ப்புக் கலை - உளவியல் பார்வை (கட்டுரை) உலகத் தமிழர் பண்பாட்டு களஞ்சியம், எமரால்டு பதிப்பகம், சென்னை-8, 2005.
15. கலியமூர்த்தி அ.,
 - இந்தியப் பொருளாதாரம், முதல் பதிப்பு, தென்னிந்திய வர்த்தக நிறுவனப் பதிப்பு, சென்னை, 2005.
16. கார்ல் மார்க்ஸ்
 - உலகப் பொதுவுடைமை அமைப்பு, ஏழாவது பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2009.
 - கார்ல் மார்க்ஸ்- எங்கெல்ஸ், தேர்வு நூல்கள்- தொகுதி-2, நான்காம் பதிப்பு, N.C.B.H. - பதிப்பு, சென்னை-89, 2002.
17. கிருஷ்ண மூர்த்தி கு.வி.
 - தமிழரும் தாவரமும், முதல் பதிப்பு, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு, திருச்சி-2007.
18. குணசேகரன், கே.ஏ.
 - தமிழக மலையின மக்கள், முதல் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2005.
19. குருசாமி, ம.ரா. போ
 - சங்ககாலம், முதல் பதிப்பு, மொர்குரிப் பதிப்பகம், கோயம்புத்தூர், 1998.
20. கோசாம்பி, டி.
 - இந்தியச் சமூகப் பண்பாடும் - வரலாறும், ஐந்தாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை - 89, 2005.
21. கோதில் செழியன்
 - தொல்காப்பியத்தில் சாதி நெறி, முதல் பதிப்பு, பாவைப் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
22. கைலாசபதி. க.
 - பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், மூன்றாம் பதிப்பு, குமரன் பதிப்பகம், சென்னை-26, 2005.
23. ஞானசம்பந்தம், அ.ச.
 - அகமும் புறமும், இரண்டாம் பதிப்பு, கங்கைப் பதிப்பகம், சென்னை-13, 2002.
24. ஞானாம்பாள் அம்மை
 - மணிமலர் திரட்டு, பிறை தொழுதல், தமிழ் நிலையம், புதுக்கோட்டை, 1969.

25. சபேல். இரா. - புறப்பொருள் - வெண்பாமாலை, ஐந்தாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2002.
26. சஞ்சீவி. ந. - சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, முதல் பதிப்பு, சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு, 1973.
27. சரளா இராசகோபாலன் - சங்க இலக்கியம் - அகம், முதல் பதிப்பு, ஒளிப்பதிப்பகம், சென்னை-18, 1986.
28. சற்குணவதி, மு. - தமிழ் இலக்கியங்களில் மனித உறவுகள், முதல் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2010.
29. சாமிநாதய்யர், உ.வே. - சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும், நான்காம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2005.
30. சாமி. பி.எல். - தமிழ்நாட்டில் சிந்துவெளி எழுத்தோவியம், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2005.
31. சிங்கார வேலுப் பிள்ளை, ஆ. - அபிதான சிந்தாமணி, இரண்டாம் பதிப்பு, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 1995.
32. சிவத்தம்பி. க. - பண்டை தமிழ்ச் சமூகத்தில் நாடகம், மூன்றாம் பதிப்பு, குமரன் பதிப்பகம், சென்னை-26, 2002.
33. சிவப்பிரகாசம், கு. - புறநானூற்றில் வாழ்வியல் விழுமியங்கள், முதல்பதிப்பு, முல்லைப் பதிப்பகம், சென்னை, 2006.
34. சுந்தரம். இராம. - சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு, இரண்டாம் பதிப்பு, அனைத்திந்திய அறிவியல் தமிழ்க் கழகம், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1995.
35. சுந்தரமூர்த்தி, இ. - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் நிமித்தங்கள், மூன்றாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 1973.
36. சுப்பிரமணியன். இராம. - அறமலர் கொத்து, முதல் பதிப்பு, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 2005.
37. சுப்பிரமணியன், நா. - சங்ககால வாழ்வியல், முதல்பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 1986.
38. சுப்புரெட்டியார், நா. - தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, இரண்டாம் பதிப்பு, கோனார் ஐயங்கார் பதிப்பகம், 1983.

39. சூரியநாராயணன், பா. - தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் இலக்கிய ஆதாரங்கள், இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2005.
40. தண்டாயுதம், இரா. - சங்க இலக்கியம் - எட்டுத்தொகை, முதல்பதிப்பு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 1978.
41. தமிழண்ணல் - சங்க இலக்கிய மரபுகள், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2005.
42. தாயம்மாள் அறவாணன் - தையல் சொல் கேளீர், முதல் பதிப்பு, தமிழ்க் கோட்டம், புதுச்சேரி, 2003.
43. தேவநேயப் பாவாணர், ஞா. - தமிழர் வரலாறு, மூன்றாம் பதிப்பு, தமிழ் மண் பதிப்பகம், சென்னை-14, 2001.
- தமிழர் திருமணம், இரண்டாம் பதிப்பு, தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2000.
44. தேவிரா - திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, முதல் பதிப்பு, நந்தினி பதிப்பகம் சென்னை-101, 2011
45. தேவி பிரசாத் சட்டோபா - இந்திய தத்துவவியலில் நிலைத்திருப்பவையு அழிவனவும், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2002.
46. நாகராசன், கி. - சுற்றுச் சூழல் கல்வி, முதல்பதிப்பு, இராம பதிப்பகம், சென்னை-93, 2007.
47. பக்தவச்சல பாரதி, கி. - தொல்குடிகள், இரண்டாம்பதிப்பு, மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், சிதம்பரம், 2002.
48. பரந்தாமனார், அ.கி. - மொழி ஆய்வு நூல், இரண்டாம் பதிப்பு, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 2005.
49. பவானந்தம் பிள்ளை (ப.ஆ) - இறையனார் களவியல் உரை, மூன்றாம் பதிப்பு, தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-18, 1998.
50. பழனிச்சாமி, செ. - புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு, இரண்டாம் பதிப்பு, அடையாளப் பதிப்பகம், சென்னை, 2002.
51. பாஸ்கரன், க. - சைவ சித்தாந்த அறிவாராய்ச்சியியல், முதல் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 2006.

52. பிரபாகரன், ப. - சுற்றுச் சூழல் பொருளாதாரம், இரண்டாம் பதிப்பு, பாவைப் பதிப்பகம், சென்னை, 2005.
53. பிரேமா, இரா. - பெண்ணியம் அணுகுமுறைகள், முதல்பதிப்பு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை, 17, 1998.
- பெண்-மரபிலும் இலக்கியத்திலும், இரண்டாம் பதிப்பு, தமிழ்ப் புத்தகாலயம், சென்னை-17, 2006.
54. புலவர் குழந்தை - தொல்காப்பியர் காலத் தமிழர், இரண்டாம் பதிப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1995.
55. பூங்குன்றன். இரா. - தொல்குடிகள், இரண்டாம் பதிப்பு, அலைகள் பதிப்பகம், சென்னை-2006.
56. பெருமாள். ஏ.என். - தமிழர் இசை, இரண்டாம் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-113, 2004.
57. பெருமாள்சாமி, வெ. - சங்ககாலத் தமிழ்ச் சமூகநிலை, இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2001.
58. மார்க்ஸ், அ. - அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விமர்சனம், மூன்றாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2007.
59. மாதையன், பெ. - சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழுச் சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2004.
60. மாரியப்பன். அ. - தமிழக வரலாறு ஒரு பொருளாதாரக் கண்ணோட்டம், முதல் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2003.
61. மாணிக்கம், அ. - நீதி நூல் திரட்டு, இரண்டாம் பதிப்பு, வர்த்தமானப் பதிப்பகம், சென்னை-13, 2002.
62. மாணிக்கம், வ.சுப. - தமிழ்க்காதல், முதல் பதிப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை-1, 1980.
63. முருகன், இரா. - சங்கப் பாடல்களில் தொல்குடிக் கூறுகள், முதல் பதிப்பு, செல்வி பதிப்பகம், புதுச்சேரி, 2003.
64. முருகையன், மு., அறவேந்தன், - சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள், இரா., தமிழ்வேலு, சு.(ப.ஆ.குழு) முதல் பதிப்பு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,

65. வரதராசன், வெ. - தமிழ்ப் பாணர் வாழ்வும் வரலாறும், முதல் பதிப்பு, பண்ணன் பதிப்பகம், சென்னை-72, 1973.
66. வானமாமலை, நா. - தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், நான்காம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 2005.
67. வித்தியானந்தன். சு. - தமிழர் சால்பு, மூன்றாம் பதிப்பு, அபிராமி பதிப்பகம், சென்னை-13, 2009.
68. வீரப்பன், ஏ. - சங்ககாலச் சமுதாய அமைப்பு, முதல் பதிப்பு, அய்யா பதிப்பகம், தஞ்சாவூர், 2009.
69. வேங்கடசாமி. மயிலை. சீனி. - தமிழர் வளர்த்த அழகு கலைகள், முதல் பதிப்பு, சாந்தி நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை-1, 1967.
70. வேங்கடராமன், க.கோ., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, இரண்டாம் பதிப்பு, கலையக வெளியீடு, நாமக்கல், 2008.
71. வேலுச்சாமி, ப. - காரல் மார்க்சம் அவரது போதனைகளும், இரண்டாம் பதிப்பு, நியூசெஞ்சுரிப் பதிப்பகம், சென்னை-89, 1996.
- காரல் மார்க்ஸ் - எங்கெல் தேர்வு நூல்கள், தொகுதி-2, N.C.B.H., பதிப்பு, சென்னை-89, 2002.
- மார்க்ஸ் - எங்கெல்லின் மதத்தைப் பற்றி, இரண்டாம் பதிப்பு, N.C.B.H., பதிப்பு, சென்னை-89, 2002.
72. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. - தமிழ் இலக்கியத்தில் காலமும் கருத்தும், இரண்டாம் பதிப்பு, குமரன் பதிப்பகம், சென்னை-26, 2005.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Ananthakrishna Iyer, L.K., - The Tribes and castes of cochin, Vol-3, Second Edition, Cosmopublication, New Delhi, 2004.
2. Das .M.N., - Marriage and Divorce, First Edition, Eastern Law House (p) Ltd., Calcutta, 2002.
3. David Roy - The Magalithic Culture of the Khasis, Anthropos, Vol.-7. Eastern Publication Pvt.Ltd., London, 2001.
4. Engels - The origin of the family private property and the state, Eastern private company Ltd., London, 1987.

5. Gondhalekar, J.D., - An Article - 'why art' Third Edition, N.C.B.H.- Edition, Chennai-89, 2002.
6. Hart, G.L., - The Poems of Ancient Tamil, Third Edition, University of California Press, London, 1975.
7. James Bisset Prat - The Psychology of Religious belief, The Macmillan - com.Ltd., London, 1988.
8. Kapoor, A.C. - Principle of Political Science, Vol.-II, First Eedition, Chand & Co., New Delhi, 1971.
9. Keith A.B., - A History of Sanskrit Literature oxford University press, Delhi, 1998.
10. Lawrence Krader. S. - The Asiatic Mode of Production, Second Edition, Macmillan Press, London, 1988.'
11. Lowie L. - Social Organization, second edition, New Mac Millan Publication, New York, 1986.
12. Maciver, R.M. - Society in introductory Analysis, First Edition, Macmillan & Co, London, 1985.
13. Markx K., - A Contribution to the critique of political Economy, First Edition, Moscow Edition, (N.C.B.H.) Re-Publication,-1988).
14. Prasad, L.M., - Human Resource management, First Edition, Sultan Chand & Sons Educational Publishers, New Delhi, 2005.
15. Sanjeevi N., - Geography A Prime Factor in ancient tamil poetry, Second Edition, 1988
16. Sharan, P, - Political organization and Comparative Government, First Edition, Chand & Company, New Delhi-1998.
17. Singaravelu, S. - Social Life of Tamils the Classical period, first Edition, Dept of Indian Studeis, University of Malaya, Kolalumpur, 1966.
18. Sivaraja Pillai, K.N., - The Chronology of The early Tamils,First Edition, Asian Educational Services, New Delhi, 1995.

19. Srinevasa Ayyangar, P.T., - Stone age in India, Third Edition, International Institute of Tamil Studies Centre, Chennai-113, 2002.
20. Steve Bruce - Sociology, Second Edition, Eastern Publiation, London, Pvt. Ltd., 1998.
21. Thaninayagam S. - Landsacpe and poetry, Second Edition, International Institute of Tamil Studies Centre, Chennai-113, 1997.
- Nature in Ancient Tamil poetry, Second Edition, International Institute of Tamil Studies Centre, Chennai-113, 1998.

தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியம்

1. சாரங்கபாணி, இரா. - சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம், தொகுதி - 1, முதல் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
2. பெரியசாமி தூரன், ம.ப. (ப.ஆ) - கலைக் களஞ்சியம்- தொகுதிகள் - 7, 8, தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், முதல் பதிப்பு, சென்னை-5, 1961
3. வாழ்வியல் களஞ்சியம்- தொகுதி-1, முதற்பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1986.
4. வாழ்வியல் களஞ்சியம் - தொகுதி-2, இரண்டாம் பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1991.
5. ஜோசப், நே, (ப.ஆ) அறிவியல் களஞ்சியம், தொகுதி-3, முதல்பதிப்பு, தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம், தஞ்சாவூர், 2007.

ஆங்கில கலைக் களஞ்சியம்

1. Edwin, R.A., Encyclopaedia of Social Sciences, Vol. XI, Second Edition, Eastern Press, London, 1998.
2. Sills David., L. Encyclopaedia of Social Sciences, First Edition, The Macmillan Company and Press, New York, 1968.
3. William Benton (Publisher) Encyclopaedia, Britanica, Vol.-2, International Copyright Union, U.S.A., 1972.

நிகண்டு

1. சேந்தன் திவாகர நிகண்டு, முதல் பதிப்பு, சாந்தி சாதனா-125, சேமியர்ஸ் சாலை, சென்னை-28.

தமிழ் இதழ்கள்:

1. இரகுநாதாச்சாரியர் - கலைமகள்- இதழ், 1-ஜனவரி, 1998.
2. நடராசன் தி.சு., தோதாத்ரி.எஸ் - (ப.ஆ.கு) சமூக விஞ்ஞானம் (காலாண்டு ஆய்விதழ்), இதழ் 33, 2011.
3. புதியத் தலைமுறை- மாத இதழ், 22, அக்.-2010, கட்டுரைப் பகுதி- இளைய இந்தியா.

பொது அறிவு நூல்:

மனோரமா பொது அறிவு நூல், 2010.

தமிழ் முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்:

1. அகிலா, சி - சங்க இலக்கியக் கருப்பொருள்கள் ஓர் உயிர் சூழலியல் ஆய்வு.
2. அம்மன்கிளி முருகதாஸ் - சங்க இலக்கியத்தில் திணைக் கோட்பாடும் அதன் சமூக இலக்கிய முக்கியத்துவமும்.
3. அரிமாப்பாமகன், ஆ - சங்க இலக்கியத்தில் சூழலியல், புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டு ஆராய்ச்சி நிறுவனம், புதுச்சேரி-1, ஜூன்-2005.
4. ஆனந்தி முத்துராஜ், நா - இராஜம் கிருஷ்ணன் படைப்புகளில் மனிதவள மேம்பாடு
5. கோகிலவாணி, சு - சங்க இலக்கியத்தில் தாய் சேய் உறவு - ஓர் உளவியல் நோக்கு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.
6. சுமதி, ச - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் மனிதஇன ஒருமைப்பாடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்.

பின்னிணைப்பு 1

சமூக அமைப்பின் படிநிலை வளர்ச்சி

மக்கள் கூட்டமாகச் சேர்த்து வாழும் வாழிடச் சூழலைச் சமூகம் என்று அழைக்கின்றோம். இச்சமூகத்தில் வாழ்வதற்கு வேண்டியத் தேவைகளையும் ஒழுங்கு முறைகளையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு வாழும் நிலையை அமைப்பு என்பர். படிநிலை வளர்ச்சி என்பது மாற்றங்களை உள்ளடக்கியதாகும். மாற்றங்கள் பெற்று வாழ்வதே மானிட தத்துவமாகும். ஒரு பொருட்கூறு ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கும்; அந்நிலையிலிருந்து வேறொரு நிலைக்கும் மாறும் செயல்பாடே படிநிலை வளர்ச்சியைக் குறிக்கும். இவ்வகையான மாற்றங்களுக்கு உள்ளான செயல்பாடுகள் தொடர்ந்து செல்லும் தன்மையதாகும். அத்தகைய மாற்றம் ஒழுங்கு, சீரமைப்பு, திசைபோக்கு, முன்னேற்றம் போன்ற சில குறிப்பிட்ட சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டு அமையும் பொழுதுதான் அது படிநிலை வளர்ச்சி அடைகின்றது எனலாம்.

ஒரே நேர்க்கோட்டில் செல்லும் சமூக மாற்றம் மேல் நோக்கிய வண்ணம் முன்னேறிய படியே செல்லும் தன்மை கொண்டதாகும். இந்தப் போக்கிலே அது ஒரு நிலையிலிருந்து வேறொரு நிலைக்குக் கடந்து செல்லும். இம்மாற்றம் ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலைக்கு முன்னேறிய வண்ணம் செல்வதால் முதல் நிலையிலிருந்து இரண்டாம் நிலைக்கு வேறுபட்டதாகவும், மேம்பட்டதாகவும் காணப்படும். சமூகப் படிநிலை வளர்ச்சி நிலையில் ஒரு பொருட்கூறு ஒரு நிலையிலிருந்து அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட நிலைக்குச் செல்வதில்லை. முன்னோக்கியே செல்லும் மாற்றம் ஒன்றே மானிட வளர்ச்சிக்கு உகந்ததாகப் படிநிலை வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டில் உள்ளடங்கியுள்ளது.

சமூகவியல் தந்தை 'ஆகஸ்ட் கோம்ட்' என்ற பிரெஞ்சு அறிஞர் சமூகம் படிநிலை வளர்ச்சி நிலையில் ஒரே நேர்க் கோட்டில் வளர்ந்து வருகின்றது என்ற கோட்பாட்டை உருவாக்கினார். அவர் மனித இனம் பல பரிமாணங்களைக் கடந்துதான் படிநிலை வளர்ச்சி நிலையில் வளர்ச்சியடைந்து வருகின்றது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மனித இனத்தின் வளர்ச்சி மனித மனநிலை வளர்ச்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு வளர்ந்து வருவதை மூன்று நிலைகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவைகள்,

முதல் கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - அனுமானம் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றது.

இரண்டாம் கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - கூர்ந்து நோக்கும் திறன் உடையது.

மூன்றாம் கட்ட வளர்ச்சி நிலையில் - பகுத்தறிந்து புறமெய்மை காணும் நிலையை எட்டியது.¹

இந்த வளர்ச்சி நிலைகளை ஒட்டியே சமூக அமைப்பும் அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்ப வளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது. மனித மன வளர்ச்சியில் அடிப்படையில் சமுதாயமும் வளர்ச்சி பெற்று வருவதை 'மாந்தர் தம் உள்ளத் தனையது உயர்வு'² என்று மனித மனவளர்ச்சியின் பாற்பட்டே சமூகமும் வளர்ந்து வருவதை வள்ளுவம் குறிப்பிடுகின்றது.

தொல்காப்பியரின் உயிரியல் கோட்பாடுகளின் வழி சமூகத் தோற்ற மரபினைக் காணும்போது அவர் காலத்திற்கு முந்தைய தொன்மையானச் சமூக மரபினை அறியலாம்.

ஓற்றிவுயிர்	- புல், மரம் முதலியன தொடு உணர்ச்சி பெற்றது.
ஈற்றிவுயிரினம்	- நத்தை, முரள் போன்ற உயிர் வகைகள் தொடு உணர்ச்சியும், சுவை உணர்ச்சியும் பெற்றது.
மூன்றறிவுயிரினம்	- தொடு உணர்ச்சி, சுவையுணர்ச்சி, சுவாசிக்கும் உணர்ச்சிப் பெற்ற உயிரினங்கள். (எறும்பு, கறையான்)
நான்கறிவுயிரினம்	- வண்டு, தும்பி போல்வன தொடு உணர்ச்சி, சுவை உணர்ச்சி, பார்க்கும் உணர்ச்சி என்ற நான்கையும் பெற்றவைகள்.
ஐந்தறிவுயிரினம்	- விலங்குகள், விலங்குணர்வுக் கொண்ட உயிரினங்கள் அனைத்தும் தொடுதல் மற்றும் கேட்கும் திறன் வரையிலான ஐந்து உணர்ச்சிகளையும் பெற்றவைகள்.
ஆற்றிவுயிரினம்	- தொடுவுணர்ச்சி தொடங்கி பகுத்தறியும் தன்மைக் கொண்ட மனிதர்கள் ஈறாக ஆற்றிவு உயிர்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

"ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
 இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
 மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
 நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
 ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
 ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
 நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே³"

என்றும்

"புல்லாகிப் பூடாய் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருக மாகிப் பறவையாய் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத் தேன்⁴"

என்று தொல்காப்பியர், மாணிக்க வாசகர் கூற்றுவழி உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் மனித சமூக மரபினைக் காணும்போது தொன்மையானச் சமூக மரபாக சங்க இலக்கியத்தில் பதிவாகியுள்ளன.

அஃறிணை உயிர்கள் வினைகளுக்கு ஏதுவான நிலையில் மலத்தால் (ஆணவம், கன்மம், மாயை) மறைப்புண்டுக் கிடந்து இறைவனது அருள்நெறியால் பிறவி நிலைக்கு வருகின்றன; அங்ஙனம் வருங்கால் முதலில் தொடுதல் உணர்வுத் தோன்றுதற்கு இடந்தரும் புல்லும் மரனுமாகப் பிறக்கின்றன; அதன் பின் சிறிது அறிவு விளக்கம் பெற்றுத் தொடுதல் உணர்வும் சுவையுணர்வும் கொண்ட நத்தை, கிளிஞ்சல் முதலியனவாகப் பிறக்கின்றன: அதற்குப் பிறகு சிறிது அறிவு மிகுந்து அவ்விரண்டோடு மூக்குணர்வு தோன்றுதற் கேற்ற கறையான், எறும்பு முதலியனவாகப் பிறக்கின்றன; அதன்பின் அறிவு மேம்பாடு அம்மூன்றறிவோடு கண்ணறிவும் தோன்றுதற்கு ஏற்ற நண்டு, தும்பி முதலியனவாகப் பிறக்கின்றன; அதன் பிறகு அறிவு மேம்பட்டு செவியறிவும் புலனாதற்கேற்ற விலங்குகளும் மக்களுமாகப் பிறக்கின்றன; அதன் பிறகு அறிவு விளக்கம் விரிதலினால் அவ்வைந்துடன் மனஅறிவும் விளங்குதற்கேற்ற ஆறறிவுடைய மக்களாகப் பிறக்கின்றன.

இவ்வாறு உயிரினங்களின் தோற்றப் பரிணாம வளர்ச்சி நிலையின் அடிப்படையில் சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் சமூகப் படிநிலை வளர்ச்சி முறைகளை ஆராய்ந்து வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

உயிரினங்களின் பரிணாம வளர்ச்சி நிலையைப் போன்றே சமூக அமைப்பும் பரிமாண வளர்ச்சியில் நிலைக் கொண்டுள்ளது. மனித வாழ்வின் தோற்றம், வளர்ச்சி, மாற்றம் ஆகியவற்றைச் சமுதாய மானிடவியல் அறிஞர்கள், இயற்கைச் சூழ்நிலையை மனிதனால் உருவாக்கப்பட்ட பண்பாட்டுச் சூழ்நிலைகளின் அடிப்படையில் விளக்கியுள்ளனர்.

"மனிதன் தன் அடிப்படைத் தேவைகளாகிய உணவு, உடை, இருப்பிடம் முதலியவற்றை இயற்கைச் சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப நிறைவு செய்துக் கொள்கிறான். அதனுடன் இயற்கைச் சூழ்நிலையைத் தன் அனுபவம், அறிவாற்றல் ஆகியவற்றால் பயன்படுத்தி மாற்றியமைத்து வாழ்ந்து வருகின்றான்."⁶

இவ்வாறு இயற்கைச் சூழ்நிலையைச் சார்ந்து செயல்படும் மனிதன் அவற்றை தன் வாழ்நிலைக்கு ஏற்றவாறு அமைத்துக்கொண்டு வாழ முற்படும் போது உணவு, உடை, இருப்பிடம், தொழில்வளம் ஆகிய காரணிகள் புதிய சமூகப் பண்பாட்டைத் தோற்றுவிக்கின்றன.

இவ்வகையான சமூக மாற்றங்களுக்குக் காரணமானப் பண்பாட்டை, மானிடவியல் ஆய்வாளர்கள் சமூகப் பண்பாட்டு படிநிலை வளர்ச்சியாகக் கருதுகின்றனர். உயிரினங்கள் தோன்றிய காலச் சூழலில் தோன்றிய ஒற்றை உயிர்மக் கூறுகளையுடைய உயிரினங்கள் மிகவும் எளிமையான அமைப்பை உடையனவாக இருந்தன. பின்பு காலப் போக்கில் தோன்றிய உயர்தர விலங்குகளின் அமைப்பும், மனிதனின் அமைப்பும் மாற்றமடைந்துள்ளன. இம்மாற்றத்தைப் போன்றே தொல்குடிச் சமூகத்திலும், தற்போதுள்ள சமூக அமைப்பிலும் பல வடிவங்களில் மாற்றங்கள் அடைந்துள்ளதை அறியலாம்.

சமூக மாற்றத்தின் காரணிகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் கூறலாம்.

1. நிலவியல் காரணிகள்
2. தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிகள்
3. பொருளாதார வசதிகள்
4. மொழி
5. கல்வி
6. குடும்பம்
7. நாகரிக வளர்ச்சி
8. பண்பாடு
9. சமயம்

போன்ற பல்வேறு காரணிகள் சமூக மாற்றங்களுக்குக் காரணமாக உள்ளன. தொல்குடிச் சமூகத்தில் தலைவன் மக்கள் என்ற பாகுபாடே இருந்தது. அத்தலைவனிடம் மட்டும் அரசியல் அதிகாரம், செல்வம், மக்கள் செல்வாக்கு

ஆகியன கொடுக்கப் பட்டிருந்தன. அக்குழுவிலிருந்த மக்கள் அனைவரும் ஒரே விதமான தொழிலையே செய்து வந்தனர். அவர்கள் வாழ்க்கையும் ஒரே தரநிலையில் அமைந்திருந்தது. பின் கால மாற்றங்களாலும் சூழல்களாலும் சமுதாயம் பெரிதானப்பின் அமைப்பில் சிக்கல் தன்மையும் அதிகமாகி விட்டது. மக்கள் தொகை அதிகமாகி பலவிதமான தொழில் விருப்பங்களும் தேவைகளும் வளர்ந்து, தொழிலில் பங்கீடு அதிகமாகித் தனித்துவமுடைய குழுக்கள் தோன்ற ஆரம்பித்தன. இவ்வகையான குழுக்களே பல்வேறு பிரிவுகளாக நில அடிப்படையில் (திணைவழிச் சமுதாயம்) தோன்றின.

இத்தகைய சமூகம் நீண்ட நெடிய வரலாற்றையும், அறுபடாத தொடர்ச்சியும் கொண்டுள்ள ஒரு சமூக அமைப்பாகும். இந்த நீண்ட நெடிய அறுபடாத தொடர்ச்சியில் அதன் சமூகப் பண்பாட்டு உருவாக்கமும், அசைவியக்கமும் பல்வேறு சமூகமுறைகளைத் தோற்றுவித்துள்ளன.

தொல்குடிச் சமூகம் தொடங்கி இன்றைய நவீனச் சமூகம் வரை அதன் படிநிலை வளர்ச்சி அனைத்து நிலைகளையும் கடந்து வந்துள்ளது. இந்நிலையில் உலகளாவிய நிலையில் அதன் நீண்ட நெடிய தொடர்ச்சி ஒரு முன்மாதிரியாக அமைகின்றது. இத்தகைய முழுமுதலான மாதிரியை முன்வைத்து உலகளாவிய தொல்குடிச் சமூகத்தினை ஆய்வதற்குத் தமிழ்ச் சமூகம் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. தொல்குடிச் சமூகத்தின் பரிமாண வளர்ச்சியைத் தொடர்ந்த இன்றைய பழங்குடி மக்கள் இனத்தைச் சங்க இலக்கியம் மற்றும் மானிடவியல்புலம் சார்ந்த கோட்பாடுகள் வழி அடையாளப் படுத்தலாம்.

சான்றாதாரம்

1. தேவதாஸ், சா. சார்லஸ், டார்வின் பரிணாமத்தின் பரிமாணங்கள், பக்.31.
2. திருக்குறள்-595.
3. தொல்காப்பியம் - மரபியல்- நூ.26.
4. திருவாசகம் - சிவபுராணம். 26-31.
5. Caplow Theodore, Elementary Sociology, p.32.

பின்னிணைப்பு: 2

மனிதவள மேம்பாட்டு திட்ட அறிக்கை:

இந்நூற்றாண்டின் மனிதவள மேம்பாடு மக்கள் தொகையைக் கணக்கிட்டு வளங்களைத் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்துவதில் அடங்கியுள்ளது.

மனிதவளம் வாழ்வதற்கு அடிப்படையான மூலதனம் நிலவளத்தைப் பண்படுத்தி விளைச்சலைப் பெருக்கி உடைமைகளை அரசு வழி சமச்சீராகப் பகிர்ந்து கொள்வதும், உணவு, உடை, இருப்பிடம், சுகாதாரவாழ்வு, மனித உரிமைகள் போன்றவற்றில் தன்நிறைவு பெற்று வாழ்வதில் அடங்கியுள்ளதைக் குறிக்கும்.

ஒரு நாட்டின் மக்கள் தொகை வளமே அந்நாட்டின் சமூக பொருளாதார அரசியல் காரணிகளை உருவாக்கும் காரணியாக அமைகின்றது. மக்கள் வளம் இல்லையென்றால் பொருளாதாரத்தை உற்பத்திச் செய்யவும் அவற்றை திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்தவும் முடியாது. அரசியல் அமைப்பு உருவாக்கத்திற்கும் சமூக மாற்றத்திற்கும் மக்கள் தொகை காரணி அடிப்படையாகின்றது.

இந்நூற்றாண்டில் உலகிலுள்ள மக்கள் தொகை எல்லா இடங்களிலும் ஒரே அளவாக இருப்பதில்லை. ஏனெனில் உலகின் மொத்த நிலப்பரப்பு 5.5 கோடி சதுர மைல்கள் உள்ளன. இம்முழு நிலப்பரப்பின் கால்பகுதியில் மக்கள் தொகையில் பெரும் பகுதியினர் வாழ்கின்றனர். எஞ்சிய நிலப்பரப்பு, கடுங்குளிரால் பாதிக்கப்படுவதாலும், வேளாண்மைக்குத் தகுதியற்றதாலும் சிறு பகுதியினரே வாழ்கின்றனர். உலகில் வாழும் மக்கட் கூட்டத்தை மூன்று பெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம்.

அவைகள்:

1. கிழக்கு - தெற்கு ஆசிய கண்டத்தில் அடங்கிய இந்தியா, சீனா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளில் உலகின் முழு மக்கள் தொகையில் அரை பகுதியினர் வாழ்கின்றனர்.
2. உலகின் முழு நிலப்பரப்பின் 6% நிலப்பகுதி மேற்கு மற்றும் மத்திய ஐரோப்பியக் கண்டத்தில் உள்ள உலக மக்கட்தொகையின் கால் பகுதியினர் வாழ்கின்றனர்.
3. வடகிழக்கு அமெரிக்கா எஞ்சிய மக்கள் தொகைக்கு இடமளிக்கின்றது.¹

இவ்வாறு, புவியல் தன்மையின் தட்ப வெப்ப நிலைகளுக்கு ஏற்றவாறு நாடுகளிடையே மக்கள் தொகை விகிதம் வேறுபட்டுள்ளன. நம் இந்திய நாட்டின் மக்கள் தொகையைச் சமமமாகப் பிரிக்க இயலாமைக்குக் காரணம் கீழ்க் காணும் காரணிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

- ❖ சமச்சீரற்ற இயற்கை வளங்கள்
- ❖ நிலப்பரப்பு
- ❖ நீர்பாசன வசதி
- ❖ போக்குவரத்து
- ❖ பண்பாடு

போன்றவைகள், மக்கள் தொகை வளத்திற்கேற்ப வேறுபட்டுள்ளன. மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், இனச்சிக்கல் ஏற்படுதல் முதலியவை மனிதன் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோர் இடத்திற்கு ஏதாவதொரு காரணம் பற்றி இடம் பெயர்வதால் ஏற்படுவதாகும். இனவியல் (Ethnologist) வல்லுநர்கள் இனப்பிரிவு பிறப்பு, தன்மை, பண்பாட்டின் வேறுபாடு, நாகரிகம் ஆகியவற்றைக்கொண்டு முற்பட்ட இனம், பிற்பட்ட இனம் என்று வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

இந்நூற்றாண்டின் சமூகவியல் ஆய்வுப்புலம் மக்கள் தொகைக் காரணிகளை நன்கு அலசி ஆய்கின்றது. மக்கள் நல திட்டங்களை மேற்கொள்ள வளங்களின் பாதுகாப்பையும், திட்டமிட்டு பயன்படுத்துவதையும் விளக்குகின்றது. மக்கள் தொகையைக் கணக்கெடுப்பதிலும் மக்கள் வாழ்வின் மாற்றத்தைப் புரிந்து கொள்வதிலும், மேலும் அதைச்சார்ந்து பல சிக்கல்களை ஆய்வதிலும் ஈடுபட்டுவருகின்றது. பெரும்பாலும் மக்கள் தொகைச் சிக்கல்கள் சமூகவியல் சார்ந்த சிக்கல்களாகவே உள்ளன. சமூகவியல் வல்லுநர்களும் மக்கட்தொகை கணக்கெடுப்பு நிபுணர்களும் மக்கள் தொகையை வகைப்படுத்துவதிலும், தரத்தைப் புரிந்து கொள்வதிலும் ஊக்கம் காட்டுகின்றனர். அந்தவகையில் மக்கள் தொகையைச் சமுதாயத்தின் அடிப்படையில் இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். அவைகள்,

1. மக்கள்தொகையின் எண்ணிக்கை.
2. மக்கள் தொகையை இனவாரியாக வகைப்படுத்துவது.

என இருவகையாகக் கொள்ளலாம்.

"டாக்கின்ஸ்" என்னும் சமூகவியல் ஆய்வாளர் மக்களின் நெருக்கம் சமூகத்திலுள்ள நட்பைக் குறிக்கின்றது" என்று குறிப்பிடுகின்றார்.²

மேலும் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் என்பது ஊர், கிராமங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள் ஆகியவற்றைப் பொருத்துள்ளது. மக்களின் தரம், அவர்தம் பண்பாடு, பொருளாதாரம், தொழில்வளங்கள் யாவும் மக்கள்தொகை காரணியை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

ஒரு நாட்டின் மக்கள் தொகை மிதமான நிலையில் அமைந்தால் அந்நாடு வளமான நாடாகக் கருதப்படும். சமுதாய மாறுதல்கள் ஏற்படக்கூடும்.

மனிதன் அனைத்து அனுபவங்களின் அளவீடு ஆவான். சமூகம், பொருளாதாரம், அரசியல் அமைப்பிலான வளர்ச்சிக்கு மனிதவளமே மூலதனமாகின்றது. மனிதவளம் சமூகம் மற்றும் நாட்டு நலனுக்கானத் திறவுக்கோலாகும். மனிதவளத்தை திட்டமிடுதலின் மூலம் சமூக மரபுரிமை மற்றும் நலனைக் காப்பதோடு நாட்டின் வளர்ச்சிக்கும் அவசியமாகின்றது.

தற்காலச் சூழலில் மனிதவளம் மேம்பட பொருளாதார வளர்ச்சியின் பால் கட்டமைக்கப்பட்டு வளங்களைத் திட்டமிட்டுப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் எதிர்கால மனிதவாழ்வைத் திறம்பட நடத்தமுடியும். மனித உழைப்பின் அளவு, தரமுன்னேற்றம், திறமைகள், பண்புகள், அமைப்பு முறைகள், மனித முதலீடு போன்றவைகள் பெருகுவதற்கு மனிதவளம் இன்றியமையாததாகும். பொருளாதார உற்பத்தி முறையிலும் பண்டங்கள் பரிவர்த்தனை முறையிலும் மனிதர்களுக்கு இடையிலான உறவுகள் காலதேச வர்த்தமானங்களைக் கடந்து தேசிய ஒருமைப்பாட்டையும், பண்பாட்டு உறவையும் வளர்க்கின்றன. இதனை அறிஞர் கார்ல்மார்க்ஸ் கூற்று வழியும் அறியலாம்.

"பொருள் உற்பத்தியின்போது மனிதர்கள் இயற்கையின் மீது மட்டுமின்றி தம்முள் ஒருவர்மீது ஒருவரும் செயல்படுகின்றனர். குறிப்பிட்ட வழியில் ஒத்துழைத்துத் தமது செயல்பாடுகளைப் பரஸ்பரம் பரிவர்த்தனை செய்துகொள்வதன் மூலம்தான் அவர்கள் பொருள் உற்பத்தி செய்கின்றனர். பொருள் உற்பத்தி செய்யும் பொருட்டு அவர்கள் தம்முள் குறிப்பிட்ட தொடர்புகளும் உறவுகளும் கொள்கின்றனர். இந்தச் சமூகத் தொடர்புகளுக்கும் உறவுகளுக்கும் உட்பட்டே இயற்கை மீதான அவர்களது செயல் நடந்தேறுகின்றது. அதாவது பொருள் உற்பத்தி நடைபெறுகின்றது."³

என்பதைக் கார்ல்மார்க்ஸ் - எங்கெல்ஸின் பொருளாதாரத் தத்துவம் மனிதவளம் பொருளாதார உற்பத்திக்கும், பண்டங்கள் பரிமாற்றத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவதை விளக்குகின்றது. இத்தகைய பண்டங்கள்

உற்பத்தியும், பரிமாற்ற முறையும் சங்ககால மக்களிடம் திறம்பட அமைந்ததை உள்நாட்டளவிலும், வெளிநாட்டளவிலும் ஏற்பட்ட வணிக உறவு இவர்கள் வாழ்வியலைத் திறம்பட நிகழ்த்துவதற்கு ஏதுவாக அமைந்ததைத் திணைச் சமுதாயத்தின் வழி அறியலாம்.

தற்காலத்தில் பொருளாதார நிபுணர்களின் கருத்தின்படி மனிதவள மேம்பாட்டில் மனிதர்களே முதலீடாக உள்ளனர்.

"மனித முதலீட்டை உருவாக்கி வளர்ச்சியடையச் செய்வதற்குப் பணம் தேவைப்படுகின்றது. நிதிசெலவு மனிதவள மேம்பாட்டிற்கு அவசியமானதாகும். மனிதர்களைத் திறனுள்ளவர்களாக்குவதற்கு முதலீடு அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்றது. வளமிக்க மனிதர்களை உருவாக்குவதில் ஏற்படும் விளைவு இலாபம் - தேசிய விளைவு இலாபத்தோடு இணைக்கப்படுகின்றது."⁴

என்று பொருளாதார நிபுணர்களின் கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே தற்காலத்தில் மத்திய மாநில அரசுகள் மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான ஐந்தாண்டு திட்டங்களை வகுத்துவருகின்றன. இத்தகைய திட்டங்கள் சங்ககால மக்களின் வாழ்வியலைத் தொடர்ந்த திட்டங்களாக அமைந்துள்ளன.

இத்திட்டத்தில் மக்கள் தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டே அடிப்படையான கட்டமைப்பு வசதிகளையும், தேசிய ஊரக நலத்திட்டங்களையும் அரசு செயல்படுத்துகின்றது.

மனிதவள மேம்பாட்டிற்கான நலத்திட்டங்களை அரசு முறையாகச் செயல்படுத்தும்போது மனித முதலீடுகள் அதிகப்படுத்தப்பட்டு எதிர்கால வருமானம் ஈட்டும் திறனும், மனிதனுக்குள்ள மதிப்பும் மரியாதையும் உயர்கின்றது.

"சமுதாய ரீதியான உற்பத்தியில் மனிதர்கள் ஈடுபட்டு வரும்பொழுது சில திட்டவட்டமான உறவுகளில் மனிதர்கள் அனைவரும் சம்பந்தப்படுகிறார்கள். சமுதாய உற்பத்தி நடக்க வேண்டுமானால் இந்த உறவுகள் இருந்தே தீரவேண்டும். மேலும், இந்த உறவுகள் இவர்களின் சித்தத்துக்கு அப்பாற்பட்டவையாகும். பௌதீக உற்பத்திச் சக்திகள் எந்நெந்தக் குறிப்பிட்ட அளவிற்கு வளர்ந்துள்ளனவோ, அந்த அளவிற்குப் பொருத்தமாகவே இந்த உறவுகள் அமைகின்றன. இந்த உற்பத்தி உறவுகளின் மொத்த தொகைதான் சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பாகும். இந்த உண்மையான அடித்தளத்தின் மேலேதான் சமயம், அரசியல் என்னும் நிறுவன அமைப்புகள் தோன்றுகின்றன. இந்த உண்மையான அடித்தளத்திற்குப்

பொருத்தமாகத்தான் சமுதாய உணர்வில் திட்டவாட்டமான வடிவங்கள் அமைந்துள்ளன. பெளதீக வாழ்க்கையில் நடைபெறும் பொருள் உற்பத்தி முறைகளே மனித வாழ்வின், சமுதாய வளர்ச்சிப் போக்கின், அரசியல் வளர்ச்சிப் போக்கின், ஆன்மீக வளர்ச்சிப் போக்கின் பொதுத் தன்மையை நிர்ணயிக்கின்றன¹⁵

இவ்வாறு, உற்பத்தி சக்தியும் மனித மூலதனமும் இணைந்து செயல்படும்போது மனித உறவு, குடும்பம், சமூகம், அரசியல், பொருளியல் எனப் பல்வேறு அமைப்புச் சார்ந்த வளங்கள் தோற்றமடைகின்றன.

"சமுதாயத் தொழில் பிரிவு" என்னும் நூலில் டர்க்கின்ஸ் எனும் சமூகவியல் அறிஞர் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் சமூகத்தை மாற்றியமைத்து தொழில்வளத்தைத் தோற்றுவிக்கின்றது.¹⁶

என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் சமூகவியல் துறை சார்ந்த பிற ஆய்வாளர்கள் மக்கள் தொகை எண்ணிக்கை சமுதாயத்தின் சிற்சில பகுதிகளில் மட்டுமே சிக்கலாக ஏற்பட்டுள்ளதைக் கூறுகின்றனர். இச்சிக்கல்களைத் தற்காலச் சமூகம் பொருட்படுத்துவதில்லை, ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முன்னேற்றம் அந்நாட்டின் மக்கள் தொகையைச் சார்ந்துதான் அமையும் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

உலகின் பல்வேறு நாடுகளையும் மாநிலங்களையும் உற்று நோக்குவோமாயின் அயர்லாந்து, ஜெர்மனி, பிரான்சு, சுவீடன், ஸ்காட்லாந்து போன்ற நாடுகளில் மக்கள் தொகை மிகவும் குறைவாக உள்ளது. மேலும் இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகளில் மக்கள் தொகை பன்மடங்கு பெருகியுள்ளது. ஐப்பான், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் மக்கள் தொகை சராசரியாக உள்ளது.

இவ்வாறு உலக நாடுகளில் உள்ள மக்கள்தொகை வளர்ச்சி புவியியல் அமைப்பாலும், இயற்கை வளத்தாலும், பொருளாதாரப் பின்னணியாலும் சமச்சீரற்ற முறையில் காணப்படுகின்றன.

"தற்கால மக்கள் தொகைக் கணக்கெடுப்பு புள்ளி விவரம் பிரான்ஸ், ஸ்வீடன், அயர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் சிறுவர், சிறுமியர் மிகவும் குறைவு என்றும், வயோதிகரே அதிக எண்ணிக்கையினர் என்றும் கூறுகின்றது.¹⁷

இந்தியா, சீனா மற்றும் ரஷ்யா போன்ற நாடுகளில் மக்கள்தொகை பெருமளவிற்குப் பெருகி உலகில் ஒரு விழிப்புணர்ச்சியைத் தோற்றுவித்துள்ளன. சீனநாட்டில் பொருளாதாரம் மக்கள்தொகை வளர்ச்சிக்கு ஏற்ப சரிசெய்கின்றது. இந்தியாவின் மக்கள்தொகைப் பெருக்கம் தீரா பிரச்சனையாக உள்ளது. மக்கள்

தொகை பெருக்கத்திற்கு ஏற்ப நாட்டின் வளங்கள் சமச்சீராக இருப்பதில்லை. காரணம், பருவநிலை மாறுபாடுகள், வெள்ள அபாயங்கள், நோய்தாக்கம், பயங்கரவாதத்தால் வளங்களைச் சீரழித்தல் போன்ற காரணிகள் மக்கள் முன்னேற்ற நிலைக்குத் தடைகளாக உள்ளன.

"19-ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் 'மால்மதஸ்' என்னும் சமூகவியல் அறிஞர் இங்கிலாந்தில் மக்கள் தொகை பெருகிக் கொண்டே சென்றதைக் குறித்து வருத்தப்பட்டார். அவர்தம் 'மக்கள்தொகை' என்னும் கட்டுரையில் வடிவியல் சார்ந்த விகிதத்தில் பெருகுவதாகவும், உணவு உற்பத்தியில் அதிகரிப்பதாகவும் முறைப்படுத்தி மக்கள் தொகைக்கும் உணவுப் பொருள்களுக்கும் தொடர்பு உள்ளதாகக் கூறியுள்ளார். மக்கள் தொகைப் பெருக்கத்தினால் சமூகத்தின் தரம் குறைந்தும், சமூகத்தின் நிலை அதிகரித்தால் மக்கட்தொகை குறைந்தும் ஒன்றையொன்று பாதிக்கப்படுகின்றன." ⁸ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொதுவாக 'மால்மதஸ்' அவர்களின் மக்கள்தொகைக் கோட்பாடு இந்தியாவிற்கும் பொருந்துகின்றது. இந்திய நாடு பொருளாதாரத்திலும் மக்கள் தொகை வளர்ச்சி நிலையிலும் சமச்சீரற்ற முறையில் அமைந்துள்ளது.

21-ஆம் நூற்றாண்டில் இந்திய நாடு உலக அளவில் வளர்ந்து வரும் நாடாக விளங்குகின்றது. நம் நாட்டில் வளங்களின் வளர்ச்சி நிலையில்தான் மக்கள் தொகைக் கோட்பாட்டை வகுத்து வருகின்றனர். மத்திய அரசு மக்கள் நலத்திட்டங்களை வளங்களின் வளர்ச்சி நிலையின் அடிப்படையில் வகுத்து நல திட்டங்கள் வகுப்பதை யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். அவைகள்.

1. ஒரு குடும்பத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று குழந்தைகளுக்கு மேல் இருக்கக் கூடாது என்ற சட்டத்தைக் கொண்டுவந்துள்ளது.
2. குடும்பக் கட்டுப்பாடு முறைகள் நம் நாட்டு மக்களுக்கு ஒரு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
3. பெண்கல்வி திட்டத்திற்கு முதன்மை தந்துள்ளது.
4. கலப்பு திருமண உதவி திட்டத்திற்கு ஆதரவு தெரிவித்துள்ளது.
5. மக்கள் சுகாதார வாழ்வுத் திட்டத்திற்கு வளங்களைத் திட்டமிட்டு வருகின்றது.
6. பொருளாதார வளங்களைச் சமச்சீரான நிலையில் பயன்படுத்தி அண்டை நாடுகளின் நல்லுறவை வளர்த்துக் கொண்டுவருகின்றது.
7. பதினான்கு வயதிற்கு உட்பட்ட சிறுவர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதைத் தடை செய்துள்ளது. (2006) இவ்வாறு வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகை

வளர்ச்சி நிலைக்கு ஏற்ப இந்திய அரசு மக்கள்நலத் திட்டங்களை வகுத்துக்கொண்டு வருகின்றது.

தற்போதைய நிலையில் சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் வளர்ந்து வரும் மக்கள் தொகையைப் பொருளாதார வளத்தால் சரிகட்டமுடியும் என்று தங்கள் கருத்தினை முன்வைத்துள்ளனர். அவர்கள் கருத்து ஏற்புடையதாக உள்ளது.

"நம் நாட்டில் பொருளாதார மேம்பாட்டால் மக்கள் தொகை குறைந்துவிடும் என்ற கருத்து அறிஞர்களிடம் பரவலாகக் காணப்படுகின்றது. இக்கொள்கை முற்போக்கு நாடுகளான அமெரிக்கா, ஐப்பான் போன்ற நாடுகளில் செயல்படுத்தப்படுகின்றது. மனிதன் தன் இயற்கைச் செயற்கை தொழில்களில் ஈடுபடுவதால் மக்கள் தொகை இயற்கையாகவே குறைந்துவிடும் என்ற கணிப்பினை முன்வைத்துள்ளனர். மேலும் சில நாட்டு மக்களிடையே மூலதனம் இயற்கையாகவே அமைந்துள்ளது. பெரிதும் விரும்பத் தக்க சூழ்நிலைக்கொள்கை மேன்மேலும் பெருகினால் அதை மேற்கொண்டுள்ள நாடுகள் மக்கட்தொகையில் மிதமான நிலையில் இருக்க வாய்ப்புள்ளது.⁹

என்று பொருளாதார மேம்பாட்டுக் கொள்கையில் மக்கள் தொகையைச் சரிகட்டும் திட்டத்தினை ஜெ.நாராயணன் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு சூழ்நிலைக் கொள்கைத் திட்டத்தால் நாட்டின் வளங்கள் மேம்படவும் மனிதவளம் சமச்சீராக அமையவும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குழு பயனுடையதாக அமைகின்றது.

தற்போது வளர்ந்துவரும் நாடுகளில் ஒன்றாக விளங்கும் இந்தியாவைப் பொறுத்தமட்டில் மால்தசின் மக்கள்தொகைக் கோட்பாடு பொருத்தமாக உள்ளது. இந்திய அரசு பல மக்கள் நல திட்டங்களின் மூலம் மக்கள் தொகையை ஓரளவிற்குக் கட்டுப்பாட்டிற்குக் கொண்டு வருகின்றது. அவ்வாறான முயற்சிகளின் அளவீடாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

1. ஐந்தாண்டு திட்டம்.
2. சமுதாய மறுமலர்ச்சித் திட்டம்.
3. தேசிய மேம்பாட்டுத் திட்டம்.
4. உயர் கல்வி மேம்பாட்டுத் திட்டம்
6. தேசிய நுகர்வோர் பாதுகாப்புத் திட்டம்.
7. சமூக மக்கள் நல்வாழ்வுத் திட்டம்.
8. ஊரக வேலைவாய்ப்புத் திட்டம்.

போன்ற திட்டங்களைச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் மக்கள் தொகை வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தலாம்.

தற்போது நம் நாட்டுக் கிராமங்களின் மக்கள் தொகைப் பெருக்கம் ஒரு சிக்கலானதாக இல்லை. சமச்சீரான நிலையில் இயற்கை வளங்களையும், மக்கள் நல திட்டங்களையும் மத்திய அரசு மேற்கொண்டு வருகின்றது. இன்றைய வாழ்க்கைத்தரத்தில் கிராமப்புற மக்களும், நகர்ப்புற மக்களும் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தை ஏற்று முன்னேற்றமடைந்து வருகின்றனர்.

சான்றாதாரம்

1. 2010- மனோரமா பொது அறிவு நூல், p.30
2. நாராயணன் ஜெ., சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், p.5.
3. காரல் மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ் தேர்வு நூல்கள், தொகுதி-2, பக்.42.
4. கலியமூர்த்தி, அ., இந்தியப் பொருளாதாரம், பக்.56.
5. காரல் மார்க்ஸ், அரசியல் பொருளாதாரம் பற்றிய விமர்சனம், பக்.37.
6. டர்க்கின்ஸ், சமுதாயத் தொழில் பிரிவுகள், பக்.30.
7. தினமணி நாளேடு,
தலையங்கத் தலைப்பு- அரசியல் தீர்வுகள்,
ஆசிரியர் சி.மணி.
நாள்: 12/08/2010,
8. கலியமூர்த்தி, அ. இந்தியப் பொருளாதாரம் பக்.38.
9. நாராயணன், ஜெ., சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், பக்.87.

பின்னிணைப்பு : 3

ஐ.நா. அமைப்பின் மனிதவளமேம்பாட்டு அறிக்கையும் சூழலியல் பாதுகாப்பு நடவடிக்கையும்

மனிதவள மேம்பாட்டில் உலக நாடுகள் எத்தகைய நிலையை அடைந்துள்ளன என்பதை அளவீடு செய்வதற்கு ஐக்கிய நாடுகளின் அபிவிருத்தித் திட்டப்பிரிவு (UNDP) மானிட அபிவிருத்திக் குறிக்காட்டிகளைத் தயாரித்துள்ளது.

அவ்வறிக்கையில்,

1. நீண்ட காலம் சுகாதாரமாக வாழ்தல்.
2. அறிவைப் பெரும் ஆற்றல் மூலங்கள்.
3. சீரான வாழ்க்கைத் தரத்தை அடைவதற்கு வளங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஆற்றல் மூலங்கள்.¹

ஆகியவை மனிதவள மேம்பாட்டுச் செந்தர அறிக்கையில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவைகள் மூன்றும் மனிதவள மேம்பாட்டில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன.

மக்கள் தமது உள்ளார்ந்த தகுதிக் கேற்ப சுகாதாரம், நல்வாழ்வு, கல்வி மற்றும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, பயிற்சிகள், உள்நாட்டு உற்பத்தி முறைகள், தலா வருமானம் இவைகளினால் அரசுபெறும் ஒட்டுமொத்த தேசிய வருமானங்கள் யாவும் ஒரு நாட்டின் மனிதவள மேம்பாட்டுச் செந்தர அறிக்கையில் இடம் பெற்றுள்ளன.

நீண்டகாலம் சுகாதாரமாக வாழ்தல்:

உலகச் சுகாதார நிறுவனத்தின் கூற்றுப்படி உடல் ரீதியாக, மனரீதியாக, சமுதாய ரீதியாக நோயற்ற முழுமையான நிலையைத்தான் ஆரோக்கியம் (Health Care Systems) என்றழைப்பர்.

1. உடல் நலம்
2. மன நலம்
3. சமுதாயச் சூழல்
4. ஆன்மீகம்
5. அறிவாற்றல்

6. உணவாற்றல் (Food Colory Energy)

7. தொழில்வளம்

8. தத்துவப் பரிச்சயம்

9. கலாச்சாரம்

10. சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு

11. கல்வி

12. பொருளாதாரம்

எனப் பன்னிரண்டு வகையான நலத்திட்டங்கள் நீண்டகால சுகாதார வாழ்வுக்கு அடிப்படையாக அமைகின்றன. இவைகளில் தன்னிறைவு பெற்று வாழ்தலே நீண்டகால ஆரோக்கிய வாழ்விற்கு அடிப்படையானது என்று உலக சுகாதார நிறுவனம் (W.H.O) குறிப்பிடுகின்றது.

மனித தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்வதற்கான கொள்கைகள் மூலம் வளர்ச்சியின் முழுமையான ஆற்றலை அடைவதற்கும், உற்பத்தி சக்திகளின் மூலவளங்களைப் பயன்படுத்துதல் மற்றும் பாதுகாத்தலில் அடங்கியுள்ளன.

1. உற்பத்தி திறனின் இயலளவை அதிகரித்தல், அதே வேளையில் ஒப்புறவான முன்னேற்றத்திற்கான சந்தர்ப்பங்களை அதிகரித்தல்.
2. புவியின் இயற்கை ஆதார முறைகளுடன் குடிமக்கள் வளர்ச்சி (Demographic Growth) ஒத்திசைவாகச் செல்வதை உறுதி செய்தல்.²

என்று மனிதவள அபிவிருத்தி திட்டம் ஒரு மாற்றத்துக்கான சிறந்த செயல்முறையாக அமைந்துள்ளது. இதில் வளங்களின் பயன்பாடு, முதலீடுகளின் வழிகாட்டல்கள், தொழில் நுட்ப விருத்தியின் வளர்ச்சி நிலைகள், நிறுவன ரீதியான மாற்றம் ஆகியன யாவும் மனிதனின் தற்போதைய மற்றும் எதிர்காலத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கான ஆற்றலை மேம்படுத்துவதாகும்.

3. வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு வளங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடிய ஆற்றல் மூலங்கள்

❖ வளங்களின் வளர்ச்சிக்குப் புத்தூக்கம் அளித்தல் மற்றும் அறிவுப் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துதல் மக்களின் இயலளவை வறுமையைக் குறைத்து விடுவதுடன் சூழலின் மீதான அழுத்தங்களையும் செறிவாக்குகின்றன. வளர்முக நாடுகளில் பொருளாதார வளர்ச்சிப் போக்குகளில் தேக்க நிலை அல்லது வீழ்ச்சி நிலை காணப்படுவதுடன் பொருளாதார வளர்ச்சி, வறுமை நீக்கம், சூழ்நிலைகளில் மேம்பாடு

அடைதல் ஆகியவற்றுக்கிடையிலான இணைப்புகள் மிகவும் இன்றியமையாதவையாகும்.

- ❖ குறைந்த சக்தி செறிவையும், ஒப்புரவு மிக்க சமூகத் தாக்கத்தையும் கொண்ட பொருளாதார வளர்ச்சி, சமூகமேம்பாடு, பரஸ்பர உறவுகளை வலுவூட்டும் நோக்கங்களாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும்.
- ❖ வளர்ந்த நாடுகளில் விரிவடைந்து வரும் மக்கள்தொகையின் அத்தியாவசிய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தல்; மிக குறைந்த அளவு நுகர்வு நியமங்களை உறுதி செய்யக் கூடிய வகையில், வேலை வாய்ப்புச் சந்தர்ப்பங்களை உருவாக்குதல். அத்துடன் சுகாதார நலன், நீர்வளம், அடிப்படை வீட்டுக் கட்டமைப்பு வசதிகள், சக்தி தேவைகள், புரதச் சத்து உணவுகளை உற்பத்தி செய்தல் ஆகியன அத்தியாவசியத் தேவைகளாகும்.
- ❖ வளங்களின் அடிப்படையைப் பாதுகாத்தல் மற்றும் மேம்படுத்துதல். மக்கள் இயற்கை வளங்களின் பயன்பாட்டில் மாற்றுவழிகளைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் வளங்கள் மீதான தாக்கம் குறைவடையும். விவசாயம், தொழில் நுட்பத்தின் உற்பத்திகள், நுகர்வு நிலை ஆகியவற்றில் மாற்று வழிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டால் வளிமண்டலம் நீர் மாசடைதலில் குறைவு ஏற்படும்.
- ❖ தொழில் நுட்பத்தினைப் பொருத்தமாகப் பயன்படுத்துதலும் இடர்களை முகாமைத்துவம் செய்தலும்; வளிமண்டலத்தின் தராதீதியான மேம்பாடு; நீண்ட காலம் நிற்கக் கூடிய உற்பத்திச் சக்திகள்; குறைந்த சக்தியான நுகர்வு முறை ஆகியன சந்தைப் பகுதிகளில் மிக முக்கிய காரணிகளாகும். உற்பத்திப் பயன்பாடுகளும் வடிவமைப்பாளர்களும் தாம் விருத்தி செய்யும் தொழில் நுட்பங்களின் மூலம் சூழலியல் சமன் பாட்டை மாசுபடுத்தாமல் இருப்பதைப் பொதுத்துறைக் கொள்கைகள் உறுதி செய்தல். இவைகளே மனிதவள மேம்பாட்டின் அபிவிருத்தி திட்டங்களாக உள்ளன.

சான்றாதாரம்

1. www.HRD -2011 - June, 22
2. www. HRD - UNDP - அறிக்கை
3. www. HRD -UNDP - அறிக்கை, 22, June, 2011.

பின்னிணைப்பு-4

சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு விழிப்புணர்வு நாட்கள் மற்றும் விழாக்கள்		
ஜனவரி	4-10	- எரிபொருள் சிக்கன வாரம்,
பிப்ரவரி	28	- தேசிய அறிவியல் நாள்
மார்ச்	22	- உலக நீர்வள நாள்
ஏப்ரல்	7	- உலக சுகாதார நாள்
ஏப்ரல்	22	- மண்ணுலக நாள்
மே	31	- உலகப் புகையிலை எதிர்ப்பு நாள்
ஜூன்	5	- உலகச் சுற்றுச் சூழல் நாள்
ஜூன்	5-11	- சுற்றுச் சூழல் வாரம்
ஜூலை	1-7	- காடுகள் வாரம்
ஜூலை	11	- உலக மக்கள் தொகை நாள்
செப்டம்பர்	16	- ஒசோன்படலம் பாதுகாப்பு நாள்
செப்டம்பர்	27	- உலகச் சுற்றுலா நாள்
அக்டோபர்	2-8	- வன உயிரிகள் பாதுகாப்பு தினங்கள்
அக்டோபர்	3	- உலக வாழிட நாள்
அக்டோபர்	16	- உலக உணவு நாள்
நவம்பர் 19 - டிசம்பர்-18 வரை		- சுற்றுச் சூழல் பாதுகாப்பு மாதம்
டிசம்பர்	2	- தேசிய மாசுக் கட்டுப்பாட்டு நாள்
டிசம்பர்	3	- தேசிய இயற்கைவளப் பாதுகாப்பு நாள்
டிசம்பர்	10	- மனித உரிமைகள் நாள்
டிசம்பர்	11	- உலக மலைகள் நாள்